

Ai Sẽ Theo Em Đến Cuối Cuộc Đời

Contents

Ai Sẽ Theo Em Đến Cuối Cuộc Đời	2
1. Chương 1: Khúc Đạo Đầu	2
2. Chương 2: Hiện Tại	6
3. Chương 3: Hiện Tại (2)	10
4. Chương 4: Quá Khứ (1)	14
5. Chương 5: Quá Khứ (2)	17
6. Chương 6: Quá Khứ (3)	20
7. Chương 7: Quá Khứ (4)	22
8. Chương 8: Quá Khứ (5)	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10: Quá Khứ (7)	32
11. Chương 11: Quá Khứ (8)	35
12. Chương 12: Quá Khứ (9)	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14: Hiện Tại (3)	46
15. Chương 15: Hiện Tại (4)	50
16. Chương 16: Hiện Tại (5)	53
17. Chương 17: Hiện Tại (6)	59
18. Chương 18	62
19. Chương 19: Hiện Tại (8)	66
20. Chương 20: Hiện Tại (9)	70
21. Chương 21: Quá Khứ (11)	74
22. Chương 22: Quá Khứ (12)	78
23. Chương 23: Quá Khứ (13)	82
24. Chương 24	85
25. Chương 25: Quá Khứ (14)	88
26. Chương 26: Quá Khứ (16)	93
27. Chương 27: Quá Khứ (17)	97
28. Chương 28: Quá Khứ (18)	100
29. Chương 29: Quá Khứ (19)	105
30. Chương 30: Quá Khứ (20)	109
31. Chương 31	112
32. Chương 32: Quá Khứ (22)	117
33. Chương 33: Quá Khứ (23)	120
34. Chương 34: Quá Khứ (24)	122
35. Chương 35: Quá Khứ (25)	126
36. Chương 36: Hiện Tại (10)	129
37. Chương 37: Hiện Tại (11)	133
38. Chương 38: Hiện Tại (12)	135
39. Chương 39: Hiện Tại	139
40. Chương 40: Hiện Tại (13)	141
41. Chương 41: Hiện Tại (14)	144

42. Chương 42: Hiện Tại (16)	148
43. Chương 43: Hiện Tại (17)	150
44. Chương 44: Hiện Tại (18)	153
45. Chương 45: Hiện Tại (19)	156
46. Chương 46: Hiện Tại (20)	159
47. Chương 47: Bi Kịch Ngược Chiều (1)	163
48. Chương 48: Bi Kịch Ngược Chiều (2)	166
49. Chương 49: Bi Kịch Ngược Chiều (3)	170
50. Chương 50: Bi Kịch Ngược Chiều(4)	172
51. Chương 51: Bi Kịch Ngược Chiều (5)	174
52. Chương 52: Bi Kịch Ngược Chiều (6)	178
53. Chương 53: Bi Kịch Ngược Chiều (7)	186
54. Chương 54: Bi Kịch Ngược Chiều (8)	188
55. Chương 55	189
56. Chương 56: Bi Kịch Ngược Chiều (10)	192
57. Chương 57: Bi Kịch Ngược Chiều (11)	194
58. Chương 58: Bi Kịch Ngược Chiều (12)	198
59. Chương 59	201
60. Chương 60: Bi Kịch Ngược Chiều (13)	206
61. Chương 61: Sau Đây	210
62. Chương 62: Sau Đây (2)	220
63. Chương 63: Sau Đây (3)	224
64. Chương 64: Sau Đây (4)	227
65. Chương 65: Sau Đây (5)	230
66. Chương 66: Sau Đây (6)	235
67. Chương 67: Sau Đây (7)	238
68. Chương 68: Sau Đây (8)	244
69. Chương 69: Ngoại Truyện 1 : Bí Mật Vĩnh Viễn Sánh Cùng Thiên Địa	251

Ai Sẽ Theo Em Đến Cuối Cuộc Đời

Giới thiệu

Nhan đề truyện Ai Sẽ Theo Em Đến Cuối Cuộc Đời như tiếng gọi đến thốn thức lòng người, là tiếng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-se-theo-em-den-cuoi-cuoc-doi>

1. Chương 1: Khúc Đạo Đầu

Đông Xuyên là một thành phố duyên hải. Đây là thành phố du lịch đẹp nổi tiếng trong nước, mỗi năm thu hút hàng tỉ du khách từ Bắc vào Nam đến thăm quan. Thành phố là sự kết hợp hoàn hảo giữa hai nhịp độ

“Nhanh” và “Chậm”. Chậm – là sự an nhàn hưởng thụ của mỗi con người nơi đây, với khí hậu được thiên nhiên ưu đãi, trong làn gió biển ẩm áp, không khí trong lành tươi mát, có thể thổi bay mọi mệt mỏi trong cơ thể, mang đến một thế giới tinh thần phong phú và sảng khoái. Nhanh – với những con người đang hối hả làm việc, những dòng người đang vội vàng bước đi trên những con đường đèn xanh đỏ, âm thanh của những đôi giày nam giới cùng tiếng giày cao gót tạo thành một tiết tấu kỳ diệu độc nhất vô nhị không ngừng vang lên. Nơi đây chính là thành phố Đông Xuyên, là thành phố du lịch nổi tiếng trên cả nước, những năm gần đây, thành phố này luôn được khen tặng bởi tốc độ phát triển kinh tế đi đôi với công tác bảo vệ môi trường. Hai bên đường là những hàng cây xanh mát với phiến lá không nhiễm chút bụi. Những tòa cao ốc được xây dựng với kiến trúc hoành tráng luôn sạch đẹp như mới, dù đã được xây dựng rất nhiều năm. Mọi dân cư trong thành phố luôn được cảnh báo nghiêm khắc về việc phân loại và xử lý rác thải, mọi nơi trong thành phố đều treo khẩu hiệu: “Bạn hãy quan tâm đến môi trường, vì đó là sự quan tâm đến chính thân thể bạn.”

Trên một tòa cao ốc lâu đời nhất trong thành phố - Trung tâm thương mại quốc tế Minh Thành, nơi đây chính là trung tâm thương mại đầy tiếng tăm và thế lực, đồng thời cũng vẫn được xem là một biểu tượng của thành phố Đông Xuyên. Tập đoàn quốc tế Minh Thành – là một trong những sản nghiệp của Kỷ gia, dường như đã trở thành một công trình kiến trúc vô giá được tất cả mọi người công nhận.

Kỷ Thành Minh là người đàn ông không bao giờ thiếu trong đề tài bàn luận của giới nhiều chuyện Đông Xuyên, anh sinh trưởng trong một danh gia thế tộc, diện mạo khôi ngô tuấn tú, được dạy bảo chu toàn, trang phục anh mặc luôn là những sản phẩm cao cấp luôn có mặt trên các tạp trí thời trang nổi tiếng. Giờ phút này, người đàn ông đã trở thành một nhân vật truyền kỳ nổi tiếng, là người thừa kế duy nhất của gia tộc họ Kỷ đời thứ ba, đang ngồi trong văn phòng của mình được thiết kế theo hình vòng cung bao quanh bởi những bức tường kính khổng lồ. Đây là tầng cao nhất của tòa nhà, tầng 70, cũng chính là văn phòng của anh, nội thất trên tầng này vô cùng xa xỉ, ở đây ngoài phòng làm việc còn có một phòng nghỉ ngơi độc lập được trang bị cả WC riêng, để chuẩn bị riêng cho anh trong những lúc tăng ca. Văn phòng được trang trí hầu hết bởi những tấm kính lớn, đồ đạc được kê tương đối trống trải, nếu nhìn một vòng xung quanh, căn bản không thấy gì nhiều. Anh hơi cúi đầu, một tay cầm bút, đang tập trung xem nhanh một văn kiện, sau đó nhanh chóng ký tên đóng dấu xác nhận.

Tất cả các văn kiện đều đã qua xử lý, đang được đặt ở một bên trên bàn anh, hai tay anh đặt trên thành ghế xoay, đầu anh ngược lên, đôi mắt mệt mỏi khẽ khép lại.

Năm phút sau, trước cửa phòng có tiếng động, sau ba tiếng gõ cửa, không nhanh không chậm. Không có tiếng trả lời, cánh cửa bị đẩy ra.

Tiếng guốc cao gót không quá mạnh, nhưng âm thanh này rơi vào tai người nào đó vẫn khiến người nào đó có thể phân biệt rõ khoảng cách xa gần của người đang bước đến như cũ.

- Tổng giám đốc Kỷ.

Một giọng nói không nhanh không chậm vang lên, sau đó một văn kiện được mở ra đặt ngay ngắn trước mặt.

- Chiều nay sẽ có một hội nghị bàn về tiến độ triển khai công tác quý do ngài chủ trì, sau đó cần tham dự lễ cất bằng khánh thành ở XX, kiểm tra tiến độ công trình ở XX, buổi tối còn có một bữa ăn với các chính khách ở XX.

Giọng nói vẫn vang lên, người kia vẫn nhắm mắt dưỡng thần, như một pho tượng bất động.

Còn người nói vẫn đứng thẳng trước mặt, cũng bất động, một phút sau, mới chuẩn bị thuật lại những lời vừa nói một lần nữa.

Đột nhiên, Kỷ Thành Minh mở to mắt, anh có một đôi mắt đen trắng rõ ràng, rất dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác.

Tầm mắt anh, đang đối lại cô:

- Có vẻ thích nghi không tồi.

Ngữ khí không rõ tốt xấu, cô hấp háy miệng, bàn tay xiết chặt văn kiện đang cầm.

- Đây là văn kiện khẩn cấp XX, cần ngài ký ngay.

- Để đây.

Âm điệu vẫn thản nhiên như cũ.

Cô mở văn kiện ra, đặt trên bàn, phía trước mặt anh.

Anh tùy tiện lật vài trang, rất nhanh xem qua nội dung, nhưng bàn tay cầm bút vẫn không dịch chuyển.

Cô vẫn chưa nhìn đến nét mặt anh, tầm mắt cô đang dừng lại trên chiếc bút anh cầm, màu đen của thân bút rất khó để nhìn ra nhãn hiệu, với phong cách khá cầu kỳ, rất dễ để liên tưởng đến khí chất của chủ nhân nó.

Lại nhớ đến lời anh ta vừa nói – Thích ứng không tồi.

Tập đoàn quốc tế Minh Thành là nơi nào chứ, đây là công việc trong mơ của vô số viên chức, mỗi kỳ tuyển dụng trở thành nơi cạnh tranh hơn cả kỳ thi tốt nghiệp, mỗi nhân viên được nhận vào chắc chắn sẽ nhận được sự đãi ngộ vô cùng thỏa đáng, sau khi thông qua một kỳ phỏng vấn gian xảo nhất, và một kỳ khảo nghiệm nghiêm khắc nhất, bất kể trong lĩnh vực nào. Đồng thời bởi vậy, với tính cách cứng rắn của bản thân, luôn ghét bị bàn tán sau lưng là dựa vào sự nâng đỡ của người khác để có được được một vị trí tốt ở đây mà không cần phải qua bất kỳ kỳ phỏng vấn nào, dường như việc sẽ bị cô lập đã là chuyện cô dễ dàng có thể khẳng định.

Thế nhưng rất hoàn hảo, dù trong lòng luôn tồn tại một sự bài xích, nhưng con người vẫn phải đánh giá dựa trên năng lực làm việc, chỉ cần cô làm tốt công việc được giao, không ai có thể nói bất kỳ điều gì về cô.

Kỷ Thành Minh vẫn như quan trên điện, chưa hạ bút ký tên:

- Cầm lấy, sửa lại đi, sai ở đâu chắc không cần tôi phải nhắc chứ?

Cô sửng sốt, suy tư mất vài giây, sau đó nhận lấy văn bản:

- Ngại quá.

- Nhiều nhất là 5 phút.

Anh lạnh lùng ra lệnh.

- Sẽ như vậy.

Cô ôm văn kiện ra ngoài.

Kỷ Thành Minh quét mắt nhìn theo hình bóng cô, anh vốn tưởng rằng cô sẽ rất khó thích nghi với môi trường ở tập đoàn quốc tế Minh Thành, xem ra dường như anh đã quá coi thường cô, tuy thời điểm ban đầu khá khó khăn, nhưng cô rất nhanh đã có thể bắt kịp công việc, đồng thời không cho phép có bất kỳ khả năng sai sót nào trong đó.

Anh lại nhắm mắt, tranh thủ một chút thời gian nghỉ ngơi.

Cô cầm văn kiện ra ngoài, đi đến bên cạnh Tiểu Trương, rất nhanh thông báo tình hình, hai người cần cùng kiểm tra mọi chi tiết một lần nữa. Văn kiện này vốn do Tiểu Trương phụ trách xử lý, vừa nghe nói có vấn đề, Tiểu Trương đã lập tức vội vàng đứng dậy. Cô không giải thích rằng Kỷ Thành Minh sẽ để ý lỗi sai là do ai, anh ta vốn là người như vậy, không bao giờ chấp nhận lí do, nếu cô là người cầm văn kiện vào phòng, thì cô nhất định sẽ phải chịu trách nhiệm.

Cô rất nhanh chóng sửa lại văn kiện, trong khi Tiểu Trương vẫn còn tự trách, cô chỉ mỉm cười:

- Đừng quá lo lắng, tâm trạng của tổng giám đốc Kỷ hôm nay cũng không kém, nên vẫn chưa nặng lời.

Ở tập đoàn quốc tế Minh Thành, những nhân viên làm việc lâu năm ở đây đều hiểu rõ không ít tác phong làm việc của Kỷ Thành Minh, ngày thường rất ôn hòa nho nhã, nhưng trong công việc lại vô cùng lập dị.

Sau khi trấn an Tiểu Trương, cô lại cầm văn kiện tiến vào phòng.

Lần này, Kỷ Thành Minh chỉ nhẹ nhàng tùy ý lướt xem, anh vẫn chưa mở miệng nói chuyện, hạ bút, nhanh chóng ký tên.

Cô đứng một bên, hấp háy môi, đến thời điểm hoàn tất cuối cùng cô mới khẽ mở miệng:

- Dương tiểu thư có gọi điện mời ngài đến tham dự bữa tối cùng cô ấy.

Anh vẫn chưa mở miệng, cô đã lập tức đáp lại:

- Dương tiểu thư còn nói, cô ấy hôm nay không có việc bận, có thể chờ anh đến bất cứ lúc nào.

Khi làm việc Kỷ Thành Minh rất ít khi cười, giờ phút này, một tay anh đặt trên bàn, khoe miệng khẽ giương ột nụ cười thản nhiên, không giống như chế nhạo, không giống với trào phúng, cũng không ẩn chứa quá nhiều cảm xúc. Cô tiến lên vài bước, thấy thái độ của anh ta cho thấy tâm trạng cũng không quá khác lạ.

- Có cần chuẩn bị quà tặng không ạ?

Ý cười trên khuôn mặt anh càng tăng, khuôn mặt anh hé lộ một cảm giác tựa như đang đeo một chiếc mặt nạ, nhìn qua thì vô hại, nhưng mỗi khi cười lộ lên lại vô cùng mê hoặc lòng người.

- Cô cảm thấy cô ấy sẽ thích món quà như thế nào?

- Dương tiểu thư thích nhất là hoa hồng đen, loại hoa này rất độc đáo, cô ấy luôn thích dùng từ “độc đáo” để hình dung về con người mình.

Cô lại suy tư một lát, rồi mới mở miệng:

- Đương nhiên, Dương tiểu thư thích nhất là kim cương, người ta đều nói rằng “Kim cương là người bạn tốt nhất của phụ nữ, còn đáng tin cậy hơn cả tiền bạc và đàn ông nữa.”

Ý cười trên khuôn mặt anh lại càng lan rộng:

- Trong công việc cô quả là thấu đáo.

- Đây là phận sự của tôi.

Nếu nói đến công việc, thì đều phải trong khoảng phận sự của cô.

Cô từng bước tiến lên phía trước, chuẩn bị cầm văn kiện đã được ký tên, nhưng khi tay cô vừa chạm vào văn kiện, một tay đã bị anh nhẹ nhàng kéo cô vào lòng. Cô cố gắng giả vờ, nhưng cố để không gây ra bất kỳ tiếng động nào, tay anh nắm lấy cầm cô, nụ cười trên mặt anh trở nên rất chướng mắt:

- Làm việc tỉ mỉ như vậy, lại chẳng bằng tìm hiểu xem tôi thích kiểu phụ nữ như thế nào.

- Nay, đây không phải công việc.

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào anh, dù sao, anh vốn chỉ yêu một người con gái duy nhất.

- Thật vậy sao?

Anh nâng cằm cô, vẫn không để cho người ta nhìn rõ cảm xúc bên trong.

- Hiện đang trong giờ làm việc.

- Thì đã sao?

Lại càng cười, càng trêu chọc.

- Chẳng lẽ anh đã quên Hường Tư Gia rồi sao?

Cô chỉ mở miệng nói một câu.

Sắc mặt anh bỗng thay đổi, tay anh vuốt ve khuôn mặt cô:

- Tôi nghĩ rằng, cô thực sự hi vọng tôi đã quên.

Bàn tay không ngừng trượt xuống, rơi xuống trên cổ cô, rồi kéo dài một đường dài xuống dưới, độ ẩm của bàn tay ấy hòa vào da thịt cô.

- Dù sao cũng là em đã chủ động mời tôi lên giường đấy nhé, chẳng lẽ em đã quên rồi sao?

2. Chương 2: Hiện Tại

Đa Luân Đa vào tháng 9 mùa thu.

Thời gian này trên đài truyền hình đang đăng tải một tin tức rất sốt dẻo, nhưng ngay sau đó tin tức được xem là “không liên quan” này đã bị chặn lại dưới mọi hình thức. Một nửa mẫu tin được công khai có nội dung chỉ là một du khách người Trung Quốc bị một chiếc xe ô tô đâm liên tiếp hai lần, sau đó chiếc xe gây ra tai nạn đã bỏ chạy, nhưng nếu chuyện này vẫn chưa được coi là quái dị thì việc du khách bị thương bị mất tích ngay sau tai nạn đã được tính là quái dị chưa?

Đa phần những người biết nghe tin đều trước tiên tỏ ra nghi ngờ, nhưng đều không quan tâm đến câu dưới đây, ẩn tử này dần biến mất trong mắt mọi người.

Bốn năm sau đó, thành phố Đông Xuyên vào tháng 10, cuối thu.

Trên hành lang bệnh viện Thành Minh, toàn bộ các y bác sĩ cùng y tá đều xoay quanh cùng một nơi, chăm sóc ột bệnh nhân nữ đang nằm trên giường bệnh. Khuôn mặt cô vẫn trắng bệch, ánh mắt thất thần, giống y như những ma nữ trong các bộ phim truyền hình, đôi mắt trợn tròn.

Dường như không hề có cảm giác là trong mắt tồn tại bất kỳ điều gì, dù cho đó là một đôi mắt rất đẹp, người con gái sở hữu đôi mắt đẹp này cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc. Nữ y tá đang chăm sóc ỹ nữ đó thở dài, thật đáng tiếc ột vẻ đẹp đến vậy.

Con người này, đã trở thành một người thực vật, không có nhân thân, không người nhà, không người yêu. Y tá chăm sóc nữ bệnh nhân xinh đẹp này nghĩ rằng, mỹ nữ này dù có tiếp tục trở thành người thực vật hay không thì vẫn chỉ có một mình.

Nếu có người yêu, liệu họ đang có trong thời kỳ yêu thương cuồng nhiệt, hay không biết có phải vì người nhà mỹ nữ này ngăn cấm. Nhưng tất cả những lí do trên, đều là trong suy luận của chị gái y tá mà thôi, điều duy nhất cô ta có thể làm chỉ có thể dùng hết khả năng của mình để cứu chữa ỹ nữ, người đưa mỹ nhân này đến bệnh viện là một nhân vật có quyền lực rất lớn, đến mức tất cả các nhân viên đang công tác trong bệnh viện từ trên xuống dưới đều không dám tùy tiện đàm luận về người đó.

Sáng nay, nữ y tá luôn được phân công chăm sóc ỹ nữ đó đã phát hiện ra tay của cô ta bắt đầu giật giật, đầu tiên cô tưởng đó chỉ là ảo giác, sau đó cô phát hiện ra, ngay mí mắt đã bắt đầu giật nhẹ, lập tức cô gọi điện thông báo cho các bác sĩ đến.

Kế tiếp, chính là cảnh đang diễn ra tại đây.

Mỹ nữ đó được đẩy vào một căn phòng mổ được trang bị các dụng cụ tân tiến nhất, các thầy thuốc đều được khử trùng triệt để, đeo khẩu trang cực lớn, bệnh viện Thành Minh này vốn là một bệnh viện tư nhân dành cho giới quý tộc, ở đây có rất nhiều loại bệnh nhân, đối với một bệnh nhân cùng nằm viện đã trải qua khoảng thời gian hôn mê 4 năm vừa tỉnh lại đều khiến họ cảm thấy hiếu kỳ vây quanh. Mặc dù rất nhiều nơi trong cả nước đều đã từng đưa tin về những kỳ tích xảy ra, nhưng phải biết rằng kỳ tích được gọi là kỳ tích đều vì tỉ lệ xảy ra của nó vô cùng thấp, thế nên tất cả các y bác sĩ cho đến y tá đều vây xem trong trạng thái rất hưng phấn.

Nữ bệnh nhân vẫn đang nằm trên giường bệnh được trang bị máy móc tiên tiến, các bác sĩ không buông tha cho bất kỳ góc nhỏ nào trên cơ thể bệnh nhân, để xác định cô đã thật sự tỉnh lại.

- Sóng điện não ổn định.

- Điện tâm đồ ổn định....

- ...

Sau một loạt các kiểm tra phát hiện các phản ứng đều bình thường, nhân viên bảo hộ lại đến đưa cô gái trước tiên vào phòng giám sát, sau đó đến phòng bệnh thường.

Sau khi phát hiện cô gái đã tỉnh lại, với một loạt các hạng mục kiểm tra, các y bác sĩ vẫn ngày đêm lo lắng quan sát như cũ, cuối cùng mới đưa ra kết luận, cô thật sự đã tỉnh lại. Nhưng suốt một tháng sau, cô cũng không nói thêm bất kỳ câu nào, và cũng suốt một tháng đó, không một ai đến thăm cô.

Người chăm sóc cho nữ bệnh nhân đó, được đổi thành một hộ lý, mỗi ngày cô lại cố gắng gợi chuyện với nữ bệnh nhân này, rồi cô nhận ra căn bản là do cô gái này không thêm quan tâm, dần dần, nhiệt tình của người hộ lý cũng xuống thấp, thậm chí còn tìm đến bác sĩ ở đây để hỏi này hỏi nọ.

Liệu có phải trước đây, cô gái này từng là người câm điếc.

Suốt một tháng đó, không một ai đến thăm cô gái này, nhưng điều kỳ lạ là bệnh viện này vốn từng được giới báo chí phong tặng danh hiệu “Nơi cắt cổ cướp tiền” lại vẫn chưa ném cô gái ra ngoài đường.

Tất cả, chỉ là suy đoán.

Tại sân bay Đông Xuyên, chiếc máy bay Montreal vừa đáp xuống đường băng, chỉ một lát sau, một đoàn người mỗi một nối đuôi ra khỏi sân bay. Trên mặt Kỷ Thành Minh đang đeo một cái kính đen cực lớn, che khuất gần hết khuôn mặt anh. Trước giờ lên máy bay, anh vừa tham gia một hội nghị kéo dài hơn 10 tiếng, đêm hôm trước anh vẫn chưa hề chớp mắt. Người trợ lý đi theo anh, xem tin nhắn từ di động đang cầm trên tay với một thái độ rất do dự. Đây vốn không phải là di động riêng của trợ lý, mà là số liên lạc để dùng trong công việc có liên quan đến Kỷ Thành Minh. Mấy hôm trước anh không dám quấy rầy Kỷ Thành Minh, vì công việc quá bận, đồng thời vì sợ Kỷ Thành Minh nổi nóng, thế nhưng vì đối phương liên tục gọi điện đến, nói rằng có việc quan trọng nhất định cần thông báo.

Khi Kỷ Thành Minh vừa lên xe, cuối cùng người trợ lý cũng làm xong công cuộc đấu tranh tư tưởng, nhất định đây là một việc quan trọng cần thông báo.

Kỷ Thành Minh tháo kính đen, khoe mắt thanh ngân thể hiện sự nghi ngờ:

- Nói đi.

- Bên bệnh viện đã gọi điện đến rất nhiều lần.

Hiển nhiên Kỷ Thành Minh có điểm khó hiểu, trong mắt anh vẫn có chút nghi hoặc:

- Gì?

- Họ thông báo rằng cô gái 4 năm trước ngài đưa đến, đã tỉnh lại.

Cơ thể Kỷ Thành Minh dường như bất động trong chốc lát, đi theo anh lâu như vậy, trợ lý tự nhiên hiểu được vì sao anh dừng lại, không phải vì ngoài ý muốn, cũng không phải vì kinh hỉ, chẳng qua chỉ là vì Kỷ Thành Minh đã quên.

Anh đã từng làm một việc như vậy. Anh thoáng suy tư, rồi gật đầu tỏ ra đã biết.

Kết quả là, người trợ lý như đã hoàn thành một nhiệm vụ vô cùng gian khó, thở phào nhẹ nhõm, sau đó đưa ra một lựa chọn thông minh là sẽ không nhắc lại chuyện này.

Kỷ Thành Minh tự lái xe về biệt thự, cất xe, tắm rửa, đi thẳng đến giường làm một giấc.

Phải đến ngày thứ ba sau đó, sau khi Kỷ Thành Minh tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon lành, xử lý tất cả các công việc lớn nhỏ, đột nhiên mới nhớ ra còn một sự cố nho nhỏ trong bệnh viện, nếu người trợ lý không đề cập đến, hẳn anh đã quên. Dường như, anh “đã từng” làm một việc “nhiều chuyện” là cứu một người. Anh cũng không còn nhớ rõ tâm trạng của anh lúc đó ra sao, anh chỉ nhớ được rằng, khi ấy cô gái đó đang hấp hối, vì trải qua một vụ va chạm xe cộ rất thảm khốc, hơn nữa anh có thể cam đoan, nếu như anh không ngăn cản, cô nhất định sẽ bị chiếc xe đó đâm đến lần thứ ba. Sau khi được đưa đến bệnh viện Thành Minh, bác sĩ phán lệnh tử hình, trực tiếp biến cô trở thành một người thực vật.

Theo các xác suất trong y học, chuyện cô có thể tỉnh lại chỉ có thể xảy ra trên lý thuyết, mà những thứ được gọi là dựa trên lý thuyết, rất khó có khả năng xảy ra trong hiện thực. Như trong định lý vật lý, trong

thời điểm không tồn tại lực ma sát, một vật sẽ chỉ có thể xảy ra một trong hai trạng thái, đó là vận động hoặc đứng yên, nhưng trên thế giới này liệu có thể tồn tại một nơi không hề có lực ma sát?

Thật bất ngờ, chuyện chỉ có thể xảy ra trên lý thuyết, lại có thể bị phá vỡ.

Kỷ Thành Minh lái xe, ánh mắt anh mang theo một chút ý cười.

Ngày đó, khi nghe bác sĩ thông báo cô sẽ chỉ có thể trở thành một người thực vật, anh có chút ngoài ý muốn, chuyện ngoài ý muốn đó chính là, anh cho rằng cô sẽ chết ngay tại chỗ, thế nhưng cô lại còn sống.

Ở trên người con gái này luôn tạo ra những kỳ tích, anh nghĩ rằng cô sẽ mãi mãi nằm trên giường, cô lại vẫn có thể tỉnh lại.

Vốn anh còn muốn cô sẽ cứ thế ngủ say, vậy tất cả những chuyện giữa họ đều có thể xóa bỏ. Anh là người thích làm theo nguyên tắc công bằng, mỗi con người khi đã làm bất cứ chuyện gì, đều phải trả giá cho những việc mình đã gây ra.

Chiếc xe lao như bay trên đường, hai bên đường, những cây ngô đồng lá vẫn xanh mượt giống như nhiều năm về trước. Đường như đã từ rất lâu rồi, anh không còn nhớ lại những chuyện đã xảy ra, anh vốn không phải một người thích hoài niệm, chẳng phải vì sợ sẽ phải sống lại cảm giác yêu, sống lại cảm giác thích, chẳng qua tất cả là vì một nguyên tắc:

Những việc đã qua thì hãy để chúng qua đi, nếu đã không thể giữ lại, cũng không cần phải khiến bản thân thêm thương cảm.

Vài năm trước, một người anh em có giao tình khá thân thiết với anh từng vỗ vai anh và nói rằng: “Cậu thật sự đúng là thánh nhân mà”

“Vì sao lại nói vậy?”

“Đã xảy ra chuyện như vậy, cậu vẫn có thể bình tĩnh như thế.”

“Nếu không thì tôi phải làm như thế nào?”

Những người bình thường sẽ làm như thế nào, say xỉn, nghiện ngập, phải khiến chính bản thân mình trở nên sức cùng lực kiệt, đặc biệt suy sụp?

Kỷ Thành Minh cười cười, đến anh cũng không thể hiểu được chính bản thân mình. Thời điểm người bạn nói với anh câu nói đó, thanh mai trúc mã của anh, người anh nhận định sẽ là người vợ duy nhất trên đời này của anh, cũng là vị hôn thê đương nhiệm của anh, vừa qua đời, năm ấy cô vừa tròn 18 tuổi, là lúc tuổi xuân đang độ tươi đẹp nhất, cô lại đột ngột ra đi.

Kỷ Thành Minh anh, suốt cuộc đời này, chưa từng cưng chiều một ai đến thế.

Thu hồi những suy nghĩ của mình, anh đã đến bệnh viện.

Khi anh vừa đặt chân đến bệnh viện, bên tai anh không ngừng phải nghe những thông tin về người con gái kia, cô tỉnh lại khi nào, đã qua các kiểm tra nào, trạng thái hiện nay,... Thái độ của anh vẫn rất bình tĩnh, khiến đối phương cũng không thể hiểu nổi tại sao anh lại không hứng thú như thế.

Trên thực tế, thời điểm Kỷ Thành Minh tiến vào bệnh viện, anh bắt đầu cảm thấy hối hận.

Cô vốn không khải thân quen với anh, dựa vào cái gì mà anh phải lãng phí thời gian chạy đến nơi này?

Dù sao một khi đã đến đây, anh cũng không thể quay đầu lại được, anh vẫn chưa phải kiểu người nhàm chán đến thế. Chẳng qua là do vừa kịp lúc anh xong việc, lại dư một khoảng thời gian trống khá lớn, nên anh mới bỏ chút quan tâm đến cô gái không hề có chút quan hệ nào với anh này.

Đúng vậy, người con gái này, thế nhưng vài năm qua, tiền của anh đã biến cô từ một thiếu nữ thành một cô gái.

Anh được đưa đến trước cửa phòng bệnh của cô, lần đầu tiên anh lắng nghe bác sĩ thuật lại cụ thể tình trạng của cô.

Đã tỉnh lại, nhưng không nói chuyện, không quan tâm đến người khác, không cử động.

Rất có ý tứ.

Kỷ Thành Minh đứng ở cửa phòng bệnh, khuôn mặt hơi ánh lên một ý cười, cúi xuống nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh. Xin hãy lượng thứ cho anh, vài năm gần đây, càng ngày anh càng không thích ôn lại chuyện cũ, có lẽ đó là sự phản kháng theo bản năng, đại khái là vì trải qua vô số lần giao thiệp với những người vốn không quen biết lại nhất định nhận là họ hàng quen biết, tận mắt nhìn thấy những con người luôn xum xoe nịnh nọt anh bằng một khuôn mặt tươi cười, chẳng qua vì bản thân họ đang có việc cần nhờ vả anh.

Kết quả là bên cạnh anh càng ngày càng xuất hiện nhiều những gương mặt xa lạ, họ đều thăm dò sở thích của anh, suy đoán tính cách của anh, thế nên trừ khi thần kinh anh đang có vấn đề, nếu không sẽ không bao giờ anh để xảy ra tình trạng bùng nổ như chiến tranh thế giới lần thứ ba.

Kỷ Thành Minh với một tâm trạng tương đối tốt đánh giá lại gương mặt quen thuộc đang ở trước mặt anh. Thật sự là đã quá lâu, đảo mắt một vòng mới nhận ra bản thân đã già đi không ít. Nhiều khi anh muốn hết lần này đến lần khác được sống lại cái thời như những tân sinh viên bắt đầu nhập học, anh nhìn lại chính mình, nhiều tuổi cũng thật đáng thương. Thật đáng để hoài niệm, cái thời niên thiếu với những ý tưởng điên rồ ngu ngốc ấy. Khuôn mặt trước mắt anh thuộc loại rất dễ để lưu vào bộ nhớ, thế nhưng dù không cố tình cất giấu, anh lại không sao có thể tìm được cách mở ra.

Sắc mặt của cô thật sự tái nhợt, thậm chí phải nói là trắng kinh người. Cô gái trẻ trung xinh đẹp, với một khuôn mặt tái nhợt, trong bộ quần áo bệnh nhân cũng màu trắng, cùng với một mái tóc đen thanh tú, đây không phải hội tụ đầy đủ các điều kiện để trở thành một ma nữ trong phim hay sao?

Anh nhanh chóng lục tung trí nhớ để tìm tất cả mọi thông tin về cô. Giang Lục Nhân, là con gái duy nhất của Giang gia, ít nhất đây là trong mắt người ngoài. Không giống nhau ở chỗ, cô thật sự là đại tiểu thư nhà họ Giang, nhưng không phải con ruột của ông Giang Huy. Trong mắt những người cảm mến, cô là cô con gái nuôi của ông Giang Huy. Còn trong mắt những người vốn chưa hiểu vấn đề, cô là con riêng của ông Giang Huy. À, ngoài ra ông Giang Huy còn có một người con trai khác, cũng chính là người anh trên danh nghĩa của cô, Giang Thừa Dự. Nhắc đến Giang Thừa Dự, Kỷ Thành Minh không thể không xoa nhẹ đôi môi đang khẽ cười của mình, người đàn ông đó vô số lần được ca tụng là một con cáo già trên thương trường, ngoài ra anh ta còn được gọi là đối thủ duy nhất trong vòng 20 năm tới của Kỷ Thành Minh anh. Cái từ “duy nhất” này dùng mới hay làm sao.

Diện mạo của Giang Lục Nhân cũng không quá khác biệt so với trong trí nhớ của anh cho lắm, với điều kiện quan trọng nhất là diện mạo ấy đã sớm phai mờ trong trí nhớ của anh. Anh chỉ còn nhớ đó là một cô gái xinh đẹp, à ngoài ra còn khá tài hoa.

Đừng hi vọng một người đàn ông nhớ kỹ trong lòng về một mỹ nữ, anh còn chưa được nhàm chán đến thế.

Anh ho khan một tiếng, đến bên giường cô.

Anh nhìn cô đang nằm trên giường, cô vẫn chưa mở miệng, nên anh chẳng sợ có tình bước thật mạnh.

- Cô đã tỉnh rồi.

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, thanh âm trước sau như một.

Cô vẫn không nói một lời, cô thật sự chưa hề nhúc nhích.

Anh hơi chớp chớp mi, ngồi xuống bên giường cô, ngắm gương mặt cô.

Ngũ quan thật tinh tế, dường như còn trở nên hấp dẫn hơn cả ngày xưa. Một thiếu nữ và một cô gái, rốt cuộc thì vẫn có sự khác biệt. Ít nhất, ở thời điểm hiện tại, anh đang dùng con mắt của một người đàn ông để đánh giá cô, chứ không như trước đây, mỗi khi nhìn thấy cô anh đều chỉ có một cảm giác, đó là một cô bé, nữ tính, hơn nữa vì một từ “cô bé”, nên anh cũng chẳng có bất kỳ ấn tượng nào.

Chỉ là cô rất gầy, rất rất gầy, không phải thuộc kiểu con gái có tạng người gầy nhưng cơ thể khỏe mạnh, mà là do cơ thể phải chịu tổn thương quá lớn nên gầy.

- Giang Lục Nhân, cô cho rằng cô có thể nằm trên giường cả đời ư?

Người nằm trên giường vẫn bất động.

Khỏe miệng Kỷ Thành Minh khẽ nhếch cao:

- Giang Thừa Dự sẽ đính hôn.

Vừa dứt lời, người con gái trên giường quay sang nhìn anh, ánh mắt không ngừng lấp lóe, giọng cô run run:

- Anh nói dối.

3. Chương 3: Hiện Tại (2)

Cánh cửa phòng bệnh mở toang, một người đàn ông trong trang phục chỉnh tề, một nữ bệnh nhân vô cùng suy nhược đang ngồi trong một tư thế rất quái dị. Tư thế của người đàn ông vẫn rất tao nhã, trên khuôn mặt anh phẳng phất ý cười. Trông cô gái lại vô cùng khổ sở, khuôn mặt trắng bệch vằn vẹo không ngừng, nhìn qua lại rất mỉa mai hoặc bối rối tang thương.

Đối diện giường bệnh là một màn hình tinh thể lỏng cực lớn đang phát một tin tức mà mọi người dân ở thành phố Đông Xuyên đều rất quan tâm.

Thiếu gia Giang Thừa Dự của tập đoàn quốc tế Long Giang sắp đính hôn với người thừa kế tương lai của tập đoàn Mông Thị. Giang Thừa Dự là một kỳ tài khó thấy trên thương trường trong vòng 50 năm trở lại đây, sau nhiều năm nắm quyền kinh doanh tập đoàn quốc tế Long Giang, anh đã khai phá thành công nhiều dòng sản phẩm mới, mang lại thành công cho tập đoàn quốc tế Long Giang. Mông Tuyết là con gái duy nhất của Mông gia, có thể gọi là công chúa. Quốc tế Long Giang đã nhiều lần hợp tác làm ăn với Mông Thị, hai người đính hôn, không chỉ liên quan đến hạnh phúc của hai người, mà còn vì sự liên kết cường thịnh của hai nhà, có ý nghĩa vô cùng to lớn.

Hoàng tử và công chúa, một sự kết hợp vô cùng hoàn mỹ.

Mang theo ý cười, Kỷ Thành Minh giờ điều khiển từ xa, tắt TV.

Anh xoay người, quả nhiên nhìn thấy Giang Lục Nhân đang khóc, khóc một cách lặng lẽ, rõ ràng cô đã không thể kìm nén, nhưng cô vẫn liều mạng chịu đựng, không phát ra tiếng. Cô cắn ngón tay mình, trên ngón tay vẫn lưu lại vết cắn, thậm chí cả nước bọt. Anh hơi nhíu mi, không chút hảo cảm, nhắc nhở cô:

- Cô đã hôn mê 4 năm, đối với một người đàn ông đến 4 năm mới đi tình biệt ly, cô nên cảm thấy vui vẻ mới đúng.

Anh không hề cảm thấy xúc động khi nhìn thấy cô khóc đến hoa dung thất sắc này, thật ra không chỉ là hoa dung thất sắc, bằng quan điểm đánh giá của anh đối với phụ nữ, cô khóc thật sự rất xấu. Vốn cô đã gây đến không còn hình người, lại còn khóc như vậy, sắc mặt cô trắng đến mức kinh người. Cô khóc thương tâm đến vậy, thế nhưng một chút suy nghĩ muốn an ủi cô anh cũng chưa từng có. Chuyện tình yêu của người khác, cho dù kinh thiên động địa, anh cũng không tìm thấy chút liên quan nào đến bản thân.

Dù sao anh cũng không thể tiếp tục đứng nhìn cô khóc được nữa.

Cô khóc khiến anh cảm thấy rất phiền phức, giống như khi trời đang mưa lại nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách, dĩ nhiên tâm trạng sẽ trở nên hậm hực.

- Giang Lục Nhân.

Anh nín thở, không nhận ra bản thân đang cư xử rất khách khí đối với cô.

Thế nhưng chưa đợi anh nói xong lời cần nói, cô đột nhiên trừng mắt nhìn anh:

- Tại anh, tất cả đều tại anh.

Anh nhướng mi, đứng lên, nhìn cô từ trên cao xuống:

- Tại sao lại thế?

- Tại anh, khi tôi bị thương anh đã không thông báo cho gia đình tôi, để tôi phải một mình cô quạnh , chính là anh đã khiến chúng tôi phải chia lìa...

Cô nghiêng rằng nghiêng lợi đang muốn nói những lời thật sát thương, nhưng yết hầu lại ngăn cản, khiến những lời nói ra trở nên mềm nhũn không chút khí lực.

Kỷ thành Minh cười lạnh, anh chán ghét phải làm tất cả những việc không mang lại lợi ích, nhất là khi đối phương miễn cưỡng có thể gọi anh là “kẻ thù” , phải nói thêm rằng, trong lòng anh cũng chỉ có duy nhất một cảm giác tương tự.

Anh chỉnh trang lại quần áo mình:

- Cô xác định cô còn muốn quay lại Giang gia?

Cô kiên cường nhìn anh, cái thái độ yếu đuối cố chấp này rất dễ kích thích tấm lòng thương hoa tiếc ngọc của cánh mày râu, thế nhưng, rất tiếc, anh lại không động lòng một chút nào.

- Cần tôi phải giải thích lại tình cảnh của cô hiện nay không? Từ 4 năm trước, người cha luôn yêu thương, chiều chuộng, chăm sóc cô , ông Giang Huy đã đột ngột ngã quỵ và ra đi, bà mẹ nuôi vốn chẳng ưa gì cô là Văn Giao, quan hệ của cô và Giang Thừa Dữ rất cuộc là gì tôi chẳng thêm quan tâm. Nhưng có một chuyện cô hẳn chưa biết là ông Giang Huy trước khi chết đã không biết dùng phương pháp gì lừa gạt vợ con mình, chuyển 15% cổ phần của công ty sang tên cô. Ngay sau ngày tuyên bố di chúc, cô liền gặp tai nạn. Cô cảm thấy, cô sẽ là chương ngại lớn nhất của ai hiện nay?

Sắc mặt Giang Lục Nhân vốn đã trắng nay càng trắng hơn, cô đứng dậy, cả cơ thể không nhin được mà run lên:

- Anh... anh nói dối.

- Nói dối?

Kỷ Thành Minh tỏ ra châm chọc , nói chuyện với cô gái này, đúng là lãng phí thời gian.

- Để tôi nói cho cô biết nhé, tình yêu đối với phụ nữ các cô là chuyện kinh thiên động địa, nhưng đối với đàn ông mãi mãi không thể sánh bằng sự nghiệp. Thật xin lỗi, cô vừa mới tỉnh lại, trí thông minh cũng phải trừ đi 4 năm chứ nhỉ.

- Anh..

Răng cô không ngừng va chạm, ken két run lên.

- Cô còn có thể quay lại Giang gia ư? Thử xem cô có thể tiếp tục gặp tai nạn xe cộ một lần nữa không nhé. À không, tôi lại nhầm, để xem cô có phải lần thứ ba gặp tai nạn xe cộ không nhé, vì lần trước cô đã bị đâm liên tiếp hai lần.

- Cút ... anh cút ngay cho tôi.

Cô nắm chặt gấu áo, mồ hôi trong tay thấm ướt cả vạt áo, tay cô vẫn xiết chặt. Một giây sau khi cô tỉnh lại cả thế giới trở nên điên cuồng, nước nổi nước dâng, hoa nở hoa tàn, mây tụ mây tan, rốt cuộc là có những chuyện gì xảy ra. Xung quanh cô không ngừng vang lên rất nhiều giọng nói, có tiếng Anh, tiếng Đức, họ không ngừng đàm luận. Đầu cô là một mảng trống rỗng, không biết sâu trong trí nhớ, hiện đang là thời điểm nào, có phải cô đã xuyên không, đến một thế giới kỳ lạ nào đó. Một giây sau khi cô mở mắt, hóa ra, cô vẫn chưa mất trí nhớ.

Một chiếc ô tô lao về phía cô, long trời lở đất, trời đất chuyển màu. Đầu óc cô quay cuồng. Cơ thể cô không ngừng đau đớn, bên tai đều là những tiếng ong ong.

Đau, đau quá, rồi lại chẳng còn đau, không còn chút đau đớn, toàn thân cô như chết lặng.

Dường như có một người nào đó bế cô lên, nhưng cô không nhận ra đó là ai. Sau đó là mùi thuốc khử trùng nồng nặc, giọng nói của rất nhiều người, có tiếng Anh, tiếng Đức..., cô không còn có thể phân biệt được đó là ngôn ngữ gì nữa, cô hoàn toàn không còn hiểu hàm nghĩa trong lời nói của đối phương, họ nói rất nhanh, cô không hiểu một chút nào.

Cơ thể cô trở nên rất nhẹ, trở nên trống rỗng.

Cách đó không lâu, trên TV có một cuộc điều tra và tổng kết về cảm giác của những người khi ở trạng thái xuất thần vì sử dụng chất kích thích từ hoa anh túc. Và kết quả đó là, bay bổng, không chút cảm giác, phiêu phiêu.

Cô không biết, hóa ra mình đã ngủ một giấc nồng lâu đến vậy.

Khi cô tỉnh lại, chỉ còn có khủng hoảng, sợ hãi, bất lực.

Cô không quen biết một ai, cô cũng không hiểu tại sao bản thân cô lại ở nơi này.

Mỗi ngày, họ đặt ra cho cô rất nhiều câu hỏi, khiến cô sợ hãi.

Giang Thừa Dự của cô đang ở đâu?

Anh từng nói, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô mà.

Rốt cuộc anh đã đi đâu rồi?

Bệnh viện với một màu trắng toát, hết ngày này qua ngày khác đều là tiêm, uống thuốc, xét nghiệm.

Cô trốn trong thế giới nhỏ bé của mình, nhìn những người xung quanh cười nói.

Đây vẫn là Đông Xuyên, thành phố Đông Xuyên mà cô quen thuộc, nhiều khả năng là họ đã không chuyển cô đi nơi khác. Họ nói rằng cô đã hôn mê 4 năm, 4 năm, là bao nhiêu ngày và đêm.

Vậy là cô và anh đã xa nhau 4 năm rồi ư?

Anh đang ở đâu?

Anh đang ở đâu?

Cô ngày ngày nhớ đến anh, mơ tưởng đến anh, cô không nghĩ mình đã ở trong này.

Nhất định là anh không biết cô đang ở đây, nên mới không đến tìm cô.

Cố chấp dối trá, cố gắng tự lừa gạt bản thân, để ít ra trái tim không phải đau đớn.

Vậy mà người đàn ông đang đứng trước mặt cô lại nói với cô rằng, người đàn ông cô đã từng âu yếm sẽ kết hôn với một người con gái khác.

Giang Thừa Dự định kết hôn với một người con gái khác.

Giang Lục Nhân sẽ là vợ anh, anh, Giang Thừa Dự xin thề.

Được, cả đời này em sẽ chỉ gả cho anh thôi.

Lời thề hẹn, đã bị xé tan thành trăm mảnh.

Giang Thừa Dự muốn kết hôn với một người con gái khác.

Trên màn hình, gương mặt anh mang theo ý cười, anh nắm tay cô gái đó và tuyên bố : “Đây là Mông Tuyết, vị hôn thê của tôi, các bạn trong giới truyền thông quan tâm xin hãy hỏi tôi, đừng làm phiền vị hôn thê của tôi.”

Trong ký ức của cô, anh chỉ cười như vậy, với riêng một mình cô.

Ngay khi bừng tỉnh khỏi giấc mơ.

Nếu đã như vậy, cô thà rằng, cứ mãi ngủ say.

Vì sao lại đánh thức cô khỏi giấc mộng đẹp ấy chứ?

Kỷ Thành Minh nhìn khuôn mặt cô như một người điên, anh tỏ ra chán ghét:

- Cút? Có cần tôi nhắc nhở cô, cô không có tư cách để nói câu này không? Bệnh viện cô đang điều trị là bệnh viện danh tiếng nhất thành phố này, cô đã tiêu tốn của tôi 4 năm viện phí, cô cảm thấy giờ cô có tiền

để trả lại tôi sao? Nếu đã không hiểu rõ tình trạng bản thân, yêu cầu đừng nói năng lung tung, tôi chỉ nhắc nhở cô một lần duy nhất thôi đấy.

Cô lại khóc càng thương tâm, đôi vai cô không ngừng run run.

- Vì sao lại cứu tôi? Tôi chết đi không phải tốt hơn à?

- Vì sao tôi lại phải cứu cô?

Kỷ Thành Minh ngẫm nghĩ.

- Hẳn là vì đúng lúc tôi đến Đa Luân Đa tìm cô, chuẩn bị tự tay hành hạ cô, không ngờ lại có người nhanh hơn tôi một bước. Tôi không thích kẻ thù của tôi bị người khác xử lý, vì thế tôi nhất định phải cứu cô, để sau này có thể tự mình tra tấn cô. Ai ngờ cô ngủ lâu thế, tiêu tốn của tôi biết bao tiền của, xem ra tôi sẽ càng phải tra tấn cô lâu hơn, để không phụ sự mong đợi của chính bản thân mình.

- Anh... anh giết tôi đi còn hơn.

- Vậy cũng không được, cô không đáng để tôi phải đánh đổi bằng mạng sống của mình.

Kỷ Thành Minh cười rất nham hiểm:

- Trước tiên hãy chăm sóc bản thân thật tốt đã, nếu không sẽ chẳng còn gì vui. Chẳng lẽ cô không định đi gặp người yêu cũ của cô à, cứ như vậy mà nhường anh ta cho người khác ư?

Cô vẫn khóc, rồi im lặng nhìn anh.

Anh nâng khuôn mặt cô:

- Lúc tôi cầu xin cô cứu lấy Tư Gia, cô đã nói gì nào?

Chuyện sống chết của Hướng Tư Gia không liên quan đến tôi, tôi sẽ không cứu cô ấy, tuyệt đối là không.

Hai mắt cô đầm lệ nhìn anh:

- Cho nên?

- Không có gì. Vị hôn thê của tôi đã chết, vậy cô cũng đừng có như vậy. Vừa hay, cô đã tỉnh lại, chúng ta sẽ cùng chơi một trò chơi nhé.

- Đồ biến thái.

- Năng lực của cô đã giảm xuống rồi. Ngày trước cô sẽ không nói như vậy đâu, mà trước kia cô sẽ nói rằng “Anh thật xảo quyệt.” Đúng là cô rất tinh mắt đấy, tôi sẽ thật sự xảo quyệt cho cô xem.

Cô ngã sập xuống.

Chưa từng có gì.

Còn so đo cái gì đây.

Anh của cô, thật sự đã mất rồi sao?

Không cần, thật sự không cần như vậy.

Cô đã làm gì sai?

Rằng cô cắn ngập vào môi, một dòng máu loãng ứa ra.

Kỷ Thành Minh chán ghét nhìn cô, phân phó với người đứng bên ngoài:

- Không được để cô ấy chết.

Cô vẫn nên sống ư?

4. Chương 4: Quá Khứ (1)

Khí hậu ở thành phố Đông Xuyên phần lớn là luôn ôn hòa, mang theo cảm giác dễ chịu, nhưng đối với Giang Lục Nhân mà nói, thời tiết như vậy không tốt cho lắm, vô hình chung khiến con người càng ngủ nhiều hơn. Lúc này, cô đang ngồi trên sân trường với các bạn cùng lớp, nghe thầy hiệu trưởng diễn thuyết. Cô day day trán, cứ như là đã mất ngủ lâu ngày, chỉ cần nghe thêm vài câu nữa là cô có thể ngủ gật tại chỗ, gần như hai mí mắt cô đã gần tịt vào nhau. Miệng cô hơi chu về phía trước, cô lúi điện thoại di động trong túi quần ra, hai năm trở lại đây, điện thoại di động đã trở nên phổ biến một cách điên cuồng, mấy năm trước không có di động cũng không sao, vậy mà trong hai năm mọi thứ đã khác hẳn, không có di động sẽ trở nên giống như một kẻ lạc loài.

Cô cũng không quá đam mê điện thoại di động, chẳng qua lúc nào cũng thấy người ta nhắc đến thật nhàm chán, nhất là những người bên cạnh cô coi di động như một tiêu chuẩn đánh giá, không phân biệt nam nữ, khiến người ta càng cảm thấy phiền lòng. Thà đi cùng cô đến vườn bách thú, cùng nhìn ngắm những động vật nhỏ còn thích hơn.

Người dẫn chương trình đang đứng trên sân khấu nói:

- Xin mọi người hãy ột tràng pháo tay nhiệt liệt hưởng ứng bạn học của chúng ta, người vừa đạt giải “Âm nhạc trẻ”, bạn Hướng Tư Gia lên phát biểu.

Lúc ấy, Giang Lục Nhân mới nhận ra, cô vừa bỏ qua một tiết mục quan trọng.

Ánh mắt cô có phần hoang mang nhìn về phía cô bạn thân Ưông Chu Duyệt, cô chỉ thấy đối phương hai tay ôm ngực, vô cùng bất bình nhìn về phía lãnh đạo nhà trường đang nói:

- Trường Cao Nhị của chúng ta vô cùng tự hào vì bạn Hướng Tư Giao đã dùng tiếng đàn tuyệt vời của mình làm rung động tâm tư của ban giám khảo, và họ đã cùng đồng trao giải nhất cho bạn ấy...

Giang Lục Nhân mở to mắt:

- Oa!

Ưông Chu Duyệt rõ ràng không hài lòng:

- Ông trời ơi, ông có mắt hay không mà để ột người không bao giờ chịu thua kém ai được như vậy?

- Vậy tớ đây nên thế nào?

Giang Lục Nhân nhăn mày, lại sửa lại:

- Ô, tớ bây giờ còn chẳng thấy khó chịu, chuyện gì đến thì sẽ phải đến, vừa rồi giáo viên vừa trao giải thưởng cho Hướng Tư Gia, sao cậu lại chọc đến tớ...

Ưông Chu Duyệt chỉ nhìn cô mà không thể nói rõ tâm trạng lúc này, không biết phải gọi là khổ sở hay khó chịu đây? Có mà gặp quỷ. Nên hai mắt cứ trắng dã mở to:

- Cậu xem lần này cậu thua thê thảm như thế, nếu đã mất Kinh Châu, sao còn không cố đoạt thành khác.

- Không phải mình đã nói là mình đang rất đau khổ, rất khó chịu à?

- ...

Ưông Chu Duyệt không nói lại với cô, sự tồn tại của Giang Lục Nhân và Hướng Tư Giao, giống như Gia Cát Lượng và Chu Du, nếu một người đã xuất hiện, thì người kia hẳn sẽ bị lu mờ. Ngay từ khi bắt đầu nhập học tại trường trung học cơ sở Đông Xuyên nổi tiếng cả nước này, Giang Lục Nhân và Hướng Tư Gia đã rất nổi danh, hai cô đều rất giỏi, khiến nổi lên vô số tranh chấp trong lòng người hâm mộ hai phe cho danh hiệu “Hoa khôi giảng đường”. Đồng thời, gia thế của các cô tương đồng, mặc dù ở Đông Xuyên tiếng tăm của Giang gia có phần tốt hơn Hướng gia một chút, nhưng Giang Lục Nhân lại chỉ là con nuôi, nên không ít người vì lý do này của cô mà tranh cãi. Trên phương diện học tập, Giang Lục Nhân có ưu thế hơn, thành tích học tập trung bình cả năm của cô luôn đứng thứ thứ 5 trở lên, trong khi đó Hướng Tư Gia chưa bao giờ lọt vào Top 5 này cả. Còn các tài lẻ khác hai cô cũng sần sần như nhau, về khiêu vũ và âm nhạc xin bạn học không cần nhắc đến.

Hai cô đều có fan club của riêng mình, Ưng Chu Duyệt luôn kiên định duy trì cái fan club với một đám đồ hơi của Giang Lục Nhân, nên khi nhìn Hương Tư Gia đoạt giải, trong lòng cô không có tư vị gì.

- Rõ ràng cậu đàn hay hơn nó, ban giám khảo này đầu óc bị sao vậy?

Giờ phút này Ưng Chu Duyệt đã trở thành ví dụ điển hình cho việc “Hoang đề chưa vội thái giám đã cuồng lên”, thái độ vô cùng bị phần.

- Cảm ơn cậu đã ủng hộ mình nhé, nhờ có công cậu duy trì, cậu không biết cậu quan trọng thế nào đâu.

Giang Lục Nhân trong lòng thở dài, chẳng hiểu sao Ưng Chu Duyệt lại cảm thấy bất bình đến thế, chính cô còn chẳng có cảm giác gì, quả thật cô đã xem bài biểu diễn của Hương Tư Gia, đẳng cấp chuyên nghiệp chứ đâu phải trò đùa, đúng là rất có thực lực, cô còn tưởng mình có cơ hội đoạt giải nhất, nhưng còn chẳng được xếp hạng nữa cơ, ngoại trừ có phần ngoài ý muốn, cô thật sự không có suy nghĩ gì.

Nghe nói người đạt giải nhất sẽ được đại diện cho trường đi tham dự cuộc thi “Âm nhạc trẻ toàn quốc”, mà cô lại không thích làm những việc phiền toái, nên kết quả như thế cũng không tồi.

-Hừ.

Ưng Chu Duyệt vẫn canh cánh trong lòng, suy nghĩ một chút lại nói kiểu khác:

- Kể cả cô ta có cố gắng đàn hay thế nào, thành tích vẫn kém cậu.

Được rồi, Giang Lục Nhân chỉ lắc đầu, không nói nữa.

Đối với Hương Tư Gia, cô chẳng có cảm giác gì đặc biệt, được phân vào cùng một lớp, không trao đổi qua lại với nhau, hơn nữa vì các học sinh khác cứ luôn chỉ trỏ, nên hai người lại càng không có lý do để gần gũi, nhưng mối quan hệ của họ cũng chẳng phải là thâm thù đại hận như trong suy nghĩ của người khác. Tính cách của Hương Tư Gia cũng không quá tệ, bạn học vây quanh cô ấy vốn không ít, như vậy thật ra, lời đồn đại đã vô tình xúc phạm không ít đến quan hệ của các cô.

Cô lại cúi đầu, nghịch đi động một lúc, đến khi hiệu trưởng tuyên bố “Cuộc thi âm nhạc trẻ chấm dứt.”, các học sinh cùng nhau quay về lớp.

Cô đi khá chậm, cô chưa bao giờ có ấn tượng tốt đối với phòng học, nếu có thể chậm chút nào hay chút đấy. Thế nhưng mới đi được vài bước, cô nhìn thấy một bóng người hơi quen quen. Cô híp mắt nhìn, người này cũng không thể tính là người quen được, đó là người đang điều hành tập đoàn quốc tế Minh Thành, Kỷ Thành Minh, không ít tạp chí không ngừng đưa tin mỗi hoạt động của anh, nên khó mà không biết đến anh, nhất là một người không có khả năng chống cự đối với tin tức như cô. Sự kiện khiến tên tuổi Kỷ Thành Minh vang danh chấn động và mọi người hiếu kỳ nhất, không phải là việc anh đang thu mua công ty nào, cũng không phải là hạng mục công trình anh đang thực hiện trị giá bao nhiêu tiền, mà là lễ đính hôn của anh với một cô gái có tên là Hương Tư Gia mới chỉ 17 tuổi.

Thời kỳ trung học vừa nhàm chán vừa nghiêm khắc, một lễ đính hôn như vậy xuất hiện, quả thật đã trở thành một sự kiện nhiều chuyện được hoan nghênh nhiệt liệt, thỏa mãn tâm tư của những thiếu nữ ngày ngày bị nhốt trong phòng học này.

Kỷ Thành Minh lớn hơn Hương Tư Gia năm tuổi, hai người có thể gọi là thanh mai trúc mã, nên chuyện đính hôn cũng như nước chảy thành sông, ngoại trừ hâm mộ thì cũng chỉ có thể tự ái oán.

Giang Lục Nhân chỉ nhìn lướt qua, thế nhưng thị lực của cô lại quá tốt, cô nhìn thấy rõ ràng anh đang đứng bên cạnh hiệu trưởng, giờ phút này, thầy hiệu trưởng Nghiêm Cần nổi tiếng uy nghiêm đang thận trọng trong từng cử chỉ lời nói để thăm dò ánh mắt của Kỷ Thành Minh. Cô lắc đầu, mặt mũi của cô quả thật rất lớn mà, có thể để Kỷ Thành Minh thân chinh sử dụng “quy tắc ngầm” cơ đấy. Cô cũng không quá bận tâm, chỉ chợt nhớ lại ánh mắt của giáo viên chủ nhiệm khi thông báo kết quả rất áy náy.

Hấp háy miệng, cô tiếp tục đi về hướng phòng học.

Cô cực ghét tất cả những chuyện có liên quan đến hai chữ “phiền toái”.

Nhưng khi vào đến lớp, cô nhận ra mình không thể bình tĩnh nữa.

- Tư Gia, cậu thật rất giỏi, còn dành được giải quán quân, để ban chúng ta không phải chịu thua kém.

Không biết đối phương vô tình hay cố ý, nhưng lập tức cao giọng.

- Chẳng qua tớ may mắn thôi.

Giọng nói của Hướng Tư Gia vẫn khá lạnh nhạt.

- Như thế mà gọi là may mắn à? Cậu đạt giải quán quân là hoàn toàn xứng đáng, chẳng giống như một người nào đó, vẫn còn chưa bắt đầu trận đấu đã tuyên bố sẽ dành giải nhất, đúng là trò cười, ngay cả số báo danh cũng không thèm đến lấy.

Uông Chu Duyệt đang ngồi bên cạnh Giang Lục Nhân rốt cuộc không thể nhịn nổi nữa, chuẩn bị đứng dậy tranh cãi với bọn họ, đã bị Giang Lục Nhân giữ chặt lại:

- Cãi nhau với cái đồ đáng ghét đó, rất lãng phí thời gian, là chà đạp lên tình cảm của bản thân, sao phải làm những việc nhảm chán thế chứ?

- Khả...

Nhưng bọn chúng nó nói chuyện rất khó nghe.

Giang Lục Nhân không biết phải làm thế nào, người ta nói gì bản thân cô không bao giờ để ý, nên cô sẽ không vì những chuyện như thế này để phải khắc khẩu, cô luôn đứng một bên, tỏ vẻ vinh hạnh đứng xem. Tự ngẫm lại, cô thấy mình cũng không phải người quá cao sang, vậy mà có người lại vì cô mà không ngừng tranh luận, đúng là một chuyện đáng tự hào.

- Bạn thân mến, đừng nóng mà.

Cô cười với Uông Chu Duyệt.

- Bạn không phải vẫn nói rằng mấy đứa nó có mà nói giời thì thành tích tháng vẫn kém đó sao, sao không ném chúng nó thẳng ra sau đầu luôn đi?

- Đúng vậy.

Uông Chu Duyệt hăng hái.

- Vậy sao cậu còn không mau đi học bài.

Giang Lục Nhân đưa sách giáo khoa cho cô:

- Xin hãy nỗ lực để bản thân ngày càng tốt đẹp hơn, đừng vì cái đồ đáng khinh đấy khiến cậu tự chán ghét chính bản thân mình.

- Đúng vậy.

Uông Chu Duyệt cảm thấy Giang Lục Nhân nói chuyện rất hợp tình hợp lý.

Trước giờ tan học, luôn có giờ tự học khá dài, giám thị sẽ không giám sát chặt chẽ mà để học sinh các lớp tự phát huy tinh thần tự giác.

Đối với thời gian tự học của mình, Giang Lục Nhân dành tất cả cho chiếc điện thoại di động, cô mở một trang tin nhiều chuyện, xem một vài tin tức lá cải của các ngôi sao hoặc thông tin nóng thời sự nóng hổi nào đó.

Trống tan học vừa vang lên, cô sắp xếp sách vở rất nhanh, rồi tạm biệt Uông Chu Duyệt.

Cô rất thích thời điểm tan học, không hiểu vì sao lại thích đến thế, kể cả khi về nhà cũng chẳng có chuyện gì tốt đẹp đợi cô.

Vừa ra đến cửa lớp, cô chỉ thật sự vô tình nhìn quanh một vòng, đã thấy Kỷ Thành Minh đứng cách đó không xa, một tay anh chống lên mũi chiếc Hummer được sản xuất với số lượng có hạn trên toàn thế giới, một tay đang cầm di động không ngừng trò chuyện, thái độ của anh cũng không quá khác biệt. Cô chợt nhớ đến một đánh giá về anh của giới truyền thông, ôn nhu như ngọc, như một xuân phong.

Cô không thích anh ta, hẳn vì từ Kỷ Thành Minh toát ra một cảm giác rất giả dối, đối với ai cũng một bộ mặt như nhau, nên không ai có thể thấy rõ nội tâm của anh.

Cô nhất định sẽ không bao giờ xuất hiện gần anh ta, anh ta là loại người nào cũng không hề liên quan đến cô.

Hướng Tư Gia bước ra khỏi cửa, vượt lên đến bên cạnh cô.

- Giang Lục Nhân.

Giọng nói của Hướng Tư Gia luôn hòa nhã, nhưng không giống với những người luôn cố gắng để biến bản thân trở nên thuần thực.

Cô quay lại nhìn Hướng Tư Gia, chờ đợi câu nói tiếp theo, cô không cho rằng hai người có thể nói chuyện với nhau vui vẻ như những người bạn.

- Có dịp, chúng mình cùng thảo luận về âm nhạc nhé.

Hướng Tư Gia nói xong, liền đi về hướng Kỷ Thành Minh, bước chân rất tự tin, nhưng không mang cho người ta bất kỳ cảm giác kiêu ngạo.

Giang Lục Nhân hí hóp mắt, ai bảo Hướng Tư Gia đơn thuần ngu ngốc chứ, cô ấy biết cách đạt được mục đích hơn bất kỳ ai, mà cũng không cần phải tỏ ra lương thiện.

Hướng Tư Gia đi đến bên cạnh Kỷ Thành Minh, lên xe, hai người rời đi.

Tuy rằng Giang Lục Nhân không thích Hướng Tư Gia, nhưng cô vẫn phải thừa nhận, hai người họ rất xứng đôi, có thể gọi là tuấn nam mỹ nữ, chỉ là mỹ nữ này vẫn còn hơi nhỏ.

Cô đợi trong chốc lát, không khỏi tự thầm thì: Giang Thừa Dự, sao anh không đến đúng giờ một chút chứ?

Giang Thừa Dự, chính là anh trai Giang Lục Nhân cô, là người thừa kế duy nhất của tập đoàn quốc tế Long Giang.

5. Chương 5: Quá Khứ (2)

Khi còn trẻ, bạn sẽ rất dễ đi vào ngõ cụt. Trong đầu bạn luôn tâm niệm những điều “Chỉ đến vậy thôi”, “Không gì là không thể”, thậm chí bạn tin tưởng rằng trên thế giới sẽ tồn tại một từ “Mãi mãi”. Lần đầu tiên nhìn thấy Giang Thừa Dự, Giang Lục Nhân liền nghĩ đến ngay một từ “Mãi mãi” đó, thiếu nữ nào cũng đều ôm một giấc mơ như thế, cô biết rằng, ngay khi ánh mắt cô dừng lại trên người chàng trai đó, cô sẽ không bao giờ có thể thoát ra được nữa. Mỗi khi nhớ lại ngày hôm đó, tâm trạng cô giống như là ăn một thanh chocolate ngọt lịm vào buổi tối, vị ngọt từ miệng lan đến tận tim, tận sâu đáy lòng dường như đang có một hạt giống nhỏ, từ từ mọc rễ nảy mầm, khi mầm cây có thể vươn lên mặt đất đón ánh sáng mặt trời, cũng chính là lúc cô nhìn thấy Giang Thừa Dự.

Có thể dùng một từ ngẫu nhiên để hình dung về hoàn cảnh của cô ngày đó, cô được ông Giang Huy nhận nuôi. Một khi chuyện đã xảy ra, nó tuyệt đối sẽ phải xảy ra, và đó có phải là minh chứng cho tỷ lệ 1% để Giang Lục Nhân gặp Giang Thừa Dự chính là một điều kỳ diệu.

Khi mới bảy tuổi, người mẹ đã nuôi cô khôn lớn qua đời, cô trở thành cô nhi, đến năm 10 tuổi, cô được nhận vào Giang gia.

Cô vĩnh viễn nhớ rõ ngày hôm ấy, Giang Huy đưa cô từ cô nhi viện đến Giang gia, ngay khi đẩy cánh cửa lớn, cô nhìn thấy một người thiếu niên đang nằm trên sofa vừa bị đánh thức tỉnh dậy. Khi cô đối diện với đôi mắt vẫn còn đang mơ màng ấy, dường như cô đã lạc mất mọi con đường trên thế gian, trong khi đối phương còn đang thay cô khép cửa lại.

Giang Huy nắm bàn tay cô, ông giới thiệu với Giang Thừa Dự:

- Từ nay về sau, đây chính là em gái con, Giang Lục Nhân.

Giang Lục Nhân vốn không phải họ Giang, nhưng cô cụ thể là họ gì, không ai có thể biết được, mẹ cô họ Nhâm, còn người mẹ đã thân sinh ra cô có tồn tại hay không, cho đến giờ đối với cô đều không quan trọng.

Giờ phút này, ánh chiều tà đang dần xâm chiếm cả bầu trời, cô chán nản nhìn xuống cái bóng dưới chân mình, chân cô đập đập lên tảng đá ven đường, cứ đá đi, rồi đá lại, rồi đá đi, rồi đá lại.

Cho đến khi một chiếc xe xa xỉ đỗ lại bên cạnh cô, chủ nhân của chiếc xe kéo cửa kính xuống:

- Xin lỗi, đến muộn.

Cô ngẩng đầu, đối diện với Giang Thừa Dự cười khẽ, tuy là anh nói vậy, nhưng một chút hối hận anh cũng không có.

Không như Kỷ Thành Minh sẽ mở cửa xe cho Hướng Tư Gia, mời cô ấy ngồi lên sau đó mới bước vào xe, sự đối lập này thật sự là một suy nghĩ đáng sợ.

- Không sao, dù sao em cũng chờ chưa lâu.

Cô tháo ba lô trên vai đặt sang bên cạnh, sau đó ngồi vào chỗ của mình.

Ổn định chỗ ngồi, người đằng trước bắt đầu khởi động xe.

Nếu là bình thường, Giang Thừa Dự tuyệt đối sẽ không bao giờ đến trường đón cô về nhà, lần ngoại lệ này là vì ông Giang Huy và bà Văn Dao đang đi du lịch nơi khác, trước khi đi ông Giang Huy đã dặn đi dặn lại rằng, trong thời gian này, Giang Thừa Dự phải chăm sóc thật tốt cho em gái. Anh ta từ chối tham gia ý kiến, chăm sóc thật tốt được tính là, ngày ngày về nhà nhìn cô một cái, nhưng cả quá trình chắc thật sự chỉ có lần này.

Cô tự đưa ra một lý do, chắc hẳn anh rất bận.

Trong xe, mùi nước hoa xông vào mũi, nói cho cô biết người đàn ông ngồi ghế lái là loại người nào. Tay cô mân mê bờ môi, cô sờ vào thành ghế bên cạnh, quả nhiên là vẫn còn nhiệt độ cơ thể. Sau nhận thức này, cô cảm thấy có chút thất bại. Cô đã sống ở Giang gia bảy năm, cũng sống chung một nhà với Giang Thừa Dự bảy năm, vậy mà một chút tình thân giữa hai người cũng không tiến triển chút nào, anh cư xử với cô rất bình ổn, không chút chiều chuộng, cũng chưa bao giờ quát tháo.

Trên xe chỉ có hai người, cô ôm lấy ba lô của mình, định mở miệng nói gì đó, mắt cô đảo một vòng, phát hiện dưới chân đang vướng một vật gì đó. Cô cúi xuống nhặt lên, thì ra đó là một chiếc hoa tai, kiểu cách chiếc hoa tai rất độc đáo, vừa nhìn qua đã có thể khẳng định là thiết kế của một thương hiệu nổi tiếng. Thế nhưng vì sao chiếc hoa tai lại rơi xuống đây, có thể nói là tại một thời điểm vội vàng và cuồng nhiệt nên mới đánh rơi chiếc hoa tai quý giá này mà không nhận ra.

Cô đã 17 tuổi, cô không còn ngây thơ nữa, chuyện quan hệ nam nữ cô cũng biết chút ít, cho dù đó chỉ là trên lý thuyết.

Ngón tay cô miết trên viền hoa tai, sắc mặt dường như hơi trắng nhợt.

Giang Thừa Dự vẫn thoải mái lái xe, đôi khi anh ngẫu nhiên quan sát thái độ của cô qua gương chiếu hậu, anh nhận ra cô hơi khàng khác, vì thế mỉm cười:

- Sao vậy? Sắc mặt không tốt thế?

- Không có.

Cô hơi cúi đầu, móng tay cô cắm mạnh vào thịt, chỉ thấy hơi hơi đau, vẫn may cô vẫn chưa dùng hết sức.

- Kết quả kỳ thi ngày hôm nay thế nào?

Anh hỏi đại sang chuyện khác.

Lúc ấy cô mới ngẩng đầu lên, đôi mắt cô hiện lên sự kinh ngạc, cô nhanh chóng lục lại trong trí nhớ đã khi nào cô nhắc với anh sẽ có một cuộc thi đấu vào ngày hôm nay. Hẳn là sáng hôm nay, cô không nói rõ, chỉ mời anh đến xem màn trình diễn của mình, thật may là anh chưa đến, nếu không cô thì cô không biết phải trốn đi đâu cho đỡ ngượng nữa, dù sao cô vẫn biết anh sẽ không bao giờ đến.

- Không tốt lắm, chỉ đứng thứ 4 thôi.

Biểu tình trên mặt cô không thể gọi là cười.

Giang Thừa Dữ khá ngạc nhiên, còn quay lại nhìn cô:

- Quy tắc ngầm trong trường học cũng có cơ à?

- Vì sao anh không cho rằng thực lực đối thủ quá mạnh chứ?

Với sự tin tưởng của anh đối với “Thực lực” của cô, cô có chút kinh ngạc.

- Thực lực của em như thế nào, anh rất rõ.

Đề tài này, tạm dừng ở đây.

Xe lao như bay trên đường nhựa, hai hàng cây ngô đồng nhẹ nhàng khoan khoái đu đưa những phiến lá xanh mướt, không ngừng chìm dần vào bóng tối. Cô mở cửa kính, vươn tay, nắm thành quyền, rồi buông ra, sau đó vòng tay lại, rồi lập tức hạ xuống.

Cô vẫn duy trì tư thế ấy, một lúc sau mới ngẩng đầu lên.

Khi ở nhà, trong lúc rảnh rỗi, có đôi khi cô cũng lôi đàn dương cầm ra tập, nói vậy không chừng đã từng quấy rầy đến anh.

- Khi nào cha mẹ về?

Khi mở miệng, vẻ mặt cô đã khôi phục lại hiện trạng cũ. Có người từng nói rằng con người không nên dối trá, nhưng giờ phút này cô mới phát hiện ra một thực tế, con người ta đều luôn ngụy trang, vẫn dối trá, nhưng đó là một sự dối trá thanh tịnh.

- Chắc phải vài ngày nữa.

Quãng đường trước mặt hơi tắc, vì đang giờ tan tầm.

Đường nào giờ này cũng tắc nghẽn, các xe lao vun vút.

- Sao lại muốn cha trở về, chẳng lẽ anh chăm sóc em chưa được tốt ư?

Cô choàng giương mắt:

- Anh, sao anh lại nghĩ vậy?

- Anh chỉ nói thế thôi.

Khuôn mặt anh rất nhanh xẹt qua một tia cười, có chút châm chọc:

- Em như vậy là thật sự đang làm cái gì?

Anh không thích cô, điều đó đã ăn sâu vào nhận thức, chứ không phải mới bây giờ.

Từ ngày cô xuất hiện ở Giang gia, ông Giang Huy dồn toàn bộ sự quan tâm chuyển từ Giang Thừa Dữ sang người Giang Lục Nhân, chỉ cần cô mở miệng, dù là hải sao trên trời, ông Giang Huy cũng sẽ thử hái xuống cho cô. Mỗi khi ông Giang Huy đối xử tốt với cô, Giang Thừa Dữ đều đứng một bên xem kịch bằng ánh mắt của một người ngoài cuộc, không ai biết là anh đang nghĩ gì trong đầu. Mỗi lần cô đối diện đôi mắt Giang Thừa Dữ, đều tìm thấy sâu trong ánh mắt ấy chứa một tia lãnh ý.

Cô không biết, vì sao anh lại không thích cô.

Thành tích học tập của cô không tồi, khả năng khiêu vũ cũng rất tốt, năng khiếu ca nhạc thiên phú, ngay cả sở thích của anh cô cũng nắm được không ít.

Nhưng không thích vẫn là không thích, tuy cho đến thời điểm này vẫn chưa có vấn đề gì phát sinh.

- Không có gì, chẳng qua là khi họ trở về, chúng ta sẽ đi đón.

Cô liếc mắt nhìn anh.

- Không biết lúc đó anh trai có còn bận rộn công việc nữa hay không?

- Sẽ có lái xe.

Giọng anh, không rõ vui buồn.

- Nếu họ nhìn thấy anh em mình ra sân bay đón, hẳn sẽ rất vui.

Lần này anh không trả lời, đèn chuyển từ đỏ sang xanh, anh tăng tốc như bay, xe hai bên đường bị bỏ xa phía sau, dường như có thể nhận ra bánh xe đang ma sát với mặt đường đến tóe lửa.

Một lát sau, xe lại giảm tốc độ, ổn định phóng trên đường, anh quay đầu:

- Hôm đó anh đúng là có việc bận, nhưng nếu như em muốn ra sân bay đón, cha chắc chắn sẽ rất vui.

Cô nhìn anh:

- Nếu anh cũng đi, cha sẽ càng vui hơn.

- Thật không?

Hai chữ đơn giản, nhưng hàm chứa rất nhiều cảm xúc.

- Đương nhiên, tình yêu của cha đối với anh rất lớn, nhưng cha luôn chỉ giấu trong lòng.

Anh nở một nụ cười, “Hừ” một tiếng, không muốn nhiều lời.

Trên thực tế, nếu cô ra sân bay đón, còn có khối người không vui, ngoài bà Văn Dao có khi còn cả anh nữa. Cô vẫn nhớ rất rõ sau khi vào Giang gia, ánh mắt bà Văn Dao nhìn cô lạnh lẽo đến phát run, ngay lúc đó cô có cảm giác như đang lạc vào rừng sâu, tương lai của cô thật mê mang hoảng loạn.

6. Chương 6: Quá Khứ (3)

Mấy đời Giang gia đều ăn sâu cắm rễ ở mảnh đất Đông Xuyên, song hành cùng chung họa phúc với sự phát triển của thành phố. Khi Đông Xuyên còn là một thành phố bình thường chưa phát triển, Giang gia cũng chỉ là một gia tộc không tên tuổi, nhưng sau khi thành phố Đông Xuyên phát triển với tốc độ chóng mặt, Giang gia cũng phát huy thế mạnh của mình, nhanh chóng xây dựng một vương quốc thương mại riêng ở đây. Trong một thời gian ngắn Giang gia đã nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường, viết lên lịch sử Giang gia. Ở Đông Xuyên, người ta có thể không biết đến tập đoàn quốc tế Long Xuyên, nhưng không thể không tán dương người lãnh đạo của tập đoàn là Giang Thừa Dự, dù phần lớn tin tức của anh ta đều là những thông tin ong bướm. Nghe nói, Giang gia vốn xuất thân từ huyết thống cao quý, cụ tổ đã từng giữ chức quan nhất phẩm trong triều đại nhà Thanh, tuy không phải là Vương gia hay bối lạc, nhưng cũng được tính là danh gia thế tộc, từng tham gia kháng chiến Viên Triêu, bởi vậy gia môn nghiêm cẩn, nhưng tác phong sinh hoạt của Giang Thừa Dự lại thật xấu mặt với gia phong nghiêm cẩn của Giang gia.

Cả một đường đi, không khí trên xe đều yên lặng, Giang Thừa Dự lái xe vào biệt thự, sau đó anh lập tức xuống xe.

Biệt thự Giang gia được thiết kế vô cùng tráng lệ, nghe nói họ đã mời một kiến trúc sư rất nổi tiếng để thiết kế theo phong cách châu Âu cổ điển, đồng thời trong nhà cũng trang trí bằng những đồ vật vô cùng tinh xảo xa hoa. Nhìn từ xa, nơi đây giống như một bảo tàng trưng bày các hiện vật quý hiếm.

Cô vẫn nhớ rõ, lần đầu tiên cô bước vào biệt thự này, trong đầu cô lập tức gợi lên hình ảnh biệt cung của Lý công chúa. Thế nhưng chưa có ai từng nói với cô rằng, cô bé Lộ Lem dù có ở đâu, thân phận cô ấy vẫn không bao giờ có thể thay đổi. Kể cả khi hoàng tử theo đuổi cô bé Lộ Lem, thì cũng chỉ vì anh đã nhầm tưởng thân phận của cô bé Lộ Lem là một công chúa hay ít nhất là con gái của một bá tước nào đó.

Giang Lục Nhân quay đầu thoáng nhìn lại, nhận ra xe của Giang Thừa Dự vẫn chưa ra khỏi gara. Một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu cô, hiện chưa đến thời điểm cuối năm, hẳn vẫn chưa đến thời điểm bận rộn nhất, vậy sao anh phải vội vàng rời nhà chứ, là có lịch dùng cơm với khách hàng, hay có hẹn với người đẹp nữa đây?

Vừa xuống xe, Giang Thừa Dự chạy ngay vào phòng mình, như thể anh đang vội vội vàng vàng tìm kiếm cái này cái nọ.

Cô ngồi trên sofa lớn trong phòng khách, cởi cặp sách, đến tủ lạnh lấy một cốc trà sữa, đây là do thím Dương yêu quý làm riêng cho cô mấy cốc mỗi ngày, cốc tình giấu diếm sau lưng ông Giang Huy, vì ông không thích cô uống loại nước này, ông cho rằng nó không có lợi cho sức khỏe, vậy nên cô đành xin thím Dương mỗi ngày âm thầm làm riêng cho cô, để cô lén lút uống.

Mãi đến nhiều năm về sau, cô từng không thèm kiêng nể mà nói với một cô bạn thân rằng: “Mình nghiện trà sữa lạnh đến nguy hiểm rồi, có cảm giác giống như một người đàn ông nhìn thấy gái đẹp là muốn bế luôn người ta lên giường ý...” , lúc đó cô bạn chỉ dám sợ hãi thốt lên: “Ồi trời ơi, bạn thật là dâm dăng mà...”

Thế nhưng hiện tại, cô đang khẽ ghé cái miệng nhỏ xinh, nhanh chóng đưa những viên đá lung linh thẳng xuống dạ dày.

Cái lạnh của đá, khiến con người ta trở nên bình tĩnh hơn.

Cũng giống như sự bình tĩnh của cô bây giờ khi nhìn thấy Giang Thừa Dự đi từ trên gác xuống, lướt qua ánh mắt cô, rồi lại biến mất trong tầm mắt.

Còn anh thì tựa như không hề nhìn thấy cô.

Cái đáng sợ hơn cả sự bình tĩnh chính là không nhìn thấy.

Giang Thừa Dự mang theo một văn kiện quan trọng, lên xe, anh nhanh chóng lái xe đến công ty, không phải anh không nhìn thấy Giang Lục Nhân, mà đối với anh, cô chính là một người xa lạ, thậm chí người xa lạ còn không quấy rầy cuộc sống của anh, nhưng cô ta thì có.

Anh nhìn con đường phía trước, suy nghĩ dần trở nên mơ hồ.

Năm đó anh mới 15 tuổi, sắp tham dự kỳ thi lên trung học, anh cũng không quá lo lắng, trốn trong phòng chơi game, đó là trò Đại não thiên niên kỷ đang rất được yêu thích, vừa mới tiến quân vào thị trường game, gây lên một cơn sốt với đại đa số thanh thiếu niên thời bấy giờ, mang người chơi đến một thế giới ảo đầy kỳ thú. Thế nhưng anh lại phải chơi một cách lén lút, vừa thấy tiếng động anh lập tức tắt ngay, nhanh chóng thu dọn hiện trường, giả vờ như đang ngủ quên trên sofa.

Khi nghe thấy tiếng bước chân đến gần, anh còn vờ híp mắt, lấy tay dụi dụi, như vừa mới ngủ dậy.

Nhưng sự thật đã chứng minh, màn kịch của anh là uống phở.

Giang Huy đưa Giang Lục Nhân đứng phía sau ông vào nhà:

- Từ nay về sau, đây sẽ là em gái con, Giang Lục Nhân.

Ánh mắt của cô mang theo sự hoảng hốt, yếu ớt mở miệng:

- Anh.

Não anh đình trệ trong một giây, ngay sau giây đó, giống hệt trong các bộ phim truyền hình dài tập vẫn trình chiếu trên TV, cha mang con riêng với tình nhân bên ngoài về nhà, còn cô chính là đứa con ngoài hôn thú đó. Não anh nhanh chóng tiếp nhận thông tin này, đối với cô anh chỉ có cảm giác chán ghét và sự phiền toái không thể nói lên lời.

Anh biết cô khá sợ anh, nhất là trong những thời điểm không có mặt ông Giang Huy.

Cô thích ăn đồ lạnh như đá bào, mà thường là loại đá bào nhiều màu sắc sặc sỡ, ngoài ra còn có trà sữa, kem, tất cả cô đều đặc biệt ưa thích. Những lúc rảnh rỗi, cô thường mở tủ lạnh, tự thưởng mình một ly nước hoặc là một cốc kem. Nhưng mỗi khi phát hiện ra sự tồn tại của anh ở trong phòng, cô sẽ không dám tự lấy món này món nọ ra ăn nữa. Anh có thể nhận ra cô thật sự thích ăn món gì, khi đó ánh mắt cô sẽ lướt qua vài lần, thế nhưng anh lại không đi, cứ ngồi lì trong phòng khách, dán mắt vào xem vài bộ phim truyền hình vốn anh chẳng hề hứng thú.

Phim chiếu đến đâu, anh cũng chẳng biết, chỉ thấy cô đang cúi đầu, cái bộ dạng như đang bị bắt nạt.

Thoạt nhìn có phần đáng thương.

Nhưng ngay khi ông Giang Huy trở về, cô lập tức mỉm cười hô lên:

- Cha.

Người diễn kịch ở đây, không chỉ có mình anh, mà còn cả cô.

Khi ý nghĩ này xuất hiện, ngay cả một chút đáng thương, anh cũng không còn.

Mỗi khi đứng trước mặt ông Giang Huy, cô luôn biết cách nũng nịu, để đạt được tất cả suy nghĩ trong đầu.

Còn khi đứng trước mặt anh, cô lại chỉ im lặng, cứ như đang bị anh bắt nạt, mặc dù khi đứng trước mặt bà Văn Dao, cô cũng luôn tỏ ra lấy lòng.

Anh chưa bao giờ nhằm vào cô, anh chưa hề làm gì cô, thế nhưng vẫn đủ để trong mắt cô ánh lên sự bất an.

Anh thường hồi tưởng lại, vì sao cô lại có cái dáng vẻ vô tội đó chứ.

Cô cần chẳng biết bất cứ cái gì, cứ điềm nhiên sinh hoạt trong cái nhà này.

Một đêm, anh đứng trước cửa phòng cha mẹ, anh nghe thấy giọng hai người to tiếng với nhau:

- Vì sao ông lại đem con bé về đây?

Giọng bà Văn Dao đầy tức giận.

- Tôi đã nói rất nhiều lần, Lục Nhân là một đứa trẻ ở cô nhi viện, tôi thấy con bé đáng thương, nên đưa nó về đây, không phải bà vẫn luôn thích có con gái sao, sao bây giờ bà lại cứ tính toán với tôi?

- Con gái, tôi muốn một đứa con gái do đích thân tôi sinh ra, không phải là con của người đàn bà khác. Giang Huy, hôm nay ông phải nói cho rõ ràng, con bé có phải là con riêng do ông và người đàn bà khác lăng nhăng bên ngoài sinh ra không?

- Bà không cần phải vô lý như thế, tôi đã nói rồi, Lục Nhân không hề có bất kỳ quan hệ nào với tôi hết.

- Không có quan hệ? Thế mà ông tốt với nó thế à? Ông muốn lừa ai?

- Bà đang tức giận như vậy, tôi cũng không muốn nói gì với bà nữa hết, khi nào bà bình tĩnh lại chúng ta nói chuyện tiếp.

- Giang Huy, ông hãy đứng yên lại đó.

- ...

Trận cãi vã đó, chỉ diễn ra duy nhất một lần, vào nửa đêm.

Một thiếu niên vẫn đứng bên lề cửa, cả người dán vào tường, ánh mắt đen sâu thẳm.

Sự xuất hiện của cô, đã hoàn toàn thay đổi gia đình anh, khiến cha mẹ anh vốn luôn hòa thuận trở nên khắc khẩu.

Có lẽ, cha mẹ anh vốn không hòa thuận như biểu hiện bên ngoài, nhưng sự xuất hiện của cô chung quy lại, đã phá vỡ sự cân bằng đó, khiến mọi thứ bị phơi bày ngay trước mắt. Nếu không có cô, mọi chuyện đã bình an vô sự.

Dựa vào đâu, mà cô lại có thể lộ ra ánh mắt vô tội như thế chứ?

Dựa vào đâu?

7. Chương 7: Quá Khứ (4)

Mãi cho đến nhiều năm sau, sau khi đọc rất nhiều tác phẩm văn học, Giang Lục Nhân mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Vì sao lại bị tổn thương, vì sao vẫn còn đau khổ, vì sao lại hoang mang, tất cả chỉ vì lúc đó cô vẫn còn yêu anh. Bởi vì yêu nên mới không cam lòng, nên mới hoài niệm, nên mới khao khát, đến khi cô không còn yêu anh tất cả đã không còn là vấn đề. Anh và cô hoàn toàn có thể chung sống hòa bình, không hề có sự

không cam lòng, không hề bất mãn, không hề để tâm, vì thế dễ dàng đạt được trạng thái cân bằng miên mãn nhất.

Thế nhưng đó là chuyện của rất nhiều năm về sau.

Khi Giang Lục Nhân bước vào Giang gia, cô đến một nơi hoàn toàn xa lạ, đối diện với những gương mặt cũng hoàn toàn xa lạ, cô không biết phải nói gì, không biết mình nên làm gì. Nam chủ nhân ở đây đối xử với cô không tồi, nếu cô thích gì, đều sẽ được đáp ứng, ông luôn quan tâm đến thành tích học tập của cô, luôn chăm sóc đến sức khỏe của cô, luôn lắng nghe cảm xúc của cô. Ông Giang Huy đã thật sự nâng niu cô như cô con gái ruột của mình. Cô đã vô số lần tự hỏi về vận khí của bản thân, tại sao cô lại may mắn đến mức được một người tốt như thế nhận nuôi, được chu cấp mọi điều kiện tốt nhất, được cho ăn no mặc ấm, được đi học ở trường tốt nhất, mặc quần áo đẹp nhất, ăn những món ngon nhất. Phải chăng vì 10 năm đầu tiên trong cuộc đời cô đã từng phải sống quá cực khổ, nên Thượng Đế quyết định bù đắp cho cô không.

Thế nhưng nữ chủ nhân nơi này hình như không thích cô, bà luôn soi mói mọi hành động của cô, khiến da đầu cô cũng phát run. Nhất là mỗi khi cô ở bên cạnh ông Giang Huy, ánh mắt bà Văn Dao sẽ liên tục di chuyển qua lại giữa cô và ông Giang Huy, nhất định phải tìm cho được một cái gì đó. Cô rất sợ ánh mắt đó của bà, có cảm giác như vừa được đưa vào viện bảo tàng để triển lãm.

Cô đã học cách lấy lòng mọi người.

Ông Giang Huy rất thích xem thành tích học tập của cô, nên khi đi học, cô sẽ cố gắng tập trung nghe giảng, cố gắng học tập đạt hiệu quả cao nhất, chưa bao giờ cô dám một giây ngừng phấn đấu. Chỉ để mỗi lần cô đưa bằng thành tích khoe ông, ông sẽ rất nhân từ cười và vuốt tóc cô.

Ngay bà Văn Dao cũng rất thích nghe nhạc, cô liền học nhạc, vô tình cô lại đàn một bài thật hay, thế nhưng sắc mặt bà vẫn thản nhiên.

Lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực, cô cho rằng vì bản thân thể hiện chưa tốt, nên luôn ngồi trong phòng tự tập đi tập lại rất nhiều lần. Giáo viên luôn khen cô rất có năng khiếu, trên cả tiêu chuẩn thông thường, nhưng bà Văn Dao vẫn không tỏ rõ thái độ, hoặc cùng lắm bà chỉ nói mấy câu đại loại như: “Hôm nay không đàn sẽ chết à”, “Hôm nay tôi thấy đau đầu lắm”, “Cô đàn hay để làm gì?”

Giáo viên đều nói cô không cần tập nhiều, so với các bạn cùng lứa, thành tích của cô cũng không tồi, nếu cô không muốn đào tạo chuyên sâu hơn, thì cũng không cần tập luyện thêm.

Trong cuộc đời cô, lần đầu tiên cô hiểu rằng, không phải cứ cố gắng, là sẽ được người khác tán thành.

Cô bắt đầu hiểu ra, bà Văn Dao vốn không thích cô, nên mới dùng ánh mắt như vậy nhìn cô.

Thế nhưng bà Văn Dao cũng không hề giống với các bà mẹ kể trên các tạp chí lá cải thường đưa tin, bà chỉ không quan tâm đến cô, ngoài ra các mặt khác đều rất tốt. Nhưng con người vốn là như thế, cố gắng xây dựng các mối quan hệ, đến khi nhận ra bản thân không có khả năng vẫn không chấp nhận lùi bước mà cứ cố chấp tiến lên.

Cô cũng không biết thái độ của Giang Thừa Dữ đối với cô là gì.

Ngày cô bước vào Giang gia, anh bắt đầu thi lên trung học.

Anh là một người ít nói, thỉnh thoảng lại ngồi yên lặng chơi game, ngoài ra cô không bao giờ nhìn thấy anh.

Khi Giang Thừa Dữ tốt nghiệp trung học, ông Giang Huy đưa cô cùng đến tham dự lễ tốt nghiệp trung học của anh, tất cả học sinh đều mặc đồng phục, đứng thành bậc thang để chụp ảnh lưu niệm, trên gương mặt họ đều mang nụ cười trẻ trung bông bột. Anh đứng ở hàng giữa, khóa áo đồng phục đã sớm bị kéo xuống, để lộ áo sơ mi trắng bên trong, cô vốn biết anh không phải kiểu học sinh ngoan ngoãn luôn nghe lời thầy cô, trong nội tâm anh luôn có tư tưởng chống đối.

Anh nở một nụ cười kiêu ngạo bất tuân.

Thế nhưng cô thấy rõ, chỉ trong chớp mắt, anh nhanh chóng tháo ngay nụ cười đó xuống.

Ông Giang Huy vẫn đang nắm lấy tay cô, anh miễn cưỡng đi tới.

Sau đó ông Giang Huy bận công việc ở công ty, nên sai anh đưa cô về nhà.

Ngoài mặt Giang Thừa Dữ đồng ý, nhưng trong lòng lại lơ đãng, thấy cô rất phiền phức, anh và các bạn đang muốn đi liên hoan, cô lại tự nhiên đến đây, ảnh hưởng đến anh.

Cô nhận ra thái độ của Giang Thừa Dữ rất không vui.

- Em có thể tự về mà.

Giang Thừa Dữ vẫn đút tay túi quần, trên mặt anh vẫn không tỏ rõ thái độ, chỉ liếc nhìn cô một cái:

- Sau đó mách cha tôi là tôi đã bỏ em ở lại?

Khẩu khí của anh không tốt lắm, rất tinh tinh tướng tướng.

Cuối cùng cô không phải tự về nhà, mà đi theo sau Giang Thừa Dữ.

Nhóm bạn anh đều thuộc gia đình có điều kiện không tồi, họ chọn một nhà hàng tốt nhất, đặt một phòng VIP, nói là liên hoan cho to tát, thực ra trong lòng mỗi người đều chỉ đến vui chơi.

Giang Lục Nhân sợ sệt ngồi bên cạnh Giang Thừa Dữ, thấy một vài cô gái liếc mắt về phía này, mang theo thái độ dò xét.

Nhưng dù sao con gái cũng rụt rè hơn, còn các nam sinh thì trực tiếp hỏi thẳng Giang Thừa Dữ:

- Này, ai đấy?

Trong ánh mắt họ mang theo ý cười, hẳn thấy cô còn quá nhỏ, nên không dám suy luận linh tinh.

Giang Thừa Dữ dường như rất chán ghét vấn đề này, anh cau mày, không hề nói một câu từ khi bước vào.

Cô đành đối diện ánh mắt họ, mỉm cười và nói:

- Em là em gái, tên là Giang Lục Nhân, xin chào các anh các chị.

Cô cười rất ngọt ngào, nên mọi người đều rất ôn hòa, thế nhưng vẫn có một vài nam sinh hỏi:

- Giang Thừa Dữ, mày kiếm đâu ra một cô em gái xinh đẹp thế hả?

Giang Thừa Dữ liếc mắt, âm trầm nhìn đối phương.

- Câm mồm lại.

Rồi cả bọn lại trở nên ồn ào, chắc đây là lần cuối cùng tụ tập, nên cả đám đều hơi cảm thấy nuối tiếc.

Khi Giang Lục Nhân nhìn thấy cảnh tượng này, cô nhận ra vốn cô không nên xuất hiện ở đây. Thế nhưng có mấy chị gái ở đây đều đối xử với cô rất tốt, họ hỏi cô thích gì, rồi sau đó là dò hỏi về chuyện của Giang Thừa Dữ, hỏi xem bộ dạng của anh khi ở nhà như thế nào, rồi thì anh thích dạng con gái như thế nào?

Đó là lần đầu tiên cô biết rằng, ở trường trung học anh được hoan nghênh đến vậy.

Thế nhưng đây không phải do anh cố tình, khi đến ngã rẽ vào WC, anh bị một nữ sinh chặn lại.

Giọng của cô gái khá run:

- Giang Thừa Dữ, anh đừng đi.

- Gì cơ?

Anh dường như rất mất kiên nhẫn.

- Em rất thích anh, lần đầu tiên nhìn thấy anh em đã thấy thích anh, em thích anh suốt ba năm rồi.

Cô gái lấy hết dũng khí để nói.

- À.

Anh xoay người, nhìn cô nữ sinh đó với biểu tình “Đã biết”:

- Còn có chuyện gì nữa không?

Giọng nói của anh, không hề có chút rung động.

Cô gái không nói gì thêm.

Sau khi anh xác định cô gái đó không còn chuyện gì nữa, mới quay đầu bước đi. Sau lưng anh truyền đến tiếng khóc nức nở của cô nữ sinh, không biết là vì thái độ của anh, hay vì anh đã để mình cô ở lại.

Giang Lục Nhân khá bất ngờ, cô vốn tưởng loại chuyện thổ lộ như thế này, cũng nên thông cảm cho tâm tư người thổ lộ một chút chứ, dù sao cũng phải an ủi vài câu, thế nhưng một câu anh cũng không nói.

Kiểu người như anh khiến người ta không thể hiểu nổi bản chất bên trong.

Ở ngã rẽ cô đang lách, Giang Thừa Dữ đứng trước mặt nhìn cô:

- Nhìn đủ chưa?

Cô ngơ ngác nhìn anh:

- Hay phải nói là, nghe đủ chưa?

Cô ngơ ngác đến cực điểm, nhưng lại gật đầu với anh.

Anh không khỏi buồn cười, nhưng nụ cười đó cũng không chứa quá nhiều biểu cảm.

Họ quay lại phòng ăn, tất cả đều trở lại như cũ.

Cô cũng không biết, ngày đó Giang Thừa Dữ có chút rung động nào không, vì ngay sau kỳ nghỉ, anh được ông Giang Huy gửi sang Mỹ du học. Ở một đất nước xa xôi như thế, anh không quen biết một ai, anh cũng không hề sợ hãi, dù chỉ mới hơn 15 tuổi.

Trước khi Giang Thừa Dữ xuất ngoại, cô chạy đến một lò gốm, nặn tặng anh một chiếc cốc, coi như là món quà kỷ niệm tiễn anh lên đường.

Thế nhưng anh lại đập vỡ.

Lúc đó, anh từng nói với cô:

- Nhanh chóng mong tôi đi thể cơ à?

Trong mắt anh là một xúc cảm rất mãnh liệt.

Thế nhưng cô không biết.

Cho nên cô chỉ biết chạy đến, nhặt từng mảnh nhỏ của chiếc cốc, từng mảnh từng mảnh nhỏ chĩa vào tay cô, khiến cô chảy máu.

Những giọt máu tuôn rơi trên màu trắng của những mảnh sứ vỡ trong suốt.

8. Chương 8: Quá Khứ (5)

Sau khi Giang Thừa Dữ đi du học trở về, cô đã trở thành một thiếu nữ đến tuổi dậy thì, tự tin, tài mạo song toàn, lại càng khiến một vài người trong nhà càng chướng mắt.

Giang Thừa Dữ lắc đầu, lập tức gạt bỏ cái suy nghĩ mới xuất hiện trong đầu anh, anh chăm chú lái xe, lại bắt đầu nghĩ đến một vài sự kiện diễn ra ngay sau đó. Khi tay Giang Lục Nhân bị thương, ông Giang Huy rất đau lòng, luôn hỏi cô bị sao. Anh đứng bên cạnh, đột nhiên nghĩ đến vai diễn của nhân vật nữ xấu xa trong các bộ phim truyền hình, sau khi bị thương sẽ đổ lỗi cho người khác. Thế nhưng, cô đã làm anh thất vọng, cô chỉ nói với ông Giang Huy, cô không cẩn thận nên bị thương, không hề nhắc đến anh một chút nào, dù sao anh cũng sẽ không vì chuyện nhỏ đó mà thay đổi suy nghĩ về cô.

Anh lái xe đến sân bay Đông Xuyên, quãng đường rất xa, xe cộ qua lại cũng không nhiều, hoặc ít ra là không nhiều đến mức tắc đường.

Không biết là vì sao, anh quyết định đến sân bay, để đón người.

Lúc trước, ông Giang Huy và bà Văn Dao gọi điện về, nói hôm nay họ sẽ về nhà sau chuyến du lịch dài ngày, vài năm gần đây, mối quan hệ của ông Giang Huy và bà Văn Dao đã trở lại bình thường, ông Giang Huy cũng không còn cố gắng để Giang Lục Nhân hòa nhập với gia đình ông như trước nữa, nên mọi người trong nhà đều coi như là mỹ mãn tốt đẹp, ít nhất đó là trong mắt người ngoài.

Anh tiến vào sân bay, trước tiên là cất xe, sau đó đi đến đại sảnh.

Ở đây có vô số người qua lại.

Giang Lục Nhân đến đây từ rất sớm, một là cô vốn không có việc gì bận, hai là ở Giang gia, ông Giang Huy đối xử rất tốt với cô, cô cảm thấy bản thân chỉ biết nhận, không hề phải báo đáp, nên luôn mong muốn ông Giang Huy và ngay cả bà Văn Dao cảm thấy hài lòng.

Cô ngồi trên ghế chờ, trong tay cầm một quyển tạp chí, đang lật xem.

Cô tuyệt đối không hề cố ý, nhưng trên quyển tạp chí có đăng ảnh của Giang Thừa Dự, bên cạnh là một vài lời bộc bạch và giới thiệu tuyên truyền cho sản phẩm mới vừa được công bố.

Cô chăm chú nhìn vào tấm chân dung trên tạp chí, một gương mặt tinh tế, ngũ quan rõ ràng. Chính lúc đó, một đôi giày da đi đến đối diện cô, dừng lại cách cô một bước chân.

Cô từ tốn ngẩng lên.

Gương mặt đối diện cô hoàn toàn giống hệt với bức ảnh trên trên tạp chí, như là hình ảnh phản chiếu qua gương.

Cô ngẩn người, cố gắng mở to mắt ra nhìn, cô muốn phân biệt thật rõ, đâu là thật, đâu là ảo giác do cô hốt hoảng sinh ra.

- Nhìn đủ chưa?

Vẫn giọng nói của nhiều năm về trước.

Cô nhanh tay gấp quyển tạp chí lại, trên mặt nở một nụ cười:

- Anh.

Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã đành lấy cuốn tạp chí trong tay cô, ngồi vào vị trí bên cạnh cô:

- Em còn có hứng thú xem mấy cái này cơ đấy.

Hình như đang cười, chuyện này thì có gì đáng cười chứ?

Anh cầm lấy cuốn tạp chí, chưa mở ra xem, dường như đang chờ đợi phản ứng tiếp theo của cô. Anh đặt quyển tạp chí trên tay, xoay vài vòng, rồi lại đặt xuống ghế.

Trên loa truyền đến thông báo chuyến bay đã hạ cánh xuống sân bay.

Cô và anh đều đứng dậy, đi về hướng cửa ra.

Cô đi sau lưng anh, chỉ đi được vài bước, cô quay lại nhìn quyển tạp chí, giờ phút này đã bị một người qua đường nhàn rỗi cầm lấy tùy tiện lật xem.

Ông Giang Huy và bà Văn Dao đều xách theo túi lớn túi nhỏ, trên khuôn mặt mang theo ý cười, họ thấy hai người cùng đến đứng cạnh nhau, trên gương mặt đều tỏ ra kinh ngạc, dù rất ngắn.

Ông Giang Huy nhanh chóng bước đến trước mặt họ, Giang Thừa Dự thuận tay đỡ hành lý trên tay ông, nhưng ông Giang Huy lắc đầu:

- Đến đỡ ẹ con đi.

Giang Thừa Dự không nói gì, im lặng bước hai bước, đến đỡ hành lý trên tay bà Văn Dao.

Ngay đến bà Văn Dao cũng đánh giá anh vài lần, rồi bà lại nhìn về phía Giang Lục Nhân, nhất định phải tìm ra một điểm gì đó, cuối cùng bà nói với con trai mình:

- Con gầy đi không ít, mấy ngày nay có chăm sóc tốt cho bản thân không đấy?

- Đầu mẹ?

Thế nhưng vẫn không hề tránh né bà Văn Dao xoa đầu anh.

- Mẹ lại thấy có.

Giang Thừa Dự cười, nhưng không nói gì.

Bốn người cùng về, ông Giang Huy trò chuyện với Giang Lục Nhân:

- Cha mua một ít quà trong chuyến du lịch, không biết con có thích không..

- Quà cha mua con đều thích.

Ngay đến bà Văn Dao cũng nhanh tay sờ nhẹ lên môi, không thèm nhìn Giang Lục Nhân một cái, đến bên cạnh con trai mình:

- Sao con bé này cũng đến đây cùng con?

- Mẹ nói sai rồi, chúng con là trăm sông đổ về một biển.

Thấy con trai mình nói vậy, bà Văn Dao mới gật đầu yên tâm.

Giang Thừa Dự nhìn qua, thấy trên đường về ông Giang Huy và Giang Lục Nhân trò chuyện rất hăng say, Giang Lục Nhân luôn cười, không biết là thật lòng hay là cười cho có lệ.

Khi về đến nhà, ông Giang Huy lại mang tất cả ảnh chụp ra khoe, ngồi giải thích từng tấm cho Giang Lục Nhân.

Giang Lục Nhân nhìn một tấm ảnh:

- Tấm ảnh này trông mẹ rất đẹp, dáng người vẫn rất đẹp, mấy cô gái mặc bikini bên cạnh cũng chẳng bằng.

Đến bà Văn Dao cũng phải nhìn Giang Lục Nhân một cái:

- Đầu đã có tuổi rồi, dáng còn gì đẹp nữa.

Ông Giang Huy lại phụ họa:

- Lục Nhân đừng có bao giờ khen mẹ, bà ấy sẽ làm kiêu đấy.

Nên kể cả không thích cô, bà Văn Dao cũng không thể làm mất không khí, dù không thích ở cùng một chỗ với Giang Lục Nhân, dù cô không thể lấy lòng bà, nhưng bà cũng chẳng làm được gì cô, như vậy so với biểu hiện chán ghét chân chính thì trong lòng bà còn chán ghét cô gấp nhiều lần.

- Nhưng người ta nói, phụ nữ phải được khen ngợi, mới càng trở nên xinh đẹp hơn.

Giang Lục Nhân tiếp tục nở một nụ cười hoàn mỹ không tì vết.

Ông Giang Huy lại cúi đầu trầm tư một lát:

- Vậy là cha sai rồi, vợ à, về sau ngày nào tôi cũng khen bà.

- Cố lên, chồng tôi ơi.

Bà Văn Dao cũng phải cười rộ lên.

Giang Thừa Dự nhìn ba người nhà họ, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, nhìn qua họ thật hài hòa, thế nhưng đằng sau lại hoàn toàn tương phản.

Gia đình này, cũng có thể coi là mỹ mãn, điều kiện tiên quyết là phải bài trừ sự bất mãn trong nội tâm mỗi người.

Tối hôm đó, Giang Thừa Dự đi làm về, thấy bà Văn Dao đẩy cửa bước vào.

Giang Thừa Dự lắc đầu nhìn mẹ mình:

- Mẹ sao khuya rồi còn đến tìm con?

Anh đặt bút xuống, không có suy nghĩ gì khác, tay rảnh rồi, nhưng lại chẳng muốn làm gì.

Bà Văn Dao ngồi đối diện anh cũng phải cau mày:

- Cái thằng trời đánh này, con và con bé đó không có chuyện gì đâu chứ?
- Mẹ, mẹ đang nghi ngờ cái gì thế?

Giang Thừa Dữ cũng biết, cơ thể bà Văn Dao vốn không khỏe mạnh, nên không phù hợp để sinh nở, để sinh ra anh, bà đã rất cố gắng, bởi vậy bà rất muốn có thêm một cô con gái, nhưng không dám.

Phụ nữ, dùng con cái để trói chặt người đàn ông, nhưng khi đã có con, lại bắt đầu lo lắng cho số mệnh của mình, nên không dám mạo hiểm.

Bà Văn Dao chỉ lắc đầu:

- Mẹ có thể nghi ngờ cái gì đây?

Giang Thừa Dữ lại hạ mi nhìn xuống:

- Mẹ nói đi, vì sao mẹ không thích Giang Lục Nhân? Mẹ luôn muốn sinh cho con một cô em gái, nhưng vì sao cô bé xuất hiện, mẹ lại không vui?

Bà Văn Dao cũng chỉ quay đầu, không nói gì.

Phòng làm việc của anh không quá lớn, cũng không có nhiều đồ, chỉ xếp vài quyển sách cho ra vẻ nhiều giấy tờ, không ít quyển đã quá cũ, trang sách bên trong đều đã ố vàng. Bởi vậy phòng khá trống trải, chỉ nổi bật một khung cửa sổ cực lớn. Khung cảnh bên ngoài cửa sổ màu xanh thẫm, những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời xanh thẫm ấy, rất bắt mắt.

Chiếc bút trên tay Giang Thừa Dữ lại chuyển động, gõ lách cách trên mặt bàn:

- Vì sao không đi xét nghiệm ADN?

Đối với con trai luôn chỉ giả vờ hòa hoãn trong lời nói, bà có cái hiểu cái không.

Không phải chưa từng nghĩ đến, chỉ là sợ hãi.

Sợ hãi không phải là cái kết quả chính bản thân bà mong muốn, sợ rằng sự thật đằng sau, bà không thể chấp nhận nổi.

Bà Văn Dao cắn môi, xiết chặt tay.

Giang Thừa Dữ hít sâu:

- Mẹ không thích Giang Lục Nhân, có phải vì luôn nghi ngờ đây là con riêng của cha không?

9. Chương 9

Cuộc sống của Giang Lục Nhân lại khôi phục như cũ, buổi sáng lái xe sẽ đưa cô đến trường. Không biết là vô tình hay cố ý, cô ra đến cửa vừa vặn sẽ gặp Giang Thừa Dữ đi làm, họ cùng nhau rời phòng, cùng ăn sáng, thời gian biểu của hai người khá giống nhau, lộ trình cũng khá trùng hợp, nên miễn cưỡng có thể gọi là tiện đường. Nhiều khi cô còn tự tưởng tượng, có khi anh mượn cớ này để đưa cô đến trường, nhưng khả năng này vốn không cao, thế nhưng ngay đến bà Văn Dao cũng không tỏ rõ thái độ, nên cô thà tiếp tục tự giữ im lặng.

Mối quan hệ giữa cô và Giang Thừa Dữ vào thời điểm đó vẫn chưa có gì thay đổi, cô vẫn đến trường, anh vẫn đến công ty.

Mỗi khi tan học, cô sẽ lên xe trò chuyện cùng ông Giang Huy, còn anh sẽ lái xe chở cả hai về nhà.

Ngay khi vừa nghe thấy âm thanh động cơ quen thuộc, lòng cô lại rạo rức mong chờ, trong đầu thầm đếm, 1,2,3,4... Bình thường, khi đếm đến số 17, anh sẽ xuất hiện trong tầm mắt cô.

Thế nên có một quãng thời gian rất dài, cô rất yêu thích con số 17.

Lái xe đưa Giang Lục Nhân đến cổng trường, cô xuống xe, bước chân nhẹ nhàng bước vào lớp. Cô tháo cặp sách, lấy sách vở ra, cũng không hiểu tạo sao, rõ ràng cô không thích đọc sách, nhưng lại có thói quen mang sách vở về nhà, và vẫn luôn như vậy, mãi không sửa được.

Cô vừa ngồi xuống, Ônng Chu Duyệt đã lập tức quay xuống nói:

- Mình nói trước, lần này cậu nhất định không được để cho những fan ủng hộ như chúng mình thất vọng nữa đâu, nhất định phải đánh bại Hướng Tư Gia.

Cô chán nản, chỉ muốn gục ngay xuống bàn, cứ như vậy liệu có thể không phải nghe cô nàng này thao thao bất tuyệt một trăm linh tám phép biến hóa nữa nhỉ?

- Lại có sự kiện gì à?

Cô thu dọn lại sách vở trên bàn mình, sao vẫn cứ lộn xộn thế nhỉ.

Ônng Chu Duyệt đặt một tay lên mặt bàn, tay kia xoa cằm:

- Không phải lễ kỷ niệm ngày thành lập trường sắp đến rồi sao? Trường có kế hoạch để mỗi ban trình diễn một tiết mục, đại khái là dự định sẽ tổ chức một lễ kỷ niệm thật hoành tráng, ngày hôm đó đài truyền hình Lý Thị cũng đến ghi hình, ban chúng ta định diễn một vở kịch, cậu biết nam chính sẽ là ai không.

Giang Lục Nhân tuyệt đối không hề có một chút hứng thú nào với đề tài này, nhưng nếu không hưởng ứng, thật có lỗi đối với sự nhiệt tình của Ônng Chu Duyệt.

- XXX? XX? YY? YXX?

Cô nói ra một loạt tên các đại minh tinh mà Ônng Chu Duyệt rất hâm mộ, theo lời của Ônng Chu Duyệt mà nói thì các anh này vô cùng đẹp trai, chỉ cần ngắm các anh thôi đã đủ no rồi.

Ônng Chu Duyệt càng xúc động:

- Mình nói là trong trường cơ.

Giang Lục Nhân khoát tay:

- Được rồi, chẳng lẽ là Ngô Thượng Gia?

- Sao cậu có thể thông minh đến thế chứ?

Giang Lục Nhân khẽ mân mê môi, các nam sinh trong ban này, chỉ có duy nhất một học sinh vừa được chuyển đến. Khi Ngô Thượng Gia vào ban của họ, lập tức danh tiếng vang dội, tất nhiên, sự nổi tiếng đó chỉ giới hạn đối với học sinh năm hai. Lũ con gái lập tức so sánh Ngô Thượng Gia với các nam khôi khác, với biểu hiện của anh chàng này, lập tức được bầu chọn là hot boy. Mặc cho các nữ sinh gào rú, Ngô Thượng Gia vẫn giữ thái độ thẹn thùng xa cách.

Ai đã từng nói nữ sinh là loại sinh vật nhút nhát?

Giang Lục Nhân lắc đầu:

- Cậu cảm thấy ban chúng ta còn nam sinh nào khác nữa à?

- Nếu mình mà là con trai, mình sẽ yêu bạn mất.

- Ôi, mình sợ rồi đấy.

Giang Lục Nhân giả vờ run rẩy hai vai, trên khuôn mặt tràn ngập ý cười.

Giang Lục Nhân đã lược bỏ rất nhiều chi tiết rồi nhé, ví dụ như chàng trai hay thẹn thùng Ngô Thừa Gia cũng hay đội cô trước cổng trường sau khi tan học, leo đèo theo sau cô, cho đến khi nhìn thấy cô lên xe. Mỗi khi học tiết thể dục, mỗi lần cô nhảy xà kép, cậu ấy sẽ đứng không xa, yên lặng ngắm nhìn cô.

Con gái, nói chung là rất nhạy cảm.

Cho đến khi cậu ta muốn tiến thêm một bước nữa, cô mới nói:

- Chúng ta làm bạn nhé.

- Gì cơ?

Trên khuôn mặt cậu nam sinh đầy sự kinh ngạc.

- Nghĩa là chỉ làm bạn tốt của nhau thôi, được chứ?

Đôi mắt cậu thiếu niên nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Đây là mong muốn của cô, rất rõ ràng, không ướm át bị lụy, không dùng sự mờ ám để đưa vị trí của mình lên cao cao tại thượng, cô luôn là một cô gái rõ ràng, không chơi bời dây dưa.

Đến cuối buổi học, thầy giáo thông báo về tầm quan trọng của lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, Giang Lục Nhân mới hiểu hết toàn bộ ý tứ trong lời Ông Chu Duyệt.

Lớp phó văn thể mỹ soạn một kịch bản có nội dung khá trưởng thành so với tuổi của họ, về tình yêu, tình thân và tình bạn, rất may mắn là nội dung khá thực tế, nên đã được giáo viên chủ nhiệm duyệt. Vấn đề tiếp theo là, diễn vai nam chính dĩ nhiên sẽ là Ngô Thượng Gia, nhưng nữ chính lại khá khó khăn để chọn giữa Hướng Tư Gia và Giang Lục Nhân. Vấn đề này không chỉ khiến giáo viên khó xử mà còn khiến nam sinh cũng rất bối rối. Vì các nam sinh trong ban không có lập trường giống như các nữ sinh, họ vừa thích sự lạnh lùng quyến rũ của Giang Lục Nhân, nhưng cũng thích sự dịu dàng như gió xuân của Hướng Tư Gia, vì vậy tự nhiên nảy sinh mâu thuẫn nội bộ.

Ý kiến của giáo viên rất rõ ràng, đó là để Hướng Tư Gia cùng Giang Lục Nhân đều thử vai cho vai nữ chính, đồng nghĩa với, các nữ sinh khác trong ban không có cơ hội.

Giang Lục Nhân gõ nhịp trên bàn, không hề mở miệng.

Cuối cùng vẫn là lớp phó văn thể mỹ đề xuất ý kiến, để Giang Lục Nhân và Hướng Tư Gia cùng đối diễn cùng Ngô Thượng Gia, xem ai sẽ là người thích hợp hơn. Đề nghị này nhanh chóng được đồng ý.

Sau giờ học, Giang Lục Nhân phải ở lại thêm một lúc để luyện tập. Cô vốn không có nhiều hứng thú, nhưng vì Ông Chu Duyệt quá háo hức, nếu cô từ chối, có khi sẽ khiến cô ấy tức chết mất. Nhưng đâu có gì xứng đáng để tranh dành, Giang Lục Nhân cầm kịch bản, đọc một lần, cô nói thẳng với lớp phó văn thể mỹ, cô muốn sửa lại kịch bản này. Vì thế câu chuyện trở thành có hai nhân vật nữ chính, không ai phải cảm thấy áy náy nữa.

Thế nhưng, Ông Chu Duyệt vẫn hung hổ trách cô:

- Cậu có biết, cậu làm như vậy, là để lại hậu họa cho bản thân không, cậu nên đánh bại Hướng Tư Gia chứ.

Nghe đến đây, da đầu cô cũng run luôn.

- Chúng nó nói rằng cậu trông giống vợ cả, còn Hướng Tư Gia hợp làm tình nhân.

- Suy nghĩ rất hay.

- Bọn nó ý muốn nói, chồng thì yêu chiều tình nhân hơn.

- Mình cũng nghĩ vậy.

- ...

- Cậu nghĩ lại xem, xét về danh phận, mình vẫn là chính nhé.

- Nhưng có khả năng sẽ bị cướp chồng đấy.

- Thì đã sao, xã hội thượng lưu đều nhiều “người tốt” như vậy, nhất định sẽ thay mình chứ cô ta...

- Cậu...

Trước ngày kỷ niệm thành lập trường, Giang Lục Nhân báo với ông Giang Huy, mời ông đến xem cô biểu diễn. Thế nhưng, ông Giang Huy lại tỏ ý, ông không thể đến, cô cũng không vì thế mà thất vọng.

Trong buổi biểu diễn, cô diễn vai vợ cả, cuối cùng thất bại, Hướng Tư Gia diễn vai tình nhân sánh vai cùng hoàng tử ân ái ra đi, hoàng tử mất trí nhớ, quên mất anh đã từng yêu người vợ do Giang Lục Nhân diễn. Vở kịch vừa hài hước, vừa bi thương. Thế nhưng, chính bản thân Giang Lục Nhân cũng không ngờ rằng, cô

đứng trên sân khấu diễn xuất, với ánh mắt sáng quắc như sao, trên nền bộ trang phục hồng rực rỡ, đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Thậm chí, có người còn khóc dưới khán đài.

Lời thoại cuối cùng của cô trong vở kịch đó là:

- Em sẽ không khóc, chỉ cần chàng hạnh phúc, em nhất định sẽ không khóc...

Thế nhưng, một giọt lệ mỏng vẫn xuất hiện nơi khóe mắt cô.

Cô đứng trên sân khấu, lại khiến đôi tình nhân kia chỉ còn là nhân vật phối hợp diễn, mất đi toàn bộ ý nghĩa, tất cả mọi ánh mắt đều hướng về phía cô.

Ngày hôm đó, Giang Thừa Dữ vừa bước vào giữa hội trường, chỉ xem được nửa tiết mục, vì dưới khán đài, học sinh tụ tập rất đông, buổi diễn không được xếp vào buổi tối, mà phải dời sang buổi chiều, lịch trình của anh vốn có một bữa ăn, thế nhưng ông Giang Huy lại ma xui quỷ khiến gọi điện tới, tuy không bắt buộc anh nhất định phải đến, nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng rằng, nếu anh rảnh, nhất định phải đến xem.

Anh thật sự không rảnh, nhưng vì sao lại đến, ngay chính anh cũng không thể lý giải.

Anh đứng ở hàng cuối, nhưng thị lực rất tốt, có thể xem rõ mọi diễn biến trên sân khấu. Đến sớm, không bằng đến đúng lúc, anh vừa đến, lại đúng tiết mục do Giang Lục Nhân biểu diễn.

Anh từng nghe nói, có một kiểu người, chỉ cần họ xuất hiện, dù trong đám đông vẫn có thể thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Cô, chỉ cần xuất hiện trên sân khấu, ánh mắt của người xem lập tức không thể rời khỏi cô.

Ngay khi Giang Lục Nhân trong bộ váy hồng rực bước trên sân khấu, đã khiến hai bạn đồng diễn trong nháy mắt trở thành nhân vật phụ, hoàn toàn mất đất diễn.

Theo tình tiết vở kịch, anh chợt cảm thấy, đáng lẽ cô không nên ở bên hoàng tử đó, không phải vì cô không đủ tư cách, mà với khí chất của cô, người đàn ông đứng bên cạnh cô phải hơn thế.

Anh chậm rãi xem hết diễn biến câu chuyện.

Cuối cùng, khi cô đứng ở một góc sân khấu, lẳng lặng nhìn theo bóng dáng chàng hoàng tử và công chúa ra đi, trong đôi mắt cô ánh lên sự kiên cường, như thể đây không chỉ là vai diễn.

Tà váy hồng bay bay trong gió, khiến người xem như có ảo giác, cô rất cô quạnh dịu hui.

Màn cuối cùng, toàn bộ diễn viên đều lên sân khấu để cảm ơn khán giả, tất cả mọi người đều vỗ tay, Giang Thừa Dữ cũng vươn tay, vỗ tượng trưng vài cái.

Khi bắt đầu tiết mục tiếp theo, anh mới mỉm cười nhìn sang người đứng bên cạnh:

- Tổng giám đốc Kỷ, thật không ngờ ngài bận trăm công nghìn việc vẫn đến đây xem.
- Nếu không sao có thể gặp được người bận trăm công nghìn việc như tổng giám đốc Giang đây?
- Em gái tôi đang biểu diễn trên sân khấu.
- Vị hôn thê của tôi cũng đang biểu diễn trên sân khấu.

Kỷ Thành Minh quay lại mỉm cười, sau đó lại tiếp tục suy nghĩ sâu xa:

- Thế nhưng để vị hôn thê của tôi dành chiến thắng cuối cùng, cần phải có lời cảm ơn đến em gái anh.

Giang Thừa Dữ chỉnh lại quần áo:

- Đáng tiếc, lại mất nhiều hơn được.

Ánh mắt Kỷ Thánh Minh trở nên xa xăm:

- Có lẽ vậy.

10. Chương 10: Quá Khứ (7)

Nán lại trên sân khấu một lúc, Giang Lục Nhân lập tức trốn vào hậu trường sơ sài dựng tạm bợ phía sau sân khấu chuyên dụng cho việc hóa trang, cô vội vàng xóa ngay lớp trang điểm trên mặt. Cô thật sự thật sự, thật, cực kỳ không thể chịu đựng nổi cái lớp son phấn dày cộm trên mặt cô, cô không thể hiểu nổi tại sao lên sân khấu là cứ phải hóa trang thành quỷ như thế, hai má đánh phấn hồng đỏ bừng bừng, y hệt con quỷ vậy. Cô lấy khăn giấy, cẩn thận tẩy trang toàn bộ khuôn mặt, sau đó lại dùng nước sạch rửa lại một lần nữa. Trước giờ hóa trang, cô còn đến gặp giáo viên xin không phải đánh phấn, nhưng xin đi xin lại, cuối cùng còn bị giáo viên lườm một cái: “Sao em không có tinh thần hợp tác giống các bạn học khác thế?”, bạn học khác trong ý của giáo viên chính là chỉ Hướng Tư Gia.

Sao khi dọn dẹp tử tế cho cái mặt mình, cô liền lấy quần áo đi thay.

Lần sau, à, sau này, cô sẽ không bao giờ tham gia cái thể loại hoạt động nhảm chán như thế này nữa đâu.

Sau khi đã sửa soạn xong xuôi tất cả mọi thứ, cô cảm thấy bản thân đã đẹp hơn rất nhiều, không khí cũng tươi mát hơn, tâm trạng lại càng tốt hơn.

Nhưng vừa bước ra ngoài, cô lại bị Ông Chu Duyệt bắt được:

- Ôi, tớ yêu cậu chết đi được.

Ông Chu Duyệt không ngừng đong đưa cơ thể, lắc qua lắc lại, như đang kiểm tra khả năng giữ thăng bằng của cô vậy.

- Cậu chắc chắn là không chê cười mình đấy chứ?

Đến lúc đó Ông Chu Duyệt mới buông cô ra, cười hắc hắc:

- Cậu diễn cực kỳ hay, sao trước kia không ai nhận ra khả năng thiên phú này của cậu nhỉ?

- Hay á?

Giang Lục Nhân nhất thời không kịp phản ứng, lúc cô đứng trên sân khấu, cô vốn không hề để ý đến những người ngồi dưới, không phải vì cô không quan tâm, mà vì cô sợ đem bản mặt cô đi dọa quần chúng. Trở nên xấu xí không phải là lỗi của cô, những xấu dọa người chắc chắn là lỗi của cô rồi. Mà dọa người nhất chắc là màn kịch cuối lúc cô nói “Em sẽ không khóc.”, sau đó nước mắt lập tức rơi xuống như mưa, tình huống lúc đó thật vô cùng buồn cười, đến mức cô cứ nhớ lại lại thấy lạnh, buồn cười đến mức cười đau cả bụng.

- Hay thế nào?

Khiến khán giả bên dưới buồn cười? Sau đó họ ôm bụng cười ầm ỉ? Nếu được như vậy, công lớn chắc chắn thuộc về cô rồi.

- Chính vì diễn xuất của cậu đấy, nhất là màn cuối cùng, quá xúc động mà. Đã vậy cậu còn rơi nước mắt, miệng lại nói nhất định không khóc, hẳn phải cực kỳ đau đớn khó chịu mới có thể diễn được như vậy, ôi tớ cảm động đến chết mất.

Giang Lục Nhân trợn mắt há mồm mất hai giây, quyết định giữ bí mật tình huống lúc đó, để khỏi tổn thương nhiệt tình của mọi người. Sự thật là cô không quen giấu mi giả trên mắt, lúc đầu đứng trên sân khấu còn chịu được, càng về sau càng khó chịu, đến cuối cùng, không thể chịu được nữa, mắt cô gần như sụp xuống, nước mắt cứ thế tuôn rơi, kết quả lại đạt được hiệu quả sân khấu như vậy, cô thật không biết nên khóc hay nên cười.

- Này?

Ông Chu Duyệt vẫn tươi cười hơn hở.

- Cậu hẳn đã biết trước nhất định sẽ thành công, nên mới thử vai như vậy? Rất được hoan nghênh đấy, cái khoảng khắc vô hình đó đã mang về chiến thắng toàn diện cho cậu, không uống công tử luôn duy trì fan Club của cậu, cậu không để tớ thất vọng mà.

- Ủ, đây chính là hành động đền đáp thiết thực nhất của mình.

Giang Lục Nhân rất phối hợp, ừ , dù sao cũng không nên kể với cô ấy chân tướng sự việc. Nghe nói toàn bộ chi phí cho lễ thành lập trường này đều do tập đoàn quốc tế Minh Thành tài trợ, đồng thời cũng chính là chiêu bài của tập đoàn Minh Thành để đưa tài năng của trường trong lễ kỷ niệm công chiếu trên TV, hẳn sẽ gây được hiệu quả cánh bướm mà. Làm gì có chuyện Kỷ Thành Minh làm những việc nhằm chán như thế, điều duy nhất có thể giải thích chính là vì Hướng Tư Gia. Nếu Hướng Tư Gia không đóng vai nữ chính, thì trường này sao có thể trả lại công bằng cho Kỷ Thành Minh đây? Cái gọi là lựa chọn của giáo viên, sự cố gắng của các bạn học, để hai cô cùng thử vai, tất cả chẳng qua chỉ là lớp nguy trang thôi. Cô có thể khẳng định, nếu kịch bản không thay đổi, Hướng Tư Gia tuyệt đối sẽ đóng vai chính, còn Giang Lục Nhân cô, ngay cả một vai phụ cũng không được đóng đâu.

Nhưng kỳ lạ là cô không hề oán trách những hành động của Kỷ Thành Minh, cô cũng chẳng thèm để ý đến sự bất công mà bản thân phải chịu, cứ tưởng tượng nhé, trên đời lại có một người đàn ông cam tâm tình nguyện làm tất cả vì người mình yêu, sự chiều chuộng này, thật khiến người ta hâm mộ.

Cô cũng không phải là ngoại lệ, cô cũng rất hâm mộ.

Nhưng hâm mộ chỉ là hâm mộ, cô không hi vọng chuyện này sẽ xảy ra đối với cô, nếu cô muốn làm, không cần ngoại lực tác động, chính bản thân cô sẽ tự cố gắng đạt được.

Uông Chu Duyệt vẫn tỏ ra vô cùng cảm động.

Giang Lục Nhân bất đắc dĩ, đành đi ra ngoài, nhưng vừa ra đến cửa đã nhìn thấy Giang Thừa Dự và Kỷ Thành Minh đứng cách đó không xa, thái độ hai người rất giống nhau, à không, phải nói là đều không có thái độ gì.

Cô rất bất ngờ, cô đứng sững sờ tại chỗ, còn Uông Chu Duyệt hít thật sâu oán thán:

- Còn định cùng ăn cơm với cậu, hóa ra ông anh siêu đẹp trai của cậu đã đến, tớ phải triệt để rút lui rồi.
- Không....

Cô còn chưa nói hết câu, Uông Chu Duyệt đã như một con thỏ nhỏ chạy đi mất.

Khi Uông Chu Duyệt gặp Giang Thừa Dự, cô ấy chỉ đánh giá một câu: đẹp trai, thực sự đẹp trai, thực sự vô cùng đẹp trai.

Đúng là một bà tám điển hình mà.

Cô không ngờ Giang Thừa Dự sẽ đến đây, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, thế nhưng cô vẫn đi đến: “Anh...” rồi nghĩ nghĩ, “Sao anh lại đến đây?”

- Cha gọi điện cho anh, bảo anh đến cổ vũ cho em.

Giang Thừa Dự vẫn không hề đổi sắc.

Trong lòng cô thầm nghĩ: mặt mũi mình lại lớn thế cơ đấy.

Kỷ Thành Minh đứng bên cạnh nhẹ nhàng nở nụ cười, khuôn mặt nho nhã, nụ cười ấm áp:

- Vừa rồi khi em chào khán giả, anh trai em đã vỗ tay rất to đấy, khiến anh suýt vỡ cả màng nhĩ đây này.
- Tổng giám đốc Kỷ vẫn còn có thể sử dụng những lời lẽ khoa trương như vậy, hẳn giáo viên dạy tiểu học của anh sẽ rất cảm động đấy.

Giang Thừa Dự lạnh lùng mở miệng.

- Thật ngại quá, hẳn phải là giáo viên trung học chứ.

Kỷ Thành Minh vẫn cười, đáy mắt anh không biết là đang che giấu điều gì.

Giang Lục Nhân nhìn hai người họ đang đấu qua đấu lại:

- Anh...

Kỷ Thành Minh lại mở miệng:

- Biểu hiện của Giang tiểu thư cũng không tồi.
 - Cũng chỉ là bình hoa thôi, sao sánh bằng vị hôn thê của ngài đây.
- Ồ, hóa ra chính cô còn có thể nói ra những lời này cơ đấy.

Kỷ Thành Minh hơi chớp chớp mi:

- Giang tiểu thư khiêm tốn rồi.
- Tôi thích nhất tiết mục tên là “Ăn ngay nói thật.”

Trong đôi mắt Kỷ Thành Minh nhìn cô có một sự thay đổi nho nhỏ.

Một giọng nói tiến gần:

- Anh Thành Minh, em sửa soạn xong rồi.

Hương Tư Gia chạy đến, không hề để ý đến Giang Lục Nhân và Giang Thừa Dự một chút nào, trong đôi mắt cô chỉ có Kỷ Thành Minh.

- Được rồi.

Kỷ Thành Minh cười sủng nịnh, tay vuốt nhẹ đầu Hương Tư Gia.

- Hôm nay em muốn ăn gì đây? Tôm ma cay hay vẫn là tôm nướng? Canh nhân sâm nhé? Uống bia cũng rất đúng dịp nhé.
- Nói làm em đói bụng quá.

Hương Tư Gia kéo tay Kỷ Thành Minh.

- Em thật tham ăn.

Giọng nói không chút nề hà, hơn nữa ý cười rất chân thành và sủng nịnh.

Kỷ Thành Minh quay lại nhìn về phía Giang Thừa Dự vẫn đang đứng nguyên không hề suy chuyển:

- Ngại quá, tổng giám đốc Giang, xin cáo từ.
- Có cần tôi phải nói “Đi thông thả, không tiễn”?

Kỷ Thành Minh cười cười, kéo Hương Tư Gia đi.

Đến lúc đó, Hương Tư Gia mới cảm thấy kinh ngạc, vừa rồi cô vốn không để ý đến Giang Lục Nhân và người lạ mặt đứng bên cạnh cô, thật thất bại mà, hăn mắt cô lại tăng số rồi, ôi đau khổ quá.

Sau khi họ rời đi, Giang Lục Nhân lại thấy áp lực.

Mỗi khi một mình ở bên Giang Thừa Dự, cô đều có cảm giác này, vừa mong chờ vừa hoang mang, trong sự chờ đợi có cả sự lo lắng.

- Đói bụng chưa?

Anh vẫn chủ động phá vỡ yên lặng.

- Anh nghe nói có một nhà hàng Ý không tồi.

Cô ngơ ngác nhìn anh:

- Không cần đưa em về đâu...
- Cha đã sắp xếp anh.

Anh thản nhiên trả lời cô.

Cô há mồm, đang định nói gì đó, lại không thể nói lên lời, đành gật đầu.

Vừa xuống xe, cô còn giả vờ vô tình nhìn qua kính, xem cô đã tẩy trang sạch sẽ hay chưa.

Cô không thích chủ động nói chuyện, lái xe Giang Thừa Dữ đánh lái.

- Hôm nay em biểu hiện không tồi.

- Gì cơ?

Anh đang khen cô ư?

- Khả năng diễn xuất của em đúng là thiên phú nhé.

Một câu nói rất vô tâm, có lẽ anh không hề ẩn ý, nhưng đến tai cô lại mang đầy sự châm chọc.

- Đó là học hỏi anh thôi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Anh quay đầu lại nhìn cô, câu trả lời này khiến anh bất ngờ.

Cô tiếp tục:

- Cho nên, đều học theo tác phong của anh.

Thương nhân trên thương trường, đều luôn đeo một cái mặt nạ trên mặt đó thôi.

Anh quay đầu lại, tiếp tục lái xe, giọng nói không thay đổi không sợ hãi:

- Xin cảm ơn lời khen tặng.

Bữa tiệc hôm đó diễn ra rất bình thường.

Động tác của cô khi dùng bữa rất tao nhã, pha một chút phong thái của một thiên kim tiểu thư. Thế nhưng anh vẫn có thể nhận ra, cô không thích loại thức ăn như thế này, nhưng cô không hề nói, chỉ nhẫn nhịn để trong lòng.

Tự nhiên anh lại cảm thấy rất buồn cười, nhưng anh chỉ nghĩ, không nói ra.

Dường như, anh phát hiện được một bí mật nhỏ của cô nhé.

Rất nhỏ, rất rất nhỏ.

11. Chương 11: Quá Khứ (8)

Cuối tuần, Giang Lục Nhân cùng đi shopping với Ônng Chu Duyệt, mặc dù lý do chính là Ônng Chu Duyệt vô cùng phấn khích muốn chúc mừng và cổ vũ cho biểu hiện tuyệt vời của Giang Lục Nhân trên sân khấu. Thế nhưng, Giang Lục Nhân cũng không muốn nhận lời, dù sao cũng không đạt được giải thưởng gì để “Cảm ơn Tổ quốc, cảm ơn cha mẹ.”, thế nhưng cô cũng không tiện mở mồm nói ra suy nghĩ của mình. Vì nếu cô thực lòng nói ra suy nghĩ đó, dường như lại có vẻ rất giả dối, giống như một học sinh ưu tú nhất lớp nào đó luôn miệng mở miệng ra là nói “Lần này kết quả thi của mình chắc là không tốt đâu, mình làm bài không tốt lắm.”, cuối cùng kết quả kỳ thi của người đó vẫn tốt như thường; hay giống như một cô nàng gầy dơ xương luôn gào thét: “Mình lại tăng cân rồi, mình béo quá.”, trừ việc khiến cho tất cả người xem đều cảm thấy chán ghét, thì còn làm được cái gì đây.

Thế nên, người ta nói gì thì kệ người ta, không nhất thiết cứ phải nói ra suy nghĩ của bản thân. Vì dù có nói ra, đối phương cũng đâu thay đổi quan điểm, ngược lại khiến bản thân trở thành kẻ độc tài, nhất định bắt người khác phải thay đổi theo suy nghĩ của mình.

Ônng Chu Duyệt nhất quyết rút toàn bộ tiền tiết kiệm trong ngân hàng ra, để bao mọi chi phí liên hoan, Giang Lục Nhân tỏ ra vô cùng thụ sủng nhược kinh trước những biểu hiện liên tục phấn khích nghiêm trọng của Ônng Chu Duyệt.

Uông Chu Duyệt kéo Giang Lục Nhân đến cửa hàng bán điện thoại di động, cô nàng chạy thẳng đến trước mặt nhân viên bán hàng, xem hết cái này đến cái kia. Nhân viên bán hàng cũng rất nhiệt tình, lôi hết máy này đến máy khác ra cho cô xem, giới thiệu từ công năng, đến thương hiệu, phục vụ vô cùng chuyên nghiệp. Uông Chu Duyệt đưa ra rất nhiều yêu cầu, kiểm tra hết cái này đến cái kia, sau đó đòi đích thân dùng thử một chút.

Giang Lục Nhân tỏ ra rất bất đắc dĩ, khi mua sắm cô không để ý quá nhiều thứ, chỉ cần công năng sử dụng không tồi là được.

Uông Chu Duyệt đúng là khó chiều mà, yêu cầu của cô nàng nhiều như muốn đòi mạng vậy.

- Không biết em còn có yêu cầu gì nữa không?

Nhân viên bán hàng vẫn nhiệt tình chào hỏi.

Uông Chu Duyệt phát tay:

- Em xem những chỗ khác một chút, xem có gì hay hơn không, sau đó sẽ quay lại mua.

- Được thôi.

Giang Lục Nhân thấy điệu bộ nhỉnh nhẹn của nhân viên phục vụ đó, liền kéo Uông Chu Duyệt ra ngoài.

- Cậu thật chẳng tử tế chút nào, lại nói, không phải cậu thích nhất hãng Sharp sao, sao lại không mua?

- Đúng vậy, tớ thật sự rất thích.

Khi đi đến bên kia, Uông Chu Duyệt rất buồn bực, đang nhớ đến một cái máy khác của Samsung, không đắt bằng, để Giang Lục Nhân xem có được không.

- Vì sao?

- Tớ sợ giá quá đắt, cậu dùng một thời gian là hỏng ngay.

- Điện thoại của mình thật sự hỏng mất rồi.

Uông Chu Duyệt cầm di động, bấm bấm, nhưng biểu cảm lại rất vui vẻ nhé:

- Nhưng tớ vẫn rất trân trọng nó nhé, đầy đủ chức năng, muốn vứt thế nào thì vứt, không tồi, không tồi...

Giang Lục Nhân lắc đầu:

- Không thể hiểu nổi.

- Bởi vì mình vẫn thích dùng Sharp.

- Lại càng không thể hiểu nổi.

- Vì Sharp là một thương hiệu từ Nhật Bản, không thể lúc nào cũng làm giàu cho Nhật Bản thế được. Mọi người đều ca ngợi đất nước ta rộng lớn như thế nào, trên các diễn đàn, nghe nói Nhật Bản luôn khinh thường nước ta không mạnh bằng bọn họ, chúng ta có nhỏ hơn họ đâu. Nhật Bản là một cường quốc đứng thứ ba trên thế giới, đứng đầu châu Á, cho nên mới dám coi thường chúng ta. Chúng ta cũng đâu lạc hậu, sao có thể cứ đưa tiền cho họ được. Chi phí cho quân sự của Nhật Bản trong hai năm cũng bằng chi phí sinh hoạt của cả Trung Quốc trong một năm. Tớ chỉ là một người dân nhỏ bé, không ra trận đánh giặc được, không dám nói đến chuyện yêu nước, nhưng ít nhất tớ vẫn làm được việc này.

Giang Lục Nhân cười cười:

- Không tồi, cậu mà có thể nghĩ như vậy cơ đấy. Nhưng số đông đều sử dụng, một mình cậu thì làm được gì, người ta luôn hô hào căm thù Nhật Bản, nhưng vẫn mua hàng hóa của họ đấy thôi.

- Đâu, cậu xem Hàn Quốc và Đức ấy, họ không thích Nhật Bản, họ dùng hàng nội địa nhé. Ở thời bình như hiện nay, yêu nước là phải dùng hàng nội địa.

Giang Lục Nhân lắc đầu, muốn làm một người dân yêu nước cũng thật khó biết bao, vừa muốn chống lại các quốc gia khác, lại muốn đất nước mình không thua kém bất kỳ cường quốc năm châu nào.

- Sau này, tớ sẽ mở một công ty của riêng tớ, để sản xuất tất cả các mặt hàng nội địa có chất lượng cao, lúc đó cậu cứ về quản lý cho tớ nhé.

- Được ngay.

Ông Chu Duyệt vô cùng phấn khích:

- Xưởng sản xuất của cậu nhất định sẽ sản xuất ra những sản phẩm có chất lượng tốt nhất ...

Được rồi, cứ YY đi, vui vẻ một chút đâu có sao, có ai đánh thuế mơ đâu cơ chứ. Ngày trước bọn cô thích nhất là mua xổ số, chưa mua đã tưởng tượng “Tớ muốn trúng 100 ngàn, không biết lúc có tiền sẽ tiêu như thế nào nhỉ.”, nhưng đến khi các cô mua 10 lần, mất một đồng tiền, mà vẫn chưa trúng, vì vậy đành thôi... Cứ nhìn xem, Thượng Đế rất yêu thương các cô nhé, biết các cô không biết tiêu thế nào cho hết tiền, nên có cho các cô trúng đâu.

Sau khi mua điện thoại di động xong, tâm tình của Ông Chu Duyệt cũng không tồi, chẳng thêm bận tâm đến chiếc di động đó đắt như thế nào. Họ đến trung tâm tâm vui chơi nổi tiếng “Big Gamer”, Ông Chu Duyệt tỏ ra rất tinh vi, bảo Giang Lục Nhân cứ chơi thoải mái đi, mọi chi phí sẽ do cô nàng bao. Giang Lục Nhân cũng chẳng có hứng thú mấy, nhưng bị Ông Chu Duyệt nài ép.

Thực ra có một bí mật nho nhỏ mà Ông Chu Duyệt chưa bao giờ nói với Giang Lục Nhân. Mỗi khi Giang Lục Nhân bước lên sân khấu, dù ở bất kỳ thời điểm nào, dường như trên thế gian chỉ tồn tại một mình cô ấy, tất cả mọi người xung quanh đều sẽ trở thành bối cảnh phụ họa. Không phủ nhận đó là vì sự hâm mộ của Ông Chu Duyệt đối với Giang Lục Nhân, nên khi cô đứng dưới khán đài, cô dường như cảm nhận được câu nói: “Đây là sân khấu của tôi, hãy nhìn tôi đây.”

Giống như bây giờ, Giang Lục Nhân đang khiêu vũ theo nhịp điệu. Thẩm âm của Giang Lục Nhân cực kỳ tốt, lại còn có mỹ cảm, nên không bao giờ sai nhịp.

Một người như vậy, luôn hấp dẫn sự chú ý của người khác, nhưng e là cô nàng không bao giờ tự nhận ra điều đó.

Mấy trò chơi chán chết, không bao giờ đủ để Giang Lục Nhân cảm thấy hứng thú. Ông Chu Duyệt cứng rắn bắt Giang Lục Nhân chơi trượt băng, Giang Lục Nhân không hề tình nguyện, giầy ở đây chỉ cần nghỉ đến có rất nhiều người từng đi, từ bản năng của cô tự nhiên kháng cự, nhưng vì Ông Chu Duyệt quá mạnh mẽ, nhất định bắt Giang Lục Nhân ra sân băng, nếu không cô nàng sẽ tuyệt giao.

Ông Chu Duyệt đứng trên lan can, cô là một người rất cẩn thận, cô không được như Giang Lục Nhân, nên ở bên một người như vậy, bản năng của cô vừa cảm thấy hâm mộ và thích thú.

Giang Lục Nhân thay giầy, thử một chút, sau đó lao thẳng ra sân trượt, động tác của cô rất liên mạch dứt khoát, không hề nhần nhíu chút nào. Mái tóc dài bay bay kết hợp với động tác vô cùng tiêu sái, khiến cô trở nên khí phách hơn những nữ sinh bình thường, nhưng nếu so với con trai lại yếu đuối hơn một chút, nhưng không hề tầm thường. Chiếc váy màu xanh da lam nhạt của cô như một dấu chấm, lướt từ bên này qua bên kia, như đang lưu lại dấu ấn của riêng cô. Sau vài vòng, không ít người dừng lại để nhìn Giang Lục Nhân di chuyển.

Đây không phải lần đầu tiên Ông Chu Duyệt nhìn thấy Giang Lục Nhân trượt băng, nhưng mỗi lần nhìn thấy, đều khiến người xem xúc động đến không thể nói lên lời, vừa tự do, tiêu sái, đẹp đẽ, vừa xúc động tâm hồn. Ông Chu Duyệt chậm rãi thưởng thức, nhìn Giang Lục Nhân giơ tay nhắc chân một cách vô cùng thoải mái, như một cơn gió thanh nhã mát lạnh, thấm vào ruột gan.

Hướng Tư Gia và Kỷ Thành Minh đứng một bên, cô tựa cằm, nhìn Giang Lục Nhân đang tự do thoải mái trượt băng, vô tình nói:

- Em không thích cô ấy.

Kỷ Thành Minh vuốt tóc Hướng Tư Gia:

- Sao vậy?

Ngữ khí không hề bất đồng, trên mặt anh còn có ý cười.

- Em luôn cảm thấy cô ấy là đối thủ duy nhất của em, em thật sự muốn bằng chính thực lực của mình, một lần thôi, chiến thắng cô ấy.

Cô xoay người nhìn thoáng quan anh, không biết là đang ám chỉ điều gì.

- Kết quả không phải là quan trọng nhất sao?

Cô lắc đầu:

- Anh biết em không thích nhất cô ấy ở điểm nào không?

Kỷ Thành Minh lắc đầu, bất đắc dĩ thường thức thái độ của hai cô bé này.

- Em ghét nhất cô ấy ở chỗ, em thật sự coi cô ấy là đối thủ của em, cô ấy lại chẳng hề phật ý, thật sự khiến em rất bất bình.

Kỷ Thành Minh nở nụ cười, anh đi sang chỗ khác, cầm một vật gì đó trong tay. Giang Lục Nhân luôn trượt với tốc độ rất nhanh, lại luôn nhanh chóng chuyển hướng, cô vừa trượt về phía bên này chỉ trong nháy mắt, Kỷ Thành Minh ném vật trong tay về phía cô.

Một chân cô vẫn đặt xuống đất, một chân di chuyển rất nhanh, cả cơ thể lao theo quán tính đập mạnh xuống đất.

Uông Chu Duyệt lập tức xông lên, đỡ Giang Lục Nhân đang đau đón dậy:

- Làm sao vậy? Có đau không?

Giang Lục Nhân bị Uông Chu Duyệt đỡ dậy, nói:

- Tổ không sao.

Nói xong ánh mắt cô di chuyển về phía Kỷ Thành Minh và Hướng Tư Gia.

- Thật khéo.

Hướng Tư Gia nở nụ cười quyến rũ.

- Tiếc rằng lời chào không đúng lúc lắm.

- Không sao đâu.

Giang Lục Nhân nhìn thoáng qua Kỷ Thành Minh đứng phía sau, kéo Uông Chu Duyệt:

- Chúng ta đi thôi.

Cả dọc đường về, Uông Chu Duyệt đều vừa đi vừa tự trách.

Kỷ Thành Minh giương mắt, nhìn theo bóng dáng cô, rõ ràng là đau đến thế, trán toát mồ hôi lạnh, sắc mặt đầy áp lực, nhưng vẫn giả vờ cười, thật đầy ý tứ.

Hướng Tư Gia vỗ anh:

- Hình như hơi quá đáng đấy?

- Không phải em không thích cô ấy à?

- Em không thích thì anh không vui à?

- Em nói đi đâu thế?

- Không biết.

- Vậy đừng nên suy nghĩ bậy bạ, trong lòng anh, em là người tuyệt vời nhất, không cần phải so sánh với bất kỳ ai.

12. Chương 12: Quá Khứ (9)

Năm thứ 2 trung học đó, Giang Lục Nhân bị thương ở chân, cô vừa về đến nhà, ông Giang Huy lập tức đưa cô vào bệnh viện, làm một loạt các kiểm tra toàn diện, sau khi xác định đây chỉ là chấn thương ngoài da, ông mới đồng ý để cô về nhà, tiếp tục đến trường. Cô không quá cảm động trước sự lo lắng của ông, cũng không tin rằng sẽ có ai đó giúp ông Giang Huy chăm sóc cô, dù sao ông cũng là người duy nhất trong nhà đối xử tốt với cô. Nhưng cô thật không hiểu tại sao, cô bị một vết thương nhỏ như vậy, sao nhất định phải bắt Giang Thừa Dự hàng ngày chở cô đi đón cô về.

Tóm lại là, mấy ngày cuối học kỳ năm đó, Giang Thừa Dự đều đưa cô đến trường.

Trong họa có phúc, chắc là như vậy, nhưng cô chưa kịp cười đã muốn khóc.

Cô ngồi trên xe Giang Thừa Dự, trong đầu cô đang đoán xem anh ta có ý gì, có phải anh ta cảm thấy cô cực kỳ yếu đuối, chuyện bé xé ra to, một vết thương nhỏ như vậy lại khiến anh ta phải đại gia quang lâm. Cô bất an đánh giá thái độ của anh, không dám nói một lời, nhưng nếu không nói gì lại sợ anh ghét cô không biết điều, nếu nói chuyện lại sợ anh ghét cô tào lao.

Trong khi cô đang rất bất an, Giang Thừa Dự nhận một cuộc điện thoại.

Trên khuôn mặt anh tràn ngập ý cười:

- Ủ? Ở đâu cơ? Khi nào em về?

Đối phương là một giọng nữ, không biết họ đang nói gì, chỉ biết nụ cười của anh ngày càng rộng hơn.

- Đương nhiên anh rất nhớ em rồi, đến mức không ngủ được cơ.

- Hôm nay gặp nhau á? Chỗ cũ.. Em muốn mua quần áo à.. Em thích kiểu quần áo như thế nào.

Giọng nữ bên kia vọng sang rất yêu kiều:

- Anh thật là xấu mà...

Giang Lục Nhân tựa đầu chuyển hướng nhìn sang phía cửa sổ, cô lấy điện thoại di động ra, mở nhạc, đeo tai nghe lên.

Cô nghiêm cấm bản thân được nghe những lời anh đang nói, những lời rất rất mờ ám. Cô cắn môi, anh đưa ra biết bao tin tức như vậy, chẳng lẽ cô còn mong chờ những tin đồn đó chỉ là giả, anh vẫn là người đàn ông trung trinh nhất trên đời, luôn xa lánh các mỹ nhân.

Trên một tạp chí còn bình luận về Giang Thừa Dự bằng một câu nói: “Ai đến cũng không chê.”

Ai đến cũng không chê.

Ai đến cũng không chê.

Cô há miệng thở hổn hển, tháo tai nghe xuống.

- Xin hãy hạ cửa kính xuống một chút.

Đối phương không hề suy chuyển.

Cô liếc mắt nhìn anh:

- Xin hãy hạ cửa kính xuống một chút.

Lần này anh đã nghe thấy, anh buông di động, nhìn cô có vẻ ngoài ý muốn.

Trong ấn tượng của anh, đây là lần đầu tiên, cô bộc lộ cảm xúc mà không hề có bất kỳ sự e dè.

Khóe miệng nhếch lên một tia cười mỉa.

Mỗi khi làm việc, Giang Lục Nhân có một đặc điểm, nếu tâm tình không tốt hoặc cảm thấy áp lực, cô liền coi đó trở thành động lực để phấn đấu. Vì thế cô chưa bao giờ ham đọc sách, chăm luyện đề. Suy nghĩ của cô bắt nguồn từ một nguyên nhân kỳ quái đó là, một khi cô cảm thấy bản thân bị bắt công hay ủy khuất,

cô sẽ không bao giờ làm một điều tương tự để trả thù đối phương, mà nhất định cô sẽ bắt bản thân trở nên tốt hơn, vì nếu cô cũng hành động như họ, cô sẽ trở thành loại người đáng ghét như họ, cô không muốn như vậy. Vì thế cô muốn bản thân phải trở nên thật vĩ đại, vĩ đại đến mức không ai có thể phủ nhận, những kẻ phủ nhận cô sẽ phải sống trong áy náy đau khổ.

Giống như việc hết lần này đến lần khác, cô bị Hướng Tư Gia chơi xấu, cô đều tự nói với bản thân, chính là vì cô chưa đủ xuất sắc, hay nói cách khác cô chưa được xuất sắc vượt bậc, đến mức chưa có ai tình nguyện coi cô là người không thể thay thế. Một người vĩ đại, nếu cô ấy không đứng thứ nhất, tất cả mọi người đều sẽ bất bình. Còn nếu không được như vậy, là vì còn chưa đủ, chưa được như thế.

Xã hội này vốn bất công, đừng nên oán hận bản thân phải chịu bất công, phải khiến bản thân trở nên mạnh hơn, thì mới mong cuộc đời mình bớt bất công hơn.

Dù sao, đó cũng là suy nghĩ của riêng cô.

Khi ở Big gamer, không phải cô không nhìn thấy Kỷ Thành Minh và Hướng Tư Gia, nhưng thật vừa vặn đúng lúc cô đi qua chỗ họ lại bị ngã dập mặt. Ánh mắt Hướng Tư Gia rất thần nhiên, lại còn cả vú lấp miệng em. Đôi mắt Kỷ Thành Minh tràn ngập ý cười, cứ như vậy nhìn cô, coi cô như một trò giải trí tiêu khiển.

Cô không thích cảm giác này, nhưng nếu muốn cô đối xử như vậy với Hướng Tư Gia, cô lại không làm được. Cô tự biết bản thân vô dụng, khi bắt mắt một người, cô chỉ có thể để trong lòng, nhiều lắm là kể lể một chút với cô bạn thân, nếu muốn cô làm gì đó, cô khẳng định là không làm được. Cô đúng là yếu đuối, cực kỳ yếu đuối mà. Ừ, đúng là cô không thích Hướng Tư Gia, nhất là sau chấn thương ở chân này. Đối với Kỷ Thành Minh cô không oán không thù, nếu Kỷ Thành Minh làm vậy, khẳng định là vì Hướng Tư Gia. Nếu mua phải hàng nhái, người ta sẽ chỉ hận người bán hàng, tại sao không hận nhất những người sản xuất ra chúng chứ.

Vì thế khi vừa đến phòng học, thông thường cô sẽ lấy đi động ra nghịch, hoặc là lấy tạp chí ra xem. Hiệu quả học tập của cô rất tốt, cô không phải là người học hành chăm chỉ, vì thế chỉ cần nghe giảng là hiểu bài, sau khi tan học, cô tuyệt đối không bao giờ lãng phí thời gian vào việc học.

Uông Chu Duyệt hiếu kỳ nhìn cô:

- Hôm nay bị cái gì kích thích thế?
- Tổ bị Chu tiên sinh kích thích đấy.
- Cái gì cơ?
- Phải chăm chỉ học tập để gây dựng Trung Hoa.

Ngậm trà trong miệng Uông Chu Duyệt phi thẳng ra ngoài, cô cười đến run cả người:

- Cậu thật vĩ đại đấy.

Giang Lục Nhân lườm Uông Chu Duyệt một cái, thuận miệng bịa ra một câu chuyện;

- Cậu cứ nghĩ mà xem, đất nước chúng ta luôn trong tình thế cam go, nếu cả ngày chỉ nghĩ đến yêu nước thì có ích lợi gì, càng khiến trong lòng buồn bực không thể phát tiết thôi. Chúng ta còn trẻ, là hi vọng của đất nước, nếu yêu nước phải đáp lại bằng hành động thực tế nhé. Phải khiến bản thân trở thành một con người mới, không phải loại người chỉ biết ăn ngon mặc đẹp, nhàn rỗi suốt ngày ca thán oán trách chính phủ và xã hội.

Đến đây, Uông Chu Duyệt không cười nổi nữa:

- Ôi ôi, tớ yêu cậu quá đi mất, tinh thần yêu nước của cậu thật thiết thực nha.

Cả trái tim của Giang Lục Nhân cũng run luôn, đúng là cô chỉ nói lung tung. Thật ra cô muốn thành tích cuối học kỳ này của cô sẽ vượt trội so với Hướng Tư Gia, để thảo mãn sự bất mãn trong lòng cô. Thế nhưng cô lại cảm thấy hành động của bản thân rất giả dối, bình thường không quan tâm, đến thời điểm quan trọng lại kiếm cớ như vậy, giống như một cô bé không bao giờ lớn nổi.

Thật sự, cô rất khinh bỉ bản thân.

- Xin cảm ơn, rất tiếc tớ không yêu cậu đâu, nên không thể lưỡng tình tương duyệt rồi.

Ông Chu Duyệt khinh bỉ:

- Ai thêm lưỡng tình tương duyệt với cậu chứ.

Cô chỉ cười, đọc sách một chút, đau hết cả mắt.

Ông Chu Duyệt là người cực kỳ có tinh thần nhiệt tình ái quốc, luôn để tâm đến tình hình thời sự trong nước.

- Tớ vô cùng hi vọng sẽ có một ngày Trung Quốc sẽ được như Nhật Bản.

- ...

- Mở ra một lịch sử mới, có thể trở thành một cường quốc như Nhật Bản đi bắt nạt các nước khác.

- Sao không học đi?

- ...

Trong hoàn cảnh kỳ thi cuối học kỳ cùng mùa hè đang đến rất gần, Giang Lục Nhân ngày càng cuống quýt khẩn trương hơn, nhưng bên ngoài cô vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. Còn Ông Chu Duyệt thì rõ ràng rất khẩn trương rồi, nhìn mặt cô nàng đã thấy rõ hai chữ khẩn trương, còn vội vàng vàng chạy vào phòng thi, vừa đi vừa âm ỉ:

- Hình như phần đó tớ vẫn chưa đọc qua.... Cậu đoán thử xem đề đại số vào phần nào... Từ vựng, hình như tớ đã quên sạch sẽ rồi...

Ba ngày thi nhanh chóng trôi qua trong sự lo lắng hồi hộp của các học sinh, sau đó tâm trạng của các cô trở nên cực kỳ thoải mái.

Sau cuộc thi chắc chắn sẽ là kỳ nghỉ hè, trường hẹn một ngày học sinh đến nhận phiếu điểm, những học sinh ở xa sẽ được giáo viên gửi bằng điểm theo đường bưu điện về tận nhà.

Giang Lục Nhân có một đặc điểm, cô không bao giờ lo lắng cho thành tích của mình, cứ đến ngày hẹn cô sẽ đến trường lấy kết quả. Theo cách nghĩ của cô đó chính là, nếu tốt thì chẳng nói làm gì, nếu có kém cũng đừng nên để sinh ra tâm lý buồn bực cho kỳ nghỉ của mình, rõ ràng là chẳng thay đổi được nữa, thế nên cứ ung dung sáng khoái mà tận hưởng kỳ hè của cô.

Cô đeo cặp sách trên lưng, khoác tay Ông Chu Duyệt đi ra ngoài cổng trường.

Vừa đến trước cổng, hai người không hẹn nhau đều dừng bước.

Không thể không nói, có những con người, trời sinh ra là để khiến con người ta đổ kỵ.

Ông Chu Duyệt nhìn Giang Lục Nhân:

- Cuối cùng tớ cũng biết cậu và Hướng Tư Gia chênh lệch chỗ nào.

- Gì cơ?

Cô không thể phủ nhận, cô cũng bị đôi tình nhân kia hấp dẫn. Kỹ Thành Minh vừa lái xe đến đón Hướng Tư Gia, trên mặt người đàn ông anh tuấn tràn ngập nụ cười, khuôn mặt hơn hờ. Còn cô nữ sinh xinh đẹp như hoa cũng nở nụ cười khiến trời đất ngây dại. Một đôi tình nhân đẹp như vậy, thật khó để bỏ qua.

- Cậu nhìn xem, Hướng Tư Gia vừa sinh ra đã có cảm giác “ta là người có số hưởng thụ”. Cậu có nhận ra không?

Ông Chu Duyệt nhíu mi, từ Hướng Tư Gia toát ra một cảm giác đương nhiên, mà cô không thể hình dung nổi.

- A... Vậy tớ có tương khổ ư?

- Cậu hơi thiếu khí chất của một công chúa.

- A... vậy có phải tớ giống a hoàn không?

- Quên đi...

Ông Tư Duyệt bắt mắt mắt trợn trừng:

- A hoàn cùng người giúp việc có khác gì nhau đâu?

Giang Lục Nhân cười cười, cuối cùng mới nói:

- Vậy là cô bé Lọ Lem vậy.

Cô bé Lọ Lem và A hoàn có khác gì nhau nhỉ, a hoàn lớn lên sẽ trở thành người giúp việc, nếu số phận may mắn, trở nên xinh đẹp, có phải sẽ trở thành cô bé Lọ Lem không.

Vậy bạn có thích câu chuyện cổ tích cô bé Lọ Lem không?

Có lẽ, trong lòng rất nhiều người đều mong muốn thiên kim tiểu thư nọ sẽ đánh bại cô bé Lọ Lem, hay là vì bây giờ cô bé Lọ Lem biến thể nhiều quá, ai muốn đều có thể trở thành Lọ Lem, vì thế, câu chuyện mới trở nên rẻ mạt thế này.

Ông Chu Duyệt lắc đầu:

- Thôi đi, lái xe của cậu đến rồi, còn không mau đi đi, ngày nào cũng đến để kích thích một người bình thường như tớ vậy.

- Được rồi, người bình thường ơi, tớ về đây.

Cô đi đến gần, mới nhận ra người ngồi trong xe không phải lái xe.

Mang theo sự kinh ngạc, cô lập tức mỉm cười.

Vừa rồi, nhìn thấy cảnh Kỹ Thành Minh đón Hương Tư Gia, trong lòng cô thật sự cảm thấy hâm mộ. Nếu ngày nào Giang Thừa Dữ cũng có thể đến đón cô thì thật tốt biết bao.

Ngay sau đó, suy nghĩ liền biến thành hiện thực.

Cô thản nhiên bước lên xe, nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng loạng choạng như chú nai con ngơ ngác của mình, trái tim cô hơi hơi nhảy nhót, như để nhắc nhở cô, mỗi lần cô nhìn thấy người đàn ông trước mặt là một lần nhiệt huyết cô sôi trào một cảm giác kỳ diệu.

13. Chương 13

Cuộc sống của Giang Lục Nhân từ trước đến nay không thú vị cũng chẳng nhàm chán, mỗi ngày cô đều ở trong biệt thự, trở thành một trạch nữ trữ danh. Kỳ lạ là mỗi kỳ nghỉ cô đều có cảm giác giống nhau, cô luôn tự hỏi rằng những người khác làm như thế nào để vượt qua quãng thời gian này, nhưng lần nào cô cũng không sao tiếp thu nổi phương thức giải trí của người khác. Đường nhiên, cô có một bí mật nho nhỏ. Mỗi ngày, cô sẽ rời khỏi giường vào một giờ cố định, đứng trên ban công để nhìn chiếc xe quen thuộc rời khỏi gara. Mỗi lần nghe thấy tiếng động cơ xe phát ra, lòng cô chợt kích động nho nhỏ. Mỗi khi cô đứng trên ban công, nhìn Giang Thừa Dữ lái xe, cô sẽ lại liên tưởng đến ở một nhà nào đó, người chồng đi làm, người vợ sẽ đứng bên cửa tiễn chồng ra khỏi nhà. Mỗi lần cô đều tin vào suy nghĩ như vậy, hết lần này đến lần khác.

Cô đứng nhìn rất nhiều lần, nhưng Giang Thừa Dữ không hề phát hiện ra, vì mỗi khi anh nhìn vào gương, cô lại trốn mất. Nhưng không phải lần nào cũng được may mắn như vậy, để anh vừa nhìn thì cô có thể né tránh kịp. Khi bị anh phát hiện, cô không thẹn thùng, vờ như đang ngắm cảnh, nhưng ngắm cảnh nhiều quá, cô chỉ có thể cười chào anh:

- Anh, chào buổi sáng.

Qua được một tuần thì anh chỉ nghe được nửa câu đã trả lời theo quán tính:

- Chào buổi sáng.

Mỗi buổi sáng, khi nghe tiếng động cơ ô tô ngày càng rời xa, mỗi buổi chiều, lại yên lặng chờ mong tiếng động cơ tiến gần, đó là những khoảng khắc hạnh phúc nhất đối với cô.

Nhưng cuộc sống đó kéo dài không được lâu.

Vào một ngày như thế, như mọi ngày, cô nghe thấy tiếng động cơ đang ngày một gần, cô nghĩ chỉ vài giây nữa thôi cô đã có thể nhìn thấy anh, trong lòng cô cảm thấy rất ngọt ngào.

Cô ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn về phía TV, nhưng lại không ngừng hướng về phía cửa, vừa muốn xem, lại sợ một người nào đó phát hiện ra. Cô sợ nhất là cái nhìn của bà Văn Dao, luôn khiến cô có cảm giác bị nhốt trong một căn phòng tối giá lạnh trong một mùa đông u ám, không biết có phải ảo giác hay không, cô chỉ cảm thấy cơ thể buốt giá.

Nhưng chính khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc bước vào, ông Giang Huy liền lên tiếng:

- Thừa Dự, con lại đây, chúng ta cùng bàn bạc một chút.

Cô, Giang Thừa Dự và ngay cả bà Văn Dao ngay lập tức đều đồng loạt nhìn về phía ông Giang Huy.

Có lẽ ánh mắt của ba người có tính xâm lược quá cao, khiến ông Giang Huy hạ mi xuống, ho khan:

- Công ty hiện có tuyển thực tập sinh nhỉ?

Giang Thừa Dự cũng không rõ lắm, nên đành gật đầu:

- Vâng.

Ông Giang Huy bảo con trai ngồi xuống, nhưng ánh mắt lại hướng về Giang Lục Nhân khá kỳ lạ. Chính khoảnh khắc này khiến lòng cô chợt nhận ra, chẳng lẽ chuyện của Giang Huy muốn nói đến có liên quan đến cô?

Ngay bà Văn Dao cũng hai tay ôm ngực, vẻ khó chịu, nhưng không nói gì, chỉ kiên nhẫn lắng nghe chồng lên tiếng.

Mấy tách cà phê trên bàn vẫn mào hiểm bốc khói, mặt bàn kính trong suốt còn phản chiếu hơi thở như ẩn như hiện, như thời tiết đang vội vàng thay đổi khiến không khí cũng trở nên nhanh chóng khác lạ.

Giang Thừa Dự cũng nhẫn nại chờ cha lên tiếng.

- Lục Nhân ở nhà cũng chẳng có việc gì làm, con hãy đưa con bé đến công ty quan sát học hỏi theo hình thức thực tập sinh đi.

Giang Thừa Dự chỉ nhú mày, nhưng không mở miệng. Tư thế của bà Văn Dao cũng thay đổi, bà lên tiếng cả vú lấp miệng em:

- Con bé vẫn là một học sinh trung học thì có thể làm được cái gì chứ, mang đến công ty khẳng định chỉ rước thêm phiền phức, quấy rầy công việc của Thừa Dự.

Ông Giang Huy chỉ liếc nhìn vợ một cái:

- Học sinh trung học thì đã sao? Không phải hồi còn học trung học tôi cũng phải đến công ty để học việc đấy sao?

Rồi sau đó ông lại nhìn về phía con trai, tiếp tục nói:

- Ta không bắt Lục Nhân giúp con làm gì, chỉ muốn con bé đến học hỏi thôi, con cũng đọc nhiều sách vở, cũng biết tình hình giáo dục trong nước chỉ chú trọng lý thuyết, con đưa Lục Nhân đến để quan sát thực tiễn, đối với con bé rất có ích.

Bà Văn Dao cũng cười lạnh: sao đã vội sắp xếp cho tương lai của Giang Lục Nhân thế cơ đấy, vậy mà còn nói không có vấn đề gì, lừa ai thế.

Sắc mặt Giang Thừa Dự cũng trở nên tối tăm, nhìn Giang Lục Nhân:

- Sẽ vất vả đấy, em có thể thích ứng được sao?

Cô ép bản thân bỏ qua thái độ của bà Văn Dao thể hiện rất rõ ràng trên mặt, miễn cưỡng lộ ra ý cười:

- Em sẽ cố gắng hết sức...

Sau đó, hình như cảm thấy câu trả lời của mình vẫn chưa đủ tốt, cô đổi thành:

- Em nhất định sẽ thật cố gắng, để không phụ sự kỳ vọng của cha và anh.

Lúc nghe đến “sự kỳ vọng cả anh”, Giang Thừa Dự không nhịn mà lộ ra một nụ cười mỉa mai.

Suy nghĩ của Giang Lục Nhân rất ngây thơ, nếu cô được đến công ty anh, nghĩa là hàng ngày cô đều được nhìn thấy anh, mỗi khi nghĩ như vậy, cô hưng phấn đến mức không sao ngủ nổi.

Thật kỳ lạ, thật ra anh không thuộc tuýp đàn ông cô yêu thích nhất, nhưng vì sao cô lại mê mẩn vì anh đến thế chứ. Ngày ngày cô nằm trên chiếc giường của cô, nhưng nhớ đến anh không sao hiểu nổi. Cô thích kiểu đàn ông kiên định, luôn chung thủy với một mối tình duy nhất, không bao giờ có quan hệ mờ ám với những cô gái khác, chỉ nâng niu chiều chuộng một mình cô. Nhưng tưởng tượng không bao giờ giống với thực tế, dù cố gắng đến thế nào cũng không thay đổi được. Cứ nhìn xem, Giang Thừa Dự đâu phải kiểu đàn ông chung tình, sao lúc lựa chọn cô không nghĩ đến điểm này, cô thật muốn tự xỉ vả bản thân.

Cô còn không nhịn được, nhớ đến khuôn mặt tươi cười của anh, tuy rằng anh chẳng mấy khi cười với cô.

Luôn vẫn có những điểm kích thích nho nhỏ như vậy, cô luôn mong chờ một ngày nào đó, anh nhận ra những điểm tốt của cô, đối xử tốt với cô, chiều chuộng cô. Cuộc sống lúc đó sẽ vô cùng hạnh phúc, cứ nghĩ đến cô lại không sao ngủ được. Cô nằm trên giường lăn qua lộn lại, cuối cùng lại buồn bực nghĩ: mình không phải đang mộng xuân đấy chứ?

Mất ngủ, cũng không ảnh hưởng đến giờ thức giấc của cô.

Sáng sớm hôm sau, cô đã xuất hiện trong phòng khách, đúng lúc Giang Thừa Dự đang ngồi trên sofa ăn sang.

Giang Thừa Dự nhìn thấy cô, đôi mắt anh hơi híp lại mị mị tình:

- Chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng, anh.

Cô cũng đáp lại anh.

Chị Dương đã chuẩn bị sẵn hai phần ăn sáng:

- Thiếu gia, tiểu thư, xin dùng bữa.

Giang Thừa Dự gật đầu, nhận bữa sáng, vẫn dán mắt đọc tờ báo, anh xem rất nhanh, chắc chỉ lướt qua.

Cô ngồi đối diện anh, đánh giá đáng vẻ anh.

Từ nay trở đi, ngày nào cũng vậy, có phải không anh?

Ăn sáng xong, cô nở nụ cười, vừa vặn đúng lúc Giang Thừa Dự ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô, anh dĩ nhiên cảm thấy thật kỳ diệu.

Cô xấu hổ;

- Ăn không ngon ạ?

Anh hơi sững sốt:

- Ừ.

Chị Dương vẫn đứng bên cạnh, anh không thể cứ nói là không sao nuốt nổi.

Ném qua bữa sáng, cô sửa soạn để cùng khởi hành với anh. Cô coi như không có chuyện gì, nhưng thực ra đã luyện tập rất nhiều lần. Giang Thừa Dự lại cảm thấy khá kỳ quặc, tại sao lại phải đưa con bé này đến công ty, thật là....

Anh lắc đầu, nhưng vẫn bước lên xe.

Cô thắt dây an toàn, anh chậm rì rì mở miệng:

- Anh đã sắp xếp ổn thỏa, công việc của em rất đơn giản, chỉ cần làm theo chỉ đạo của người phụ trách, sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

- Vâng, em biết rồi.

- Em cứ làm việc thoải mái đi.

Anh bỏ lại một câu.

Cô khẽ cười:

- Em có được tính lương không?

- Tính chứ, ai bắt em phải bỏ sức lao động miễn phí đâu.

- Nhưng em chỉ đi lấy kinh nghiệm thôi.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, anh không nhin lắc đầu, còn chưa đến chỗ khó khăn đâu, cô cứ cười thỏa mãn đi, đúng là chẳng biết trời cao đất rộng.

Đến trước cửa công ty, anh đỗ xe lại:

- Em xuống ở đây đi.

Cô thấy hơi khó hiểu, anh lại giải thích:

- Em muốn để toàn bộ công ty biết mối quan hệ của anh và em à?

- O...

Cô tháo dây an toàn, xuống xe.

- Tự đến tìm trợ lý Dương.

Anh bỏ lại một câu, lái xe rời đi.

Cô nhìn theo hướng xe anh, nửa ngày sau vẫn chưa thể lấy lại tinh thần, hiện thực chênh lệch quá lớn so với tưởng tượng của cô, cô không sao có thể phản ứng kịp.

Cô vẫn phải vâng lời đến tìm trợ lý Dương. Cô nhận ra ánh mắt khác thường của nữ trợ lý qua xử sự khôn khéo của cô ta, cuối cùng cô ta mở miệng:

- Nghe nói em vẫn là học sinh trung học.

- Vâng.

Cô thật thà gật đầu.

Nữ trợ lý lập tức lộ ra vẻ hèn mọn:

- Biết rồi.

Trong lòng cô ả đang nghĩ không biết cô dựa vào mối quan hệ gì để tiến vào đây, sếp chỉ nói là sẽ gửi một học sinh trung học đến học việc, cô căn bản không rõ bối cảnh phía sau cô bé này, thế nên tỏ ra chán ghét, tập đoàn quốc tế Long Giang sao có thể cho phép một người như vậy bước vào chứ.

- Xin hỏi em sẽ phải làm gì ạ?

- Làm gì á?

Nữ trợ lý lên giọng:

- Phải làm cho tốt vào nha. Cô cho là mọi người trong công ty rảnh rỗi chăm sóc cô sao.

Ngay ngày đầu tiên đến công ty, cô đã cảm nhận rõ áp lực nơi đây. Các thực tập sinh khác đều là sinh viên đến từ các trường đại học danh tiếng, có lẽ vì đến từ cùng một trường, các cô khá thân thiết với nhau, trực tiếp tẩy chay cô. Đồng thời, các cô nàng còn luôn đứng trước mặt cô và nói:

- Ôi chào, phải học xuất sắc đến đâu mới tốt số như người ta chứ, chúng ta đều tốt nghiệp đại học XX mới được xét tuyển đến đây làm thực tập sinh, người ta chỉ cần dựa vào chút quan hệ, thế giới này, thật quá bất công mà.

- Cũng phải thôi. Người ta cái gì cũng không có... Còn không biết xấu hổ tiến vào công ty này...

- Phải tin rằng trên thế giới vẫn còn rất nhiều người da mặt rất dày nha.

Mỗi lần nghe thấy kiểu ngôn ngữ này, Giang Lục Nhân đều coi như cô chưa từng nghe thấy gì hết. Cô không thèm để ý đến đối phương, đừng nói đến những lời vớ vẩn các cô nàng đang nói.

Có lẽ vì những lời bàn tán của các thực tập sinh, nên các nhân viên chính thức cũng có thành kiến với cô. Không ít người dò hỏi ai là người chống lưng cho cô, hỏi xem cô có bạn bè thân thích nào ở đây không, sau đó lập tức coi thường cô.

Công việc mệt nhất mỗi ngày của cô với tư cách thực tập sinh chính là bưng trà pha nước, đóng dấu tư liệu, photo tài liệu, ngoài ra còn phải phiên dịch rất nhiều văn kiện.

Cô chỉ nghĩ rằng đây là công việc cô cần phải làm, cô không oán trách nửa câu.

Các nhân viên nữ khác thường cố tình chèn ép cô, bới lông tìm vết các lỗi sai, sau đó mắng mỏ xỏ xiên: “Đơn giản thế này mà cũng không làm nổi? Tôi thấy đến học sinh tiểu học còn làm tốt hơn cô.” Hoặc là “Có thể cũng không hiểu, cô đến công ty làm gì?”

Thông thường, cô đều giữ im lặng, lần sau đó, sẽ giảm bớt các lỗi sai.

Thế nhưng, vẫn có những “lỗi sai” như thế tồn tại: “Tôi muốn uống cà phê không đường, sao cô cho đường vào đây?”, “Tôi muốn cà phê nhiều sữa, sao cô không thêm vào, cô nhầm vào tôi đấy à?”, Những lời như thế, ngày nào cứ cách một giờ cô lại được nghe một lần.

Chỉ những khi ở một mình, cô mới lộ ra chút cảm xúc ưu tư. Cô vốn tưởng là, có thể được gặp Giang Thừa Dự, thế nên mới hưng phấn chạy đến đây. Ai biết được, cô căn bản còn chẳng nhìn thấy anh, lại còn bị những nhân viên cấp thấp ở đây bắt nạt.

Cô quả thật vẫn còn rất yếu đuối.

Vào giờ tan tầm, Giang Thừa Dự vẫn không quên nhớ đến cô, đợi cô ở con đường phía trước công ty.

Cô bước lên ghế sau, anh chỉ liếc mắt nhìn cô một cái:

- Làm việc thế nào?

- Không tệ.

Cô mỉm cười thỏa mãn:

- Tốt lắm ạ, em học được rất nhiều thứ.

Bàn tay đang đặt trên vô-lăng của anh căng lên, trong đôi mắt anh ẩn chứa sự kinh ngạc, nhưng chưa lộ ra ngoài.

- Vậy là tốt rồi.

14. Chương 14: Hiện Tại (3)

Hiện tại, cuối mùa thu tại bệnh viện thuộc thành phố Đông Xuyên.

Kí ức giống như một sợi dây, xâu chuỗi với hiện tại. Những câu chuyện cũ phức tạp rắc rối đều đan xen lại với nhau trong trí nhớ, không sao khiến con người ta phân biệt được rõ ràng, tất cả những sự kiện đó như những tấm ảnh, vụt qua não cô, những sợ hãi, bàng hoàng, vui sướng, sáng khoái, ưu thương, tất cả đều vì một con người.

Cô vẫn mặc quần áo bệnh nhân như cũ, sắc mặt đã khá hơn mấy ngày trước rất nhiều, ít nhất bây giờ nếu Kỷ Thành Minh nhìn thấy cô, cũng không còn liên tưởng đến ma quỷ nữa.

Kỷ Thành Minh tựa vào cửa phòng bệnh, đánh giá cô, nhưng không tiến vào. Anh dường như đang tò mò vì suy nghĩ của chính mình, khi cô chưa tỉnh lại, anh căn bản còn không nhớ đến một nhân vật như cô có tồn tại trên thế gian này, mỗi ngày anh đều bận rộn quay cuồng với công việc, dường như mãi mãi không bao giờ có thể đọc hết các văn kiện, mãi mãi không bao giờ hết các hội nghị tiệc tùng, mãi mãi không bao giờ giải quyết hết các vấn đề phát sinh. Anh có rất rất nhiều thứ “mãi mãi không bao giờ hoàn tất” luôn lặp đi lặp lại như thế. Hướng chi, anh cũng chẳng thân thiết với cô, quên cô, là một việc rất đổi bình thường. Nhưng anh tò mò ở chỗ, sau khi cô tỉnh dậy, anh dường như bắt đầu “nhưng nhớ” đến sự tồn tại của cô.

Thế nhưng, không cần phải hiểu lắm, tình cảm đó từ trước đến nay chưa bao giờ là vấn đề đối với anh.

Anh luôn luôn là kiểu người làm việc theo kiểu “Cái gì đã qua, có níu kéo cũng vô ích”.

Nhưng định nghĩa này, còn bao gồm cả nhiều điều kiện khác, ví dụ như câu chuyện cũ đó thật sự không thể tránh né, không cách nào thay đổi, chỉ có một cách duy nhất đó là phải phát triển trở thành như thế. Nếu sự việc đó rõ ràng có thể thay đổi, lại bị phá hỏng, anh sẽ luôn canh cánh trong lòng.

Trong cuộc đời của anh, chuyện anh canh cánh trong lòng nhất, chính là việc Hướng Tư Gia rời xa anh.

Tình cảm của anh đối với Hướng Tư Gia rất phức tạp, đó là vị hôn thê duy nhất của anh, người con gái duy nhất anh cưng chiều, cô gái duy nhất anh dự định sẽ dành trọn đời bên cạnh.

(minhphuongvm: không có vụ người con gái anh yêu nha)

Cô vốn không phải ra đi, cô vẫn còn cơ hội để sống.

Sâu thẳm trong nội tâm của một người thương nhân, đều lấy việc trả giá để tự hỏi về một vấn đề. Sự ra đi của Hướng Tư Gia đều có nguyên nhân từ Giang Lục Nhân. Nếu như Giang Lục Nhân vẫn mãi ngủ say, cũng tương đương với một sự đền bù, ít nhất nhìn từ bên ngoài cũng thật công bằng. Nhưng Giang Lục Nhân đã tỉnh lại, còn Hướng Tư Gia không bao giờ có thể trở lại được nữa, theo một góc độ nào đó có thể nói như vậy. Kỷ Thành Minh anh liền cảm thấy rất mệt mỏi, anh không thích cảm giác này, điểm đơn giản là, anh cảm thấy Giang Lục Nhân phải trả giá cho sự mất mát trong lòng anh.

Tuy sắc mặt Giang Lục Nhân vẫn còn rất khó coi, cơ thể cô thật gầy yếu, nhất là cánh tay cô, gầy đến kinh người, có thể nhìn thấy rõ gân xanh nổi lên, mỗi khi nhìn, dường như có thể xuyên thấu cả xương cốt nhỏ bé bên trong.

Anh vẫn đứng nguyên như cũ, không nói một lời.

Anh nghe nói cô lại im lặng, không nói năng, không phối hợp điều trị, cũng không bước ra khỏi phòng bệnh.

Thật là một bệnh nhân ngoan ngoãn nha.

Anh bước vào trong phòng bệnh, lấy ra một cuốn phim, bỏ vào đầu đĩa, chỉ một lát sau, màn hình TV rất lớn phía trên xuất hiện một người, âm thanh cũng vang lên.

Kỷ Thành Minh nhìn cô, anh cầm điều khiển từ xa, tăng âm thanh lên to hơn một chút.

Từ TV phát ra một giọng nói vô cùng quen thuộc, cuối cùng cô phải ngẩng đầu. Cả người cô co lại, cô hít sâu một hơi thật kiên cường, thân hình gầy gò dường như không hợp tác với bộ dạng kỳ quái này.

Anh đối diện với ánh mắt của cô bằng một tư thái rất tao nhã và nụ cười mỉm.

- Rốt cuộc là anh muốn làm gì?

Hiện cô đã có thể nói chuyện bình thường, thậm chí không cần có bất kỳ can thiệp, cô vẫn khôi phục lại giọng nói nhỏ nhẹ thanh thanh trước đây.

Trong đôi mắt cô, tràn ngập sự phòng bị, quật cường, không chịu khuất phục.

Miệng anh bắt giác nhếch lên:

- Trông cô có vẻ buồn, nên tôi mang vài niềm vui đến cho cô thôi.

Cô cắn môi, đôi môi cô giờ đã trở nên trắng bệch:

- Kỹ Thành Minh, tôi không nhớ tôi đã làm gì có lỗi với anh.

- Thật không?

Anh vẫn chỉ cười:

- Có lẽ cô đã mất đi một phần trí nhớ rồi nhỉ.

Cô hoảng hốt, không nhìn đến anh, chỉ nghe thấy giọng nói trong TV tiếp tục vang lên, rất khó để cô có thể bỏ qua.

Anh cũng vắn vẹo đầu, tỏ ra thật khó xử:

- Không bao lâu nữa, anh trai cô sẽ kết hôn, cô có nên trở về chúc mừng không nhỉ? Thế nhưng cô sẽ lấy tư cách gì để trở về đây? Từ bốn năm trước, Giang gia đã công bố về cái chết của cô. Nếu rõ ràng cô cứ trực tiếp đứng trước mặt Giang Thừa Dữ, sẽ khiến anh ta kinh hãi, liệu có phải sẽ xuất hiện một màn hài kịch cực kỳ đặc sắc không đây.

Môi của cô lại càng trắng bệch.

Trên TV đang phát lại tin tức về lễ đính hôn của Giang Thừa Dữ và Mông Tuyết đang trong giai đoạn chuẩn bị, tin cứ phát đi phát lại, truyền đi truyền lại. Khuôn mặt của Giang Thừa Dữ tươi cười, nụ cười e thẹn của Mông Tuyết cũng tràn ngập hạnh phúc, lần lượt xoẹt qua màn hình.

Đến chân răng của Giang Lục Nhân cũng run lên, anh cố tình, anh muốn chọc giận cô.

- Rốt cuộc anh muốn làm gì?

- Không phải tôi vốn không hề làm bất kể một cái gì đấy sao?

Tư thái của anh khiến cô sợ hãi, cô không tưởng tượng nổi anh đang muốn làm gì, cô không biết anh đang nghĩ gì.

- Anh tốt đẹp thế sao? Sao cứ đùa giỡn tôi trong lòng bàn tay thế.

- Tôi thật sự rất mong chờ, có một ngày được đùa giỡn cô trong lòng bàn tay đấy, hẳn lúc đó tôi sẽ rất sáng khoái.

- Anh...

- Hãy chăm sóc bản thân thật tốt.

Cô quay đi.

- Ví dụ như chăm sóc cơ thể, nếu không sao có thể đi gặp người cô quyến luyến trong tim đây?

Tiếng bước chân vang lên, mỗi lúc một xa.

- Đừng khóc, Giang Lục Nhân, không được khóc.

Cô tự ôm chặt lấy bản thân mình, nằm trên giường, ánh mắt dõi theo màn hình TV.

Giang Thừa Dữ, anh đang cười, anh đang tuyên bố sẽ kết hôn cùng một người con gái khác.

Cô cắn chặt răng, nhưng vẫn không sao ngăn sự đau đớn lan đến tận trái tim.

Đau quá, thật sự rất đau.

Ngay cả khi nhớ lại vụ va chạm ô tô ngày hôm đó, cô cũng không cảm thấy đau đớn bằng tin tức Giang Thừa Dữ đính hôn với một cô gái khác.

Tại sao cô thể tổn thương cô sâu sắc đến thế.

Bốn năm, đối với cô đều là trống rỗng, còn với Giang Thừa Dự, có phải không đủ ý nghĩa để anh gặp một cô gái khác, tạo nên một chuyện tình oanh oanh liệt liệt, sau đó kết hôn rồi sinh con. Cô thể nhưng không phải là người ở lại trong sinh mệnh của anh, cô chỉ đến rồi đi, chẳng thể làm bất cứ một điều gì cả.

Vẫn là đau đớn, vẫn là sợ hãi.

Bốn năm, rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?

Cô ngửa đầu, dường như đang thu lại những giọt nước mắt của chính mình.

Nếu ông trời không để cho cô nằm cả đời trên giường ngủ say, cô phải sống thật tốt, cô phải sống cho chính bản thân cô.

Ý nghĩ đó vừa xuất hiện, lại đối mặt với một vấn đề lớn. Cô không có tiền, thậm chí cô còn không biết nếu cởi bộ đồng phục bệnh nhân này ra, cô còn bộ quần áo nào khác để thay không, cô cũng không biết thế giới ngoài kia đã phát triển thành cái dạng gì rồi, thành phố giờ đã phát triển trên phương hướng như thế nào, tất cả, cô đều không biết.

Tất cả, cô đều không biết.

Thế nhưng, mấy ngày sau đó Kỷ Thành Minh đều không thấy xuất hiện. Cô cẩn thận tâm sự một vài chuyện với y tá phụ trách chăm sóc cô, cô phát hiện ra, trừ việc không được phép xuất viện, cô cũng vẫn được tự do, bất kể việc gì cô yêu cầu, đều được đáp ứng đầy đủ.

Cô muốn lấy thêm vài bộ quần áo, nhờ người ta tìm giúp một cái máy tính xách tay và một ít giấy bút.

Qua chiếc máy tính, cô nhận ra thành phố này đã trở nên xa lạ với cô.

Cô vẫn nhận máy tính, khởi động, mở vài trang báo điện tử, việc đầu tiên cô tìm kiếm, là động cơ liên quan đến Giang Thừa Dự.

Vẫn không sao quên được, vẫn không có cách nào xóa nhòa hình ảnh của anh.

Rất thỏa mãn, trên tất cả các trang báo đều đăng tin tức về lễ đính hôn của anh.

Cô cẩn cẩn ngón tay mình, đây không phải ảo giác, tất cả đều là sự thật, người đàn ông cô âu yếm, sẽ trở thành chồng của một người con gái khác.

Đã từng có lúc, cô tin rằng, anh sẽ mãi mãi ở bên cô.

Hứa hẹn ơ là hứa hẹn, bạn không tin thì đó chính là vĩnh viễn, khi bạn tin, thì đó chỉ là một lời nói dối.

Thế nhưng cô nhanh chóng thu hồi lại cảm xúc của chính mình, cô tra tìm tất cả mọi thông tin liên quan đến Giang gia.

Vô số những mẩu tin nhỏ được tìm thấy.

Bốn năm trước, ông Giang Huy phát bệnh chết đi, bà Giang Dao lập tức công bố di chúc của ông, nhưng chuyện khiến mọi người kinh ngạc đó là trong bản di chúc luật sư đưa ra ông Giang Huy đã chuyển 15% cổ phần công ty cho cô con gái nuôi Giang Lục Nhân. Nội dung chi tiết của bản di chúc rất khó hiểu, vì trước khi công bố tin tức này một ngày, cô con gái nuôi Giang Lục Nhân đã gặp một tai nạn, bất hạnh qua đời, Giang gia đã tổ chức một tang lễ đình đám để công bố trước công chúng về sự cố không may trong chuyến du lịch của Giang Lục Nhân dẫn đến tử vong.

Sau khi ông Giang Huy qua đời, mọi quyền lực đều rơi vào tay bà Văn Dao và Giang Thừa Dự.

Cô ngơ ngác nhìn màn hình.

Hóa ra, Kỷ Thành Minh không hề nói sai, cô thật sự không thể trở về.

Giang Lục Nhân đã chết.

Giang Lục Nhân đã chết.

Bàn tay cô xiết thật chặt.

Mồ hôi lạnh trên trán tuôn rơi, hồi đó khi bà Văn Dao rủ cô đi Đa Luân Đa, Giang Thừa Dự đã đồng ý.

Đó liệu có phải là một âm mưu?

Cô không dám tưởng tượng.

Hóa ra, Kỷ Thành Minh thật sự đã cứu cô, đúng là thật buồn cười mà, đúng là đáng để cười mà.

Cuộc đời cô, sao lại trở nên như thế này?

Cô lấy ra tấm ảnh chụp Giang Thừa Dự khi còn trẻ:

- Anh đối với em như vậy sao?

Có phải không?

Nhưng cô không thể xác định.

Cô có nên tin anh hay không?

Do dự, không dám quyết định.

Bầu trời phía bên ngoài cửa sổ vẫn sáng như mới, trời đã vào thu, thời tiết rất ôn hòa, chẳng qua có vài cơn gió lạnh thổi đến, lướt qua khuôn mặt cô, nhưng cô vẫn không hề để ý đến.

Có gì là không bao giờ có thể thay đổi được đây?

Có lẽ chỉ ở trên giải ngân hà, các bầu trời hàng vạn dặm, nơi không có tầng khí quyển bao phủ, bầu trời sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Điều không thể tin tưởng, dễ dàng thay đổi nhất, chính là lòng người.

Không chỉ những người khác, chính cô cũng giống như vậy

15. Chương 15: Hiện Tại (4)

Trời mưa.

Kỷ gia tại Đông Xuyên.

Trời bắt đầu vào hạ, những cơn mưa rào ào ào đổ xuống tạo thành một màn nước lớn chuyển động trên mặt đường nhựa, rầm rầm đổ về các hồ chứa nước. Những đám mây trên bầu trời thay một màu áo đen xám xịt, không đẹp chút nào. Mưa nhẹ dần sau một hồi trời đất âm u, giống như cô con dâu nhỏ vừa mới về nhà chồng, nhưng rất khó tạnh, rồi trời lại mưa to kèm theo gió lớn, cuối cùng mãi mới hết hẳn. Bánh xe ma sát với mặt đường, tạo ra vô số tia nước bắn tóe ra xung quanh.

Những giọt nước mưa như hạt ngọc trơn trượt trên tấm kính xe.

Bàn tay Giang Lục Nhân không ngừng hứng lấy những giọt nước mưa đang trượt trên ô cửa kính, cảm xúc trong lòng cô cũng lạnh giá như băng. Trận mưa mùa hè khiến nhiệt độ đột ngột hạ xuống, cứ nhìn thời tiết lúc này, hẳn sẽ còn lâu trời mới trở lạnh. Cô chưa bao giờ biết, có một năm, mùa đông trở nên cực kỳ lạnh, nhưng hiện tại cô cảm thấy lạnh lẽo chẳng kém gì mùa đông năm ấy.

Lái xe là một người xa lạ, không nói một câu.

Bất kể ánh mắt của cô có trở nên hiếu kỳ đến mức độ nào, đối phương cũng tỏ ra không hề suy chuyển.

Không phải cô chưa từng ném trải cảm giác từ bệnh viện đi ra.

Bên ngoài khá loạn, các bác sĩ và y tá trong bệnh viện cũng từng nói về vụ bạo loạn này, rất nhiều người đang đứng biểu tình trên đường, cầm các biểu ngữ, trên có viết: “Trung Quốc là diaoyudao”, vân vân và mây mây. Ở những nơi ít người còn xảy ra bạo loạn nữa là ở những thành phố đông dân cư như ở đây. Cũng có một số ít những thương nhân đầu cơ trục lợi, đẩy cục diện trở nên xấu đi, phá xe cộ và hàng hóa của người Nhật, gây hoang mang trong lòng dân chúng. Thậm chí có một số người còn kéo nhau đi đến các nhà hàng, sau khi ăn xong liền đi thẳng, trước khi đi họ bỏ lại một câu: “Ai nói đồ nhà mày bán là thức ăn, tao ăn vào chỉ muốn nôn ra, mày có đủ tiền trả phí tổn tinh thần cho tao không?” Trong một quốc gia, nơi nguy hiểm nhất chính là những chỗ đông người, chắc chắn sẽ có những người giở trò phía sau, gây nội chiến, làm tổn hại đến sự nhiệt tình của những đồng bào ái quốc, vì thế càng về sau con người ta càng trở nên lạnh lùng hơn.

Tình trạng này không phải là lần đầu tiên diễn ra, cách đây vài năm đã xảy ra một sự kiện tương tự, nhưng từ từ một thời gian sau sự việc sẽ tự nhiên lắng xuống. Thời điểm đó ở các trường đại học ra lệnh tạm nghỉ, vì sợ các học sinh và sinh viên tham gia vào các cuộc biểu tình, bất cứ ai tham gia đều bị ghi tên vào học bạ.

Sự quen thuộc này, nếu không phải vì cái lạnh đang lan dần trong bàn tay, cô không sao tin được chính mình đã hôn mê mất bốn năm.

Đúng vậy, dòng đời luôn tuân theo một vòng tuần hoàn, cứ đến rồi lại đi.

Họ kêu gọi phong trào chống dùng hàng ngoại, nhưng chỉ chống được vài ngày, họ lại chạy đi mua, một thời gian sau lại xảy ra sự kiện như vậy, họ lại chống, kết quả là tạo thành một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Dường như tất cả mọi sự vật đều như vậy, cứ tuần hoàn lặp đi lặp lại từ ngày này qua ngày khác, những người có thể kiên trì bám trụ ít đến đáng thương.

Cô hơi thở dài, con người ta ai cũng vậy, chỉ cần không động chạm đến lợi ích của họ, họ đều có thể khoan tay đứng nhìn.

Cô dựa vào ghế tựa, để thân thể thả lỏng ra một chút.

Suy nghĩ hỗn loạn. Hoang mang.

Vẫn tốt hơn nhiều so với chim trong lồng, chúng bị giam cầm quá lâu, đến mức quên cả hương vị tự do bên ngoài.

Cô hỗn loạn vì một tương lai vô cùng bất định, cô hoang mang vì không biết rốt cuộc Kỷ Thành Minh định đối xử với cô như thế nào đây.

Ngoại trừ chính bản thân cô, cô chẳng còn bất cứ thứ gì.

Đáng thương ở chỗ, cuộc sống của cô lại phải dựa vào Kỷ Thành Minh cơ đấy, dựa dẫm vào Kỷ Thành Minh ở một thành phố nửa xa lạ nửa quen thuộc này, ông trời thật quá trêu đùa.

Xe dừng lại trước hoa viên trong biệt thự, cô bước xuống xe.

Biệt thự rất tráng lệ, khung cảnh bao quanh cũng vô cùng tao nhã, chủ nhân của biệt thự này hẳn phải là một con người cực kỳ biết hưởng thụ.

Cô đứng lặng yên, một lần nữa đánh giá lại biệt thự, nội thất tinh xảo, trên ban công tầng hai có đặt một vài chậu hoa, nở vài bông hoa cô không biết tên. Biệt thự được bao phủ bởi một màu xanh mượt của cây cối, tường rào được xây dựng bao quanh, một góc khuôn viên trồng những hàng trúc cao, bên cạnh đó là một vài cây màu xanh lục, khó có thể gọi tên.

Giống như một thế ngoại đào viên.

Trước đây, cô từng nghe kể vài chuyện về Kỷ Thành Minh, nhưng ngoài những tin tức bàn tán về công việc trong công ty, ngoài ra rất ít khi đề cập đến chuyện gia đình anh.

Cô chỉ biết rằng, Đông Xuyên không phải là giang sơn lớn nhất của Kỷ gia, đại bản doanh của họ ở Nam Thành, ít nhất cha mẹ Kỷ Thành Minh đều sống ở Nam Thành.

Cô đứng một lúc, nhưng không một ai để ý đến cô, cô đành tự mình đi vào biệt thự.

Bên trong biệt thự không quá rộng, nhưng không một bóng người, ngay đến đại sảnh cũng trống trơn.

Cô không mang theo hành lý, hiện tại, ngoại trừ chính bản thân cô, cô cũng chẳng thể đưa ra bất cứ cái gì.

Cô đảo mắt một vòng quanh phòng khách, rất sạch sẽ, đơn giản, vừa lịch sự, vừa tao nhã.

Thế nhưng đối với một nơi xa lạ, dù sao vẫn cảm thấy kháng cự.

Cô vẫn đứng, đứng lặng yên.

Không bao lâu sau, có người đẩy cửa bước vào, mang theo một làn thức ăn lớn. Bước vào phòng là một phụ nữ trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi, người phụ nữ đó nhìn thấy cô, bà dường như hơi sửng sốt, đến nửa ngày sau mới nở nụ cười:

- Cô có phải là bạn thiếu gia không?

Giang Lục Nhân nghĩ, hẳn thiếu gia ở đây là ám chỉ Kỷ Thành Minh, vì thế cô gật đầu.

- Ta là người đã chăm sóc cho thiếu gia từ bé đến lớn, cứ gọi ta là vú Lâm là được.

Vú Lâm rất vui vẻ.

- Ngồi đi, ngồi đi sao cứ đứng mãi thế.

- Có phải bác đang định đi nấu cơm không?

- Đúng vậy, thiếu gia thích nhất là ăn cơm do ta nấu, nên lão gia và phu nhân mới đưa ta theo thiếu gia đến Đông Xuyên.

Vú Lâm đánh giá Giang Lục Nhân một lượt, không quên tính toán, xinh đẹp, rất xinh đẹp, chỉ là quá gầy, sớm biết bà đã mua thêm nhiều đồ ăn về, nấu một nồi canh hầm bổ cũng được.

Vú Lâm đi nấu cơm, Giang Lục Nhân đứng bên cạnh, nghe bà kể về chuyện hồi bé của Kỷ Thành Minh.

- Từ bé đến lớn, thiếu gia nhà chúng tôi chưa từng khiến lão gia và phu nhân phải phiền lòng, khi những đứa trẻ khác đang ở độ tuổi nổi loạn, thiếu gia vẫn ngoan ngoãn chăm chỉ học bài, gia đình nào lại sinh ra và nuôi được một đứa con như vậy chứ, thật hiếm có.

- Ta nói nhỏ với con một chuyện nhé, lão gia và phu nhân nhà chúng ta đều là những chủ nhân có tính cách táo bạo, không hiểu sao lại sinh ra một đứa con trai tốt tính như thiếu gia, thật hiếm có.

- Đây có phải giống như giới trẻ các cháu hay gọi là “con hơn cha” đúng không?

- ...

Giang Lục Nhân đứng bên cạnh vừa nghe vừa liên tưởng, đúng là Kỷ Thành Minh rất ngoan, đáng tiếc, là ngoan giả tạo.

Ngay từ đầu cô đã không có bất kỳ thiện cảm nào với anh ta, có lẽ vì anh ta quá giả dối, là loại người luôn mũ áo chỉnh tề, khiến người ngoài luôn chỉ nhìn thấy mặt chân thật của anh ta, càng đi sâu lại càng cảm thấy tò mò, đồng thời lại càng muốn giữ một khoảng cách.

Con người thật mâu thuẫn.

Giống như chính cô, tuy cô không thích Kỷ Thành Minh, nhưng cũng không có khí phách ra đi, cô còn muốn sống, cô cần phải tìm hiểu xem tình trạng hiện tại cô sẽ phải đối mặt với một cuộc sống như thế nào.

Không bao lâu sau, Kỷ Thành Minh về nhà.

Khi nhìn thấy Giang Lục Nhân, mi tâm anh hơi lay động, nhưng lại không có thái độ gì.

Ngược lại, vú Lâm vui mừng kéo anh sang một bên:

- Có phải bạn gái con đây không? Rất được đấy, có muốn bác báo một tiếng với lão gia và phu nhân không? Phu nhân luôn hỏi bác rằng con có giao lưu với bạn gái nào không, còn nghi ngờ...

Kỷ Thành Minh phủ nhận:

- Không phải kiểu quan hệ như bác tưởng đâu.

- Đừng lừa bác, tuy mắt bác đã mờ, nhưng đầu óc bác vẫn còn minh mẫn lắm. Sau khi Tư Gia qua đời, đây là cô gái đầu tiên cháu đưa về nhà. Để bác xem đã bao lâu rồi nhỉ...

Nói đến đây, bà lại thấy bùi ngùi.

- Hóa ra đã bốn năm rồi, thời gian trôi thật nhanh quá, con bé đó thật là ngoan, lại còn rất thông minh...

Nhắc đến “Hương Tư Gia”, sắc mặt Kỷ Thành Minh trầm xuống.

Anh rất ít khi nhớ lại, nhưng không có nghĩa là đã quên, càng không có nghĩa là khi nghe người khác nhắc đến sẽ không cảm thấy đau lòng.

Đúng vậy, cô đúng là một cô gái tốt, nụ cười ngọt ngào, diện mạo thanh thoát, vậy mà đã không còn.

Còn anh, anh thậm chí còn không được gặp mặt cô lần cuối.

- Vú Lâm, con đói lắm rồi.

Anh không muốn tiếp tục xoay quanh đề tài này nữa.

Vú Lâm đối xử rất tốt với Giang Lục Nhân, bà còn vì cô mà nấu rất nhiều món ăn.

Kỷ Thành Minh lại ăn một cách vô vị.

Anh không thích cùng ngồi trên một bàn ăn cơm với một người xa lạ.

Nhất là những khi ở nhà, bây giờ lại có thêm một người, anh thật sự cảm thấy không được tự nhiên.

Vì sao lại để cô đến đây?

Chính bản thân anh cũng không thể hiểu nổi.

Anh cau trán, anh nhận ra, chính anh cũng là một người rất mâu thuẫn.

Anh chỉ muốn trả thù cô, anh lại không thấy chính bản thân anh đang ỉ lớn hiếp nhỏ, là một người đàn ông lại cứ luôn nhằm vào một cô gái như vậy, đến ngay chính anh cũng tự cảm thấy khinh bỉ. Nhưng nếu nhìn thấy cô sống tốt, sống hạnh phúc, anh lại cảm thấy bất bình.

Cho nên, anh tự đặt ra một mục tiêu cho chính bản thân mình.

Cô nhất định phải trả giá, nếu cô càng muốn cái gì, anh sẽ càng cướp từ tay cô.

Cái cô nhất định sẽ phải mất, gọi là tình yêu.

Sự hành hạ về thể xác khác xa với sự tra tấn về tinh thần, Kỷ Thành Minh sẽ không ngại phải làm như vậy.

Anh sẽ để cô phải trả một cái giá thật đắt, mới có thể bù lại những tiếc nuối của anh vì đã mất đi Hương Tư Gia, mới đủ để xoa dịu nỗi đau trong lòng anh. Anh đã từng nói, anh thích sự công bằng, bất kể là trên phương diện tiền tài hay tình cảm.

16. Chương 16: Hiện Tại (5)

Dù cùng sống trong một biệt thự, nhưng cơ hội để Giang Lục Nhân gặp mặt Kỷ Thành Minh cũng không nhiều, như vậy cũng tốt, cô còn sợ đột nhiên có một ngày anh không quen nhìn thấy sự hiện diện của cô, sau đó lập tức đá văng cô ra khỏi cửa. Hiện nay, ở ngoài đường, chỗ nào cũng đều rất hỗn loạn, nhất là ở một số cửa hàng bán đồ Nhật bản, có rất nhiều loại người, kiểu người nào cũng có. Cô không dám tùy tiện bước ra ngoài, thật ra không phải vì cô sợ bị thương, mà lý do gần như là cô không muốn bản thân phải nhìn thấy cảnh “người nhà” bắt nạt “người nhà”, cảm giác này thật sự rất khó chịu.

Thật kỳ lạ, cô vốn không phải là một người vĩ đại, nhưng ngày ngày theo dõi tình hình tin tức bên ngoài thông qua báo chí, cô vẫn có một cảm giác khổ sở, sự khó chịu này cũng giống như là cảm giác thất tình vậy. Thật ra trong lòng mỗi con người đều tồn tại một thứ gọi là chính nghĩa, vào một thời điểm tất yếu nó sẽ bộc lộ ra ngoài. Những tin tức này vốn không ảnh hưởng quá lớn đối với cô, cô lại càng không tình nguyện để những chuyện như thế ảnh hưởng đến cảm xúc của mình, cô không có khả năng thay đổi hiện trạng, nên đành tránh cho bản thân phải cảm thấy khó chịu, có lẽ ngay cả trong tiềm thức cô vẫn đang trốn tránh.

Cơ hội gặp mặt của cô và Kỷ Thành Minh không nhiều, nhưng không có nghĩa là không bao giờ nhìn thấy mặt nhau.

Cô cũng không còn quá băn khoăn lo lắng, rốt cuộc Kỷ Thành Minh định làm gì cô, chắc chắn là anh ta muốn cô đau khổ. Dù sao cô vẫn phải sống, không có gì là không thể, còn sống là còn hi vọng.

Vào ngày hôm đó, khi cô đang định xuống nhà, cửa chính bị đẩy ra. Bước vào nhà là một đôi nam nữ xa lạ, trông rất trẻ trung, biểu hiện còn khá nông nổi. Người tiến vào sau đôi nam nữ đó là Kỷ Thành Minh.

Giờ phút này, sắc mặt của Kỷ Thành Minh thật sự rất trầm, anh bước vào, ngồi an vị, nhưng vẫn không mở miệng.

Cô gái lộ ra một khuôn mặt tươi cười:

- Anh ơi, anh cứ như vậy thì dọa em mất.

Cô còn chạy đến phe phẩy cánh tay Kỷ Thành Minh, trong nụ cười của cô có một chút lấy lòng.

Giang Lục Nhân suy nghĩ một lúc, Kỷ Thành Minh còn có một cô em gái tên là Kỷ Trùng Tâm, rất ít khi thấy xuất hiện trước công chúng. Thật ra cô bé trông rất đáng yêu, cô có một đôi mắt to, tuy không giống Kỷ Thành Minh lắm, nhưng vẫn là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp.

Kỷ Thành Minh gạt Kỷ Trùng Tâm sang một bên.

- Đừng có vờ vịt xán lại gần anh.

Kỷ Trùng Tâm lại bĩu môi, lườm cậu thanh niên đứng cạnh một cái.

Cậu chàng kia xanh mặt, trông có vẻ bất mãn.

Kỷ Thành Minh trừng mắt lạnh lùng nhìn cậu ta, anh chàng đành phải miễn cưỡng rút lại cái đáng vẻ ngang ngược cùng những động tác không biết kiểm chế của mình, trông đã nhu thuận đi ít nhiều.

- Ngồi xuống.

Cuối cùng Kỷ Thành Minh cũng lên tiếng.

Sắc mặt cậu thanh niên kia vẫn không tốt lắm, thế nhưng vẫn vâng lời ngồi xuống:

- Anh ơi, hôm nay em...

Cậu thanh niên kia vừa mở miệng, Giang Lục Nhân lập tức nhận ra thân phận của cậu ta, có thể gọi Kỷ Thành Minh bằng anh cũng không quá nhiều người, hẳn cậu ta chính là Lục Kỳ Hiên, con trai của Lục Tử Chiếu, nghe nói cậu con trai của Lục Tử Chiếu này rất to gan, hữu dung hữu mưu, lại cộng thêm sự chiều chuộng của cha mẹ, nên tính cách khá quái dị.

Giang Lục Nhân vốn không thích nghe lén, chuyện cũng chẳng có gì thú vị, hơn nữa giọng của bọn họ lại to như thế, nên cô đành tiếp tục đi xuống.

Cô hơi tò mò, đáng vẻ hung hăng của Kỷ Thành Minh lại khiến cô cảm thấy rất chân thật, ít nhất còn hơn những lúc anh cười.

- Anh, em không phục.

Lục Kỳ Hiên mạnh mẽ ngẩng cao đầu, nâng cằm lên, trông rất tích cực.

Kỷ Trùng Tâm nhún vai, cô không thèm quan tâm đến họ, cô cầm lấy tờ tạp trí trên bàn, tùy tiện lật vài trang.

- Không phục chỗ nào?

Hiện tại giọng của Kỷ Thành Minh đã trầm xuống cực thấp, không rõ thực hư, không biết có phải giờ anh đã nguôi giận hay đang chuẩn bị bùng nổ.

Hắn là Lục Kỳ Hiên cũng hơi sợ Kỷ Thành Minh nổi giận, thế nhưng cậu ta vẫn bị sự nhiệt tình trong lòng ngực thôi thúc, lập tức mở miệng:

- Vì sao anh không cho em tham gia biểu tình chứ? Anh có thấy ngày ngày chúng ta đều bị người ta khinh thường, họ đang xâm lược lãnh thổ của chúng ta, là một người Trung Quốc, không thể cứ mãi yếu đuối cho họ bắt nạt thế được. Chúng ta nên cùng chống lại việc mua hàng ngoại, đoàn kết đứng lên, chiến đấu giống như cha ông xưa. Tuy em vẫn là một sinh viên, nhưng em hiểu rõ em là người Trung Quốc, em biết em phải góp một phần sức lực.”

Lục Kỳ Hiên càng nói càng tỏ ra khí thế, anh chàng trốn học đến đây, sau khi nói ra tấm lòng ái quốc của bản mình, Lục Tử Chiêu chỉ cho cậu ta một chữ “Ngu”. Cậu ta cảm thấy cha mình chỉ xem trọng lợi nhuận lên hàng đầu, chỉ chăm chăm làm một thương nhân, không biết tận trách với nghĩa vụ của mình. Anh nổi nóng, kỳ vọng tụ tập một số sinh viên khác cùng biểu tình. Nhưng trong trường có điều lệ, không cho phép các sinh viên được tham gia biểu tình, nếu phát hiện sẽ bị ghi vào học bạ. Những người anh kêu gọi đều là dạng con ông cháu cha, đều là một lũ rùa đen rụt cổ. Cứ nghĩ đến đây anh lại nổi nóng, là người Trung Quốc nhưng họ lại không thể đoàn kết nhất chí.

Kỷ Thành Minh day day thái dương.

- Tiếp tục đi.

Lục Kỳ Hiên khôi phục lại tâm trạng một chút, người đang cố gắng dạy bảo cậu chính là người anh mà cậu khâm phục nhất. Kỷ Thành Minh quả thực là một tấm gương sáng, người ngoài không hiểu cậu cũng không sao, nhưng nếu Kỷ Thành Minh không hiểu cậu, cậu sẽ cảm thấy rất khó chịu. Kỷ Thành Minh đã rời xa gia đình để đến Đông Xuyên mở một công ty riêng, không một ai có thể tin rằng Kỷ Thành Minh sẽ thành công, nhưng bằng khả năng và sự quyết tâm của chính mình, anh đã có được vị trí hiện nay. Nhiều người cho rằng Kỷ Thành Minh luôn dựa vào gia đình, có lẽ gia thế cũng là một trong những ưu thế của anh, nhưng nếu không có sự cố gắng của chính bản thân Kỷ Thành Minh, anh tuyệt đối sẽ không thể thành công. Cũng chính vì vừa yêu quý vừa tôn kính đối với Kỷ Thành Minh nên cậu mới có thể tin tưởng bản thân nhất định sẽ thành công.

- Anh, hàng năm người Nhật Bản tiêu thụ một lượng hàng hóa lớn tại Trung Quốc, số tiền người Trung Quốc chúng ta mua hàng Nhật Bản tương đương với chi phí của Nhật Bản dành cho quân sự trong hai năm. Anh có hiểu ý nghĩa của nó là gì không? Nghĩa là quân sự Nhật Bản thành công như vậy chính là nhờ vào người Trung Quốc. Nghĩa là người Trung Quốc chúng ta đang dâng họ tiền để họ xâm lược chúng ta. Tại sao chúng ta lại cứ mãi buông xuôi như thế? Chúng ta phải phá hủy nền kinh tế Nhật Bản để họ thấy được sự đoàn kết nhất trí của người Trung Quốc...

Kỷ Thành Minh liếc nhìn Kỷ Trường Tâm:

- Mang một tảng đá đến đây.

Kỷ Trường Tâm đặt tờ báo xuống, vô cùng kinh ngạc:

- Để làm gì ạ?

- Đập vào đầu Lục Kỳ Hiên.

Kỷ Thành Minh rất bình tĩnh nói.

Kỷ Trường Tâm há hốc mồm:

- Anh à...

- Còn không mau đi?

Thái độ của Kỷ Thành Minh tuyệt đối không đùa.

Lục Hiên Kỳ đứng dậy:

- Em không phục, rốt cuộc mọi người đang nghĩ gì trong đầu vậy?
- Anh thấy não em hỏng rồi.

Kỷ Thành Minh vẫn không thèm quan tâm đến Lục Kỳ Hiên.

Lục Kỳ Hiên không chịu nổi thái độ của Kỷ Thành Minh thêm một chút nào nữa:

- Anh... mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, em nhất định vẫn sẽ đi tham gia biểu tình, chính bản thân em sẽ tự chịu trách nhiệm.

Lục Kỳ Hiên vênh mặt lên, nên không nhìn thấy thái độ của Kỷ Thành Minh, cậu vốn tưởng rằng thái độ của anh họ sẽ khác với cha mình, biết thế anh không nên cùng Kỷ Trường Tâm chạy đến đây, thật là hối hận chết mất.

- Đi làm gì cơ?

Kỷ Thành Minh lắc đầu, sắc mặt không còn khó coi như trước:

- Đi giúp những thanh niên luôn giương ngọn cờ ái quốc ngoài kia đập phá xe cộ của người Trung Quốc, đốt các quán ăn của người Trung Quốc, ăn cướp cơm gạo của những người Trung Quốc, đốt công xưởng của người Trung Quốc, đâm đập lên nhân dân Trung Quốc, như vậy là đấu tranh cho quyền độc lập của người Trung Quốc đó ư? Em hãy tự nhìn xem, những kẻ dương cờ ái quốc đó đã tấn công bao nhiêu xương máu của đồng bào ta, ức hiếp bao nhiêu quốc dân của chính mình, sau đó đi đâu cũng hát vang rằng “Chúng ta đã cướp được ba cái di động Apple, chúng ta cướp được bao nhiêu sợi dây chuyền, mai này ta tiếp tục chém giết.” Anh nói cho em biết, không được phép hận Nhật Bản, vì họ chỉ ức hiếp người Trung Quốc chúng ta trên phương diện kinh tế, khoa học kỹ thuật, văn hóa, tổ chức, nhưng họ không bao giờ ức hiếp đồng bào của chính mình.

Lục Kỳ Hiên đối diện với gương mặt của Kỷ Thành Minh:

- Đó,... đó chỉ là thiếu số.
- Được rồi, thiếu số, một số ít người này đã bị ghi hình lại, khi đang ở trên phố dành cho người Nhật Bản ở Đông Kinh và bị phát lên TV. Hình ảnh còn rành rành ra đấy, họ điên cuồng dữ tợn đánh một thanh niên người Trung Quốc đến chết, còn hô chống lại xe chở hàng Nhật, còn khiến một người phụ nữ Trung Quốc đang ngồi trên xe hoảng sợ, cuối phim còn đặc biệt phóng to một thanh niên trong đó vẫn mặc một chiếc áo có logo của một hãng thời trang của Nhật, trên tay còn cầm thanh côn của Nhật. Em có biết người Nhật đang nghĩ gì về chúng ta không? Đó là nhạo báng, châm chọc.

Kỷ Thành Minh di chuyển ánh mắt coi thường.

- Chống hàng hóa, đầu tiên phải chống lại bọn thổ không biết trời cao đất dày đã.
- Đã nói đó chỉ là một bộ phận thiếu số, không thể từ đó để phán xét toàn bộ được, như vậy là đang đả kích sự nhiệt tình của những đồng bào yêu nước.
- Nhiệt tình, nhiệt tình ở đâu thế?

Kỷ Thành Minh châm một điếu thuốc.

- Để người Nhật xâm chiếm các đảo như trước kia?
- Lãnh thổ của đất nước chúng ta là một quốc gia thần thánh không thể bị xâm phạm.

Lục Kỳ Hiên lại nói những lời chính nghĩa.

- Được, Kỳ Hiên, phiên cậu giảng lại một chút về lịch sử đảo diaoyu.

Lục Kỳ Hiên ngậm hột thị nửa ngày, vẫn không mở miệng.

- Có cần anh lý giải cho em biết một chút kiến thức thông dụng của những người yêu nước?

Kỷ Thành Minh nhả khói thành một vòng tròn.

- Năm 1683 đời nhà Thanh, Trịnh Khắc Sảng thua trận phải đầu hàng ở biển Bành Hồ, Khang Hi đưa Đài Loan vào bản đồ nhà Thanh, thuộc tỉnh Phúc Kiến. Lúc đó, trên đảo Đài Loan đa phần là các ngư dân sống bằng nghề đánh bắt cá. Năm 1786, Nhân Tử Lâm Bình người Nhật Bản đã biên soạn cuốn sách minh họa “Bản đồ ba nước”, trong cuốn sách đó Đài Loan vẫn thuộc lãnh thổ Trung Quốc. Nhưng đây vốn là một hoang đảo không người sinh sống, không được quản lý, trong một thời gian dài chính phủ Trung Quốc đã thiếu đi sự coi trọng đối với Đài Loan mãi đến năm 1874...

Lục Kỳ Hiên đỏ mặt:

- Chuyện này thì liên quan gì đến Ái Quốc.

Kỷ Thành Minh thở dài:

- Kỳ Hiên, em không còn nhỏ nữa, em đâu phải trẻ con. Cả ngày chỉ biết hét “diaoyudao là của chúng ta” thì có giải quyết được vấn đề gì. Yêu nước, có thể. Chống lại hàng hóa, cũng có thể. Vậy em có thể cam đoan sau này không bao giờ động đến máy tính, điện thoại ... Không thể chỉ hô vài khẩu hiệu để nâng cao tinh thần, sau đó, lại tiếp tục mua hàng. Em cảm thấy những việc em đang làm có ý nghĩa gì không?

- Em đã tắt máy điện thoại di động và máy tính rồi.

Lục Kỳ Hiên vẫn không phục.

- Được rồi, chúng ta không nhắc đến chuyện đó nữa, em nói em yêu nước, có rất nhiều phương pháp, ví dụ như em đừng đến các quán bar, các câu lạc bộ đêm, đừng lãng phí tài nguyên quốc gia, hãy năng quyền góp tiền, đó cũng là một phương thức. Lùi một bước, chống lại hàng Nhật, rồi sau đó họ lựa chọn sử dụng hàng Đức. Người ái quốc chân chính sẽ không ngày ngày hô khẩu hiệu như thế, chẳng có ý nghĩa gì hết. Nếu có bản lĩnh em hãy cố gắng học tập, sáng tạo ra những sản phẩm có chất lượng còn tốt hơn cả Toyota, khiến những người Trung Quốc phải mua hàng nội, để có thể ngẩng cao đầu và nói với người Nhật Bản rằng “Chúng ta mạnh hơn các ngươi”, đẩy hàng Nhật ra ngoài, đồng thời phải khiến người Trung Quốc ăn no mặc ấm bằng hàng nội.

Kỷ Thành Minh liếc cậu ta:

- Nếu em có thể làm được như vậy, anh cảm thấy lợi hại hơn so với việc hô hào ầm ĩ rất nhiều.

Lục Kỳ Hiên cúi đầu, hít thật sâu:

- Anh...

Kỷ Thành Minh lắc đầu:

- Bây giờ em có biết cha em nhìn em như thế nào không?

- Em nhất định sẽ cố gắng học tập, để sáng tạo ra những sản phẩm của chính chúng ta, khiến người Nhật sẽ phải nhìn nhận khác về chúng ta...

- Nói mà không làm, cũng là vô dụng.

- Anh, anh phải tin tưởng em.

- Tốt lắm, vậy hãy tự tìm một chỗ mà nghỉ ngơi đi.

Giang Lục Nhân vẫn đứng nguyên tại chỗ theo dõi thái độ của Kỷ Thành Minh, chợt thấy buồn cười, anh ta cố ý chuyển đề tài, hướng người ta về phía chỉ dẫn của anh, cố tình lái câu chuyện đến chỗ người nghe có thể tự hiểu được.

Cô lắc đầu, quay về căn phòng nhỏ của mình.

Lục Kỳ Hiên ra về.

Sau đó, Kỷ Trường Tâm vẫn ngồi nguyên nhìn anh trai mình:

- Ôi, anh trai của em mới đẹp trai làm sao. Anh không biết đâu, Kỳ Hiên bình thường đều rất tinh tướng, thế mà cũng có lúc phải ỉu rĩ cơ đấy.

- Nịnh nọt ít thôi. – Kỷ Thành Minh giữ một khoảng cách khá xa với cô em gái.

Kỷ Trường Tâm cầm lấy một quả quit trên bàn:

- Anh ơi, ăn quit đi anh.

- Miễn đi. – Kỷ Thành Minh từ chối. – Vô sự miễn ăn cần.

- Anh là anh trai em mà, em yếu quý anh đến kinh thiên động địa luôn nhé.

- Được rồi, không phải thuyết minh nữa, có phải em định thăm dò về chuyện đời tư của anh để báo cáo với tổng bộ không ?

Kỷ Trường Tâm đặt quả quit xuống, lôi lôi kéo kéo cánh tay Kỷ Thành Minh mãi không buông:

- Anh không thể đối xử tàn nhẫn với em như vậy được.

Kỷ Thành Minh đau đầu:

- Nói đi, mẹ giao cho em nhiệm vụ gì?

- Hi hi, mẹ nói đã đến lúc anh phải tìm bạn gái rồi, nên mẹ đưa em đến đây, xem trên người anh có tí chút hơi phụ nữ nào không.

- Sau đó thì sao?

- Nếu như không có, mẹ sẽ tình nguyện vất vả chút chút, tìm bạn gái cho anh, he he.

Kỷ Thành Minh không nói gì thêm, nằm ngả ra sofa, anh tính ra cũng chưa đến mức quá lớn tuổi, sao cứ có một đồng người quan tâm đến việc đại sự của anh thế nhỉ.

Thấy anh trai không hưởng ứng lắm với đề tài mình đang thảo luận, Kỷ Trường Tâm đổi đề tài:

- Anh ơi, ngày trước em cũng giống hệt anh Kỳ Hiên, rất ồn ào, anh đoán thử xem, vì sao bây giờ em trở nên bình tĩnh như vậy?

- A, bây giờ em như thế này gọi là bình tĩnh cơ đấy?

Anh không hề tò mò chút nào, nhưng vẫn trả lời cho có lệ, thế nên Kỷ Trường Tâm quyết định không thêm đề ý thái độ ba phải của ông anh trai.

- Vì có một người từng nói với em những lời giống như anh Kỳ Hiên vừa nói.

Kỷ Thành Minh hơi tò mò quay lại:

- Vậy sao?

- Là chị Tư Gia.

Kỷ Thành Minh lặng im mâm mê bờ môi.

- Anh ơi, có phải anh vẫn luôn nhớ đến chị Tư Gia không?

Anh vẫn im lặng.

Kỷ Trường Tâm ngẩng nhìn khuôn mặt khô ngô của người anh trai đang đối diện cô. Cô nghĩ anh nhất định vẫn nhớ về chị Tư Gia, nếu không tại sao đã bao lâu như vậy anh vẫn chưa có bạn gái. Dù sao chị Tư Gia quả thật rất xứng đôi với anh trai cô, vừa xinh đẹp, vừa thông minh, vừa có cá tính, đúng là một cô gái tốt, đáng tiếc, đã không còn nữa.

Tự nhiên, cô cảm thấy anh trai cô thật đáng thương, vẫn mãi yêu một người không bao giờ có được.

17. Chương 17: Hiện Tại (6)

Sau khi Lục Kỳ Hiên chạy đi mất, trên mặt Kỷ Trường Tâm biểu đạt vô cùng nhiều sắc thái cảm xúc, khuôn mặt cô đang trắng bệch, bỗng một cảm giác hết thuốc chữa nho nhỏ chạy xẹt qua trái tim cô, rồi cô lại thấy buồn cười, xong lại nghĩ, chỉ muốn khóc rống lên và nhắm chặt mắt lại. Cô cảm thấy dường như mình sắp biến thành một bà cô kỳ quái.

Kỷ Thành Minh lại không có nhiều thái độ như vậy, ánh mắt anh nhìn chăm chú vào hình ảnh phản chiếu trên tấm kính bàn trà, căn bản là không có suy nghĩ nhiều, biểu hiện của anh tỏ ra thật sự bình thường.

Kỷ Trường Tâm không ngờ rằng sau đó Lục Kỳ Hiên vẫn còn đến quấy rầy anh trai cô, cô cho rằng giờ phút này anh đang nghĩ về Hường Tư Gia, được rồi, con gái mà, luôn luôn cho rằng đàn ông cũng sẽ giống như phụ nữ, đều đặt tình yêu ở vị trí quan trọng nhất.

- Anh. – Lục Hiên Kỳ mở miệng. – Em muốn ra ngoài tuyên truyền cho phong trào “Yêu nước có lý trí”.

Kỷ Thành Minh đập bàn, nhìn Lục Hiên Kỳ:

- Vậy a.

Thấy Kỷ Thành Minh không chút tỏ ra chút thái độ, Lục Hiên Kỳ dừng lại, nhìn anh khó hiểu:

- Anh, lần này anh không có lý do để phản đối em đi chứ?

Kỷ Thành Minh gật đầu:

- Em muốn đi đâu?

- Đi biểu tình, ở đó, tuyên truyền cho “Yêu nước có lý trí”.

Tận đáy lòng Lục Hiên Kỳ bộc lộ tấm lòng tràn đầy nhiệt tình pần nộ, anh càng nổi nóng, cảm thấy đồng bào mình đang trình diễn một màn giải trí lớn cho người ta xem.

- Vậy a, em vừa nói em muốn đi đâu?

Kỷ Thành Minh thật sự vẫn nhìn Lục Hiên Kỳ.

- Em ra ngoài.... Biểu tình.... Tuyên truyền cho “Yêu nước có lý trí”.

- Em .. lặp lại một lần nữa.

Kỷ Thành Minh tỏ ra bình thản như không hề nghe thấy.

- Em nói em muốn đi tuyên truyền cho “Yêu nước có lý trí”.

- Vậy a...

- Anh.

- Em lặp lại một lần nữa.

- Em nói em muốn đi tuyên truyền cho “Yêu nước có lý trí”.

- Lặp lại một lần nữa.

....

Kết quả là, Lục Hiên Kỳ ngồi trên sofa cho đến khi cậu ta có thể nói về cụm từ “yêu nước có lý trí” mà không mang theo một chút biểu cảm nào, Kỷ Thành Minh vẫn liên tục nhắc lại một câu nói đáng sợ “lặp lại lần nữa”.

Kỷ Thành Minh nhìn vào ngón nhẫn, anh nhìn cho đến khi trong tiềm thức không còn suy nghĩ gì, lúc đó mới chậm rãi mở miệng:

- Bây giờ em có thể đi rồi đấy.

Lục Hiên Kỳ nằm trên sofa, không hiểu suy nghĩ về vấn đề gì mà tỏ ra khó chịu:

- Anh, vì sao?

- Xem thêm tin tức đi?

Kỷ Thành Minh day day trán, dường như đang một muốn chết, không muốn tiếp tục mở miệng nữa.

Xem thêm tin tức chính là xem chương trình truyền hình do Tư Lịch là người dẫn chương tình, họ đưa ra những hình ảnh chân thực không mang theo bất kỳ sắc thái biểu cảm nào, không cần dẫn dắt người xem theo cảm xúc của mình, đó mới chính là một người dẫn chương trình vĩ đại. Muốn khuyên một ai đó, ít nhất bản thân phải giữ được bình tĩnh, không bị bất kỳ ai ảnh hưởng.

Lục Kỳ Hiên nhếch miệng, không biết phải nói gì.

- Một rồi, anh phải đi nghỉ đây.

Kỷ Thành Minh lắc lắc cái điện thoại di động trên tay.

- Ở nhà vừa gọi điện đến, trường của các em vừa tạm nghỉ, họ đã xin phép cho các em rồi, em định quay về trường hay ở chỗ anh vài ngày đây?

- Em đang suy nghĩ.

Nói xong liền đi lên tầng hai.

Kỷ Thành Minh híp mi:

- Xuống ngay.

- Dạ?

Nhìn Kỷ Thành Minh khó hiểu:

- Em đâu có đi biểu tình hay bạo động đâu.

- Anh nói, em ngủ tầng dưới.

Chuyện này Lục Kỳ Hiên cũng không phản bác, thực ra cậu ta không biết nên hỏi như thế nào.

Nhưng Kỷ Trường Tâm lại rất tò mò, thấy Lục Kỳ Hiên không nghe mình nói, cô lập tức mở miệng hỏi:

- Vì sao không được ngủ trên tầng hai? Vậy em có được lên không?

Một bên hỏi, nhưng trong đầu đã đưa ra rất nhiều hình ảnh, dĩ nhiên là những hình ảnh rất bất bình thường rồi.

Kỷ Thành Minh không nói gì.

- Anh đang dấu diếm cái gì thế?

Kỷ Trường Tâm lại càng tò mò.

- Em nghĩ thế nào?

- Phụ nữ hả?

- Sao em có thể thông minh như thế nhỉ?

- ...

Kỷ Trường Tâm xin thề với trời, cô chỉ nói chơi chơi vậy thôi, tuyệt đối không hề chứa đựng bất kỳ sắc thái cảm xúc nào hết nhé. Huống chi, câu trả lời của Kỷ Thành Minh lại không hề phối hợp với sự lương thiện của cô. Chính vì sự nham hiểm của ông anh trai luôn có thể đoán được suy nghĩ trong lòng người khác mới khiến cô lâm vào tình huống phải đối mặt với mỹ nữ mà không thể nói lên lời.

Kỷ Trường Tâm nhìn người đẹp một lượt từ trên xuống dưới, bắt đầu hơi mơ hồ không biết phải nói gì, sau đó cô lại cảm thấy khá kỳ quái, cuối cùng là vui mừng, nhìn tới nhìn lui đưa mắt đánh giá người đẹp trước mặt thêm vài lần. Làn da thật đẹp, ánh mắt mê man, người thì quá gầy, nhưng vẫn có thể là một mỹ nhân khiến cảnh đẹp ý vui.

Nếu so sánh với chị Hường Tư Gia cũng không kém chút nào, tuy không cùng một loại, nhưng vẫn rất được nhé.

Kỷ Trùng tâm vuốt cằm, suy nghĩ nửa ngày, rồi cảm thấy không thể đoán nổi tuổi của mỹ nữ này, không khỏi lắc đầu.

- Hi, người đẹp.

Kỷ Trùng tâm trong lòng vẫn đang không ngừng tưởng tượng về người đẹp này vài lần, đã bị ánh mắt cô nàng thu hút, cô đành chủ động.

- Xin chào.

Cười cười nhưng không đáp lại.

Kỷ Trùng Tâm không nói gì, nhìn lên trần nhà, chỉnh đốn lại cảm xúc, rồi tiếp tục mở miệng:

- Cô tên gì? Chúng ta có thể làm quen một chút được không? Tôi là Kỷ Trùng tâm, em gái của anh trai tôi.

Cô còn chưa kịp mở miệng, Kỷ Thành Minh đã nhàn nhả bước lại, trên mặt anh không có thái độ gì, anh đến trước mặt Kỷ Trùng Tâm, dùng tay véo má cô.

- Đau lắm đó.

Kỷ Trùng Tâm kêu ầm ĩ.

- Vậy a.

Kỷ Thành Minh buông tay, chỉ vào Giang Lục Nhân:

- Cô ấy cũng là em gái anh, nhớ chưa?

- Từ khi nào mẹ chúng ta lại sinh thêm một cô con gái là chị ấy thế? Cứ nhìn cái bộ dạng sợ vợ của cha hẳn cũng không dám ra ngoài kiếm con riêng đúng không?

Kỷ Trùng Tâm lập tức quát lại.

- Anh nói là em gái anh, sao em lại nhắc đến cha mẹ làm gì thế?

Vẻ mặt của Kỷ Thành Minh tỏ ra rất bất đắc dĩ, khiến cho Kỷ Trùng Tâm không sao có thể tưởng tượng nổi.

Kỷ Trùng Tâm tới gần Kỷ Thành Minh, cô nói nhỏ:

- Anh không mắc bệnh yêu em gái đấy chứ?

- Không nói trước được, có khi sau này lại có. (:D heehhee, mọi người để ý nhé)

Kỷ Trùng Tâm lập tức nhảy ra xa anh vài bước, trịnh trọng nhìn Kỷ Thành Minh, chỉ chỉ vào anh, rồi lại chỉ chỉ vào Giang Lục Nhân đang ngồi trên giường, cuối cùng lại nhìn lại ông anh trai yêu quý của mình:

- Anh thật quá ác liệt.

Giang Lục Nhân nhìn Kỷ Thành Minh đang xoa dịu cô em gái của mình, một chút cảm xúc cô cũng lười thể hiện. Cô đang cầm giấy khai sinh ngày hôm qua anh vừa đưa cho cô, cô không thể hiểu rõ tại sao anh lại làm như vậy. Kỷ Niệm Hi, thật sự là một cái tên vô cùng xa lạ, xa lạ đến mức, người ta có gọi tên cô, cô chắc cũng không quay đầu. Cô luôn cho rằng cái tên chỉ là một loại ký hiệu, bản thân cô chính là đại diện cho ký hiệu đó, rồi một ngày, đến thời điểm phải thay đổi lại ký hiệu, cô mới nhận ra, hóa ra rất khó có thể vứt bỏ tình cảm đối với ký hiệu này.

Chuyện nực cười nhất là, họ Kỷ, cô theo họ anh ta, dù có muốn hay không thì chuyện này cũng ẩn chứa bao nhiêu ý nghĩa châm chọc đây?

Cô cầm giấy khai sinh, trong lòng lại dấy lên một cảm xúc tức giận khó có thể gọi tên. Cô giận cái gì đây, bản thân cô vốn là con gái nuôi nhà họ Giang, cô vốn không phải họ Giang, ngay cả rốt cuộc cô mang họ gì cô cũng không biết, tội gì cô phải tiếp tục tính toán với một cái tên thêm nữa.

Cô mê mê bờ môi, cuối cùng vẫn không thể nhìn được hỏi anh:

- Vì sao lại muốn tôi mang họ anh?

Anh thản nhiên đứng dậy, trong ánh mắt anh mang theo một chút ý cười, nhìn qua rất ôn hòa, vô hại:

- Vậy cô muốn họ gì? Cô không cảm thấy cô đương nhiên phải mang họ này à? Chẳng lẽ cô cảm thấy là tôi sẽ để cô lấy một thân phận khác nghiêm nhiên sống ở đây à?

Thân phận khác, một câu lại có thật nhiều ẩn ý.

Cô nhìn anh, cảm thấy hơi bất lực.

Sự tồn tại của anh quá mạnh mẽ, không thể coi như không nhìn thấy, không thể xem nhẹ.

Cô vuốt ve tờ giấy khai sinh, trong lòng hoảng loạn:

- Anh muốn tôi phải làm gì?

- Cô cho rằng, cô có giá trị gì?

18. Chương 18

Để thích ứng với một thân phận hoàn toàn mới thật rất khó, Giang Lục Nhân hiện tại cũng vậy, không đúng, phải gọi cô là Kỷ Niệm Hi. Cô nằm trên giường, cố gắng ghi vào đầu vô số lần cái tên này. Một thân phận mới, thật có cảm giác đầy một trời cầu vồng, hơn nữa còn có thể khiến người chết sống lại được cơ đấy. Cứ giống như trong các bộ phim truyền hình dài tập, người vợ trước bị ruồng rẫy tàn tệ, sau đó dùng một thân phận mới để trở về trả thù tên đàn ông sở khanh đã tổn thương mình. Nhưng lúc xem đến đoạn người vợ kia rơi xuống biển, Kỷ Niệm Hi không nhìn được cười, đến mức phải bật cười thành tiếng. Hẳn đây chính là hiệu quả mà biên kịch mong muốn đi, để người xem nghĩ rằng bản thân họ rất thông minh, trong khi các nhân vật trong phim truyền hình đều khá ngu ngốc, chỉ cần liếc một cái là có thể đoán được toàn bộ tình tiết của phim cũng như thủ đoạn của các nhân vật.

Đáng tiếc, cô chẳng hề có nửa phần nghị lực cộng với lòng căm thù, để thay đổi một thân phận mới và trở về báo thù Giang Thừa Dục. Đừng nghĩ là cô lương thiện, cô thay đổi thân phận, chỉ là để sinh tồn, cô không muốn trả thù Giang Thừa Dục, cô cũng chẳng tìm thấy lý do để hận thù.

Cô tự ngẫm lại những năm qua, ngoại trừ thời gian đầu Giang Thừa Dục không thèm để ý đến cô, những năm yêu nhau, anh ta đối xử với cô rất tốt. Không phải chỉ là tốt, phải gọi là chiều chuộng, chiều chuộng đến mức chỉ cần tưởng tượng rằng anh đang ở bên người con gái khác, trái tim cô như bị xé ra làm nhiều mảnh.

Cô từ trên giường đứng dậy, từ chối phải nhớ về những kỷ niệm quá đẹp để đã qua, càng đẹp để bao nhiêu, sẽ càng làm nổi bật sự thê lương của hiện tại bấy nhiêu. Vậy nên mối tình đầu của mỗi người có hơn phân nửa là thất bại, cô không muốn tiếp tục dùng hồi ức để minh chứng cho sự thất bại của bản thân trong hiện tại.

Nhớ thương đối với cô chỉ có trăm đường hại mà không có nổi một đường lợi.

Lựa chọn của cô, là buông tha cho chính bản thân.

Cô đứng dậy, tắm rửa, dùng nước ấm để chà rửa sạch thân thể của chính mình, cô nhìn cơ thể gầy gò của mình qua màn hơi nước mờ mịt phản chiếu từ tấm gương, thật xa lạ, ngay chính bản thân cô cũng không thể nhận ra cô.

Sau khi dùng nước khiến cơ thể đỡ ửng lên, cô tắt vòi hoa sen.

Cô muốn làm một cái gì đó để phát tiết, ví dụ như là hét lên thật to, nhưng cô không sao làm được, sự đè nén trong lòng ngày càng chồng chất, không biết đến thời điểm nào sẽ bùng nổ ra ngoài. Nhấn nhẹn, thật sự là một cách tự tra tấn bản thân.

Có trời mới biết, cô không sao có thể thích ứng nổi với một thành phố xa lạ như ở đây. Nó đang thay đổi từng ngày, mà cô thì đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian. Cũng giống như khi đứng trong một đám đông, cô cảm nhận được sự bài xích của chính bản thân cô đối với người xung quanh. Giống như một hồn ma trong phim, khiến người ta có thể nhìn xuyên qua cơ thể mình, bản thân không biết đau đớn, không có tình cảm, cũng không có cảm xúc. Vì vậy cô đã làm những chuyện mà trước đây cô chưa từng làm, cô hòa vào một đoàn người biểu tình để cùng hò hét. Cô cảm thấy bản thân thật ích kỷ, nhưng cô chỉ muốn phát tiết, đơn giản chỉ vậy thôi. Nhưng khi bước vào hoàn cảnh đó, cô mới nhận ra cô không thể khoan tay đứng nhìn. Cô gái đứng bên cạnh cô cứ khóc mãi, một cô gái khác vừa khóc vừa kêu gào, đến chính cô cũng phải động lòng. Điều đó kích thích sự nhiệt tình trong lòng cô, trong mỗi con người đều cất giấu một tình cảm phong phú, chỉ cần một cú huých nhẹ, sẽ bốc cháy hừng hực như một ngọn đuốc.

Cô chợt nhớ đến nhân vật Mỗ Nhất Kỳ trong chương trình “Không yêu xin đừng gõ cửa”. Hành động của họ Mỗ khiến khán giả cảm động nhất chính là thời điểm được nhìn thấy ngọn cờ đỏ tung bay trong gió, Mạnh Phi Hòa và giáo sư Hoàng cùng sum họp bên gia đình vui vẻ hòa thuận. Điều đó tạo nên một cảm xúc mà người xem không thể lý giải nổi. Vào khoảnh khắc nhìn thấy Nhiễm Nhiễm nâng lá hồng kỳ trong tay rơi lệ, khán giả im lặng tuyệt đối.

Kỷ Niệm Hi lau khô người, từ phòng tắm bước ra. Sau này, báo chí đều ca ngợi thành phố này chính là thành phố nổi tiếng nhất với những cư dân văn minh, vậy nên cô cảm thấy bản thân vô cùng may mắn.

Cũng đúng thôi, số phận cô đã kém may mắn như vậy, ông trời cũng phải có đôi lần đối xử tốt với cô chứ, nếu không ông trời sẽ bị mắng rất rất thảm đấy.

Cô không muốn cứ mãi nhốt bản thân trong phòng, nên khi Kỷ Thành Minh giao cho cô một thân phận, nhất định anh ta đã có sự sắp xếp. Cô thông minh đứng dậy trước, chứng tỏ cô không phải là một kẻ đầu đất, cô sẽ không tùy tiện để người khác sai khiến.

Nhưng vừa mới bước xuống lầu, cô đã cảm thấy đau đầu.

Cô biết chắc chắn Kỷ Thành Minh không ở nhà, anh ta thiếu thời gian đến mức đáng thương, có thể nói là phần lớn những người thành đạt đều hy sinh hầu hết thời gian của mình cho công việc, nhất là những con người đang gánh vác kỳ vọng để trở thành một tấm gương sáng cho thanh niên thế hệ mới như anh ta.

Nhưng hai vị trước mặt đây, thật dễ khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Kỷ Trường Tâm đối xử với cô rất khách khí. Trong mắt cô ấy luôn lấp lánh ý cười. Cứ nhìn hai anh em này thì có thể tưởng tượng cha mẹ họ đẹp đến đâu, di truyền của cha mẹ cho thấy tướng mạo của con cái, vậy hẳn hai anh em này tuyệt đối đã hấp thụ toàn bộ tinh hoa của cha mẹ họ rồi.

Lục Hiên Kỳ hẳn khá bối rối. Sau khi Kỷ Niệm Hi đi từ trên tầng xuống, vừa nhìn thấy cô, cậu ta đã không thể che giấu được sự xâm lược trong ánh mắt, vừa muốn nhìn, lại vừa cố ý lảng tránh.

- Ăn cơm thôi.

Kỷ Trường Tâm nhìn Kỷ Niệm Hi:

- Chị hẳn đã đói bụng rồi nhỉ?

Lục Kỳ Hiên lập tức không vui trừng mắt nhìn Kỷ Trường Tâm:

- Sao chưa gì đã gọi bằng chị, có khi cô ấy còn kém tuổi em thì sao?

Khóe miệng Kỷ Trường Tâm hơi run run:

- Chắc chắn chị ấy lớn hơn em, em gọi chị ấy bằng chị thì đã sao nào?

Lục Kỳ Hiên bĩu môi, khó khăn liếc sang Kỷ Niệm Hi:

- Kỷ Niệm Hi, đúng là một cái tên đẹp.

Cô không tránh khỏi cảm thấy đau đầu. Lúc cô hỏi Kỷ Thành Minh tại sao lại chọn cái tên này cho cô, Kỷ Thành Minh tỏ ra tương đối thành thật nói với cô rằng, anh cảm quyền từ điển, lật hai trang, nhặt được hai chữ cái này, vì thế cô vinh quang nhận cái tên Kỷ Niệm Hi.

- Thật thế à? Vậy thì tốt quá.

Cô cũng ngồi xuống.

Vú Lâm lập tức dọn bữa sáng lên bàn.

Lục Kỳ Hiên hoàn toàn không thèm để ý đến Kỷ Trường Tâm đang mắt lớn trừng mắt nhỏ, bê toàn bộ những món ngon bày ra trước mặt Kỷ Niệm Hi.

- Lục Kỳ Hiên, anh có ý gì?

- Cứ ăn bát em đi. Em không nhận ra em càng ngày càng béo à?

- Thật không? Làm gì có chuyện đó...

Kỷ Niệm Hi không thèm để ý đến họ. Cô đã qua rồi cái tuổi có thể trò chuyện kiểu đó, nhất là những lúc cô không hề thấy thoải mái trò chuyện như bây giờ.

Nhưng dù cô không muốn nói thì Lục Kỳ Hiên vẫn ve vẩy vầy đuôi bên bên cạnh cô, hỏi cô từ sở thích cho đến tuổi tác, suy nghĩ, lý tưởng...

Sau khi bị tra tấn đủ, cô trở về phòng, Kỷ Trường Tâm lập tức cảnh cáo Lục Kỳ Hiên:

- Em cảnh cáo anh, bớt để ý đến chị Niệm Hi đi.

- Chị Niệm Hi.

Lục Kỳ Hiên nhại lại giọng cô, tỏ ra khinh bỉ:

- Người ta không biết còn tưởng rằng cha mẹ em thật sự mới có một cô con riêng đấy, chị , gọi sao mà thân thiết thế.

Cứ thử tưởng tượng một kẻ luôn sợ vợ như ông Kỷ Thiệu Quân mà có con riêng, bà Mạnh Tư Nghiên có giết ông ngay tại chỗ không. Lại thử tưởng tượng dáng vẻ của bà Mạnh Tư Nghiên mà có con riêng, ông Kỷ Thiệu Quân chắc chắn sẽ bóp chết bà, rồi tự sát. Đó là một đôi vợ chồng kỳ quái, nghe nói hồi đầu mới kết hôn suốt ngày cứ đấu qua đấu lại không ngừng, hai ba ngày lại cãi nhau một trận, có lần còn náo loạn đến mức bỏ nhà ra đi, đẩy tình yêu lên đến mức cực hạn có thể tưởng tượng. Nhưng khó có thể tưởng tượng là, con trai và con gái của họ lớn lên lại rất bình thường, đúng là do tạo hóa mà.

Kỷ Trường Tâm lại càng cau :

- Chị ấy sẽ trở thành chị dâu của em, đương nhiên sẽ trở thành chị của em.

- Hừ... họ không xứng.

Lục Kỳ Hiên không chấp nhận khả năng này.

- Em thấy rất xứng đôi. Một đôi trai tài gái sắc do trời đất se duyên, sao lại không xứng?

- Dù sao cũng không xứng.

Kỷ Trường Tâm yếu ớt nói:

- Chỉ có những kẻ phá gia chi tử như anh mới không xứng thôi.... Em điên mới ngồi đây lí luận với anh.

- Ha ha ha, em thừa nhận em điên rồi nhé.

- Lục hiên Kỳ, em muốn chết thì cứ nói đi, chị đây sẽ đáp ứng em ngay...

...

Nghe một đôi này chí chóa, Kỷ Niệm Hi càng thấy đau đầu mà không thể nói ra.

Điều quan trọng nhất là, cô càng không nói gì, họ càng vây quanh cô mãi không đi.

- Chị Niệm Hi, có phải cha mẹ chị đã mất một chị gái gọi là Hi, nên mới gọi chị là Niệm Hi không.

Kỷ Trường Tâm tỏ ra còn thiếu chút nữa mọi người đều sẽ vỗ tay khen cô vô cùng thông minh nữa thôi.

Nói đến đây, hẳn cô đã có quyền lên tiếng:

- Không có đâu, em suy nghĩ nhiều rồi.

Trên thực tế, cô hoàn toàn không biết gì về người thân của cô, cô càng không có hi vọng xa vời đến cái tiết mục cha mẹ nhận con. Nếu lúc đầu họ đã không muốn nghĩ đến cô, sau này cũng sẽ không có cái cảnh vài thập niên sau trình diễn một màn tình cảm ướm át tìm lại người thân đâu nhỉ.

- Dù sao, cái người đặt tên cho chị, chắc chắn là một kẻ biến thái.

Dùng cách này để giải tỏa những bất mãn trong lòng, thật là thích.

Kỷ Trường Tâm cũng gật đầu:

- Chắc chắn là vậy, có khi người đó yêu một cô gái tên là Hi cũng nên.

Ngậm nước trong miệng cô chút nữa phun hết ra ngoài, cô thật nên cảm ơn Kỷ Thành Minh vẫn chưa đặt cho cô cái tên Kỷ Niệm Gia, nếu như vậy, cuộc đời cô sẽ trở nên bi kịch và cầu huyết đến mức nào nữa đây.

- Có mỗi một cái tên thôi, có gì mà ồn ào thế?

Lục Kỳ Hiên bị xếp vào một góc, vội vàng tìm lại cảm giác tồn tại của mình.

Cô lại tự thầm nhắc nhở bản thân: bây giờ mình là Kỷ Niệm Hi, bây giờ mình là Kỷ Niệm Hi, bây giờ mình là Kỷ Niệm Hi...

Nếu cô được gọi bằng cái tên này, thì cô nhất định phải có trách nhiệm với nó:

- Thật ra nghe cũng rất hay mà, so với cái tên Kỷ Niệm Chương hay Kỷ Niệm Vật vẫn tốt hơn nhiều, mọi người nói có phải không?

Kỷ Trường Tâm và Lục Kỳ Hiên đồng thời hóa thạch trong hai giây, cho đến khi lấy lại được phản ứng:

- Chị thật vui tính nhé...

Mãi đến khi Kỷ Thành Minh trở về nhà, cô mới được vài phút yên lặng.

Kỷ Thành Minh đảo mắt về phía Lục Kỳ Hiên trong một giây, đôi mắt anh híp lại, lập tức đưa ra kết luận.

Kỷ Niệm Hi không tham dự, nhanh chóng về phòng.

Kỷ Thành Minh gọi Lục Kỳ Hiên vào thư phòng, nói rất ít lời vô nghĩa.

- Thu dọn đi, mai tự về Nam Thành, tự đặt vé máy bay hay để anh đặt cho em đây?

- Em không về.

Lục Kỳ Hiên mở miệng. Anh không muốn bất cứ ai quyết định cuộc sống của anh.

- Em muốn ở đây làm gì?

Ánh mắt anh, rất áp lực, Lục Kỳ Hiên mấp máy môi:

- Em Chỉ muốn ở lại đây.

- Tránh xa cô ấy ra.

- Em không biết anh muốn đến chuyện gì.

Kỷ Thành Minh mặc một cái áo sơ mi trắng bên trong, áo khác ngoài đã được cởi ra, lúc này hai ống tay áo được xắn cao quá nửa, trông rất khỏe khoắn, một tay anh chống lên thành ghế xoay, một tay cầm cái bật lửa ZIPPO nghịch nghịch.

- Em muốn về nhà hay để anh gọi điện mời chú đến đây?

Anh đã nói như vậy, là không còn đường cứu vãn nữa.

- Sao mọi người cứ luôn ý lớn như thế, cứ tự tình là đúng và quyết định mọi chuyện.
- Cô ấy không hợp với em.

Lục Kỳ Hiên đỏ mặt:

- Em thích cô ấy, chắc chắn là có cảm tình. Như thế nào là không thích hợp, không phải cô ấy chỉ lớn hơn em mỗi hai tuổi thôi sao? Có phải anh định nói rằng vì em còn nhỏ, không hiểu chuyện, không biết chính mình muốn gì. Các anh là người lớn, tại sao lại luôn đối xử với em như một đứa trẻ năm tuổi thế, anh đã quên cảm giác lúc mình còn trẻ rồi sao, thậm chí là ở giai đoạn thiếu niên. Nếu đã không thể cho em lý luận, vậy hẳn anh chọn cách xem nhẹ những chuyện ngu xuẩn mình đã từng trải qua, cố tình dùng sự từng trải của mình để dạy dỗ em. Lúc anh bằng tuổi em bây giờ, anh đã đính hôn cùng với chị Hướng Tư Gia, thời điểm đính hôn chị ấy mới có 16 tuổi.

Kỷ Thành Minh chỉ nhìn cậu ta, trong mắt anh không hề chứa bất kỳ cảm xúc gì, không chút tức giận, sâu kín, khiến người ta liên tưởng đến một sơn cốc âm u nước sâu không thấy đáy.

Lạnh lẽo kinh người.

Lạnh tận bên trong.

Lục Kỳ Hiên nuốt nước bọt.

- Hẳn là cần anh đặt vé hộ em rồi?

Kỷ Thành Minh nâng cằm, lập tức gọi điện cho trợ lý.

Thật kỳ lạ, Lục Kỳ Hiên còn rất nhiều lời tâm huyết trong lòng muốn nói ra, nhưng nhìn thái độ của Kỷ Thành Minh, anh không sao có thể thốt ra lời.

Trong mắt Kỷ Thành Minh không hề có cảm xúc, Lục Kỳ Hiên u ám bước ra ngoài.

Anh đứng dậy, đi ra khỏi thư phòng, về phía một căn phòng khác, đẩy cửa bước vào.

Chỉ có mình cô, quay đầu, nhìn thấy anh đang đứng tựa vào cửa.

Anh vẫn đứng yên như vậy, không nói một lời.

Chẳng khác gì một bức tranh châm biếm của hai thanh niên đen trắng lẫn lộn, điểm khác biệt duy nhất là trên người anh tỏa một khí chất mạnh mẽ, không hề nhu nhược.

Cô sưng sốt. Nhưng chỉ dám nhìn anh.

- Tôi không ngờ sức quyến rũ của cô lại lớn đến vậy.

Anh chỉ thốt ra một câu duy nhất, như một sự chế giễu.

19. Chương 19: Hiện Tại (8)

Kỷ Niệm Hi cảm thấy sâu thẳm trong nội tâm cô vẫn luôn ẩn chứa những tế bào ức hiếp người khác. Cô tự biết bản thân đang lâm vào tình cảnh ăn nhờ ở đậu kẻ khác, cô không dám xung đột trực diện với Kỷ Thành Minh. Nhưng cô không ngờ hậu quả mà cô đạt được sẽ là như vậy, cô cứ tưởng nếu cô cứ giữ im lặng thì anh ta sẽ cảm thấy thành công. Nhìn cái nhú mày của anh trước khi rời đi, cô thay đổi suy nghĩ trong nháy mắt, có lẽ sự im lặng của cô trong mắt người khác là thái độ không thèm để ý, đúng là một biểu hiện tốt mà.

Cô bủi đời. Cho đến ngày hôm sau, cô mới biết được Lục Kỳ Hiên đã bị đưa về Nam Thành. Thế nhưng cô cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, người thanh niên đó nhìn qua thì tuần tú bất phàm, gia thế cũng không chê vào đâu được. Nhưng nói thật, một người như vậy, khó có thể tưởng tượng anh ta sẽ có thể duy trì hứng thú với một ai đó trong một thời gian dài. Huống chi, cô cảm thấy tình cảm của Lục Kỳ Hiên dành cho cô có phần hơi thái quá.

Cô vẫn không thèm nhìn Kỷ Thành Minh, cô cảm thấy hơi hoảng, cô đến đây lâu như vậy, anh không hề có bất kỳ hành động nào, khiến người ta không khỏi bất an.

Trong những ngày này, nếu như để viết nhật ký, có lẽ điều cần ghi lại nhất là có rất nhiều bác sĩ khoác áo trắng đến đây, mang theo rất nhiều dụng cụ tiên tiến, để kiểm tra sức khỏe cô, khiến trong một thời gian dài cô bị người ta tùy tiện động chân động tay lên cơ thể, thật khiến cô liên tưởng đến bản thân như một vật thí nghiệm, bây giờ cô chỉ có tư cách để chờ người ta tiến hành xét nghiệm. Được rồi, tất cả chỉ là do cô tưởng tượng linh tinh, là do chính bản thân cô không chịu nghĩ tốt về Kỷ Thành Minh.

Thật kỳ lạ, anh ta đã cứu mạng cô, nhưng ấn tượng của cô đối với anh ta luôn chỉ dừng lại ở vị trí vị hôn phu của Hướng Tư Gia, cùng với hình ảnh năm đó anh ta khiến cô té ngã trên mặt đất.

Lúc đó, cô cảm thấy rất đau, nhưng cô vẫn cố gắng che giấu sự âm ỉ trong lòng. Lúc cô mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt ôn hòa của Kỷ Thành Minh, suy nghĩ trong đầu của cô rất xấu xa, nếu có thể, cô muốn đập thẳng vào mặt anh ta, nhưng có vẻ đó là một khả năng rất khó để thực hiện.

Cô cảm thấy nhàm chán, cứ ngồi trong biệt thự ngày ngốc nhìn Kỷ Trường Tâm lại càng nhàm chán, hai cô chỉ có thể suốt ngày nhìn nhau.

- Nếu không, chúng ta đi dạo phố đi?

Kỷ Trường Tâm không hề tiết lộ rằng cô cũng chẳng biết đường phố ở đây, hơn nữa anh trai cô cũng không cho phép cô tùy tiện ra ngoài.

Ánh mắt Kỷ Niệm Hi đồng thời phát sáng. Đã rất lâu cô chưa được ra ngoài, nhìn ngắm phố xá xem đã thay đổi như thế nào cũng rất hay, hít thở một chút không khí bên ngoài, đối phương là em gái anh ta, hẳn sẽ không sao đâu nhỉ.

- Được thôi.

Nếu cô mà biết Kỷ Trường Tâm tính toán chắc chắn Kỷ Thành Minh sẽ nổi giận lôi đình và đuổi cô ra ngoài, không biết cô có còn vui vẻ như vậy được không.

- Em không quay lại trường học à?

Cô tự nhận thấy cần phải xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với Kỷ Trường Tâm, sau này sẽ rất có lợi cho sự tồn tại của cô ở biệt thự này.

- Không cần, không sao hết.

Kỷ Trường Tâm cảm thấy quá trình sinh trưởng của mình vô cùng may mắn, cha mẹ áp dụng hình thức giáo dục gọi là “chăn dê” với hai anh em cô. Cô từng trốn học, bị lãnh đạo nhà trường gọi điện về nhà, kết quả là sau này cô muốn trốn học thế nào cũng được, giáo viên cũng trực tiếp bỏ qua không điểm danh đến tên cô.

Hai cô cùng đến trung tâm thương mại dựa theo trí nhớ về phương hướng của Kỷ Niệm Hi.

Thế nhưng tất nhiên Kỷ Trường Tâm không đưa cô đi dạo phố đơn giản như vậy.

- Đúng rồi, chị Niệm Hi, chị quen anh trai em như thế nào?

Cô nhìn lại Kỷ Trường Tâm, cô gái này có cái tính cực kỳ bà tám nhé:

- Chị gặp anh ấy từ rất lâu rồi.

Kỷ Trường Tâm chớp chớp mi, có vẻ nghi ngờ:

- Ngày trước á?

Cô tốt bụng giải thích:

- Chị là bạn cùng lớp với Hướng Tư Gia, vô tình anh trai em đã cứu chị, cho nên chị tạm thời ở nhờ nhà anh em.

Kỷ Trường Tâm hiển nhiên là bị đả kích không nhẹ. Cô lại vờ như không biết gì hết. Thật ra cô cố ý, để Kỷ Trường Tâm không cần tiếp tục suy diễn linh tinh về mối quan hệ của cô và Kỷ Thành Minh. Chỉ cần một giây nghĩ đến bản thân sẽ có quan hệ mờ ám với Kỷ Thành Minh, cô đã thấy phát điên rồi.

- Nhưng....

Kỷ Trường Tâm dĩ nhiên đã bị dao động:

- Chị là người con gái đầu tiên anh trai em đưa về nhà đấy.

Bởi vậy, cô nhất định là trường hợp đặc thù rồi.

- Em... không phải cũng là con gái à?

Kỷ Niệm Hi không hề nghiêm chỉnh thảo luận về Kỷ Thành Minh.

Kỷ Trường Tâm lắc đầu :

- Chị cố ý nhé.

- Được rồi được rồi, không phải đi mua quần áo à? Em đi thử đồ đi.

Kỷ Niệm Hi đưa một bộ quần áo cho Kỷ Trường Tâm thử.

Cô ngồi chờ ở bên ngoài, trên tay cầm một quyển tạp chí. Cô không hề cố ý, chỉ là trong cửa hàng bày rất nhiều quần áo bao quanh, nên khó có thể nhìn thấy khách từ cầu thang đi lên.

Cô chỉ lơ đãng liếc qua, nhưng ánh mắt lại không thể dời khỏi đó.

Tay cô xiết mạnh quyển tạp chí, một trang giấy bị xé mất một nửa.

Đầu cô không khỏi tự hỏi, suy nghĩ nhanh chóng bay về bên đó.

Giang Thừa Dữ, là anh, chính là anh.

Em đã trở về, em đã về rồi đây.

Hóa ra em vẫn luôn hoài nghi về anh, trong nháy mắt được nhìn thấy anh, em mới nhận ra rằng, em chỉ cần có anh.

Tất cả những thứ khác, em không thèm để ý.

Bước chân của cô, mỗi lúc một nhanh.

Chỉ một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi, là đến được với anh rồi.

- Thừa...

Những lời nói trong cổ họng cô chưa kịp vang lên.

Người con trai cô vẫn luôn tâm tâm niệm niệm đang đứng ngay trên thang máy, lập tức có một cô gái mặc váy hồng chạy về phía anh, nhào vào lòng anh.

Thế giới trong phút giây này, lập tức trở nên yên lặng.

Biết bao nhiêu người qua lại, dường như đều trở nên mờ nhạt, đều biến thành trong suốt.

Chỉ có một đôi tình nhân vô cùng bắt mắt đứng sừng sững ở đây.

Còn cô, cô cũng không là gì hết, cô cũng chỉ là bối cảnh xung quanh.

Kỷ Thành Minh nói rằng: bốn năm, là đủ ột người đàn ông thay lòng đổi dạ.

Cô xoa nhẹ bờ môi, cô muốn khóc, nếu cô có thể khóc thì tốt biết bao.

Cô nhìn thấy khuôn mặt của người con gái đó thật rõ ràng, đó là Mông Tuyết, vị hôn thê của anh, là người phụ nữ anh sắp kết hôn.

- Chị Niệm Hi?

Kỷ Trường Tâm gọi cô:

- Chị sao vậy?

Cô quay lại, cười cười, không biết có phải vì nụ cười của cô quá xấu hay không, sắc mặt Kỷ Trường tâm hơi kỳ quái:

- Chị không sao.

Cô muốn đi về.

Kỷ Trường Tâm nghi ngờ nhìn đôi tình nhân bắt mắt, hẳn muốn bỏ qua cũng không bỏ qua được.

Kỷ Trường Tâm bĩu môi.

- Chị Niệm Hi, có phải chị cũng thấy Giang Thừa Dự rất đẹp trai không?

Vừa nghe nhắc đến tên anh, trái tim cô lập tức run lên. Cô cắn môi, trái tim cô đau đớn như bị ai nhào nặn, nhưng chỉ trong giây lát, rất nhanh cô khôi phục lại trạng thái bình thường.

Kỷ Trường Tâm không nghe thấy cô trả lời, nên nhìn cô;

- Chị Niệm Hi?

- Gì cơ?

- Vừa rồi chị có nhìn thấy Giang Thừa Dự không?

Có thể đừng nhắc đến cái tên này được không?

- Có chuyện gì? Để chị xem nào.

Kỷ Trường Tâm cau mày, cô rõ ràng nhìn thấy Kỷ Niệm Hi chạy về phía bên này, dáng vẻ rất vội vã, hoàn toàn khác hẳn hình ảnh thực nữ thông thường của cô ấy.

- Giang Thừa Dự đúng là rất đẹp trai.

Kỷ Trường Tâm nhếch miệng.

- Hơn nữa còn rất nhiều tiền.

Cô im lặng rất lâu:

- Trường Tâm, em muốn nói gì?

- Em nghĩ, Giang Thừa Dự cũng rất vĩ đại, nhưng anh trai em cũng không hề thua kém.

Trong lòng Kỷ Trường Tâm chỉ muốn ca ngợi ông anh trai cô một chút.

- Hơn nữa, tên tuổi của Giang Thừa Dự cũng không tốt bằng, nhất là trên phương diện phụ nữ, cứ nhìn xem, anh trai em rất chung tình, chỉ luôn có một người duy nhất là chị Hướng Tư Gia. Chị là bạn cùng lớp với chị ấy, chắc chị cũng biết đến tình cảm của họ, chị không thấy cảm động sao?

Cô thấy hơi mệt, ngay cả rơi nước mắt cô cũng không thể nữa.

- Chị và chị Tư Gia của em là bạn học, nhưng bọn chị không thân lắm, nên chị không hề biết tình cảm của chị Tư Gia của em và anh trai em như thế nào hết.

Cô mệt mỏi đến mức không thể chịu nổi nữa, chuyện tình cảm của người khác, bất kể đó là chuyện gì, cô đều không thể quản nổi đâu.

Cô rất hi vọng, có thể tìm được một nơi thật hoang vu, khóc một trận thật sảng khoái.

Khi xem TV, đến đoạn nhân vật phụ mang theo mối tình đơn phương nhìn theo hai nhân vật chính đang ôm ấp ngọt ngào, cô cảm thấy chẳng có gì. Sau này lớn lên, khi xem đến tình tiết này, cô cảm thấy thật căm huyệt, nếu mà xuất hiện trong cuộc sống, sẽ khiến người ta ói máu mất.

Cuộc sống và tiểu thuyết luôn luôn khác nhau.

Kỷ Trường Tâm muốn nói gì thêm, nhưng nhìn dáng vẻ của cô, lại không sao nói lên lời.

Ra khỏi trung tâm thương mại, lái xe đã chờ từ lúc nào.

Các cô đều cảm thấy sững sốt, sau đó nhanh chóng kết luận, hẳn Kỷ Thành Minh đã trở về biệt thự.

Vừa xuống xe, Kỷ Trường Tâm đã cúi đầu, xem ra cô nàng cũng biết sợ Kỷ Thành Minh thuyết giáo. Cô liếc nhìn Kỷ Niệm Hi, muốn nói gì đó rồi lại thôi. Kỷ Thành Minh không cho phép Kỷ Trường Tâm ra ngoài là vì một nguyên nhân, hồi cô còn bé đã từng bị bắt cóc, sau đó mọi người trong nhà cô rất sợ cho cô ra ngoài, cô có giở trò trong trường học thì cũng không dám đi quá xa, mà chỉ loanh quanh trong phạm vi trường học.

Vào đến phòng khách, quả nhiên Kỷ Thành Minh đã ngồi trên sofa, liếc nhìn cô một cái, nhưng vẫn tỏ ra không có thái độ như trước.

Kỷ Trường Tâm biết chính mình mắc lỗi, cúi đầu không dám nói.

Kỷ Thành Minh nhân từ cho phép Kỷ Trường Tâm tự đi lên gác.

Chính Kỷ Niệm Hi lại không muốn về phòng, hiện tại trong lòng cô đang có một ngọn lửa âm ỉ cháy, cô thật hối hận, vì đã dừng chân đứng lại, đáng nhẽ cô nên đi lên, cô không nên nổi nóng, cô không được cáu giận, cô phải thật bình tĩnh trò chuyện với người đàn ông đó rằng: “Em đã về rồi.”

Để xem Giang Thừa Dự có thái độ như thế nào.

Bây giờ cô lại cảm thấy ảm ức khó chịu, không cách nào giải tỏa.

Kỷ Thành Minh châm một điếu thuốc, nhìn cô:

- Gặp anh người yêu, cảm thấy thế nào?

Cô trợn tròn mắt nhìn anh, không còn gì để nói.

- Đừng nhìn tôi như vậy, tin tôi đi, những điều tôi biết, so với sự tưởng tượng của cô thì lớn hơn rất nhiều.

Anh cười hờ hững, như vẫn luôn thấy cô như vậy. Tay cô xiết thật chặt, sự ảm ức trong lòng không ngừng bốc lên ngung ngụt, không ngừng lao về phía trước.

20. Chương 20: Hiện Tại (9)

Kỷ Niệm Hi cảm thấy cô không thể hiểu nổi bản thân mình, cô vẫn luôn không dám thừa nhận, khi đứng trước mặt Kỷ Thành Minh, cô như biến thành một kẻ đơn thuần trong suốt. Thật ra cô việc gì phải nổi giận với Kỷ Thành Minh, anh ta đâu có nói sai điều gì về cô. Lời anh ta nói không dễ nghe, là do cô không biết phân biệt tốt xấu, đối phương đã cứu mạng cô, chỉ cần đứng trên phương diện này, cô đáng nhẽ phải tỏ ra cung kính với Kỷ Thành Minh chứ không phải giống như kẻ thù như bây giờ. Là do chính bản thân cô vô dụng, cô không dám đứng trước mặt Giang Thừa Dự, không phải chỉ bởi vì cảnh tượng đó kích thích cô, mà còn vì cô sợ hãi, anh sẽ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh như băng, cô sợ rằng ở trong lòng anh cô thật sự đã chết từ lâu.

Nói đến đây, hóa ra cô thật sự rất yếu đuối.

Nhưng lại vẫn cố tỏ ra quật cường, cô biết mình sai, nhưng vẫn cố cật mạnh.

- Anh cho người theo dõi tôi?

Cô đối diện với ánh mắt của Kỷ Thành Minh. Trước kia cô luôn cho rằng đối diện với ánh mắt của người khác là một việc rất khó khăn, ví dụ như cô, chính bản thân cô cũng không dám, nhưng hóa ra chỉ cần xem đối tượng là ai thôi.

Kỷ Thành Minh chậm rãi đưa điều thuốc trên tay xuống gạt tàn, rồi dí mạnh tàn thuốc xuống, ném vào gạt tàn. Lúc anh làm việc này, hành động của anh thật thoải mái, thái độ cũng rất bình thản, không ai có thể nghĩ rằng anh đang làm một việc không hề có ý nghĩa.

Anh nhìn về phía cô, không hề phủ nhận:

- Trung Quốc có một câu thành ngữ rằng, “Mở mười tòa miếu cũng không xây một môn thần”, không phải vì tôi sợ cô sẽ phá hỏng một mối tình được giới truyền thông đánh giá là “Trai tài gái sắc, giai ngẫu thiên thành” ư? Không biết lúc Giang Thừa Dục biết tôi đã âm thầm làm nhiều việc cho anh ta như vậy có cảm thấy cảm động không nhỉ.

Nụ cười của anh như biến những lời nói châm chọc thành sự thật, nhưng trong lời nói dường như lộ ra một chút chân thành tha thiết.

Cô tức giận đến mức cả người run lên.

Cô vốn không phải kiểu người dễ dàng để lộ cảm xúc ra ngoài, nhưng hoàn cảnh ngày hôm nay khá đặc biệt, cô vừa được tận mắt nhìn thấy một cảnh “Tình chàng ý thiếp” rất chân thật.

Một đôi tình nhân không thể không thấy.

Cô không chế lại cảm xúc của mình, thật lâu sau, cô thành công bình tĩnh mở miệng:

- Anh muốn tôi phải làm gì?

- Tôi chưa hề yêu cầu cô phải làm gì hết nhé?

Anh vẫn không thèm để ý.

Chính thái độ này của anh khiến cô không thể nhịn tiếp được nữa, cô vốn chỉ muốn xoa dịu bản thân, ngày ngày có thể trải qua cuộc sống của chính mình. Muốn đạt được thành công con người ta luôn phải chờ đợi, nếu không sẽ chỉ có thể đối mặt với thất bại, cô luôn cho rằng cô có thể chờ, dù chỉ có một mình cô đi trên con đường này, gian nan, cô độc, lạnh lẽ, đau khổ, tổn thương, cho dù không muốn, cô vẫn phải nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục.

- Anh muốn tôi làm gì, thì anh cũng nên nói thẳng ra đi?

Cô thật sự nhìn anh:

- Chưa yêu cầu? Anh mà là loại người hành hiệp trượng nghĩa không cần báo đáp sao? Lúc anh thu mua Hoàng Tuyền anh có để ý đến chuyện sống chết của hàng vạn con người không, anh dồn họ vào chỗ chết, bao nhiêu công nhân vì anh mà thất nghiệp, trôi dạt khắp nơi. Anh tuyệt đối là một kẻ sống vì lợi nhuận, tôi đối với anh có giá trị gì, anh cứ trực tiếp sử dụng đi, anh không cần giấu diếm nữa, tôi sẽ đáp ứng toàn bộ yêu cầu của anh.

Anh hơi hơi nhếch mắt lên:

- Thật hiểu biết nhé.

- Anh...

Anh vẫn không hề thay đổi thái độ, khiến cô vừa ảm ức lại vừa sợ hãi.

- Chuyện tôi thu mua Hoàng Tuyền hình như không hề trái pháp luật, không gây tổn hại đến lợi ích xã hội, cũng không nhiễu loạn thị trường. Cô một mực chụp mũ cho tôi là loại gian thương thương thiên hại lý, chẳng lẽ cô cho rằng tôi chính là loại gian thương như thế, thì nhất định sẽ làm hại cô sao?

Cô hạ lệnh cho chính bản thân phải tiếp tục nhìn anh ta, cô không được trốn tránh.

Miệng anh chợt nhếch lên, cười khinh bỉ:

- Vậy xin hỏi nữ sĩ Kỷ Niệm Hi, cô cảm thấy, trên người cô có gì đáng giá để tôi phải hao tâm tổn sức cướp lấy?

Cô há miệng, không thốt nổi lên lời.

Đúng vậy, cô chỉ có hai bàn tay trắng, ngay cả cái tên cũng không phải thuộc về cô, cô còn có gì đây?

Kỷ Thành Minh từ sofa đứng dậy, nhìn một lượt đánh giá cô, ý cười càng sâu:

- Cô kích động như vậy, có phải vì thấy ăn của tôi, mặc của tôi, dùng đồ của tôi rất đáng xấu hổ đúng không, nên nhất định phải muốn ra ngoài đền đáp cho tôi?

Anh day day trán như muốn nhấn mạnh vào não của mình:

- Cô đã mong mỗi được đền đáp cho sự thiệt thòi của tôi như vậy, vậy tôi sẽ đáp ứng cho cô, được không?

Cô trừng mắt nhìn anh, không thể tránh né, trong ánh mắt còn cất giấu cả sự sợ hãi.

Đây là một người đàn ông vô cùng đáng sợ.

Nội tâm của anh ta, rốt cuộc là như thế nào đây?

Ngay lập tức, cô bị Kỷ Thành Minh đẩy mạnh lên xe. Anh phóng như điên trên đường. Cô không dám cử động, bàn tay cô nắm thật chặt vào ghế ngồi. Cô rất sợ, nếu cô chỉ nơi tay một chút, cô sẽ bị văng thẳng ra ngoài. Hành động của anh ta rất điên cuồng, nhưng thái độ lại vô cùng trấn tĩnh, anh ta dường như đã không còn có thể khống chế được hành vi của chính mình, vậy nên sử dụng một thái độ bình tĩnh để thực hiện một hành động điên rồ.

Cô cắn răng, không phát ra tiếng động.

Tóc cô tung bay, thậm chí như đang rối tung lại với nhau.

Cô không biết anh ta định đưa cô đi đến đâu. Đầu óc cô trống rỗng.

Mỗi khi gặp phải ác mộng, đầu óc cô cũng như bây giờ, trống rỗng, không thể phân biệt được đây là thật hay mơ. Nhưng đây không phải chỉ là một cơn ác mộng, cô đang mở to mắt chứng kiến, cô không thể chống cự.

Cô bị Kỷ Thành Minh lôi xuống xe, một giây sau đó, cô không thèm để ý đến hình tượng mà phun thẳng ra ngoài.

Kỷ Thành Minh chỉ lạnh lùng nhìn cô, vẫn như vậy, như đang nhìn một đối thủ không cùng đẳng cấp, không hề cảm thấy vinh quang.

Thế nhưng, anh không hề có cảm giác muốn che chở cho cô gái này, anh mặc cho cô rũ ra, anh kéo cô dừng lại ở một nơi có vô số chiếc xe BMW đang đỗ, trên đường cũng không hề có biển báo nơi này là đâu.

Cô không biết như vậy là sao, thậm chí phải làm như thế nào.

Cô giống như đang bước vào một không gian khác vô cùng kỳ quái, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Tử thần ẩn nấp khắp nơi, như đang sống trong địa ngục được trang hoàng xa hoa, bài trí khác biệt.

Ngay đến sàn nhà cũng huy hoàng rực rỡ.

Tim cô đập thình thịch.

Càng đi sâu vào bên trong, cô càng nhìn thấy rất nhiều thứ.

Ở đây có rất nhiều phụ nữ, xinh đẹp có, quyến rũ có, sexy có, thuần khiết có, cần gì có nấy.

Ở đây cũng có rất nhiều đàn ông, ple cà vạt, đang ăn no phê phờn, quần áo xốc xếch, hở ra cái bụng căng tròn no nê và lớp áo trong ngực các hình các màu.

Đàn ông và đàn bà được đặt cùng một chỗ, như đang đàn một khúc nhạc mà không cần gọi tên cũng biết đó là ca khúc gì.

Đại sảnh được chia ra thành nhiều khu vực. Có chỗ chỉ chuyên hát nhặt nhẹ phục vụ cho những người trông khá nho nhã, họ vừa uống rượu, vừa ngẫu nhiên trò chuyện vài câu, có người khiêu vũ với phong thái rất sành điệu. Có chỗ lại phát những bản tình ca mờ ám, ở đó có những người đàn ông và đàn bà đang ôm ấp,

người đàn bà ăm mặc gợi cảm, còn người đàn ông thì xấu xa ve vuốt. Có chỗ còn cực kỳ lộ liễu, những cô gái ở đó chỉ mặc bikini như đang ở trên bãi biển..

Cô đã sống ở thành phố này rất nhiều năm, cô không hề biết rằng, ở một thành phố tuyệt vời lại đang che giấu một chỗ như thế này.

Kỷ Thành Minh vẫn lôi kéo cô, đi vào một gian phòng sâu nhất.

Một mùi nước hoa nồng nặc xông tới, cô không thể ngăn nổi bản thân không ngừng ho khan. Một không gian nồng đậm mùi vị phong tình khiến cô không thể không lo lắng.

Những ngọn đèn trùm mờ ảo bao phủ hình ảnh trên sofa, một cô gái xinh đẹp đang ngồi đó, người đàn ông bên cạnh luồn tay xuống dưới váy cô, cô gái đó vẫn tỏ ra tươi cười, như thể đây là một chuyện vô cùng bình thường.

Nhìn thấy cảnh đó, cô dường như ngừng thở.

Đây là chỗ nào?

Cô nhìn Kỷ Thành Minh, không nhịn được mở miệng:

- Đây cũng là... địa bàn của anh?

Kỷ gia vốn gây dựng sự nghiệp dựa vào hắc đạo, đây là chuyện khá nhiều người biết, tuy cha của Kỷ Thành Minh đã cố gắng dùng rất nhiều tiền để tẩy trắng nhưng vẫn không thể phủ nhận quá khứ huy hoàng này. Dù sao ông Kỷ Thiệu Quân có thể nói là đã thành công, ít nhất trong mắt đa số người, Kỷ gia tuyệt đối khá trong sạch.

Nhưng đây là người thừa kế duy nhất của Kỷ gia, lại ngầm điều khiển những chỗ như thế này làm nơi giao dịch giữa quyền và sắc.

Hô hấp của cô càng lúc càng nặng nề.

Kỷ Thành Minh cầm lấy tay cô, chỉ thẳng vào mỹ nữ đó:

- Hình như cô rất khinh thường hành vi của cô ta.

- Sao anh có thể làm như thế, anh không sợ nếu truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Kỷ gia à?

- Tôi làm gì cơ?

Anh lơ đãng:

- Được rồi, xin cô hãy thu lại cái thái độ thanh cao và cái ánh mắt đó của cô ngay. Mỗi cô gái ở đây ít nhất đều dựa vào chính bản thân mình để lao động và kiếm tiền, họ không ăn bám ai hết. Cô phải biết rằng, để đàn ông có thể cam tâm tình nguyện chi tiền, tuyệt đối có thể coi là một loại bản lĩnh đấy, mà đa số mọi người lại không công nhận bản lĩnh này.

- Anh là đồ khốn.

Khi hàm răng cô tuôn ra những lời này, cô thật sự không tìm thấy những từ ngữ nào khác ghê tởm hơn, mà có nghĩ ra, cô cũng không dám nói.

- Anh đã hại biết bao gia đình? Anh lôi kéo mê hoặc bao nhiêu con người, anh có biết không?

Anh nhún vai:

- Xin lỗi nhé, tôi không biết.

- Anh...

Anh nâng cằm cô lên, có vẻ bất khả tư nghị:

- Cô đang đứng về phía người khác để bênh vực kẻ yếu đó ư?

Anh nhẹ nhàng thì bên tai cô:

- Cô có tin không, nếu cô đến quấy rầy chuyện tốt của anh ta, anh ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô đâu, cô có muốn thử không?

- Anh muốn làm gì?

- Tôi đương nhiên là chẳng muốn làm gì hết. Tôi chỉ đang tò mò, sao cô còn nhàn rỗi để lo chuyện của người khác.

- Anh có ý gì?

- Có ý gì à?

Anh tỏ ra hơi hơi suy nghĩ:

- Chẳng phải cô đang hỏi tôi muốn làm gì ư? Tôi quên không tính toán, đại khái là cô đã tiêu của tôi vài trăm vạn, cô cảm thấy cô có thể làm thuê bao nhiêu năm thì trả được hết cho tôi đây? Kể cả cô còn sống, có khi tôi cũng chẳng chờ nổi. Nên tôi đã thay cô nghĩ ra một phương pháp nhanh chóng để có thể thanh toán toàn bộ nợ nần một cách nhanh nhất.

- Anh muốn làm gì?

Cô vừa kích động vừa sợ hãi.

- Nhìn xem, cô hình như đã biết tôi muốn làm gì rồi.

Anh mỉm cười, ném cô ngã thẳng xuống cái sofa gần đó.

Anh phất tay, lập tức có người tiến vào.

- Sắp xếp cho cô ta đi tiếp khách.

Miệng anh bỗng nhếch lên, tỏ ra sung sướng thưởng thức những giọt mồ hôi như ngọc của cô đang rơi trên trán cùng với khuôn mặt trắng bệch.

Thành cao, quật cường.

Anh không thích nhìn thấy hai tính cách này của cô.

- Kỷ Thành Minh, anh là đồ khốn.

- Đây là lần thứ hai cô nói về tôi như vậy, tôi tất nhiên sẽ không làm hổ thẹn danh hiệu này của cô phong tặng.

Anh tháo ngay lớp mặt nạ nguy trang bằng một khuôn mặt lạnh như băng, như thể đây hoàn toàn là hai con người khác nhau:

- Nhớ kỹ, chọn cho cô ta một khách giàu có vào, không có yêu cầu gì khác.

Lúc cô bị người ta lôi đi, anh còn rất bình tĩnh dặn dò cô:

- Như vậy mới có thể trả nợ nhanh được, cô nên vui mừng mới đúng.

21. Chương 21: Quá Khứ (11)

Bốn năm trước, tại tầng cao nhất tòa cao ốc tập đoàn quốc tế Long Thành, một chàng trai vô cùng khôi ngô tuấn tú đang ngồi trong văn phòng làm việc của mình, trên tay anh cầm một cây bút, anh đang nhanh chóng ký tên mình vô số lần một cách rất thờ ơ. Chiếc ghế xoay không ngừng chuyển động, chứng tỏ tâm trạng Giang Thừa Dư đang không tồi chút nào. Trước mặt anh là một màn hình đang phát lại hiện trạng trực tiếp được quay bằng camera. Anh nhìn rất lâu một cách nghiền ngẫm, hiện anh đang cảm thấy rất thú vị, nhất là khi Giang Lục Nhân bị các nhân viên lâu năm trong công ty bắt nạt. Họ cố tình không nói rõ công việc cụ thể cô phải làm mà luôn chăm chăm soi mói các khuyết điểm của cô. Cô chỉ biết mím môi, không hề phản bác, chỉ gật đầu. Trong tình trạng đó, cô càng gật đầu, họ càng chỉ trích nặng nề.

Một học sinh trung học thì có thể làm được cái gì đây, ngày nào cũng đánh đi đánh lại các tài liệu có sẵn, làm mấy việc lật vặt, rồi lại gõ gõ ..

Anh đặt cây bút trên tay xuống, để hai tay lên đầu gối, nhàn nhã tiếp tục xem.

(mpvm: vãi, nam suýt chính của chúng ta, đừng hỏi vì sao mình ghét tên này.)

Khóe miệng của anh hơi nhếch lên, thể hiện rõ sự sung sướng trong lòng.

Vì sao cô càng không thoải mái, anh càng cảm thấy sảng khoái?

Bắt đầu từ khi nào, anh bắt đầu so đo tính toán với một cô nhóc như vậy?

Anh tự ngẫm lại một chút, hẳn là vì anh không thích sự nhần nhện biểu hiện trên khuôn mặt cô, ví dụ như khi mọi người đều xúm vào bắt nạt cô, cô lập tức sẽ giả vờ đáng thương như vậy, mọi người lại càng coi cô như một tội phạm đã mắc phải tội ác tày trời. Lại còn cả sự bình tĩnh trên khuôn mặt cô, sự trầm tư đó không hề phù hợp với tuổi của cô, giống như trên khuôn mặt đó luôn đeo một cái mặt nạ, khiến người ta không khỏi muốn bằng mọi cách lột bằng được cái mặt nạ đó ra, để xem rốt cuộc cô thuộc dạng người gì. À, ngược lại, anh luôn cảm thấy cô là một cô gái dối trá, nên anh không thích cô, nên anh không muốn nhìn thấy cô, chúng tích tụ lại thành sự chán ghét. Một cô gái mười sáu tuổi, phải vô cùng rạng rỡ, sao lại trở thành kiểu người như thế này?

Anh tắt màn hình đang chiếu những hình ảnh khiến anh mất vui, một lần nữa quay lại với công việc, thật nhàm chán, thế nhưng anh lại tình nguyện theo dõi cô.

Thật ra, mấy ngày này, Giang Thừa Dữ không chỉ làm một việc nhàm chán như vậy. Trước giờ tan tầm, anh sẽ đánh xe đến ngã rẽ trước cửa công ty, sau đó mới chậm chạp gọi điện thoại.

- Ra đi.

Giọng anh mang theo mệnh lệnh của một ông chủ, anh thích tác phong này, ai cũng phải tuân lệnh anh, dù anh có sai cũng không một ai dám vạch trần anh.

- Còn có việc chưa làm xong.

Giang Lục Nhân ôm một chồng tài liệu, cô rất muốn nói rằng cô vẫn chưa thể tan ca, cô không thể về nhà sớm được.

- Anh nói ra ngay.

Anh hơi nhíu mi, ngón tay gõ gõ nhịp trên tay lái.

Cô lại nhìn chồng văn kiện trên tay, đành nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Khi nào tan ca em sẽ gọi sau.

Nói xong, cô lập tức tắt máy. Cô nhận điện thoại một các cực kỳ lén lút, nếu bị người khác nhìn thấy không biết họ sẽ lôi cái loại nội quy nào ra giáo huấn cô đây.

Cô là loại người không thích nói cái câu “Tại mọi người quá đáng”, vì cô biết đối phương cố tình, nên cô không muốn lãng phí thời gian để nói những lời như vậy.

Giang Thừa Dữ lần đầu tiên bị người khác đập máy trước, thế nên tất nhiên anh cảm thấy hậm hực. Anh chưa bao giờ bị người ta đối xử như vậy, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy xao động, không sao, thật sự không sao hết.

Một tay anh nắm lấy vô-lăng, khởi động xe, lao nhanh như bay. Khi xe đã đi được một quãng rất xa, anh lại cảm thấy mình hành động như một cậu bé đang giận dỗi. Anh dừng xe, quay đầu, quay lại vị trí cũ.

Anh sẽ khiến cho cô phải thất bại một lần.

Anh dựa vào chỗ ngồi, châm một điếu thuốc, hút một cách tinh tế.

Rất lâu sau Giang Lục Nhân mới từ công ty đi ra, cô chính là kiểu người đối xử với mọi sự vật sự việc như nhau, một khi đã chuyên tâm, cô sẽ hoàn toàn bỏ qua tất cả mọi thứ xung quanh. Đến khi ra đến bên ngoài

cô mới nhận ra, nhưng có vẻ đã muộn, cô cảm thấy thái độ của cô đối với Giang Thừa Dự có phần không phải.

Cô lập tức khởi động lại di động, không có tin nhắn hay bất kỳ một cuộc gọi lỡ.

Cũng đúng, anh sẽ không bao giờ xem trọng cô như vậy đâu, cô cần gì phải tự mình đa tình.

Thế nhưng cô chắc chắn không thể ngờ rằng, vì cô mà Giang Thừa Dự hôm nay đã phải đợi từ xế chiều cho đến lúc hoàng hôn buông xuống.

Khi cô xuất hiện ở sau gương chiếu hậu, Giang Thừa Dự híp mắt, chăm chú dõi theo một bóng dáng đang từ từ tiến lại.

Khi xe anh xuất hiện trước mắt cô, bước chân của cô lập tức trở nên gấp gáp, cô thở hổn hển vài cái, rồi mới đi về phía anh.

Cô thật không ngờ, anh vẫn chờ ở đây, mà chính bản thân anh cũng không ngờ.

Sau khi cô lên xe. Giang Thừa Dự mới nhìn đồng hồ:

- Hình như công ty chúng ta không trả tiền làm thêm giờ cho thực tập sinh.

Cô nhận ra anh đang chế nhạo cô, cô chỉ im lặng ngồi lên xe.

Anh lái xe, lại cảm thấy hơi không thoải mái trong lòng, nhưng anh không thể nói rõ đây là cảm giác gì, nên không thể ngăn lại:

- Công việc thế nào rồi?

Anh nhớ rõ hình như anh đã từng hỏi cô về vấn đề này, và cô cũng đã từng trả lời anh về vấn đề này.

- Không tồi.

Câu trả lời của cô vẫn không có gì thay đổi.

- Không tồi?

Anh nhắc lại một lần nữa, lại có vẻ hơi hơi buồn cười và... buồn bực.

Cô chỉ nghi ngờ liếc nhìn anh một cái, rồi im lặng không trả lời.

Cho dù có cảm thấy suy sụp, cô cũng sẽ không nói với anh, vì anh hẳn ngoài sự vui sướng khi nhìn thấy cô gặp tai họa thì sẽ không có bất kỳ một cảm xúc nào khác. Một khi đã như vậy, cô không việc gì phải lộ miệng vết thương cho người khác được thoải mái, cô vẫn chưa phải người vĩ đại như thế.

Thế nhưng, Giang Thừa Dự lại không đưa cô về nhà.

- Cùng anh đến tham dự một bữa tiệc.

- Hả?

Cô hơi ngạc nhiên.

- Nếu không em nghĩ tại sao anh phải chờ em lâu như vậy?

Cô hơi miết nhẹ môi, cô đâu có yêu cầu anh ta chờ, tự anh ta cam tâm tình nguyện lại còn tỏ ra vênh vênh vảo vảo.

Giang Thừa Dự tỏ ra khó chịu vì phải đưa cô đi trang điểm và chuẩn bị quần áo. Chuyên gia trang điểm nhìn anh với vẻ tò mò dò hỏi nguyên nhân anh đưa một cô bé vị thành niên đến đây, anh tốt bụng trả lời:

- Vì là vị thành niên nên mới cần các vị biến thành đã trưởng thành.

Sau đó lại nhìn cô bằng ánh mắt kén chọn chê bai đáng người cô.

Được rồi, rút gọn toàn bộ quá trình, Giang Thừa Dự đưa Giang Lục Nhân đến một bữa tiệc mà “hào quang tỏa ra bốn phía.”

Giang Lục Nhân phần lớn chưa bao giờ được đặt chân đến những bữa tiệc như thế này, vì thế ánh mắt cô đặt trên những người duy nhất cô biết ở đây.

Giang Lục Nhân chưa bao giờ cảm thấy thân phận của mình và Hướng Tư Gia là “mãnh hổ địch tướng”. Ông Chu Duyệt còn gọi các cô là “Trời sinh Du sao còn sinh Lượm”, nhưng những lời này phải dành cho Giang Thừa Dữ và Kỷ Thành Minh mới là chuẩn xác. Hai người này, tuổi tác tương đương (sinh cùng năm), gia thế tương đương, thân phận tương đương, đến ngay cả cơ sở giáo dục cũng tương đương, cùng xuất ngoại và về nước trong một năm, cái loại duyên phận trời trêu này cũng thật hiếm có khó gặp nha.

Điều quan trọng nhất chính là họ đều dốc hết sức đưa sản nghiệp lên đỉnh cao, vì thế người khác không thể không đánh giá cao về họ.

Giang Lục Nhân nhìn hai người này, thật khó có thể nói ai hơn ai kém, nhưng nếu từ đáy lòng mà không hề dối trá, cô vẫn quyết định sẽ để Giang Thừa Dữ nhỉnh hơn một chút. Kỷ Thành Minh bị knockout vì khuyết điểm mà theo đánh giá của cô, anh ta là con người dối trá.

Trên các tờ báo là cải, Giang Thừa Dữ vẫn thắng anh ta, bạn gái anh đủ các loại ngôi sao, siêu mẫu, cho đến cả những danh môn khuê nữ, thiên kim tiểu thư. Trong khi đó, Kỷ Thành Minh chỉ có duy nhất một Hướng Tư Gia đáng thương, nhưng vẫn chưa chia tay.

Giang Lục Nhân tự cảm thấy bản thân là con người thật nhàm chán.

Giang Thừa Dữ và Kỷ Thành Minh đứng bên cạnh nhau, hào quang tỏa ra tứ phía, thế nhưng nội dung câu chuyện lại chẳng thể hài hòa.

- Tổng giám đốc Kỷ không phải đang công tác ở Singapore sao? Bận trăm công nghìn việc mà vẫn vội vã đến đây, thật chuyên nghiệp biết bao.

- Chỉ có thể cảm ơn sự quan tâm vô cùng sâu sắc của tổng giám đốc Giang đây, thế nhưng sự vất vả của tôi sao có thể so sánh với ngài, chỉ cần ngồi trong văn phòng gọi vài cú điện thoại lại có thể xử lý ổn thỏa mọi công việc, khiến người khác không thể không bội phục. Cha tôi luôn nhắc nhở tôi phải học hỏi ngài đấy.

- Đây là do tổng giám đốc Kỷ khiêm tốn, mồm miệng của tôi sao có thể địch nổi ngài đây, dù sao cũng phải chờ xem ai là người cười cuối cùng.

- Xn cảm ơn tổng giám đốc Giang đã khen tặng.

- Tôi sao thể khách khí với ngài như với người ngoài chứ.

- Cảm ơn tổng giám đốc Giang đã coi tôi như người trong nhà.

Kỷ Thành Minh cười đầy ẩn ý.

....

- Thế nhưng tôi vẫn bội phục tổng giám đốc Kỷ, có thể vừa xử lý mọi việc vô cùng gọn ghẽ, vừa có thể ngày ngày đến trường đưa đón người yêu, thật vô cùng nhân hạ thoải mái, khiến người bình thường không sao có được.

- Ngoại trừ công việc cũng không thể bỏ quên bạn gái được, nếu không con gái mà nổi giận, thật không sao chịu nổi.

Rồi Kỷ Thành Minh lại liếc nhìn Giang Lục Nhân.

- Nói vậy hẳn em gái ngài cũng hiểu nhỉ.

- Em gái tôi thật sự rất ngoan, không bao giờ giận dữ với tôi, khiến cho những kẻ âm mưu dòm ngó phải lập tức tránh xa nhé.

- Tôi thấy làm việc quan trọng nhất vẫn phải dựa vào kết quả.

- Hẳn diễn biến quá trình của tổng giám đốc Kỷ chẳng lẽ tồi tệ đến mức không thể nói ra à?

- Đối với con gái thì đâu thể đánh giá là xấu hay không, đơn giản chỉ là một người đàn ông chiều chuộng một cô gái, khiến cho người khác phải đổ mắt thêm thương thôi.

...

Giang Lục Nhân không muốn xen vào tìm đường chết. Cô hết nhìn trần nhà, lại nhìn sang bên cạnh.

Cái từ “chiều chuộng” trong suy nghĩ của Kỷ Thành Minh, nếu được phát ra từ miệng của một người đàn ông khác, có lẽ cô sẽ cảm thấy cảm động chút chút, nhưng nếu từ miệng Kỷ Thành Minh nói ra, cô liền lập tức liên tưởng đến một kẻ vênh vênh vào vào, coi một cô gái nào đó như một con cún cưng để chăm nuôi, cho nó ăn, cho nó uống, nếu tâm trạng vui vẻ còn cho nó quần quanh người. Cái loại con gái không có suy nghĩ, không có tính cách, cứ như con chó con mèo đó, lại còn được một người đàn ông như vậy chiều chuộng, không hiểu sao, cứ nghĩ đến cô lại cảm thấy hơi hơi sợ.

Cô sẽ không nói ra để đắc tội với người ta đâu, vì đúng là có rất nhiều cô gái đã biến thành kiểu thú cưng như vậy, được nuông chiều đến mức coi trời bằng vung.

Lần nào cũng vậy, cô muốn thử nhìn xem nếu chủ nhân của lũ “thú cưng” đó mà phá sản, xem có chuyện gì sẽ xảy ra nào?

Thế nhưng, chỉ cần liếc nhìn thoáng qua Kỷ Thành Minh, cô cảm thấy hình như bản thân hơi hư hỏng, cô lập tức tự bắt bản thân nhanh chóng tỉnh lại, suy nghĩ về một người xa lạ như thế, hẳn chẳng tốt đẹp gì.

- Xem ra em gái anh không có nhả hứng đối với cuộc nói chuyện của chúng ta, hình như tôi đã quấy rầy đến tình cảm thân thiết của hai anh em.

Kỷ Thành Minh hư hư thực thực nói một câu.

Giang Lục Nhân nhú mi.

Tình cảm anh em thân thiết, từ bao giờ Kỷ Thành Minh lại có cái “nhân lực” này.

Giang Thừa Dự vẫn không nói gì thêm, cô vẫn đứng bên cạnh làm bạn nhảy của anh.

Vừa rồi cô định hỏi tại sao Kỷ Thành Minh không đưa Hương Tư Gia đến, nhưng cô lại không muốn khiến bản thân trở nên ngớ ngẩn, nên đã không mở miệng nói ra.

- Vì sao lại đưa em đến đây?

Giang Lục Nhân cảm thấy trước mắt vẫn còn một vấn đề cần trao đổi với Giang Thừa Dự.

- Quyết định khẩn cấp thôi, những chỗ như thế này không thích hợp đưa bạn gái đến.

Phải đưa cô đến đây, mới khiến anh cảm thấy việc chờ đợi cô cả buổi chiều lâu như vậy có chút giá trị, không đến mức quá ngu ngốc, còn về phần bữa tiệc này, anh không hề có hứng thú.

22. Chương 22: Quá Khứ (12)

Tuy Giang Lục Nhân không thích người khác nhìn cô bằng ánh mắt vênh vênh tự đắc, thế nhưng cô vẫn biến tất cả những mệt mỏi đó thành động lực cổ vũ cho chính bản thân cô. Sẽ có một ngày cô sẽ đứng trên đầu những kẻ đã khinh thường cô, nhưng với điều kiện là cô phải trở nên vĩ đại. Mặc dù tư tưởng này khá AQ nhưng đó là cách cô luôn dùng để đối phó với chính bản thân mình.

Giống như giờ phút này đây, khuôn mặt những người đang đứng đối diện cô để mang theo ý cười, vênh vênh vào vào tuyên bố thực tập sinh như các cô may mắn thế nào mới được tham dự bữa tiệc chiêu đãi cho công ty tổ chức. Trên thực tế, hình như tập đoàn quốc tế Long Thành chuẩn bị khai trương một khách sạn lớn, hạng mục này đã tiêu tốn của rất nhiều vốn cũng như nhân lực. Hiện nay phía bên đơn vị chủ quản muốn lấy lòng đối với các đơn vị quan chức, và đầu tiên họ sẽ để cho các nhân viên trong công ty thử nghiệm trước.

Những người được đến đây đều giữ chức không nhỏ, khó trách họ luôn tỏ thái độ cao ngạo.

Sau khi Giang Lục Nhân được người khác nhắc đi nhắc lại là cô may mắn của cô may mắn, thì cô cũng sẽ nói với chính bản thân mình, hẳn cô khá may mắn rồi.

Đồng hành cùng đoàn công nhân viên lên xe đến khách sạn, suốt dọc đường đi, cô đều được nghe các đồng nghiệp to nhỏ bàn tán về chuyện này. Giang Lục Nhân chỉ tưởng rằng đây chỉ là một khách sạn, nhưng hóa ra nơi đây còn bao hàm rất nhiều dịch vụ khác, không biết có phải vì khách sạn này quá sang trọng hay vì bản thân cô chưa bao giờ được nghỉ tại các khách sạn lớn như thế này. Cô cho rằng địa điểm các đồng nghiệp nhắc đến là tên của một khu du lịch. Hơn thế, qua lời của họ cô còn được biết, lần này lấy danh nghĩa đãi ngộ cho các nhân viên trong công ty, nhục mục đích chủ yếu là để che dấu việc Giang Thừa Dự mời một số quan chức trong chính phủ nói chuyện, mà câu chuyện họ nói đến đều khiến mọi người rất hiếu kỳ, hình như là tiếp đãi ngành thanh tra đo lường thủy chất. Tập đoàn Long Giang đã sớm tuyên truyền rằng suối nước nóng ở đây là hoàn toàn tự nhiên.

Cô cũng không hiểu hàm ý ẩn sau những thông tin này, vì người thường chỉ có thể hiểu biết mù mờ đối với những mặt tối của xã hội, họ đều biết và khẳng định là có.

Thế nhưng, suy nghĩ duy nhất trong đầu Giang Lục Nhân là, chẳng trách Giang Thừa Dự cũng đến đây.

Xin đừng hiểu nhầm, Giang Thừa Dự chắc chắn sẽ không bao giờ báo cáo lộ trình công tác cho cô biết, chỉ là qua biết được qua lời các đồng nghiệp ở đây thôi. Khi Giang Thừa Dự mời cô đến đây, thái độ ra lệnh của anh ta khiến cô rất khó chịu, cô còn không biết anh ra sẽ dùng tuyệt chiêu gì để thuyết phục ông Giang Huy, thế nhưng nguyên văn anh chỉ nói duy nhất một câu: “Con cũng đi.”

Sau khi đến khách sạn, đầu tiên Giang Thừa Dự mở một hội nghị khẩn cấp.

Tất nhiên cô không có tư cách dự hội nghị đó, đây là cô nghe người ta kể lại, hơn nữa ngay cả bóng dáng Giang Thừa Dự cô còn không được nhìn thấy.

Vậy nên cô hoa hoa lệ lệ lẻo đẻo theo sau phục vụ các vị tiểu thư ở đây. Đồng nghiệp đều không mang theo áo tắm nên các nàng đều muốn đi mua. Giang Lục Nhân trở thành người được hoan nghênh nhất ở đây, cô bị lôi đi thử đồ.

- Em thấy chị mặc thế nào?

- Không tồi.

- Sao chị cảm thấy vẫn chưa đủ gợi cảm nhỉ?

Gợi cảm cho ai ngắm nhỉ?

- Không phải như thế là vừa đẹp ả?

Đối phương hớn hở tươi cười:

- Em đúng là một cô bé.

Giang Lục Nhân bỗng thấy run rẩy, nếu không phải phục vụ biết bao nữ đồng nghiệp như vậy, trước đây cô cảm thấy các kiểu áo tắm nhìn qua đều chả khác gì nhau, điểm duy nhất không giống nhau là người mặc tình nguyện hở ra bao nhiêu thịt.

Bị các nữ đồng nghiệp dày vò quá lâu, cô cảm thấy hơi mệt, liền đi ngủ.

Kết quả là cô ngủ một giấc rất dài. Khi cô tỉnh dậy đi ra ngoài đã chẳng còn ai. Ra đến đại sảnh, cô mới biết họ đang ở bể bơi rồi sau đó sẽ đến bể nước nóng.

Tha lời cô theo để mua áo tắm gợi cảm rồi trả công cô như thế này đây?

Cô ngốc nghếch cười hề hề.

Lý do để cô đi đến bể bơi tưởng chừng quá đơn giản, cô muốn xem người ta làm gì ở đó. Từ bé đến lớn, cô chưa từng được đến những chỗ như thế bao giờ. Đến nơi, cô hơi há hốc mồm, thật giống y hệt một chương trình quảng cáo đang phát trên TV. Ở đây có vô vàn mỹ nữ trong bộ đồ tắm hai mảnh, và một vài anh chàng đang bám dính vào các cô nàng đó.

Vây quanh Kỷ Thành Minh cũng có vài đôi như vậy.

Cô thật sự hoài nghi chỉ số thông minh của chính mình, biết bao cô gái trang điểm thật đẹp để thu hút sự chú ý của phái mạnh, vì sao cô ghen ghét mà chê người ta gian xảo chứ. Ngược lại, đây là cơ hội đặc biệt tốt nhé, chẳng mấy khi Giang Thừa Dự cùng hòa đồng vui chơi với các nhân viên cùng một chỗ như hôm nay. Nếu họ may mắn tạo nên ấn tượng tốt với tổng giám đốc, đầu tiên chưa nói đến vinh hoa phú quý, kể cả chút tin tức mập mờ cũng không tồi nhé, dù sao điều kiện của Giang Thừa Dự cũng không tệ.

Có muôn vàn màu sắc sắc sỡ của mọi kiểu bikini khác nhau, nhưng không kiểu nào chịu kém phần gợi cảm.

Cô nhìn về hướng Giang Thừa Dự, cô hơi khó hiểu, không biết anh đang nghĩ gì.

Được vô số mỹ nhân bao vây, kể cả không cảm thấy rung động chắc cũng thoải mái không ít, ít nhất anh đã hoàn toàn chứng minh được sức quyến rũ của mình.

Bể bơi ở đây được xây thành hai tầng cao thấp, giữa hai tầng được thiết kế tựa như một thác nước rời thiên nhiên nho nhỏ. Một vài anh chàng to gan một chút đang nhảy thẳng từ trên xuống, đu người thật mạnh. Lại có vài cô nàng đồng nghiệp nhát gan đang không biết phải làm thế nào để bơi từ tầng trên xuống dưới.

Dù sao cũng luôn có ngoại lệ.

- Em sợ lắm.

Giang Lục Nhân nghe thấy lời cô nàng thực tập sinh Đàm Hiểu Nguyệt thốt ra. Cô gái này bình thường khá ít nói, rất ít khi bàn tán chuyện thị phi của người khác. Vốn Giang Lục Nhân có ấn tượng không tồi với cô.

Cô ấn tượng ở chỗ, những khi mọi người không để ý đến cô, Đàm Hiểu Nguyệt vẫn trước sau như một, dường như cô ta không bao giờ quan tâm đến mấy trò hề mà các bà tám đang buôn dưa lê.

Giờ đây, chính cô gái luôn tỏ ra là người an an ổn ổn, lại khiến người ta há hốc mồm.

Mấy hôm trước Đàm Hiểu Nguyệt còn nói với cô rằng cô ấy muốn thử cảm giác nhảy từ trên thác xuống, thế mà bây giờ cô ấy lại có thể diễn trò như vậy.

Trên khuôn mặt Đàm Hiểu Nguyệt thể hiện sự sợ hãi, thế nhưng trong lòng lại vô cùng nôn nóng muốn được thử sức.

Có hai chàng trai vừa nhảy từ trên xuống, một người trong đó là Giang Thừa Dự.

Nghe thấy lời Đàm Hiểu Nguyệt, đồng nghiệp nam kia lờ ra xa, không biết là vô tình hay cô ý đây nhỉ.

Giang Thừa Dự rất ít khi tỏ thái độ trong công việc, ngược lại mối quan hệ với cấp dưới cũng không tồi:

- Không sao đâu, em nhảy đi, tôi sẽ đỡ em.

Giang Thừa Dự càng nói, ý cười trên khuôn mặt Đàm Hiểu Nguyệt càng lan rộng, thế nhưng vẻ sợ sệt yếu ớt vẫn còn.

Cô nàng yếu ớt đứng dậy, thực hiện vài động tác khởi động vô cùng hấp dẫn, bảo sao từ xưa đến nay, hầu hết các tiểu tam đều là những ả hồ ly tinh mềm yếu.

- Em vẫn sợ lắm.

- Chẳng lẽ em không tin vào thực lực của tôi.

Đàm Hiểu Nguyệt đành nhảy xuống, Giang Thừa Dự đỡ được cô nàng.

Giang Lục Nhân chớp chớp mi, cô nghĩ, nếu Giang Thừa Dự đổi từ “thực lực” thành “năng lực”, không biết cô có thể tưởng tượng nổi kết quả nữa không đây.

Xem hết cảnh này, cô cảm thấy chính mình cũng nên chào cảm ơn nhỉ.

Cô không có hứng thú bơi lội, nên định đến bể nước nóng ngâm mình.

Đặc biệt là khi cô đang định mặc bộ áo tắm giống như của học sinh tiểu học, không chừng cứ ở đây, có khi cô bị cười cho thối mũi. Nhưng nếu để cô lựa chọn, nhất định cô sẽ không đổi sang bộ áo tắm khác, cô chưa muốn bị vì mấy bộ áo tắm mới này mà trở thành cái đinh trong mắt các vị nữ đồng nghiệp ở đây đâu.

Thế nhưng vừa bước được hai bước, cô lại bị ai đó gọi lại, Giang Thừa Dự đột nhiên mở miệng:

- Bể bơi này có phải không hợp ý tiểu thư đây sao? Sao lại phải vội vàng đi gấp như thế nhỉ.

Giang Lục Nhân nhấm mắt lại:

- Tổng giám đốc, tôi đang định quay về thay áo tắm ạ.

Giang Thừa Dự dường như rất đắc ý khi nhìn thấy thái độ nhân nhượng vì lợi ích toàn cục của cô. Anh nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Thật phiền phức.

Thế nhưng cô còn chưa đi được hai bước, lại có một tiết mục mới được trình diễn. Cuộc sống đúng là một bộ tiểu thuyết toàn những tình tiết cầu huyết.

Một mỹ nữ thanh mảnh mặc một bộ bikini hai mảnh vô cùng nóng bỏng đang đi đến bên cạnh Giang Thừa Dự.

Trong nháy mắt, cô nghĩ đến tình tiết khi nữ nhân vật chính trong các bộ phim điện ảnh xuất hiện. Duy chỉ đáng buồn là hiện cô đang đóng một vai phụ nhỏ trong bộ phim ấy, một vai phụ nhằm càng tôn lên vẻ đẹp mê hồn của nữ diễn viên chính.

Thật may là cô đang không mặc một bộ bikini đến đây, nếu không cô thật sự sẽ biến thành một con quạ đen mắt.

Và trong đầu cô xuất hiện một ý tưởng, cô phải đi mua một bộ bikini thôi.

Mỹ nữ đi thẳng về hướng Giang Thừa Dự, với vẻ đẹp như thể một mỹ nhân ngư.

Đàm Hiểu Nguyệt đang đứng bên cạnh Giang Thừa Dự lập tức bị che mất toàn bộ hào quang, mọi người chỉ liếc qua cô ta một giây, sau đó trực tiếp bỏ qua để theo dõi Giang Thừa Dự và mỹ nữ kia.

Giang Thừa Dự mỉm cười giới thiệu Nghiêm Tổ Nhi, Nghiêm đại tiểu thư với mọi người. Tất cả lập tức cùng tỏ ra một biểu cảm vô cùng hiểu chuyện.

Giang Lục Nhân dường như đã từng được nghe bà Văn Dao đề cập đến cái tên này. Hình như, bà muốn ghép đôi cho Giang Thừa Dự và Nghiêm Tổ Nhi, dù sao cả hai cũng đều xấp xỉ tuổi nhau.

Cô bước vài bước, đến cửa soát vé.

Không biết Nghiêm Tổ Nhi và Giang Thừa Dự đang nói gì với nhau, hai người cùng nhảy xuống bể bơi rất nhanh, chắc là đang thi đấu. Kết quả không cần phải nói, dĩ nhiên là Nghiêm Tổ Nhi thua, thế nhưng cô nàng vẫn ngồi bên cạnh Giang Thừa Dự trong tư thế cực kỳ mờ ám y như trước.

Giang Lục Nhân chỉ cười, họ vẫn còn cách nhau một khoảng cơ đấy.

Tầm mắt Giang Lục Nhân đang liếc về phía gương mặt của Giang Thừa Dự và Nghiêm Tổ Nhi, cô nhìn đi nhìn lại hết người này đến người kia, đại khái cô cảm thấy mình đang đóng vai trò một khán giả đến xem kịch góp vui.

Đàm Hiểu Nguyệt đang đứng một bên trò chuyện với vài người khác, không ai có thể nghĩ rằng cách đây vài phút, cô nàng còn vừa dụ dỗ Giang Thừa Dự cơ đấy.

Bởi vì công chúa đã xuất hiện nên tất cả mọi người đều cảm thấy, đây không phải chỗ của mình.

Trước khi công chúa xuất hiện, trong đầu ai cũng từng ôm ấp một hi vọng, biết đâu mình là một cô bé Lọ Lem.

Trước cảnh tượng này, cô chợt có cảm giác, chính bản thân cô cũng là một diễn viên, đồng thời cũng là một người ngoài cuộc.

Tay cô bất chợt nắm chặt lại, không phải vì cô hâm mộ hay ghen tị với Nghiêm Tổ Nhi, mà chỉ là, tại sao Giang Thừa Dự không biết đường lùi một bước, giữ một khoảng cách với cô ta là được.

23. Chương 23: Quá Khứ (13)

Giang Lục Nhân chỉ nhớ được rất ít đối với những chuyện đã xảy ra ở bể bơi. Cô nhớ lúc đó cô chạy thẳng ra ngoài cổng, cô không rõ vì sao, nhưng cô chỉ cảm thấy cực kỳ nổi giận. Trong lòng lại vẫn còn chút kìm nén, vì cô không bao giờ có thể nổi điên ở giữa chốn đông người như vậy, nên cô đành phải tự cố gắng chịu đựng. Cô quay lại phòng mình, tìm một vài bộ áo tắm, rồi trong đầu lại hiện lên thân hình nóng bỏng của Nghiêm Tố Nhi, cô chợt cảm thấy may mắn vì mình đã không đến bể bơi để tự làm bẽ mặt, ít nhất cô cũng có thể chứng minh rằng cô là người biết thân biết phận. Ngay sau đó, cô chạy ra ngoài mua một bộ bikini mới, thử hết bộ này đến bộ khác, rốt cuộc cũng chọn được một bộ tạm ổn để đi xuống bể bơi.

Trên đường trở về, cô tự hỏi bản thân vô số lần, cô đang làm cái gì vậy, chẳng lẽ chỉ cần thay một bộ bikini là có thể nhanh chóng hóa thân thành một người khác hay sao?

Cô vẫn nhớ rất rõ hồi bé, lần đầu tiên khi xem bộ phim tình cảm lừa đảo “Thủy Nguyệt Đồng Thiên”, cô thích nhất là tình tiết khi Doãn Thiên Tuyết trở về. Không ai có thể ngờ rằng khi Doãn Thiên Tuyết quay trở lại đã biến thành một người giàu có và mạnh mẽ như thế, khiến cho những kẻ đã khinh thường và hăm hại cô ấy sợ mất mật. Cô từng hi vọng sẽ có một ngày mình cũng trở nên như thế, lập tức biến thân, trở thành người lợi hại nhất, hấp dẫn nhất.

Thế nhưng đó chỉ là một tình tiết ảo tưởng mơ mộng hão huyền mà thôi.

Cô cảm lấy bộ bikini của mình, không biết lúc mặc lên cô có thể hấp dẫn được ai đó không đây.

Hẳn là có lẽ cô sẽ không bao giờ có thể trở thành người như vậy, ngẫu nhiên cô lại nghĩ đến chương trình “nhớ mãi không quên” thường xuất hiện trên TV.

Đối với những chuyện đã khắc sâu trong trí nhớ, dù đã qua bao lâu, khi nhớ lại cô vẫn không thể không hoảng hốt.

Nhưng tất cả đã là chuyện đã qua, sau khi hôn mê, cô tỉnh lại trong bệnh viện, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Giang Thừa Dự, cô mơ hồ lục lại trí nhớ, lại cảm thấy hoảng sợ, thật may trong họa có phúc cô vẫn nhớ trước khi té xỉu cô được Giang Thừa Dự bế lên. Anh vẫn không quên châm chọc cô rằng, cô ngã rất đúng lúc, mà cô gầy như thế này sẽ mang tiếng xấu cho Giang gia. Thật may là cô đã hôn mê, nếu không cô không biết phải trả lời câu nói đó như thế nào.

- Tỉnh rồi à?

Giang Thừa Dự nghiêm mặt lạnh lùng nhìn cô, không đợi cô trả lời đã nói luôn:

- Ngu ngốc.

Cô không sao có thể phản bác lời nói của Giang Thừa Dự, bởi chính bản thân cô cũng nghĩ như vậy. Đã không biết bơi còn nhảy xuống bể bơi, người như cô cũng thật hiếm có nhé.

Cô liếc nhìn về phía bó hoa và trái cây đang bày một bên bàn:

- Họ tới đây á?

“Họ” ở đây là ám chỉ các đồng nghiệp, cô còn đang thoải mái mặc sức liên tưởng lúc Giang Thừa Dự ôm cô đến bệnh viện, trong mắt những người đó, cô có phải cũng giống như cô nàng Hiếu Nguyệt nhảy từ trên bể bơi xuống kia không đây, thật là không biết tự lượng sức mình.

Ánh mắt Giang Thừa Dự quét một vòng trên khuôn mặt cô, anh rõ ràng không phải là người kiên nhẫn, quan trọng nhất là anh cũng không hiểu nổi anh đang bức tức cái gì chứ, cảm giác này thật kỳ lạ. Nhiều năm sau này khi nhớ lại, anh cho rằng thời điểm đó dường như anh đã dự cảm được những nhận định của anh sắp trở thành sự thật, có lẽ vì vậy mà anh cảm thấy buồn bực, anh tự nói với chính bản thân mình như vậy.

Thấy anh không mở miệng, cô lẳng lặng nhìn anh.

Giang Thừa Dự thấy vậy, không chủ định mà gật đầu.

Cô liền cười cười, dù cô cũng không biết tại sao mình cười.

Tình trạng này vừa ngoài ý muốn vừa đáng kinh ngạc. Cô vốn định hỏi anh ai đã thay quần áo cho cô, nhưng cô nghĩ nhiều khả năng sẽ chỉ nhận được một cái hừ lạnh của anh, vì thế không dám mở miệng thốt ra câu hỏi ngu xuẩn của mình.

Đề tài được chuyển.

- Em ở bệnh viện, cha mẹ có biết không?

- Em bị thương à? - Anh nhướn mày.

Nếu đã không bị thương thì còn nói với cha mẹ làm gì, chỉ càng tăng thêm phiền muộn Thái độ của anh khiến cô sốt sắng:

- Em chỉ sợ không về nhà, cha sẽ lo lắng.

Tay anh chợt cứng lại, thật may cô còn chưa nói “Mẹ sẽ lo lắng” đấy, không biết vì sao, khi nhắc đến đề tài này, anh chỉ cảm thấy buồn cười.

Cô gật đầu, lịch trình của anh vô cùng bận rộn, hẳn sẽ không ở lại đây chăm sóc cô đâu.

- Anh bận việc thì cứ đi trước đi.

Thái độ lạnh nhạt của cô khiến anh cảm thấy hơi khó chịu, anh dừng lại, nhưng vẫn quyết định tiêu soái bước ra ngoài.

Không bao lâu sau, lại có tiếng bước chân vang lên, cô cũng lười nhìn ra ngoài. Đồng nghiệp của cô hẳn đã về từ lâu rồi, cô cũng không phải là người có nhân duyên tốt đẹp gì, cô đoán chắc người kia đã quay lại.

Đối phương không lên tiếng, cô cũng không lên tiếng.

- Yêu nữ, giỏi vờ vịt nhỉ.

Một giọng nói hoàn toàn xa lạ vang lên.

Giang Lục Nhân nhíu mày liếc qua. Khả năng nhận diện khuôn mặt của cô cũng không đến nỗi tệ, nên dù người đứng trước mặt cô đã thay đổi hoàn toàn diện mạo, cô vẫn nhận ra vị mỹ nữ hấp dẫn ở bể bơi – Nghiêm Tố Nhi. Cô từng nghĩ mấy cô gái giả nai cũng chẳng ảnh hưởng nhiều, nhưng khi nhìn thấy cái cách giả nai của Nghiêm Tố Nhi, cô mới phát hiện ra bản thân đã lầm, khi mặc bikini Nghiêm Tố Nhi trông như một nàng công chúa, nhưng nếu trong trang phục thường ngày, vừa nhìn đã cảm thấy mất hứng rồi.

Nghiêm Tố Nhi cũng nhìn cô:

- Được tổng giám đốc đích thân đưa đến bệnh viện, hẳn cô đang sướng phát điên nhỉ?

Lời vừa buông xuống, Giang Lục Nhân liền cảm thấy mắt nhìn người của bà Văn Dao cũng thật chẳng ra sao, cô đã từng nghe thấy bà Văn Dao nhắc đến cái tên Nghiêm Tố Nhi này, có lẽ bà muốn giới thiệu cho Giang Thừa Dự.

- Tôi không hiểu ý của Nghiêm Tiểu Thư đây.

- Hiểu cũng phải nghe, không hiểu cũng phải nghe, tôi chỉ muốn nói với cô rằng, là cóc thì đừng đòi ăn thịt thiên nga.

Cô nhíu mi:

- Nghiêm tiểu thư có sao không? Sao tôi vẫn không hiểu ý cô nhỉ?

Nghiêm Tố Nhi hừ lạnh một tiếng:

- Cái loại đàn bà con gái chuyên đi dụ dỗ kẻ có tiền như cô tôi thấy nhiều lắm, cô muốn dụ dỗ ai tôi không thèm quan tâm, nhưng dù sao cũng biết đường tránh xa Giang Thừa Dự ra, anh ấy là của Nghiêm Tố Nhi tôi.

Không hiểu vì sao cô cảm thấy hơi buồn cười, cô lơ đãng mở miệng:

- A,... hóa ra tổng giám đốc Giang là của cô, nếu anh ta đã là của cô, sao tôi vẫn cảm thấy có chút ả tình khó nói trong lời cô nhỉ?

Nghiêm Tố Nhi đảo mắt nhìn cô:

- Cùng là phận gái, cô còn nhỏ, đừng nên lắm đường lạc lối.

- Nghiêm tiểu thư nếu đã tốt bụng như vậy, sao không đến trường mà làm giáo viên, không cần phải lãng phí thời gian trước mặt tôi.

Bất kể Nghiêm Tố Nhi mở miệng nói gì, cô vẫn giữ nguyên thái độ, khiến cô ta ngày càng khó chịu. Đến khi Nghiêm Tố Nhi bỏ đi, Giang Lục Nhân mới rơi vào im lặng.

Cô bỗng nhớ đến một câu nói: “Nếu tôi nhận thấy anh ấy là một người đàn ông hấp dẫn, đương nhiên, sẽ có vô số cô gái khác cũng nghĩ vậy”. Đó là câu nói của một người vợ sau khi li hôn nói về người chồng trước của mình, một người đàn ông một khi đã tuyệt vời, thì ở trong mắt người phụ nữ khác anh ta cũng sẽ tuyệt vời như vậy, thế nên anh ta mới luôn đi ngoại tình chứ.

Tự nhiên, trong lòng cô chợt cảm thấy một sự khó chịu không thể gọi tên.

Lúc này, Giang Thừa Dư đang đứng trong một gian phòng đựng rất nhiều dụng cụ y tế, bên cạnh anh là một người đàn ông mặc áo blu trắng, trên thái dương anh ta đổ rất nhiều mồ hôi, khi quay sang nhìn thấy thái độ lạnh lùng của Giang Thừa Dư, anh đột nhiên mỉm cười.

Giang Thừa Dư cực kỳ khó chịu với người bạn thân này của mình.

- Cười đủ chưa?

- Khó mà được nhìn thấy dáng vẻ này của cậu, lần sau cậu để cho tớ xem vài lần nữa nhỉ?

Vừa nói câu này, anh chàng vừa vặn tránh tập tài liệu trong tay Giang Thừa Dư đang chuẩn bị đập lên người.

Giang Thừa Dư vẫn không thay đổi, càng cau mày suy nghĩ:

- Bây giờ đừng đùa với tớ.

Nói xong, anh chấp tay đi ra ngoài.

Anh chàng kia nghĩ nghĩ một lúc, nhận ra Giang Thừa Dư không có nói đùa, nên đành giao kết quả cho anh ta.

- Tớ đã đối chiếu và kiểm tra rất nhiều lần rồi, không thể có sai lệch được. Cậu thấy không tớ đối xử với cậu rất nghĩa khí nhé, vì cậu nhờ vả, mà tớ còn chưa kịp ăn cơm đâu...

Anh chàng không ngừng lải nhải.

- Không cần xem, không có vấn đề gì đâu. DNA của đứa con được di truyền từ cha mẹ, tớ đã kiểm tra rất kỹ rồi, DNA của cậu và Giang Lục Nhân sai biệt rất lớn...

Giang Thừa Dư tự đọc đi đọc lại tờ kết quả trên tay, lông mày nhíu chặt vào nhau.

- Cậu rốt cuộc có nghe thấy tớ nói gì không đấy?

Đến lúc này Giang Thừa Dư mới ngẩng đầu lên, vứt trả tờ giấy lên người anh chàng đối diện:

- Cảm ơn nhé.

- Chỉ vậy thôi à?

- Vậy cậu muốn thế nào đây?

Nói hết câu Giang Thừa Dư lập tức quay đầu bỏ đi, để lại tiếng nghiến răng nghiến lợi mắng chửi lải nhải không ngừng của anh chàng phiền toái kia.

Thế nhưng không ai biết rằng, khi vừa xoay người Giang Thừa Dữ âm thầm nở một nụ cười.

Cô ấy không phải là em gái ruột của anh.

Thật tốt biết bao.

Nhưng là tốt chỗ nào?

24. Chương 24

Giang Lục Nhân thiu thiu ngủ khoảng mấy tiếng, vừa tỉnh lại, cô đã nhìn thấy Giang Thừa Dữ đang ngồi đối diện nhìn cô bằng ánh mắt đầy nghi hoặc. Trong ấn tượng của cô, những cơ hội được ở bên anh như lúc này không nhiều lắm, hay có thể nói, sự quan tâm của anh không bao giờ dành cho cô. Đột nhiên anh lại trở nên chú ý đến cô như vậy, khiến cô rất kinh ngạc. Cô lập tức xoa xoa mặt, làm gì có chuyện gì được chứ. Sự kỳ lạ trong ánh mắt anh khiến cô không biết diễn tả như thế nào.

- Thay quần áo rồi xuất viện ngay đi.

Anh bỏ lại một câu, chậm chạp hiên ngang bước ra ngoài.

Cô ngẩn người, nhìn theo bóng dáng anh, điện trong phòng đã được tắt.

Chẳng qua vì cơ thể hơi yếu nên cô mới bị ngã xỉu ở bể bơi, vốn không ảnh hưởng nhiều, dùng từ “xuất viện” này hình như có hơi quá thì phải.

Cô nghĩ nghĩ, nhanh chóng thay quần áo, rời khỏi giường.

Anh đang đứng bên ngoài chờ cô, trấn tĩnh đến kinh hồn.

Cô cũng không biết anh đang suy nghĩ về chuyện gì, cô chỉ cảm thấy thật kỳ lạ, nhưng không biết diễn tả thế nào.

Lúc lên trên xe, rõ ràng Giang Thừa Dữ muốn hỏi gì đó, nhưng lại không mở miệng, khiến Giang Lục Nhân lại càng băn khoăn trong lòng. Cô không biết rằng, Giang Thừa Dữ bỗng nhiên nghĩ đến tình trạng của cô trong công ty, anh muốn hỏi cô có thích nghi được với môi trường mới không, nhưng sau đó lại nghĩ ra anh sớm đã hỏi cô về vấn đề này rồi, cô cũng từng rất nhiều lần trả lời, nếu cứ hỏi đi hỏi lại thì cũng thật quá rẻ rã. Anh đương nhiên hiểu rõ hiện trạng của cô, trước đây anh còn thầm cảm thấy vui vẻ, tuy rằng sau này cũng hơi khó chịu một chút, nhưng không biết anh đã nhiễm những cảm xúc khác lạ này từ bao giờ.

Anh rất muốn hỏi cô, cô gọi anh bằng anh trai, vậy trong lòng cô có thật sự coi anh như một người anh trai ruột thịt hay không. Nếu là như vậy, mỗi khi phải chịu ầm ỨC khi ở bên ngoài, vì sao cô không bao giờ kể với anh. Có vài người bạn thân thiết với anh cứ luôn phàn nàn rằng em gái hoặc bạn gái mình suốt ngày chỉ biết ca cẩm và giận dỗi, họ luôn nghĩ rằng mọi người đều bạc đãi họ, hoặc là họ ghét phải nhìn thấy người ta. Rất nhiều năm qua, anh chợt nhận ra, cô chưa bao giờ nổi giận với anh.

Vậy cô, có thật sự coi anh là anh trai của cô không?

Anh cau mày, hình như anh chưa bao giờ đối xử với cô như một cô em gái ruột thịt của mình.

Đúng là có gì đó không bình thường đang diễn ra, anh cũng không rõ, anh thấy hơi buồn bực, anh không thích cảm giác này.

Cô lại nhìn dáng vẻ của anh, cô không dám mở miệng quấy rầy, có lẽ anh đang cảm thấy rất phiền phức, nhưng cô đâu có khiến anh phiền vì cô.

Về đến nhà, theo thường lệ ông Giang Huy thường hỏi vì sao cô không về nhà, nhưng vì Giang Thừa Dữ cũng không về, nên ông không cảm thấy quá lo lắng, vì Giang Thừa Dữ đã kiếm cố là công ty thưởng cho nhân viên thêm một đêm ở khách sạn.

Ngay đến bà Văn Dao cũng không mở miệng hỏi về cô.

Chị Dương bê thức ăn bày lên bàn, bốn người họ lại cùng ăn tối như mọi khi, bà Văn Dao bỗng hỏi:

- Thừa Dự, đi chơi với Tổ Nhi con thấy thế nào?

Giang Thừa Dự đảo mắt liếc mẹ mình một cái:

- Có đi, nhưng không có gì đặc biệt.

Thái độ không mặn không nhạt của anh khiến bà Văn Dao cau mày:

- Con bé đó rất ngây thơ.

Giang Thừa Dự hiểu ý bà Văn Dao, bà muốn nhắc nhở anh rằng Nghiêm Tổ Nhi tốt như thế nào, lại không mưu mô, nếu kết giao cũng sẽ tránh khỏi một mối, đối với đàn ông như thế cũng không tồi.

- Mẹ à, con đang dồn hết tâm trí vào công việc.

Anh thần nhiên nói.

Ông Giang Huy dừng đĩa:

- Con nó còn nhỏ, không cần chúng ta phải quan tâm đâu.

Giang Thừa Dự và bà Văn Dao đều nhìn về phía ông Giang Huy, họ đồng thời nuốt xuống suy nghĩ của mình. Thế nhưng Giang Thừa Dự lại khá thoải mái, dù sao tạm thời anh cũng không bận tâm đến chuyện này, cứ để thư thư, khi nào cần tiến sẽ tiến sau.

Bình thường thì sao cũng được, nhưng đối với chuyện dựng vợ gả chồng, anh không muốn lấy lợi ích là một thước đo tiêu chuẩn như những kẻ khác.

Nhưng bà Văn Dao lại khá thất vọng đối với chồng mình.

Giang Lục Nhân chỉ lẳng lặng ngồi theo dõi cuộc đối thoại của họ, cô chưa từng dừng đĩa bốc cơm, giống như ở đây, cô không có quyền lên tiếng.

Cô không thể nói: “Anh trai nên có bạn gái rồi..”

Cô không thể nói: “Anh trai thích kiểu con gái như thế nào...”

Cô không thể nói: “Trong lòng anh trai có muốn lấy vợ không..”

....

Có rất nhiều thứ, cô không bao giờ nói, cũng không thể nói.

Đêm, thật yên tĩnh.

Cô ngồi trong phòng mình. Cô cảm thấy có gì đó không rõ ràng. Giống như, cô đột nhiên không biết bản thân nên làm gì, không nên làm gì, hay có phải những lời cô nói với người khác đều sai lầm rồi không.

Có ba tiếng gõ cửa, cô bước ra ngoài mở cửa.

- Cha.

Cô mỉm cười với ông Giang Huy, một nụ cười rất bản năng, khiến cô cũng tự cảm thấy bản thân thật giả dối.

Ông Giang Huy mang đến cho cô một cái bánh gato, là loại bánh mà trước đây cô từng nói rằng rất thích.

- Lúc này cha thấy con ăn rất ít.

Cô bỗng cảm thấy áy náy vì những biểu cảm phi tự nhiên vừa nãy.

- Cảm ơn cha.

Ông Giang Huy cau mày, thở dài:

- Lục Nhân, bây giờ con đừng nên suy nghĩ nhiều, hãy cố gắng học thật giỏi, chuyện tương lai rồi sẽ nói sau.

Cô không rõ ý của ông, thế nhưng vẫn đủ để nhận ra ông đang phiền lòng vì chuyện của cô, nên rất cảm động.

- Con biết, con sẽ không suy nghĩ lung tung.

- Ở công ty có xảy ra chuyện gì không?

- Đồng nghiệp đối xử với con rất tốt, có chuyện gì con không hiểu đều chỉ dạy cho con, cha không cần quá lo lắng đâu ạ. Chỉ là con ngồi xe hơi lâu, nên cảm thấy không được thoải mái lắm.

Đến lúc đó ông Giang Huy mới yên tâm gặt đầu:

- Đi ngủ sớm đi.

- Dạ, cha cũng nghỉ ngơi sớm ạ.

Cô nhìn theo bóng ông Giang Huy, ít nhất ông cũng đối xử thật sự tốt với cô, coi cô như con gái ruột thịt của mình.

Cô quay đầu, nhìn chiếc bánh trên tay, lòng chợt cảm thấy ngọt ngào.

Thật vậy, cô không đáng thương như cô tưởng, vẫn có nhiều người quan tâm đến cô, yêu quý cô, vì sao cô còn oán trời trách đất chứ.

Vừa nghĩ cô vừa định xuống nhà uống một cốc nước, ăn bánh xong thường dễ bị khát nước lắm.

Nhưng vừa bước ra ngoài, cô nhìn thấy bà Văn Dao đang đi về hướng thư phòng, thật kỳ lạ, thông thường bà rất ít khi đến thư phòng.

Cô đứng thêm một lát, nghĩ đến vấn đề bà Văn Dao nhắc đến lúc ăn cơm, hẳn phần lớn là nói về chuyện hôn nhân đại sự của Giang Thừa Dự nhỉ?

Cô thật sự muốn biết, trong lòng Giang Thừa Dự đang tính toán như thế nào.

Mặc dù nghe trộm cũng không hay lắm. Nhưng cô không sao áp chế lại sự hiếu kỳ trong lòng.

- Mẹ à, chuyện này mẹ đừng có xen vào.

Giang Thừa Dự từ chối ngẩng đầu lên, anh không muốn thương lượng với bà Văn Dao về chuyện của Nghiêm Tố Nhi.

Bà Văn Dao trầm mặt:

- Mẹ già rồi, lời nói chẳng ai thèm nghe nữa.

- Mẹ à.

Giang Thừa Dự dường như có vẻ bất đắc dĩ.

- Thật sự không thích à?

- Con đã nói con còn trẻ mà.

- Hồi bằng tuổi con mẹ đã sinh ra con rồi đấy.

Giang Thừa Dự có vẻ đau đầu:

- Đúng rồi, mẹ sau này đối xử với Lục Nhân tốt một chút, hãy coi cô ấy như con gái ruột của mình vậy.

Đến bà Văn Dao cũng kinh ngạc trước thái độ của Giang Thừa Dự:

- Tại sao tự nhiên con lại nói vậy?

- Cô ấy không phải em gái con.

Trong mắt bà Văn Dao hiện lên sự bất khả tư nghị:

- Con nói là...

Giang Thừa Dự gật đầu:

- Nên không cần phải so đo, cha không hề phản bội mẹ.

Giang Thừa Dự cúi xuống tiếp tục nhìn vào những số liệu trên bàn, anh không hề nhìn thấy sự âm ngoan đang nhen nhóm trong đôi mắt bà Văn Dao.

Vậy thì bà càng không thể hạ thủ lưu tình với Giang Lục Nhân được nữa, vốn bà còn không hiểu ông Giang Huy đang nghĩ gì, nhưng bây giờ mọi thắc mắc của bà đã được thông suốt, hóa ra ông đang muốn dâng con gái của ả tiện nhân cho con trai bà cơ đấy. Cứ ngồi đấy mà mơ, chỉ cần một ngày bà còn sống, bà sẽ không để Thừa Dự có bất cứ mối liên hệ nào với con bé đó.

Mơ cũng đừng mơ.

25. Chương 25: Quá Khứ (14)

Đêm hôm đó, Giang Lục Nhân không sao ngủ được. Đến đây lâu như vậy, nhưng dường như cô rất ít khi nhớ về người phụ nữ mà cô từng gọi là “mẹ” ấy. Người phụ nữ đó tựa như một dòng nước êm đềm, đúng vậy, rất êm đềm, giống như cái tên Ngô Tĩnh Văn của bà vậy. Ngô Tĩnh Văn đối xử với cô rất tốt thậm chí tốt một cách điên cuồng liều lĩnh. Hai người họ đã từng sống nương tựa vào nhau, là người thân duy nhất trên đời của nhau. Thế nên, mỗi khi nhớ đến bà Ngô Tĩnh Văn, cô luôn chỉ muốn dừng lại ở những khoảnh khắc bà từng yêu thương cô, vì nghĩ đến đây, cô sẽ bắt đầu hoài nghi về hiện tại. Cô hoài nghi rằng trên đời sẽ không còn một ai yêu thương cô như vậy nữa, hoài nghi rằng sự yêu mến của mọi người đối với cô đều là giả dối, hoài nghi rằng người duy nhất từng yêu quý cô đã vĩnh viễn ra đi.

Bà Ngô Tĩnh Văn đã ra đi thật an tĩnh.

Cô chỉ muốn hồi tưởng lại về bà Ngô Tĩnh Văn như vậy, cô không muốn tìm hiểu sâu hơn.

Một giây sau đó, cô vừa nhắm mắt lại, nước mắt không kìm được mà rơi xuống. Cô không muốn nghĩ đến, ngay chính bản thân cô cũng đang không ngừng phủ nhận, không có một ai thật sự yêu thương cô trên đời này hết. Bà Ngô Tĩnh Văn là một người phụ nữ vô cùng trầm lặng, trong mắt mọi người, bà rất đoan trang, chỉ tiếc là bà mang theo một đứa trẻ không cha. Cô có thể được xem là một trời buộc của cuộc đời bà, cũng là người thân duy nhất trên đời của bà Ngô Tĩnh Văn.

Cô thà để lý trí phong ấn ở những kỷ niệm tốt đẹp mà bà Ngô Tĩnh Văn từng dành cho cô, nhưng giờ phút này, cô không sao có thể tự lừa gạt chính mình.

Người phụ nữ cực kỳ trầm lặng đó, mỗi khi đóng cửa lại, đều biến thành một người điên, không ngừng đánh đập cô, cầm roi quất lên người cô, thậm chí tùy tiện tát vào mặt cô.

Mỗi đêm dài đằng đẵng cứ như vậy trôi qua, bà Ngô Tĩnh Văn đều đối xử với cô như vậy. Cô rất sợ đêm xuống, cô không thích bóng tối.

Đến ban ngày, bà Ngô Tĩnh Văn lại trở lại bình thường, bà ôm cô vào lòng, không ngừng đau khổ.

Dường như đó đã trở thành một vòng tuần hoàn vô hạn, cứ sau một đêm thống khổ, cô lại chờ mong ánh bình minh tượng trưng cho những điều tốt đẹp đang đến gần.

Nên sau khi đến Giang gia, cô luôn cố gắng sống thật tốt, cô thật sự cảm thấy như vậy là quá đủ.

Bà Ngô Tĩnh Văn đã tự sát, bà đã uống vài bình thuốc trừ sâu, sau đó ra đi trong bộ dạng vô cùng thê thảm. Cô cố gắng lục trong trí nhớ xem bà Ngô Tĩnh Văn có từng trần trối hay để lại gì cho cô không, nhưng bà chỉ túm tóc cô, điên cuồng kéo lê trên mặt đất, không ngừng gào thét: “Mày không phải con gái tao”, ngoài ra không còn gì khác.

Cô không hề lương thiện như người ta tưởng, mỗi khi đêm xuống, cô đều cảm thấy căm hận. Thậm chí đã từng vô số lần cô muốn trốn khỏi ngôi nhà này, nhưng cô còn quá nhỏ, cô có thể làm gì đây. Mỗi lần nhớ đến hình ảnh bà Ngô Tĩnh Văn nhắm hai mắt lại, cô lại cảm thấy khổ sở hơn bao giờ hết.

Khi người ta chỉ vào cô và nói rằng : “Mày là cái đồ không có cha.”, cô đều tự nhủ với chính bản thân, không sao hết, cô còn có mẹ, mẹ rất yêu thương cô.

Nhưng hiện tại, cô chẳng còn gì hết, cuối cùng cô vẫn không thể nói lên lời.

Khi bị đưa đến cô nhi viện, mỗi đêm đêm, cô đều tỉnh giấc.

Những vết thương trên người cô dần dần đã hồi phục, nhưng cô lại khao khát những đau đớn đã từng trải qua.

Tại thời điểm đó, cô đã học được thế nào gọi là hận. Cô căm hận người cha cô từng một lần được gặp mặt. Nếu như không có ông ta, cô sẽ không phải trải qua những ngày tháng như vậy, cô không thể hiểu nổi tại sao có những bậc cha mẹ lại vô trách nhiệm đến thế, cô không hề làm sai chuyện gì, vì sao cô phải gánh chịu tất cả như vậy chứ. Nhưng không một ai có thể đưa cho cô một đáp án. Trong một khoảng thời gian dài, cô không nói một lời, cũng không khóc, không cười.

Chính ông Giang Huy đã đưa cô đến nơi đây.

Khi cô đến Giang gia, cô đã tự nói với chính bản thân mình rằng, bất kể mọi người trong ngôi nhà này đối xử với cô như thế nào, thì vẫn tốt hơn trước đây.

Cô thật lòng cảm tạ.

Mỗi khi tâm trạng không được tốt, mỗi khi bị bỏ quên, cô đều tự nói với chính mình như vậy.

Chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc vì cô chưa từng nghĩ rằng ông Giang Huy là cha đẻ của cô, kể cả khi ông đối xử với cô vô cùng tốt, cô vẫn có thể nhận ra khoảng cách vô hình luôn tồn tại giữa họ, cô cảm động, cô cảm kích, nhưng cô chưa từng nảy sinh mối thân tình với ông. Có lẽ, trên một phương diện nào đó, cô cũng là một kẻ máu lạnh đáng sợ.

Mà trời ơi, cuối cùng cô cũng có thể hiểu được ánh mắt đầy ý vị thâm trường của bà Văn Dao và Giang Thừa Dự. Họ đều hoài nghi cô là con riêng của ông Giang Huy.

Cô vượt nhanh môi, may mắn, không phải.

Đến Giang Thừa Dự cũng nói với bà Văn Dao như vậy, có phải trên một góc độ nào đó đã chứng minh, anh cũng thật lòng muốn đối xử tốt với cô không?

Có những điều, từ trước đến nay, vĩnh viễn không bao giờ liên quan đến chỉ số thông minh. Vào thời kỳ thanh xuân, Giang Lục Nhân không thể trốn tránh, cùng một sự kiện xảy ra với những người khác nhau cũng sẽ cho ra những cảm xúc khác nhau, hướng chỉ là người con trai chính cô vẫn luôn để ý, vì thế thật dễ dàng để tự cô có thể tha thứ.

Cô mơ mơ màng màng đến tận rất khuya mới ngủ. Ngày hôm sau, cô tỉnh lại rất sớm, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn rất nhiều.

Vừa nhìn thấy bà Văn Dao, cô cũng ngọt ngào chào “Chào buổi sáng mẹ ạ.” , cho dù không vui bà Văn Dao cũng sẽ đáp lại cô một hai câu.

Ông Giang Huy nhận ra tâm trạng cô không tồi, cũng cười hiền từ.

Thoạt đầu Giang Thừa Dự cũng phát hiện được Giang Lục Nhân có gì không đúng. Cô nhìn anh rất nhiều lần, cứ mỗi khi anh cho rằng cô định nói gì đó với mình, cô lại không nói được câu nào khỏi miệng.

Họ vẫn dừng xe ở góc khuất cạnh công ty như mọi khi, lúc Giang Lục Nhân vừa xuống xe, Giang Thừa Dự cuối cùng cũng không nhịn được đành mở lời:

- Em có gì muốn nói với anh vậy?

Giang Lục Nhân dừng lại nghĩ nghĩ:

- À , anh đi làm vất vả rồi.

Sắc mặt Giang Thừa Dự trầm xuống, chân dậm mạnh xuống chân ga, xe nhanh chóng phóng mất hút.

Cô vẫn tiếp tục dừng lại, đợi vài phút sau mới đi vào công ty.

Thế nhưng, trong mắt các đồng nghiệp, cô đã trở thành một cô nàng không an phận.

Trước đây họ coi Đàm Hiểu Nguyệt như cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, thì bây giờ họ chuyển bìa đỡ đạn về phía cô. Bị quan thật đáng sợ, nếu vừa gặp chuyện mà đã có những suy nghĩ như vậy, cô sẽ chỉ càng thêm tiêu cực. Lạc quan vẫn tốt hơn, một khi có chuyện xảy ra, chỉ cần cười đối phương thật nhảm chán, ngoài ra không cần nói gì hết.

Giang Lục Nhân lại luôn yêu thích những thiên thần nhỏ lạc quan, luôn mang đến tiếng cười khiến người ta sáng khoái.

Cô sẽ không bao giờ thêm để ý đến những cô thợ kéo chỉ kia. Cô luôn tự nói với chính bản thân mình, ít nhất cũng phải biết dùng máy photocopy, phải soạn thảo được văn bản, phải học các phương pháp sử dụng từ ngữ trong văn bản, biết phân loại giấy khi sử dụng... tuy những điều cô học được không nhiều, nhưng so với việc chẳng thể học được một cái gì cho ra hồn, điều quan trọng nhất là cô đang tự rèn luyện năng lực chịu đựng đả kích và khả năng ứng biến trong mọi tình huống của mình.

Ngày hôm đó, đối với Giang Lục Nhân, cũng không quá tệ.

Nhưng điều kiện quan trọng nhất là, không có chuyện xảy ra vào lúc tan tầm.

Một đồng nghiệp bắt cô phải đưa tài liệu sang bộ phận thiết kế, rõ ràng đã đến giờ tan tầm, nên cô từ chối, đối phương tỏ ra không kiên nhẫn mở miệng:

- Đã biết đến giờ tan sở rồi, còn không mau đưa đi...

Cô bất đắc dĩ, nghĩ, bộ phận thiết kế cũng cách đó không xa, nếu như đã hết giờ làm việc, cô cũng có thể chờ Giang Thừa Dự cùng về nhà.

Nhưng vừa đến bộ phận thiết kế, cô mới nhận ra, mọi người đều đã đi về. Cô không biết phải giao tài liệu cho ai, cũng không biết phải nhắn gì lại, nên đành theo thang máy đến tầng cao nhất.

Cô vốn tưởng rằng, mọi người đều sẽ vội vã ra về, tầng cao nhất hẳn không còn có ai, nhưng hóa ra ở trên tầng này, mọi người vẫn đang làm việc.

Cô đứng ngơ ngác hai giây, đang định lập tức đi xuống.

- Đứng lại.

Cô cực kỳ ghét những tình huống phát sinh ngoài ý muốn như vậy, nhưng lần nào cũng không tránh được.

Nghiêm Tổ Nhi rào đôi giày cao gót mười phân đến trước mặt Giang Lục Nhân, vị này đã sớm có mặt trên tầng cao nhất, nhưng trợ lý nhất định nói Giang Thừa Dự đang bận việc nên bắt cô ngồi đây chờ. Cô thấy nhân viên vẫn ở lại, nên xác nhận hẳn Giang Thừa Dự đang tăng ca, cô ngồi đây chờ một lúc cũng không sao. Thế nhưng Giang Lục Nhân lại xuất hiện ở đây, khiến Nghiêm Tổ Nhi đã ngồi chờ dài cổ vẫn không được nhìn thấy mặt Giang Thừa Dự rốt cục nổi điên:

- Sao cô lại ở đây?

Giang Lục Nhân cười nhạt, dương dương tự đắc tập tài liệu trong tay:

- Tôi đến đưa tài liệu.

Vốn cô định nói là cô đi nhầm đến tầng trệt, thế nhưng đến cô cũng cảm thấy lời nói này thật giả dối.

Nghiêm Tổ Nhi hừ lạnh:

- Nếu đến đưa tài liệu, sao đã phải vội vàng bỏ chạy thế?

- Tôi chợt nhớ ra, hình như tôi đã lấy nhầm tập tài liệu, đang định quay lại phòng đổi lại, không được sao?

Cô không thích cái thái độ ‘chủ nhân’ của Nghiêm Tổ Nhi.

Nghiêm Tổ Nhi khoanh tay trước ngực, sự khinh bỉ không kiêng dè mà hiện rõ trong ánh mắt:

- Mới tí tuổi ranh mà đã giỏi bịp bợm tôi vậy sao? Hạng đàn bà như cô tôi nhìn thấy nhiều lắm rồi, rút mất ra mà đã đòi đi dụ dỗ đàn ông cơ đấy? Lại còn biết chọn cách làm quen như vậy nữa cơ à?

Cô không muốn tiếp tục nói chuyện với người này, nên quyết định quay đầu, rời khỏi nơi đây.

Nghiêm Tố Nhi đuổi theo, nắm chặt cánh tay Giang Lục Nhân:

- Đứng nghĩ dễ dàng quên đi như thế nhé, không nói cho rõ ràng thì đừng hòng ra khỏi đây.

Thư ký Ngô lập tức chạy đến, mỉm cười khuyên nhủ Nghiêm Tố Nhi dừng tay.

- Thật ngại quá, mọi người đều đang làm việc, xin đừng gây ồn ào có được không ạ?

- Anh nghĩ gì thế.

Nghiêm Tố Nhi cau mày.

Thư ký Ngô vẫn không dám tức giận:

- Tôi thật sự không dám nghĩ gì cả, chuyện này vốn không ảnh hưởng đến tôi, nhưng tổng giám đốc Giang thích làm việc trong môi trường yên tĩnh, hi vọng mọi người đều cùng phối hợp.

Thế nhưng Nghiêm Tố Nhi vượt nhẹ môi:

- Vậy phiền anh mang đến giúp tôi một ly cà phê.

Thư ký Ngô vẫn giữ nguyên nụ cười:

- Xin đợi một lát.

Giang Lục Nhân lại nhíu mày, chưa bước được hai bước, đã bị Nghiêm Tố Nhi giữ chặt tay:

- Tôi cảnh cáo cô, không được để ý đến Giang Thừa Dự, anh ấy là của tôi.

- Nghiêm tiểu thư thật sự không cần tuyên chiến với một nhân vật nhỏ bé như tôi vậy đâu.

Cô không thể gào thét trước mặt nhiều người như vậy, cho nên sử dụng một câu nói rất nổi tiếng, để chiến thắng cái người không biết xấu hổ kia.

Giang Lục Nhân quay đầu đi về phía thang máy, thư ký Ngô thấy Nghiêm Tố Nhi đang nổi giận, lập tức tiến đến:

- Nghiêm tiểu thư, cà phê của cô đây ạ.

Nghiêm Tố Nhi không quen nhìn cái dáng vẻ thanh cao của Giang Lục Nhân, thật sự có thể khiến cô ta chán ghét chết mất. Kỳ thật Nghiêm Tố Nhi không thích kiểu con gái như Giang Lục Nhân, giống hệt mấy cô bồ mà cha cô ta hay bao nuôi, bên ngoài thì tỏ vẻ thanh cao, nhưng thực tế thì vô cùng phóng đãng, chỉ biết lừa mấy tên đàn ông ngu xuẩn thôi, dám coi thường cô à, chán sống rồi chắc.

Nghiêm Tố Nhi lập tức cầm lấy ly cà phê trên tay thư ký Ngô, không thèm nghĩ, hất thẳng lên người Giang Lục Nhân.

Đột nhiên cảm thấy toàn thân đau đớn, cô hét lên.

- Đồ đê tiện.

Nghiêm Tố Nhi nhớ đến người mẹ luôn ngày đêm gào khóc của mình, cô rất hận hận phụ nữ như thế:

- Để xem cô còn có thể dụ dỗ đàn ông được nữa không, tôi cảnh cáo hạng đàn bà không biết tự lượng sức như cô, đừng có mà để ý đến Giang Thừa Dự. Nhìn cái gì mà nhìn, không biết tôi là thiếu phu nhân tương lai của Giang gia à?

Cô không chỉ nhắm vào một mình Giang Lục Nhân, cô muốn đánh tan những mơ mộng hão huyền muốn dụ dỗ Giang Thừa Dự của tất cả các cô nàng ở đây. Định tơ tưởng đến người đàn ông của cô cơ đấy, gặp ai cô sẽ diệt người nấy.

- Sao tôi lại không hề biết vợ sắp cưới của mình xuất hiện nhỉ?

Giang Thừa Dữ đột nhiên từ văn phòng làm việc bước ra. Anh đang định gọi điện cho Giang Lục Nhân, nhưng gọi mãi không thấy nhấc máy. Hôm nay anh định tặng ca, anh muốn thông báo để cô không phải đợi anh, nhưng vừa bước ra ngoài anh đã nhìn thấy cảnh này.

Thật sự coi đây là một cái chợ sao?

Nghiêm Tổ Nhi lập tức thay đổi bằng một nụ cười:

- Thừa Dữ..

Vừa rồi Nghiêm Tổ Nhi đã đứng che khuất Giang Lục Nhân, thế nên vừa nhìn thấy cô anh đã giật mình, anh lập tức nhận ra Giang Lục Nhân đang đau đớn quằn quại trên mặt đất.

Giang Thừa Dữ đẩy Nghiêm Tổ Nhi đang sấn lại chỗ anh sang một bên, anh chạy đến đỡ Giang Lục Nhân:

- Em sao vậy?

Nhìn thấy vết cà phê loang lổ, Giang Thừa Dữ trầm mặt, lập tức lật áo cô lên, nhìn thấy da cô đã đỏ ửng và sưng tấy.

Anh ôm lấy Giang Lục Nhân, khinh thường rống lên:

- Kiên nhẫn một chút, anh đưa em đến bệnh viện.

Nghiêm Tổ Nhi giận dữ đuổi theo:

- Cô ta giả vờ đấy...

Nghiêm Tổ Nhi còn chưa nói xong, Giang Thừa Dữ liền lạnh lùng nhìn cô ả:

- Tốt nhất cô nên cầu mong cho cô ấy không có chuyện gì xảy ra.

Trước thái độ kinh ngạc của Nghiêm Tổ Nhi, anh tiếp tục nói:

- Nếu Nghiêm đại tiểu thư không thích nhìn người nhà Giang gia chúng tôi, vậy tập đoàn quốc tế Long Giang không dám trèo cao với tới Nghiêm Thị nữa, chúng ta không cần gặp lại nhau.

Về kinh ngạc của Nghiêm Tổ Nhi nhanh chóng bị nhốt bên ngoài thang máy.

Trán Giang Lục Nhân đỏ đầy mồ hôi, Giang Thừa Dữ xoa nhanh miệng, lại nhớ đến thái độ nhẵn nhụi vì lợi ích toàn cục của cô, chẳng lẽ Giang gia lại bắt nạt cô đến như vậy sao?

- Sao không phản kháng lại?

Anh ác ý mở miệng.

- Lúc nào cũng chỉ biết nhẵn nhụi để người ta bắt nạt, em cảm thấy bản thân vĩ đại đến thế cơ à?

Cô nhìn thấy anh nổi giận, chợt quên hết mọi đau đớn, anh rất ít khi không kiêng nể mà bộc lộ cảm xúc như vậy, nhất là ở trước mặt cô.

Anh không thấy cô nói gì, lại dụ giọng:

- Có đau lắm không?

Cô há mồm, không nói lên lời.

Anh cúi đầu, anh mắt nhìn về phía cô chờ đợi:

- Đừng sợ, đến bệnh viện ngay thôi.

Cô hít sâu một hơi, cuối cùng mới mở miệng:

- Có phải anh đang lo lắng cho em không?

Có phải không anh?

Anh sững sốt một lúc, sau đó nụ cười lan rộng trên khuôn mặt anh, khiến cô đột nhiên cảm thấy khó thở, lòng bối rối, rồi đột nhiên, dường như có một thứ gì đó bùng nổ.

Con gái lúc nào cũng luôn dễ mũi lòng như thế đấy, vì thế trên đời mới có nhiều câu chuyện tình yêu nhớ mãi không quên đến vậy chứ.

26. Chương 26: Quá Khứ (16)

Giang Lục Nhân nhìn từng giọt từng giọt chất lỏng không ngừng rơi xuống rồi chậm chậm tiến vào cơ thể mình. Cánh tay trái của cô đã trở nên đỏ ửng, thoát nhìn vô cùng thê thảm. Cô quan sát Giang Thừa Dự đang không ngừng gọi điện xử lý công việc bên cạnh, lại cảm thấy bản thân đang gây phiền toái cho anh, đặc biệt là thời gian gần đây càng thường xuyên. Cô nhớ lại anh đã ôm cô, vội vàng lao vọt vào WC để hứng nước lạnh vốc lên vết thương, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng cảm động. Sắc mặt anh trở nên rất bối rối, không còn vẻ trấn định như ngày thường, cô nhìn thấy rõ anh đang nhíu mi lại, hàng lông mi dài rung lên vô cùng tinh tế.

Anh thật sự quan tâm đến cô, cô đã có thể tự nói với chính mình như vậy.

Cơ thể cô không đến nỗi yếu ớt đến thế, tuy rằng rất đau đớn, thực ra đến bệnh viện cũng không giải quyết được vấn đề gì, nhưng thái độ của anh khiến cô không thể đưa ra ý kiến phản đối.

Các bác sĩ thường luôn đưa ra tình trạng xấu nhất có thể xảy ra, còn bệnh nhân thường không hiểu biết nhiều, chỉ biết răm rắp tuân theo tất cả các yêu cầu của bác sĩ, vừa phiền toái vừa không có hữu dụng. Cô nhìn lại cánh tay mình, bây giờ trông nó thật xấu xí.

Sau một hồi nhận điện thoại liên tục, Giang Thừa Dự mới nhìn đến cô. Sắc mặt anh không tốt lắm. Cô hoài nghi liệu có phải vì đưa cô đến bệnh viện nên anh đã chậm trễ một hạng mục quan trọng hay không, nếu đó là một hợp đồng lớn cần ký kết, cô sẽ cảm thấy vô cùng áy náy.

Cô nuốt nước bọt:

- Có phải anh đang có việc bận không? Em không có vấn đề gì hết, đợi thêm một lát em sẽ tự về nhà.

Cô nhận ra những lời mình vừa nói thật điên rồ và phi thực tế.

Giang Thừa Dự chớp chớp mi, anh nhìn cô rất lâu, rồi di chuyển ánh mắt đến cánh tay cô.

- Còn đau không em?

Cô gật đầu, rồi lại lắc đầu:

- Vẫn tốt mà.

Anh liếc mắt nhìn bình chất lỏng đang chậm chạp chảy xuống, hít sâu:

- Em thật chẳng biết nhớ đời là gì cả.

- Gì cơ?

Cô không thể hiểu nổi, đúng là cô đã mang đến phiền phức cho anh, nhưng cô cũng đâu có yêu cầu anh phải hưng sư động chúng như thế này, cô luôn luôn cố gắng để giảm ảnh hưởng xấu xuống mức thấp nhất nhé.

Cô nghĩ rằng hẳn bây giờ mình cũng không thể quay trở lại công ty được nữa rồi, tuy anh không nói rõ ràng, nhưng tất cả mọi người đều có thể nhận ra cô chính là cô em gái nuôi nhà họ Giang. Cô còn có thể tưởng tượng ra cái vẻ mặt “thì ra là thế” của tất cả mọi người trong công ty sau khi nghe thấy tin tức kia đấy nhé.

Giang Thừa Dự hơi bất đắc dĩ nhìn cô, tỏ thẳng ý không tốt lành của mình. Bệnh của cô có vẻ cũng không nặng lắm, một vết thương nhỏ như thế này lại chiếm hẳn một phòng bệnh lớn như vậy, đúng là cô đang lãng phí tài nguyên xã hội mà. Thế nhưng đối phương lại kiếm được một cái cơ cực kỳ tốt, đó là không thể để ông Giang Huy phải lo lắng, nhưng về nhà hẳn là không thể thiếu được màn trách mắng đâu.

- Sao em thích đến bệnh viện thế?

Giang Thừa Dự nhìn cô, có vẻ anh đang tìm việc để làm.

Cô không thêm suy nghĩ, chỉ bĩu môi:

- Có lẽ là bệnh viện thích em.

Thật là chẳng có một tế bào hài hước nào hết, anh cũng chẳng cười nổi một cái, vẫn cứ ngồi nguyên si như một bức tượng điêu khắc, đến nửa ngày sau anh mới lạnh mặt mở miệng nói:

- Sao cứ nhịn nhục như vậy, em không nhận ra người ta đều đang nhằm vào em à?

Càng nghĩ anh lại càng tức giận:

- Chẳng lẽ em đang cố tình chịu bắt nạt, để anh phải đến làm chỗ dựa cho em mới được.

- Không phải thế.

Cô kích động giật mình, mặc kệ cánh tay đang cầm dây truyền quơ lên trong không khí.

- Lần sau còn để những tình huống này xuất hiện một lần nữa, thì không có cũng là có.

Anh cố tình gây sự nói:

- Thật đáng ghét.

Thật quá đáng mà, thật không thể hiểu nổi cái này có liên quan đến trí tuệ của thương nhân không đây nhỉ.

Cô đơn giản không thèm nhìn anh, chỉ ngược lên trần nhà:

- Em chỉ không muốn Nghiêm tiểu thư kia để bụng thôi, huống chi sau này cô ấy có thể là bạn gái anh, à không phải, còn tự mình là vị hôn thê của anh. Em có bất mãn với cô ấy, cũng phải nể mặt mũi của anh nữa chứ.

- Em thật là người xả thân không màng danh lợi đấy, luôn suy nghĩ cho đại cục. Có cần anh phải đặc biệt gửi lời cảm ơn đến em không đây, em gái ngoan của anh.

Anh gần từng chữ, ánh mắt vờn quanh người cô.

- Em chỉ cảm thấy... không cần phải làm náo loạn lên, huống chi đó là nơi làm việc của anh. Hơn nữa lần trước khi cô ấy xuất hiện cùng anh trước mặt mọi người, anh cũng không hề tránh né...

- Cho nên em liền cảm thấy anh sẽ coi trọng loại phụ nữ như vậy à?

Giang Thừa Dữ ngẫm ám chỉ “ Chuyện đàn ông gặp dịp thì chơi có thể coi là thật à?”

Nhưng hình như chính anh cũng không ý thức được, trong lời của mình có ngầm hàm ý giải thích.

- A... - Tâm trạng của cô không hiểu sao tốt lên rất nhiều. – Vậy sau này anh không định gặp dịp thì chơi nữa à?

Anh nhìn khuôn mặt trong sáng thuần khiết của cô, nhất thời không biết phải mở miệng nói gì.

Anh vẫn không đi, mà ở lại chăm sóc cô. Cả hai cứ im lặng như vậy nhìn nhau, đó là một trạng thái đơn giản đến mức tận cùng, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng cảm động. Rất lâu trước đây, cô đã từng mơ mộng được một lần cùng anh trải qua những trạng thái như vậy, họ có thể ngồi lặng yên bên cạnh nhau, xuyên qua những khe hở thời gian.

Cánh tay cô vẫn đau đớn như vậy, thế nhưng không còn thấy nhức buốt như ban đầu, đánh phải nghĩ cách không động chạm đến vết thương nữa, vấn đề này cũng không phải là lớn.

Anh cầm di động chơi game. Lần đầu tiên cô biết rằng, những lúc nhàn rỗi anh cũng làm những việc nhàm chán như vậy, chơi một vài trò chơi nhỏ đơn giản, không nhất thiết phải là những trò được trang bị máy móc đặc biệt cao cấp như cô tưởng tượng.

Anh nhận ra cô đang quan sát anh, không tự giác tiến lại gần cô, rủ cô cùng xem những hình ảnh không ngừng chuyển động trên màn hình.

Cô hơi ngẩng đầu, nhìn bóng hai người dựa vào nhau in lên bờ tường, giống như hai cơ thể đang gắn bó hòa quện vào nhau, không hiểu sao mặt cô lại hơi ửng đỏ.

Ngày hôm đó, anh ở bên cạnh chăm sóc cô rất lâu, sau khi từ bệnh viện trở về nhà, trời đã trở nên tối mịt.

Lòng cô chưa bao giờ cảm thấy bình yên đến thế, dường như có một dòng suối dịu dàng đang chảy qua tình ngóc ngách trong trái tim khô héo của cô, khiến cô vô cùng dễ chịu.

Về đến nhà, đúng như trong tưởng tượng của cô, ông Giang Huy không ngừng hỏi mọi vấn đề, rất quan tâm lo lắng cho cô, từ việc tại sao lại bị thương đến việc chữa trị và xử lý vết thương như thế nào, nên ăn gì, có cần kiêng khem gì không...

Bà Văn Dao vẫn giữ nguyên thái độ như mọi khi, khi nhìn thấy Giang Thừa Dự về cùng cô, sắc mặt bà hình như không được tự nhiên cho lắm, không biết đang nghĩ đến chuyện gì.

Vì cánh tay bị thương, hơn nữa cô cũng không thích thái độ nịnh bợ của mọi người khi biết cô là “Giang tiểu thư”, nên không trở lại công ty, mặc dù cô đặc biệt thích được làm quen với công việc ở đây.

Hơn thế, cô còn nhận ra một điểm hay ho may mắn từ khi cánh tay cô bị thương, anh dường như để ý đến cô nhiều hơn.

Mỗi buổi chiều sau khi tan sở, anh sẽ đến gặp cô một lát, họ cùng trò chuyện, tuy rằng nội dung vô cùng bình thản và chẳng có gì hấp dẫn, nhưng ít nhất cũng có thể khẳng định anh rất quan tâm đến cô.

Ngày hôm đó, sau bữa tối, cô trở lại bàn học của mình, mở máy tính xem lại tác phẩm rất nổi tiếng một thời “Cao thủ vô lâm”. Cô rất thích Lưu Xuyên Phong, cũng không khác lắm so với sở thích của các thiếu nữ thời bấy giờ, đại khái là chuyện có khuynh hướng hơi ngược một chút, Lưu Xuyên Phong cũng khá lạnh lùng hấp dẫn. Vì thế nên cô rất kích động.

Cô dựa vào bàn, tìm một tư thế thoải mái, để không đụng vào chỗ bị thương.

- Xem gì vậy?

- Lưu Xuyên Phong.

- Thích anh ta à?

- Rất cool nhé.

Cô bị các tình tiết trong bộ phim hấp dẫn, cười đến rung người, hai vai không kìm được mà run lên, trả lời đối phương theo bản năng.

Sau khi lấy lại tinh thần, cô mới nhận ra Giang Thừa Dự đang đứng bên cạnh cô, cô hơi ngượng ngùng vò đầu gãi tai:

- Không làm việc ạ?

- Không ai thấy thêm phiền về chuyện đó đâu, chẳng lẽ em cảm thấy không được à?

Tâm trạng anh có vẻ tốt, anh kéo ghế, ngồi sang bên cạnh cô cùng xem phim.

Cô chỉ định xem một hai tập, phim này rất dài, cô lại vốn không quá cuồng phim. Thật ra, cô thích cuốn tiểu thuyết của nhà văn Diêm Linh viết về Lưu Xuyên Phong, vì cực kỳ thích, cô mới quyết định theo dõi bộ phim hoạt hình này. Thế nhưng, cô rất ngại phải nói rằng, cả cuốn tiểu thuyết đó, cô chỉ thích một vài điểm, đúng là câu truyện viết rất hay, nhưng cô không phải thích cách hành văn và cốt truyện, mà vì Diêm Linh đã miêu tả vô cùng chi tiết tính cách lãng tử thích làm gì thì làm của Lưu Xuyên Phong.

Lại nói đến chuyện “thêm phiền”, khiến cô liên tưởng đến lời thoại Hoa Mộc Anh từng nói, không nhịn được lại cười.

Dường như anh cũng bị nhiễm tâm trạng vui vẻ của cô, không nhịn được mà cười theo.

- Em đâu có thêm phiền?

Cô không phục:

- Anh thấy em không đến công ty, mọi người có nhớ em không?

Anh suy nghĩ một chút:

- Nếu không, để mai anh cải trang thành phóng viên đến phỏng vấn các đồng nghiệp một chút xem sao nhỉ?

- Ý kiến này không tồi nhé.

Cô vui vẻ phối hợp.

Họ cứ trò chuyện tùy ý như vậy, không khí chưa bao giờ được hài hòa đến thế.

Ở bên cô thật lâu, anh mới ra ngoài, trước khi đi còn nhắc nhở cô nghỉ ngơi sớm một chút.

Cô rất thích cuộc sống hiện tại như thế này.

Giang Thừa Dữ vừa từ phòng cô bước ra, nụ cười lập tức ngưng lại trên khóe miệng. Bà Văn Dao đang đứng cách đó không xa, lạnh lùng nghiêm mặt nhìn anh.

Anh theo sau bà, sắc mặt sớm khôi phục dáng vẻ bình tĩnh trước đây.

Từ đầu đến cuối quãng đường, bà Văn Dao đều nhíu mày.

Khi vào đến thư phòng, bà không chủ động mở miệng, mà im lặng đánh giá con trai mình, bà muốn tìm ra một điểm gì đó.

Đối diện với ánh mắt của bà Văn Dao, anh chỉ cảm thấy thật phiền toái, anh không còn là trẻ con, anh không cần ai đó phải quản lý như vậy.

Bà Văn Dao chờ mãi vẫn không thấy anh chủ động mở miệng, nửa ngày trời anh vẫn giữ nguyên dáng vẻ trầm mặc, trong lòng bà thầm nổi giận:

- Vì sao cứ khăng khăng cố chấp nhất định không tiếp tục hợp tác với Nghiêm Thị?

Anh không hề ngạc nhiên mà tùy tiện trả lời:

- A, tốc độ tác động đến mẹ chậm hơn so với sự tưởng tượng của con đấy.

Thái độ của anh như vậy càng khiến bà Văn Dao cảm thấy không được thoải mái:

- Có phải vì con bé đó không?

Anh không nhịn nữa, mỉm cười:

- Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi, chẳng qua đột nhiên con phát hiện ra tài chính của Nghiêm Thị rất có vấn đề, họ muốn dựa vào kế hoạch hợp tác với tập đoàn quốc tế Long Giang để có thể tiếp tục vay vốn ngân hàng thôi. Con không phải là tổ chức từ thiện, vì sao con phải tốt bụng thỏa mãn yêu cầu của Nghiêm Thị chứ?

- Chỉ đơn giản thế thôi à?

- Có gì để phức tạp hơn đây ạ?

Miệng anh bất giác nhếch lên thành một nụ cười tự giễu.

Bà Văn Dao không thể phân biệt được tính chân thật trong lời nói của anh:

- Tránh xa con bé đó ra một chút.

- Con sao phải thế, nói đi nói lại thì cô ấy đâu phải có máu mủ với con...

- Chuyện đó cũng không thể thay đổi được nó là con gái của một con đàn bà ti tiện.

Giang Thừa Dữ im lặng một lát:

- Mẹ, mẹ đang nóng, con không muốn tiếp tục thảo luận với mẹ nữa. Con còn vấn kiện cần xem, con ra ngoài trước.

Bà Văn Dao xiết chặt nắm đấm, nhìn theo bóng con trai mình. Ngô Văn Tĩnh, cô sinh được một đứa con gái tốt lắm đấy.

27. Chương 27: Quá Khứ (17)

Từ sau khi không còn phải đến tập đoàn quốc tế Long Giang, cuộc sống của Giang Lục Nhân đã khôi phục lại trạng thái lười nhác như trước kia. Cho dù cô không hề tình nguyện, nhưng mỗi ngày cứ đến và đi như thế, dường như cô còn không thể phân biệt rõ ngày và đêm, mà có khi cũng chẳng cần phải phân biệt làm gì. Đôi khi, cô ngẫu nhiên gọi điện tán dóc với Uông Chu Duyệt, các cô nói nhiều chuyện linh tinh nhằm chán đến mức chiếc điện thoại cũng trở nên không còn ý nghĩa. Sau đó, cô lại tiếp tục rơi vào một vòng tuần hoàn vô cùng nhàm chán, trong hoàn cảnh thời gian nhiều đến mức không biết phải làm gì đó, cô rất dễ suy nghĩ lung tung, ví dụ như cô từng nghĩ, trong khi cô cảm thấy nhàm chán như vậy, cuộc sống của mọi người bên ngoài đang vô cùng rục rờ và sống động, có lẽ chỉ có riêng mình cô đang ngồi thẩn thờ ở đây để lãng phí tuổi thanh xuân.

Bên ngoài cửa sổ, trời chợt đổ mưa. Cô cực kỳ ghét thời tiết này, không phải vì cô không thích trời mưa, mà cô không thích trời mưa trong tình huống như thế này. Thật giống hệt các tình tiết trong các bộ phim truyền hình dài tập, cứ khi nào nhân vật nữ chính bị thất tình, là trời lại đổ mưa, như thể cơn mưa xuất hiện chỉ để lột tả bi kịch của cô nữ chính đó.

Ngay chính bản thân cô cũng không muốn dùng một cơn mưa để thể hiện bi kịch của mình, cho dù điều đó trông có vẻ rất hợp tình hợp lý nhé.

Ngày hôm đó, ở biệt thự Giang gia không có điều gì đặc biệt xảy ra.

Ngày đến bà Văn Dao cũng đã hẹn bạn cũ ra ngoài từ sáng sớm.

Ông Giang Huy cũng sớm lên đường đến công ty thị sát.

Một ngày giống như mọi ngày, vốn không có gì thay đổi.

Cô vẫn ngồi bên cửa sổ ngắm màn mưa bay bay bên ngoài. Hẳn ông trời muốn dùng kiểu thời tiết này để nhắc nhở cô một sự kiện đặc biệt, cũng hay, có lẽ chỉ còn mình cô còn nhớ rõ. Ngày này cách đây rất nhiều năm, bà Ngô Tĩnh Văn đã uống hết một bình thuốc trừ sâu, sau đó từ miệng bà học ra một dòng chất lỏng màu đen, khuôn mặt bà trở nên thật dữ tợn, bà nằm vật vã trên mặt đất. Khi ấy, cô vẫn chỉ là một cô bé rất nhỏ, ngồi sợ hãi run rẩy bên cạnh bà, thậm chí còn quên cả khóc.

Cô thả lỏng toàn bộ cơ thể dựa vào lan can. Cái lạnh như băng đá của những thanh sắt khiến cô cảm thấy thoải mái hơn một chút, cảm xúc đó đã nhắc nhở cô đến những tình cảm chân thật trong hiện tại.

Người phụ nữ đó đã mãi mãi ra đi, nhưng chỉ cần mỗi lần nhắm mắt lại, cô dường như lại có thể nhìn thấy ánh mắt không cam tâm của bà hiện ra. Cô từng nghĩ, cô có thể lý giải được sự không cam tâm ấy của bà Ngô Tĩnh Văn, chắc chắn nó có liên quan đến một người đàn ông. Nhưng có lẽ chính bản thân Giang Lục Nhân cũng không muốn suy nghĩ nhiều đến chuyện đó, có rất nhiều người luôn mong muốn tìm ra chân tướng sự thật để thỏa mãn sự hiếu kỳ, họ cho rằng chỉ có sự thật mới khiến họ được thoải mái, nhưng bí mật sẽ mãi mãi chỉ là bí mật, ít nhất cô chưa bao giờ từng nghĩ sẽ đi tìm người đàn ông đã phụ bạc bà Ngô Tĩnh Văn ngày ấy.

Những giọt mưa vẫn tí tách rơi, như đang đàn một khúc nhạc êm dịu và bình thản, nhưng rất tiếc nó không thể khiến lòng cô được bình tĩnh trở lại.

- Em có muốn đi ra ngoài một chút không?

Cô quay lại, nhìn thấy Giang Thừa Dự đang đút hai tay trong túi quần, khuôn mặt anh bình thản nhìn cô.

Cô đã từng rất rất nhiều lần chờ đợi anh, sau mỗi giờ tan ca anh sẽ về nhà, mỗi sáng sớm anh đi làm, lúc anh ăn sáng, nhưng giờ phút này, cô không hề mong muốn được gặp anh.

Đáng lẽ anh không nên xuất hiện phía sau cô lúc này, vào thời điểm con người ta trở nên yếu ớt nhất, đang mong mỗi tìm được một nơi để dựa dẫm, bất kỳ ai xuất hiện vào thời điểm này đều có thể sẽ phải trở thành chàng hiệp sĩ giải cứu cho cô.

Đáng lẽ anh đừng nên xuất hiện, hãy cứ để cô được một mình, lặng lẽ đếm từng ngày từng tháng cứ thế chậm chạp trôi qua, giống như một ngày cô đang càng đến gần với thiên đường vậy.

Nhưng anh đã xuất hiện, anh đang đứng trước mặt cô.

Cô nhìn lại mình. Các đầu ngón tay đã trắng bệch từ bao giờ, vết thương cũ đã sớm hết đau, nhưng không hiểu sao biểu cảm trên khuôn mặt cô trở nên hơi vụn vẹo.

- Em không thoải mái ở đâu?

Anh cũng cảm thấy cô không bình thường.

Cô lắc đầu:

- Hôm nay sao anh lại về nhà sớm vậy.

- Xong việc rồi. - Giọng anh trở nên nhẹ nhàng băng quơ. - Em có thích ra ngoài ngắm mưa cho thoải mái một chút không.

Cô gật đầu, leo đèo theo sau lưng anh.

Đôi vai anh thật rộng, thật vững chãi.

Đôi vai ấy chiếm cứ toàn bộ tầm mắt cô. Bỗng nhiên cô cảm thấy vô cùng xúc động, cô rất muốn vỗ lấy đôi vai ấy, ôm người ấy vào lòng, cô muốn được nức nở khóc lóc, được gào thét trước mặt anh. Thế nhưng cô chẳng thể làm được một điều gì hết, vì cảm xúc đó đã nhấn chìm lý trí kiên cường của cô.

Cho đến tận lúc anh ngồi lên xe, cô mới nhớ ra, cô chưa hỏi anh định đi đâu.

Xe lao nhanh trên đường cao tốc, bánh xe không ngừng ma sát với mặt đường, vô số tia nước bắn sang hai bên.

Những giọt nước không ngừng rơi xuống mặt kính.

Cô thấy hơi lạnh, nên khoanh tay ôm ngực.

Về mặt anh đã trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, nên dù anh không cười, nhưng vẫn mang lại cho cô một cảm giác tốt hơn trước kia gấp nhiều lần.

- Anh định đi đâu?

Rất cuộc cô vẫn không thể tiếp tục nhịn nữa, đành mở miệng hỏi anh:

- Đến chỗ em đang muốn đến.

Cô im lặng dõi theo anh, cô chưa hiểu ý anh.

Mãi đến khi xe tiến vào nghĩa trang thành phố, cô mới hiểu rằng, cái nơi anh gọi là “chỗ em đang muốn đến” là gì.

Một giây trước khi xuống xe, cô thật sự cảm thấy hận người đàn ông này. Vì sao anh lại muốn dẫn cô đến đây? Vì sao anh lại đưa cô đến nơi này? Vì sao bỗng nhiên anh lại đối xử tốt với cô như vậy? Vì sao anh lại do dự muốn tìm hiểu tâm trạng hiện tại của cô? Nếu như anh vẫn không quan tâm đến cô như trước, cùng lắm cô sẽ chỉ coi anh là một tia sáng trong lòng mình, cô sẽ lặng lẽ đứng xa xa nhìn ngắm anh, cô sẽ không bao giờ chủ động tìm cách tiếp cận anh, cô sẽ không bao giờ không biết tự lượng sức mà mơ tưởng anh có ý với cô đâu, có lẽ sau khi cô tốt nghiệp đại học, cô sẽ rời khỏi Giang gia, từ nay về sau cô sẽ không còn bất kỳ mối quan hệ nào với anh nữa.

Yêu thích một người và ở bên người ấy, từ trước đến nay luôn là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Vì sao anh lại như vậy chứ? Anh khiến cô cảm thấy, anh không bao giờ có ý với cô, vậy mà bỗng nhiên anh lại muốn xâm nhập vào nơi yếu đuối nhất trong lòng cô.

Anh có biết chẳng, bị kịch được tạo ra, không phải chỉ vì người con gái không có cách nào chống chọi được, mà còn vì chàng trai đã không hoàn toàn cự tuyệt, vì vậy mà tình cảm mới cứ thấy sinh sôi.

Cô cảm ô, chăm chú ngắm nhìn Giang Thừa Dự từ lúc anh xuống xe.

Anh bước về phía cô, vô tư, như không hề nhận ra mình đã làm gì.

- Đi thôi.

Mọi thứ đều bình thường, như thể chỉ có riêng lòng cô đang trời đất đảo lộn mà thôi.

Cô thở một hơi thật dài, vẫn tiếp tục đi theo sau anh.

- Vì sao lại đưa em đến đây?

- Không phải em đang muốn đến đây à?

Anh hỏi ngược lại cô:

Đến ngay cả ông Giang Huy còn không nhớ hôm nay là ngày gì.

- Sao anh lại biết.

Cô vẫn muốn hỏi cho rõ ràng.

Giang Thừa Dự sững sốt nhìn cô:

- Anh nghe cha nhắc đến một lần.

Hóa ra không phải anh chủ động đến đây ư? Vì ông Giang Huy bắt nên anh mới đến đây ư? Vì nếu ông Giang Huy đến đây sẽ khiến bà Văn Dao cảm thấy không thoải mái, nên mới muốn Giang Thừa Dự đưa cô đến đây, có thật là như vậy không?

Có lẽ cô lại tự đa tình rồi.

Cô gật đầu, đuổi theo bước chân anh.

- Dì thật vĩ đại.

Có lẽ sự im lặng của cô khiến anh không thoải mái, anh đành phải tìm một chuyện gì đó để nói.

- Một mình đi nuôi nấng em, hẳn phải cần dũng khí rất lớn.

Dường như cả đất trời núi sông đều đang bị dồn nén đè chặt lại với nhau, khiến cô thốt lên một câu nói chẳng hài hòa.

- Các bậc cha mẹ đều rất vĩ đại.

- Có lẽ vậy.

Anh từ chối tiếp tục đưa ra ý kiến, chỉ cười cười, anh nhận ra cô không hề hứng thú với chủ đề này.

Khi đứng trước bia mộ bà Ngô Văn Tĩnh, Giang Thừa Dự cung kính thở dài. Sau đó, anh cầm ô đi ra chỗ khác, để lại cho cô một không gian yên tĩnh.

Giang Lục Nhân vẫn cầm ô đứng trong mưa như thế, cô ngấm tẩm ảnh đen trắng trên mộ bà, không hiểu sao cô bỗng dưng muốn khóc.

- Hẳn mẹ đã rất đau khổ.

Cô lại nhớ đến anh mắt không cam tâm của bà Ngô Tĩnh Văn.

- Rốt cuộc người đàn ông đó đã tổn thương mẹ đến mức nào, để mẹ có thể vứt bỏ tất cả mọi thứ như vậy chứ. Bất kể ông ta đã đối xử với mẹ như thế nào, từ đầu đến cuối mẹ vẫn chỉ thương nhớ một mình ông ấy mà thôi.

Không hiểu sao, cô rất muốn khóc thật to. Cô không biết cô khóc để làm gì. Cô khóc ột người phụ nữ điên cuồng như vậy, cô khóc vì tại sao đàn ông tốt trên thế gian này lại ít đến thế.

Cô khóc vì cô đã từng bị trêu chọc, bị nhục nhã, bị kỳ thị, bị chê cười, bị chửi rủa thậm tệ.

Cô khóc vì cô quá cô độc, cô không có cha, thậm chí cô còn không có cả mẹ nữa.

Đó là một vết thương tồn tại vô cùng chân thật tận sâu dưới đáy lòng cô, cô không muốn động chạm đến nó, nếu cứ như vậy cô sẽ không phải đau đớn. Vết thương đó được gói ra ngoài ánh sáng, được phơi bày

cùng với biết bao nước mắt của cô, nhưng điều đó cũng chẳng làm giảm bớt đi tấn bi kịch nghiệt ngã trong câu chuyện đau lòng này.

Cô ngồi bệt xuống đất, bàn tay cô vuốt ve tấm ảnh đen trắng.

Nước mắt không thể kìm nén được nữa mà không ngừng tuôn rơi, cô thật sự không muốn khóc, nhưng chính bản thân cô cũng không nhận ra cô lại yếu đuối như vậy.

Cô thật sự không thể kìm nén thêm được nữa.

- Vì sao mẹ lại không yêu con?

Mưa lần theo đầu ngón tay rơi xuống cánh tay cô.

- Có phải bởi vì con....

Chưa nói hết câu, dường như nơi cứng rắn nhất tận sâu trong lòng cô bỗng vì diệu biến mất, như thể chỉ cần cô nói ra, cô sẽ chẳng còn gì hết.

Cô vẫn giữ nguyên tư thế ấy.

Giang Thừa Dữ đứng xa xa lặng lẽ nhìn về phía cô. Anh không thể giải thích rõ vì sao anh lại đưa cô đến đây, có lẽ vì sáng nay thái độ của cô hơi kỳ lạ. Nhất là cô không hề nói một lời với ông Giang Huy, nhưng ánh mắt thất vọng của cô lại đột nhiên rơi vào mắt anh. Ngay cả khi làm việc, anh cũng tự hỏi bản thân, rốt cuộc cô đang thất vọng về cái gì thế.

Bất luận nhìn từ phương diện nào, cô vẫn không thể hòa nhập vào gia đình này, cô vẫn chỉ giống như một người ngoài cuộc.

Bất kể ông Giang Huy đối xử với cô tốt đến đâu, đều chỉ là làm tròn đạo đãi khách.

Không hiểu sao, anh lại cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Cô rất ít khi biểu hiện thái độ như vậy, khi ở trước mặt ông Giang Huy, từ trước đến nay cô đều tỏ ra là một cô gái ngoan ngoãn.

Để khiến cô có thể đau lòng đến thế, hẳn nhất định phải có một sự kiện nào đó xảy ra.

Cô ngồi ở đây, giống như một con thú nuôi bị chủ nhân vứt bỏ, đáng thương ngồi xõm một góc, chỉ biết lặng lẽ nức nở trong màn mưa xối xả.

Tầm mắt anh bị màn mưa mờ hồ bao phủ, nhưng lại vẫn có thể cảm nhận được những giọt lệ đang không ngừng tuôn rơi trên khuôn mặt cô, thậm chí những cảm nhận ấy lại thần kỳ chân thật đến từng tế bào trên cơ thể anh.

Chân không theo không chế mà bước về phía cô. Anh kéo cô dậy. Bàn tay anh nắm lấy cánh tay cô, anh mới nhận ra đôi tay ấy đã trở nên vô cùng lạnh giá.

Không phải chỉ là một lời tự hỏi, anh ôm chặt lấy cô và nói:

- Khóc gì mà khóc? Em đâu phải chỉ có một mình.

28. Chương 28: Quá Khứ (18)

Giang Lục Nhân cảm thấy chính bản thân cô đang ngày càng xa lầy vào một cái vòng luẩn quẩn, mà cái vòng luẩn quẩn ấy có liên quan đến Giang Thừa Dữ. Kể từ ngày anh đưa cô đến nghĩa trang về, mối quan hệ của hai người họ đã âm thầm thay đổi. Ví dụ như vào các buổi tối, Giang Thừa Dữ thường gọi điện về tán gẫu cùng với cô, gần đây anh thậm chí còn hay nhắc đến công việc của mình. Hóa ra tình hình công việc của Giang Thừa Dữ không tốt như trong tưởng tượng của mọi người, trong lần đầu thăm một hạng mục gần đây nhất của Kỷ Thành Minh, Kỷ Thành Minh đã ngầm xây dựng một mối quan hệ với các đối tác sau lưng anh, nên hạng mục này hẳn không còn hi vọng. Giang Thừa Dữ thường chủ động kể cho cô nghe những chuyện khiến anh phiền lòng, điều này làm cho cô rất vui mừng, nhưng rồi cô lại tự nói với bản thân, có lẽ anh chỉ đang tìm một người để lắng nghe anh nói.

Tự nhiên, cô cũng hiểu được rõ ràng hơn mối quan hệ xung đột của Kỷ Thành Minh và Giang Thừa Dữ. Thật ra hai người họ cũng không phải luôn đối đầu nhau, nhưng mọi người xung quanh lại luôn đặt họ vào vị trí đối lập như vậy, nên theo bản năng họ cũng xem đối phương là đối thủ của mình. Mối quan hệ này giống y hệt hoàn cảnh của cô và Hướng Tư Gia. Cả hai cô đều còn nhỏ tuổi như nhau, khiến cô càng oán hận trong lòng. Kỷ Thành Minh và Giang Thừa Dữ không hơn kém nhau là mấy, cô và Hướng Tư Gia cũng không hơn kém nhau nhiều lắm, vậy mà cô nàng Hướng Tư Gia kia đã đính hôn cùng với Kỷ Thành Minh, còn cô và Giang Thừa Dữ... tha thứ cho cô cứ hay suy nghĩ linh tinh, ai lại tự dưng lôi mối quan hệ này ra, khiến cô trở nên như vậy chứ...

Cô tự gói mình lại trong chăn, tự cảm thấy ngượng với chính bản thân cô, dù chỉ ở một mình, cô vẫn có thể cảm nhận được sức nóng trên khuôn mặt mình, như cô đang phát sốt lên vậy.

Sau khi tỉnh giấc cô phát hiện ra hơn một tháng nữa cô mới được đến trường, nghĩa là cô có khả năng sẽ tiếp tục bắt đầu chuỗi ngày từ sáng sớm khi mở mắt ra đến tối đêm nhắm mắt lại đi ngủ cô phải thường xuyên đối diện với cái trần nhà như vậy. Cô muốn bước vào xã hội, cô muốn được tự lập, lần này cô sẽ không dựa vào bất kỳ ai để tìm công việc cho cô nữa, kể cả phải rửa bát thuê cũng được. Trong một bài phóng sự cô từng được xem có thống kê rằng, số lao động làm công việc chân tay như rửa bát đĩa, dọn vệ sinh ... ở Trung Quốc thấp nhất so với toàn thế giới, dù phóng sự đó có phần khoa trương, nhưng cũng có thể nói rằng, đối với công việc chúng ta không nên phân biệt sang hèn. Đây là cô đang tự an ủi bản thân, không cần phải bóc mẽ cô đâu nhé.

Thế nhưng ngay khi cô nói ra suy nghĩ của mình, lập tức nhận được sự phản đối của ông Giang Huy và cả bà Văn Dao.

Ông Giang Huy không hi vọng lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra với cô nữa, còn bà Văn Dao thì lo sợ rằng nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, sẽ khiến người ta hoảng sợ, giống như Giang gia đối xử khắt khe với cô vậy.

Cô không được phản bác, chỉ có thể ngồi im trên sofa, dùng sự im lặng của mình để kiên trì bảo vệ suy nghĩ của cô.

Ông Giang Huy lại càng khéo léo khuyên nhủ, nhưng về cơ bản ông vẫn từ chối, còn về phần bà Văn Dao, cô không dám trông cậy vào bản thân cô sẽ có thể thay đổi được lời nói của bà đâu.

- Con chỉ muốn được sống tự lập một lần thôi ạ.

Cô cúi gầm mặt, nhìn xuống mũi chân mình.

- Con vẫn chỉ là một cô bé, một mình ở bên ngoài tóm lại là không nên.

Ông Giang Huy vẫn giữ nguyên ý kiến.

- Người quen mà nhìn thấy, sẽ nói về gia đình này như thế nào chứ?

Bà Văn Dao cũng giữ thái độ không hề suy chuyển.

Không hiểu vì sao, Giang Lục Nhân cảm thấy có thể tổng kết lại là, từ trước đến nay ông Giang Huy và bà Văn Dao tỏ ra không ăn ý, có khi chỉ là khẩu khí bên ngoài bất đồng, còn trong lòng lại vô cùng nhất trí đấy.

Không bao lâu sau, Giang Thừa Dữ cuối cùng cũng về đến nhà. Giang Lục Nhân liếc nhìn anh bằng một ánh mắt mong chờ nhưng lại chẳng cung cấp được thông tin gì. Giang Thừa Dữ đưa mắt nhìn ba người, có lẽ anh cũng cảm nhận được không khí khác lạ trong nhà lúc này, sau khi biết được căn nguyên tiền quả của câu chuyện, anh không khỏi lắc đầu cười khê:

- Cha thật là cực kỳ bất công, hỏi con lớn bằng em ấy, cha đã mặc kệ sống chết mà ném con vào công ty rồi.

- Có thể giống nhau được à?

Ông Giang Huy nói xong, vội vàng quay sang nhìn vợ mình, hình như chính ông cũng nhận ra mình đã lỡ lời.

Bà Văn Dao chỉ đưa mắt liếc nhìn chồng, nở một nụ cười khiên cưỡng.

- Đúng vậy, quả thật là không giống nhau.

Đề tài này, nhất thời không ai dám tiếp tục nhắc đến.

Giang Thừa Dự ho khan:

- Cứ để Lục Nhân ra ngoài làm việc chịu khổ một chút cũng có cái hay, em ấy mệt đến sống dở chết dở đi, mới nhận ra chúng ta đã đối xử tốt với em ấy như thế nào chứ.

Giang Lục Nhân trợn mắt lườm anh, nhưng anh chỉ đáp lại bằng một thái độ lơ đãng.

Sự tình nhanh chóng trở nên lạc đề, chỉ có Giang Lục Nhân luôn canh cánh trong lòng những lời của Giang Thừa Dự vừa nói.

Tối hôm đó, Giang Thừa Dự ghé qua phòng cô, cô liền nói thẳng với anh những suy nghĩ của mình:

- Có phải anh cho rằng em không thể chịu vất vả được đúng không?

Anh lắc đầu.

- Hay em không thể nhẫn nhịn, em không chịu được ảm ức?

Anh lại lắc đầu.

- Vậy sao anh lại nói với em như vậy?

- Anh nói gì cơ?

Anh đánh trống lảng một cách tài tình.

Hai người cứ ông nói gà bà nói vịt, mắt to lườm mắt nhỏ như vậy.

Thế nhưng, Giang Lục Nhân vẫn ra ngoài tìm việc làm, hơn thế cô còn tìm được một công việc không tồi nhé. Khi khai lý lịch, cô cũng không biết xấu hổ mà nói rõ cô đang tìm một việc làm thêm trong kỳ nghỉ hè. Chủ quán không hỏi nhiều, ông là một người khá tốt bụng, ông đối xử với cô không tệ chút nào. Sau một tháng làm việc, cô sẽ được trả 1000 tệ, được bao hai bữa cơm, hơn nữa thực đơn trong bữa cơm trưa và cơm tối cũng rất phong phú. Đó là một nhà hàng nhỏ bán quà vặt như nộm thịt bò khô, chè, cơm Đường nhiên quán còn nhận ship hàng tận nơi.

Mỗi ngày trôi qua thật nhẹ nhàng, tuy có những thời điểm quán đông khách cô bận đến rối hết cả lên, nhưng công việc của cô cũng có nhiều phần việc khác nhau, đôi khi cô phải phụ bếp, đôi khi cô nhận nhiệm vụ bồi bàn, lại có khi cô phải đi ship hàng ra ngoài.

Mỗi khi nhìn thấy nụ cười hài lòng của khách hàng, dường như chính cô cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Cô đúng là một người cực kỳ dễ hài lòng mà.

Sau khi tìm được công việc, cô báo cáo lại với ông Giang Huy, sau đó vô cùng thoải mái hăng say chiến đấu. Cô cũng giống như nhiều người khác, vừa mới đi làm được vài ngày, cô đã tự cho rằng mình đang vất vả kiếm tiền bươn trải cuộc sống. Người đầu tiên cô nghĩ đến sẽ tặng quà là Giang Thừa Dự. Hình như anh chẳng thiếu gì cả, cho dù cô mua bất cứ thứ gì anh cũng sẽ chẳng cảm thấy đặc biệt đâu nhỉ?

Ừ, đây cũng có thể được coi là một nỗi muộn phiền ngọt ngào đúng không?

Cô thích cùng đồng nghiệp đi ra ngoài ship hàng, để có thể được nhìn ngắm phong cảnh phố phường.

Cô bạn đồng nghiệp sẽ lái xe, còn cô ngồi phía sau, có cảm giác như họ đang quay về thời cận đại dân quốc vậy, cứ nghĩ đến đây cô lại không khỏi buồn cười.

Giang Thừa Dự đang đi khảo sát một công trình lớn, lúc này, một tay anh lái xe, một tay anh cầm điện thoại di động áp vào tai để có thể nghe rõ hơn giọng nói của đối phương. Ánh mắt anh vừa lướt qua thì nhìn thấy Giang Lục Nhân, anh hơi sững sốt, thậm chí anh còn không thể nghe thấy cuộc đối thoại ở đầu dây bên kia. Mắt anh nhanh chóng liếc qua một chiếc xe đẩy bán cơm hộp, trên xe có quảng cáo cả số điện thoại để phục vụ chuyển cơm đến tận nơi.

Đến ngày hôm sau, Giang Lục Nhân vô cùng hăng hái khi nhận được thông báo của chủ quán rằng họ vừa nhận được một đơn đặt hàng lớn nhất từ trước đến nay, nhưng khi nghĩ đến phải quay lại tập đoàn quốc tế Long Giang sau một thời gian ngắn như vậy, cô không biết nên phản ứng như thế nào.

Tuy nhiên, Giang Lục Nhân vẫn cùng cô bạn đồng nghiệp đi đưa cơm hộp, mặc dù cô vẫn nhớ rõ ràng thức ăn trong căng-tin của công ty không tệ chút nào, tại sao họ lại phải gọi cơm hộp đến nhỉ, chẳng lẽ vì ăn nhiều của ngon vật lạ nên giờ họ muốn đổi khẩu vị à? Dù là thế nào cô cũng không muốn nghĩ nhiều, cô chỉ là người làm công ăn lương, cô phải tuân theo tất cả các yêu cầu của ông chủ nhà hàng nhé.

Cô đưa hộp cơm lên tầng cao nhất. Ở đây có một vài nhân viên nhìn thấy hộp cơm trên tay cô đều nở một nụ cười gượng gạo và gật đầu cảm ơn, khỏi phải nói cũng có thể nhận ra thái độ của họ miễn cưỡng đến như thế nào.

Giang Lục Nhân thật sự thấy bất đắc dĩ.

Cô tự nói với bản thân, cô chỉ tình cờ đến đây, tình cờ gặp mặt Giang Thừa Dự, đây không phải cô đang làm việc riêng trong giờ làm việc.

Sau vụ ồn ào của Nghiêm Tố Nhi, giờ tất cả mọi người đều biết Giang Lục Nhân là cô em gái yêu quý luôn được Giang Thừa Dự cất giấu như bảo bối trong nhà, nên vừa nhìn thấy cô, mặc kệ cô đang nghĩ gì trong đầu, họ vẫn tỏ ra niềm nở chủ động tiếp đón cô.

- Anh tôi đang ở trong này à?

Tuy cô muốn đi thẳng vào văn phòng của anh, nhưng có lẽ vẫn nên làm theo trình tự thì hơn.

- Tổng giám đốc Giang vẫn chưa ăn cơm đâu ạ.

Thư ký nhanh mồm nhanh miệng mách.

Giang Lục Nhân đang cầm một hộp cơm đặc biệt trong tay, đi thẳng về hướng phòng làm việc của anh.

- Anh ơi.

Cô nhỏ giọng gọi anh, sau đó mới dám đẩy cửa vào, sợ quấy rầy anh đang làm việc.

Giang Thừa Dự ngẩng đầu, giả vờ như anh đang vô cùng ngạc nhiên:

- Sao em lại đến đây?

- Em đưa cơm đến cho anh.

Sau khi tiến vào văn phòng của anh, cô đánh giá anh một lúc lâu.

- Anh thật sự không biết chuyện em sẽ đến công ty anh để đưa cơm à?

- Cơm hộp hả?

Giang Thừa Dự nghĩ nghĩ, dường như bưng tỉnh:

- Lần trước trợ lý hình như có đề cập đến vấn đề này, thời gian gần đây đầu bếp cũ vừa xin nghỉ, đầu bếp mới nấu cực kỳ khó nuốt, nên họ muốn trước tiên chuyển sang gọi cơm hộp vài ngày, thật khéo thế nào lại gọi đúng nhà hàng em đang làm việc à?

Giang Lục Nhân xác định nửa ngày, mới đành tin lời anh nói:

- Cứ như là thật ấy nhỉ.

Giang Thừa Dự nhận hộp cơm trong tay cô:

- Thật đúng là có duyên mà.

Khi nói câu này, miệng anh bất chợt lóe nên một nụ cười, nhưng rất nhanh chóng biến mất.

- Ăn ngon không anh?

Cô vẫn nên quan tâm hỏi thăm một chút thì hơn nhỉ, đồ ăn tuy không phải do cô nấu, nhưng vẫn là có công cô phụ bếp nhé.

- Cũng không tồi.

Anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tràn đầy sự mong chờ của cô.

- Có cần tiền ship không?

Cô chìa tay ra, ta đây không cần thanh liêm, không cần trong sạch nữa đâu nhé:

- Đường đường là tổng giám đốc Giang, nếu thiếu phí ship thì kì cục lắm anh nhỉ.

Giang Thừa Dữ cầm đôi đũa trên tay gõ nhẹ lên bàn tay cô một cái:

- Mới bé tí tuổi mà đã tham tiền rồi.

- Em không còn bé nữa nhé.

Cô bướng bỉnh nhìn anh:

- Mười sáu tuổi là đã trưởng thành rồi, nếu như vậy thì em đã trưởng thành được tận mấy trăm ngày rồi nhé.

Giang Thừa Dữ lắc đầu:

- Vẫn chỉ là cô bé thôi, còn không chịu thừa nhận nữa chứ.

Lần đầu tiên, cô thấy phiền lòng vì tuổi tác của mình.

Mấy ngày tiếp theo, cô đều tự đưa cơm hộp đến công ty anh. Cô luôn nán lại một lát để quan tâm hỏi thăm anh có ngon miệng không mà không vội vàng trở về để cứu vãn sự nghiệp bếp núc của mình. Thế nhưng, đã có một sự việc ngoài ý muốn khó có thể tưởng tượng được xảy ra.

Giống như mấy ngày gần đây, Giang Lục Nhân ôm một hộp cơm được trang trí vô cùng đẹp mắt đi thẳng vào văn phòng anh, cô hoàn toàn không nhìn thấy thái độ vụn vặt trên khuôn mặt người trợ lý.

Cô trực tiếp mở cửa.

- Không biết đường gõ cửa à?

Giọng Giang Thừa Dữ vang lên phía bên kia cánh cửa.

Khuôn mặt cô trở nên tái nhợt, cô nhìn thấy Giang Thừa Dữ đang vội vàng mặc quần áo cho người đẹp bên cạnh anh, mái tóc cô nàng này cũng đã rối tung rối mù. Cô nhận ra cô đã quấy rầy chuyện tốt của người ta rồi.

Cô ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, không biết phải làm sao.

Giang Thừa Dữ tỏ ra khá buồn bực, nhíu mày lại:

- Đi ra.

Cô nàng kia ngạc nhiên liếc nhìn Giang Thừa Dữ, sau đó liền trở nên cười cợt:

- Lần sau lại call em nhé.

Giang Lục Nhân nắm chặt hộp cơm trong tay, cô đi thẳng ra ngoài.

Lỗi là do cô, cô không hiểu những quy tắc trong thế giới của họ, lúc nào cô cũng một lòng một dạ nghĩ về mọi chuyện theo cách của cô, cô đã hoàn toàn sai lầm rồi.

Ngay khi người đẹp kia rời khỏi phòng, cô nín thở, mỉm cười:

- Hai người có thể tiếp tục, thật ngại quá, em đã quấy rầy mọi người rồi.

Cô quay đầu bước đi, vứt thẳng hộp cơm vào một thùng rác gần đó nhất.

Tiếng bước chân phía sau ngày một gần hơn, cô quyết định không quay đầu lại, cô không cần biết người đó là ai.

29. Chương 29: Quá Khứ (19)

Giang Lục Nhân nhanh chóng bước vào thang máy, đồng thời mắt cô cũng không hề nhìn về phía cửa thang máy đang dần khép lại. Chiếc cửa bóng loáng phóng đại hình ảnh của cô trở nên méo mó không thể nào hiểu nổi, ừ, vừa hay, cô cũng chẳng thèm bắt bẻ mấy hình ảnh vớ vẩn đó. Thế nhưng vừa ngẩng đầu lên, cô lại cảm thấy nổi giận, cô nhướn mày, theo bản năng cô dời khỏi vị trí bị tấm gương phản chiếu. Có lẽ, vì trong lòng cô cũng đang nghĩ về bản thân méo mó như vậy. Thang máy nhanh chóng đi xuống tầng trệt, cô bước ra khỏi thang máy, cố gắng đối diện với người đang đứng trước mặt cô.

Giang Thừa Dữ cười nhẹ, trong đôi mắt anh dường như đang ẩn chứa một điều gì đó khá phức tạp:

- Cơm của anh đâu?

Cô chìa hai bàn tay chống trơn ra trước mặt anh, cô đang thử tính toán xem có nên học tập đáng về trung kiên quật cường cố gắng tươi cười của mấy nhân vật nữ chính đang rất hot trong các bộ phim truyền hình gần đây không, nhưng cô thật không sao cười nổi, hơn nữa, cô cũng không muốn miễn cưỡng chính bản thân mình:

- Rơi mất rồi.

Câu này mới chỉ là ẩn ý thôi đấy, đáng nhẽ phải dùng từ “ném” mới đúng với cảm giác của cô lúc này nhé.

Giang Thừa Dữ theo bản năng gật đầu.

Sau đó cô mới vô tâm vô tính mà nhớ ra rằng, anh có thang thang máy chuyên dụng, bảo sao anh còn xuống nhanh hơn cô nhiều. Vừa ngược mắt lên, cô dường như cảm thấy mình vừa xuyên không vậy. Khi ánh mắt cô một lần nữa lại đối diện với bộ quần áo trên người anh, cô chợt thấy bản thân thật buồn cười, làm sao anh có thể thừa nhận rằng anh đã làm gì với cô gái đó trong phòng hay cô nàng lả lơi đó có để lại một dấu vết mờ ám nào trên quần áo anh không cơ chứ.

Thôi, cô không muốn nhắc nhiều đến vấn đề này nữa, nếu không cô sợ rằng chính bản thân cô cũng không thể tự không chế được. Cô không muốn thấy mình không thể chấp nhận nổi vị trí của bản thân, cô càng không muốn để bản thân cô lạc vào một nơi mà cô không hề hay biết.

Đầu óc cô đang rối như tơ vò.

Cô đang đứng trước mặt Giang Thừa Dữ lúc này với một ánh mắt quật cường. Cô đứng bất động, không nói một lời.

Giang Thừa Dữ day day trán, hơi buồn bực:

- Vừa rồi....

Anh thật không biết nên giải thích như thế nào. Chẳng lẽ nói bình thường anh vẫn luôn như vậy à, hay là nói anh chỉ đang tìm một thú tiêu khiển thôi, đã lâu lắm rồi anh không chơi gái như vậy? Hay nói chính bản thân anh cũng không kháng cự với loại chuyện như thế này? Hay nói anh không ngờ sẽ bị cô bắt gặp đây? Hay vẫn nên thú nhận là anh chỉ đang giải quyết nhu cầu sinh lý cá nhân thì hơn nhỉ, giống như mấy ngôi sao nổi tiếng vẫn hay vin vào lý do này...

- Em không thích à?

Giang Lục Nhân chớp chớp mi, đúng là cô thật sự không vui, nhưng cô nhanh chóng xoa dịu cơn tức giận, dường như cô không muốn để một ai nhận ra những suy nghĩ thật sự trong lòng mình, cô không sợ rằng chính cô cũng đang tự lừa mình dối người.

- Không đâu.

Giang Thừa Dữ cười bình thản. Anh chợt nhận ra cô vẫn chỉ là một cô bé, tại sao anh lại lo sợ e dè đối với cô chứ.

- Anh đưa e về nhé.

- Không cần đâu. - Cô bước qua mặt anh. - Cảm ơn.

Giang Thừa Dự nắm chặt cánh tay cô.

- Anh đã nói là để anh đưa em về mà.

- Em nói là em không cần.

Cô từ chối không chút kiêng nể.

- Vậy em cứ đi trước đi, anh sẽ đi theo sau em, anh tiện đường mà.

Anh nở một nụ cười tươi như hoa, đối diện với khuôn mặt cau có của cô.

- Đến lúc em về đến cửa hàng, em nhớ hỏi ông chủ cho rõ nhé, vì sao mà anh đợi lâu như vậy vẫn chưa thấy mang cơm hộp đến, không phải là bị khâu trung gian ăn bớt để kiếm lời chứ?

Anh vừa nói vừa nhìn cô, ý anh hẳn đang ám chỉ cô chính là khâu trung gian ăn bớt kia phải không.

Cô buồn bực, dùng hết sức đập anh một cái:

- Anh muốn thế nào đây?

Cô nổi giận rồi.

- Anh đói lắm.

Anh xoa nắn khuôn mặt cô.

- Như vậy trông sẽ có sức sống hơn.

Cả người Giang Lục Nhân run lên. Cô chợt nhớ đến bộ tiểu thuyết mà cô thích gần đây nhất, trong truyện, nam chính lúc nào cũng có thú vui là chọc nữ chính nổi giận, dường như anh ta cảm thấy mỗi lần cô ấy giận như vậy cuộc sống sẽ sinh động hơn. Đàn ông đúng là đều biến thái, đều có mấy thú vui kỳ cục như vậy.

Cô đẩy tay anh ra, toàn bộ sự tức giận nãy giờ đều như biến mất.

Cô tức cái gì chứ? Có lẽ lời bình phẩm về anh trong mấy tờ tạp chí lá cải “Không chê một ai.” Đã sớm như một quả bom hẹn giờ cất giấu trong lòng cô, lúc này nó đang chuẩn bị nổ tung ngay lập tức. Con gái đều luôn thích tự lừa mình dối người như thế đấy, đều hi vọng rằng đó chỉ là những lời đồn đại vô căn cứ mà thôi, kể cả khi cả thế gian này đều biết đó là sự thật, cô cần cứ tiếp tục tự lừa dối bản thân như thế.

Cô sờ nhẹ đôi môi. Trái ngược với thái độ của cô là một khuôn mặt vẫn luôn tươi cười.

- Mời anh ăn cơm đi. - Anh có vẻ rất vui. - Anh quên mang tiền rồi.

Giang Lục Nhân ác ý lườm anh một cái.

- A... Những người như anh hình như chỉ dùng thẻ tín dụng thôi nhỉ.

- Anh cũng không mang theo thẻ. - Anh bỗng nhiên cúi đầu nhìn xuống mũi chân. - Anh có thói quen luôn được người khác thanh toán rồi.

Cô biết rõ anh không hề nói quá, hẳn anh sẽ không bao giờ mang theo một đồng tiền mặt nào trong người. Mọi việc anh làm đều được trợ lý sắp xếp sẵn. Nhưng khi nói đến đây cô lại cảm thấy hình như trong lời của anh có ẩn ý khác.

- Em cũng không mang tiền, em cũng không mang thẻ tín dụng.

Cô cũng gian manh thế đấy.

Anh nhìn kỹ cô một lát, nụ cười trên gương mặt càng rạng rỡ hơn:

- Thẻ còn từ chối không cho anh đưa về? Chẳng lẽ trên xe buýt công cộng có vé miễn phí cho khách VIP như em à?

Hoặc là mời anh ăn cơm, hoặc là để anh đưa về.

Cô nổi giận.

Thế nhưng cô vẫn mời anh ăn cơm, ở một nhà hàng không tệ nhé, mặc dù có lẽ anh chẳng nhớ nổi tên của những món ăn trên bàn. Cô rất thích món đậu sốt cay của nhà hàng này, cực kỳ ngon, khiến một người thường ngày không thích ăn cơm như cô cũng ăn ngon lành hết veo hai bát cơm. Đúng là hương vị không tồi nhé, cô đặc biệt thích món này đấy.

Giang Thừa Dữ cũng không hề kén ăn chút nào, thỉnh thoảng anh lại hỏi về công việc của cô tại nhà hàng cô đang làm, thậm chí anh còn dùng thân phận “anh trai” để hỏi rất chi tiết. Nếu thái độ của cô vẫn còn nhàn nhõ, nhưng cũng không dám lẻo nhẹo thêm nữa, nhất là đối diện trước những câu hỏi vô cùng kiên định của đối phương.

Cho dù món đậu sốt cay có ngon đến mấy, cô cũng không thể cứ thèm ăn mãi như thế được, chẳng hay ho chút nào.

Thật bực mình quá đi.

Thanh toán hết 42 tệ, may quá, nếu theo suy nghĩ AQ một chút thì hôm nay cô vẫn lời nhé.

Rời khỏi quán ăn cô muốn nhanh chóng trở về cửa hàng để báo tin, mặt dù chủ quán đối xử khá tốt với cô, nhưng nếu cô cứ lè mề như vậy sẽ chẳng ai có thể chấp nhận nổi đâu.

Thế nhưng Giang Thừa Dữ vẫn đưa cô về. Cô cảm thấy mình chẳng còn khí phách gì cả, nếu cô đã muốn từ chối, sao còn có thể để anh đạt được mục đích, mặc dù anh chỉ tỏ ra như vô tình.

Cô xuống xe, nhưng nửa ngày trời anh vẫn chưa thấy động tĩnh. Cô vừa bước vài bước, cuối cùng không nhịn được quay đầu nhìn lại, cô nhận ra Giang Thừa Dữ cũng đang nhìn cô, như vậy có phải là “Anh biết em sẽ quay lại nhìn anh mà, anh đang chờ em quay đầu lại đấy” không nhỉ. Như là đang trêu cô, cô vừa quay lại, Giang Thừa Dữ bỗng nói:

- Sau này anh sẽ không thể nữa.

Cô hơi sững sờ. Giang Thừa Dữ lập tức khởi động xe, anh nhận ra cô vẫn đang nhìn anh, anh gật đầu cười:

- Anh biết em không thích mà.

Cô hoảng sợ đứng chôn chân tại chỗ, toàn bộ máu trong cơ thể như đông cứng lại, lúc này cô mới phát hiện ra xe anh đã bốc hơi không còn dấu vết từ bao giờ.

Câu nói của anh chẳng có đầu, chẳng có đuôi, nhưng cô lại hiểu, thậm chí cô không thể kìm chế được những suy nghĩ mien man. Có phải ý anh là sau này anh sẽ không tiếp xúc với phụ nữ trong văn phòng không... cô thấy trình độ lo trước tính sau của mình đang ngày càng tiến bộ đến mức độ không có tiền đồ luôn.

Những ngày kế tiếp, Giang Lục Nhân cố gắng hết sức tránh mặt Giang Thừa Dữ.

Mỗi khi ở nhà, lúc nào anh đi làm, cô mới rời khỏi giường, cô phải nghe thấy tiếng xe của anh rời khỏi mới ra khỏi phòng xuống nhà ăn sáng. Sau khi về nhà, trừ bữa cơm tối không thể tránh mặt, ăn xong, cô lập tức về phòng mình, sau đó còn khóa chặt cửa phòng lại. Cô cũng không ra ngoài giao hàng nữa, mặc dù có một số cô đồng nghiệp khác không thích cô luôn phàn nàn về điều này, bắt cô nhất định phải đi thu tiền, sau đó mách lới của cô với chủ quán, khiến cô phải cuống quit tay chân, lòng càng phiền muộn.

Thế nhưng cô để ý đến dạo gần đây không có những tin đồn xấu xoay quanh Giang Thừa Dữ nữa.

Đến ngày thứ năm, ông chủ đích thân ra lệnh cho cô phải đưa cơm đến tập đoàn Long Giang, lần này cô không thể từ chối.

Mặc dù cô tức đến xì khói, nhưng bên cạnh đó vẫn có sự chuẩn bị về mặt tâm lý inh. Cô thậm chí tưởng tượng có nên học tập mấy cô nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình không nhỉ, hiện ngang ưỡn thẳng lưng ngẩng cao đầu đứng trước mặt nam chính vừa có tiền vừa có thế và nói rằng: “Không phải anh chỉ có tiền thôi à, có gì đặc biệt hơn người nữa đâu.”, sau đó cô sẽ tỏ ra mình vô cùng cao thượng, từ đó về sau cô sẽ bơ luôn tay nam chính đáng ghét đó. Hóa ra đầu óc cô cũng thật xấu xa nhé. Sao cô không học theo tác phong của

các cô ấy, ném thẳng hộp cơm vào mặt Giang Thừa Dự, để toàn bộ bàn ghế quần áo của anh ta dính toàn cơm là cơm đi. Nhưng dù sao đó vẫn chỉ là tưởng tượng của cô thôi, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ dám làm những chuyện như vậy đâu, vì cô là người khá coi trọng sĩ diện mà.

Cô cũng không muốn dùng những hành động như vậy để thể hiện rằng mình rất đặc biệt.

Cô vẫn chuẩn bị một suất cơm đặc biệt dành riêng cho Giang Thừa Dự, cô cố ngăn bản thân dồn quá nhiều tâm tư tình cảm vào những món ăn dành riêng cho anh, vì dù có đối xử tốt với anh cũng có để làm gì đâu.

Giang Thừa Dự cũng không quan tâm đến bữa ăn của mình có thay đổi gì, anh chỉ nhìn cô:

- Lần này mang đến rất đúng lúc.

Cô cũng thầm nói với bản thân, đúng lúc lắm, đúng lúc quấy rầy chuyện tốt của người ta nhé.

Anh vừa ăn cơm vừa nhìn cô:

- Hương vị cũng không tệ chút nào.

Cô chẳng hiểu ý anh:

- Đến lúc em phải về rồi.

- Đã ăn cơm chưa?

- Về rồi ăn.

Đứng rào đón cô như thế chứ.

Anh gật đầu:

- Đầu bếp cũ đã quay lại rồi, em có muốn được thưởng thức thử tài nghệ của ông ấy lần nữa không?

Cô thấy chẳng thú vị, cô không muốn lúc nào cũng phải tuân theo ý anh:

- Anh muốn gì nữa đây?

Anh cũng bị ảnh hưởng bởi thái độ chán ghét của cô.

- Anh còn muốn hỏi em muốn gì nữa cơ. – Anh thật sự buồn bực. – Bây giờ anh phải làm gì thì em mới vừa lòng đây?

- ...

- Cười một cái đi em.

-

Bầu môi.

- Anh không phải phải là chính nhân quân tử, lại càng không phải là trinh tiết mãnh nam nhé.

Anh thật sự tức giận nhìn cô:

- Từ trước đến nay anh vốn là người như vậy, không phải em không hề hay biết đúng không. Đây là một thói quen, cho nên đối với đàn bà... anh không hề kiêng nể. Có thể như vậy cũng chẳng hay ho gì, anh không tuân theo những nguyên tắc yêu đương nam nữ, hay nói cách khác anh chỉ chơi bời. Bởi vì thế giới của anh quá xa hoa phù phiếm, nên anh từng thích ngày ngày đắm chìm trong trụy lạc như thế. Đúng là anh đã từng làm những việc như vậy, anh đã từng làm tình với vô số đàn bà con gái, bất kể thân phận của họ, anh chỉ muốn tìm một chút kích thích ỉn. Đại khái là anh đã từng.... Bất kể anh có bào chữa như thế nào thì đó đều là sự thật.

Anh nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của cô đang đau đầu nhìn anh, anh không rõ vì sao cô lại kinh ngạc như vậy, nhưng anh vẫn hi vọng mình sẽ là người tiếp theo.

- Nếu em không thích anh như vậy, anh có thể thay đổi, nếu em tình nguyện tin tưởng và chấp nhận thành ý của anh.

Anh hơi cau nhẹ mày, không không cam tâm tiếp tục trò chơi tình cảm mờ ám này thêm nữa.

- Bất kể sự lựa chọn của em là như thế nào, anh vẫn hi vọng em sẽ có thể quan tâm đến anh như trước, ít nhất, anh cảm thấy anh chưa bao giờ thất lòng như bây giờ.

Cô nhìn anh rất lâu, cô bị dọa đến mức không biết đâu là thực đâu là mơ nữa.

Ôi, thật dọa người mà, cô bỏ chạy trời chết.

30. Chương 30: Quá Khứ (20)

Giang Lục Nhân cảm thấy cô vô cùng may mắn khi nhận được tháng lương đầu tiên trong cuộc đời. Vì vậy cô bỏ qua tất cả các sự cố như khi đến ngân hàng để rút tiền cô không may gặp đúng phải một giao dịch viên mới vào nghề và phải chạy đi chạy lại đến hai lần mới rút được tiền. Thậm chí cô còn bỏ qua cả việc chủ quán nhất định không cho nhận tiền mặt mà tiền lương phải được chuyển thẳng vào tài khoản ngân hàng. Nói chung, cô bỏ qua tất cả những lí do khách quan vớ vẩn đó, chỉ hoan hỉ nhìn con số hiển thị trên màn hình, ôi, khỏi phải nói cô hưng phấn đến mức nào nhé.

Cô vừa đi trên đường, vừa nghĩ, không biết cô nên tặng gì cho Giang Thừa Dự bây giờ, tuy rằng anh chẳng thiếu cái gì, nhưng cô vẫn muốn mua quà tặng anh. Tâm trạng cô hiện rối rắm y hệt mấy cô nữ sinh đang băn khoăn không biết tặng quà sinh nhật cho bạn trai thế nào, cô đang rơi vào phiền não đây này. Hiện tại cô hơi lo sợ khi phải về nhà, thế nhưng cô vẫn muốn về nhà. Mỗi lần gặp Giang Thừa Dự, theo bản năng, cô không muốn tránh mặt anh, nhưng sau khi trốn tránh cô lại thầm tự trách bản thân thật vô dụng, rồi sau đó cô lại sưu tầm các bức ảnh của anh. Cô không dám biểu hiện quá rõ ràng, cô sợ ông Giang Huy và bà Văn Dao sẽ nhận ra thái độ kỳ lạ của mình, nhưng dấu sao trong lòng cô vẫn chôn dấu một nỗi mong chờ.

Còn bây giờ, tâm trạng cô giống như một học sinh tiểu học đang phạm lỗi vậy, vừa muốn làm, lại vừa lo sợ hậu quả.

Cô mãi mãi vẫn có một chút sợ chết. Giống như lúc nào cô cũng tự nhắc nhở bản thân không bao giờ cho phép bất cứ ai dọa nạt cô, nhưng sau khi xét nghiệm tổng quát định kỳ cô sẽ lập tức rời khỏi bệnh viện đi về thẳng nhà. Có lẽ vì mỗi lần bác sĩ khuyên cô phải thường xuyên khám tổng quát, ông bác sĩ vừa bước chân đi, theo bản năng cô sẽ tự nhủ rằng mình chẳng có bệnh tật gì đâu, chẳng qua là cô chỉ tiện đường đi ngang bệnh viện thôi.

Ôi tự nhiên cô lại ôm một mớ bực tức đi vào trung tâm thương mại.

Cô mua tặng ông Giang Huy một cái gạt tàn, mua tặng bà Văn Dao một cái khăn quàng cổ, cô mua ỉn một cái ô che nắng rất dễ thương. Vốn lương của cô cũng chẳng nhiều nhận gì, hể mọi người trong nhà sẽ thông cảm cho cô nhỉ.

Cô không biết Giang Thừa Dự thích gì, nên rất khó có thể mua quà cho anh, mua quần áo chưa chắc anh đã mặc đâu, thật phiền phức quá.

Cuối cùng cô cũng về đến nhà, cô vừa lôi đồ quà ra, bà Văn Dao đã giận tái mặt:

- Ý cô là gì thế hả? - Bà Văn Dao chỉ vào chiếc gạt tàn khá lớn, dù đã biết nhưng vẫn cố tình nhìn chăm chăm gặng hỏi Giang Lục Nhân: - Đã biết ông ấy sức khỏe không tốt, con khuyến khích ông ấy hút thuốc nữa à.

Giang Lục Nhân sững sốt, lúc mua cô chỉ thấy chiếc gạt tàn rất đẹp, cô không hề nghĩ nhiều đến thế.

Ông Giang Huy phát tay:

- Cha thật sự rất thích, để trưng bày vẫn đẹp mà, hơn nữa đây là thành ý của Lục Nhân, sao phải hà khắc thế làm gì. – Ánh mắt ông Giang Huy chuyển sang xoay quanh vợ mình, ông cười nói: - Cha thấy Lục Nhân hơi bị bất công nhé, sao lại mua tặng mẹ con một chiếc khăn quàng đẹp hơn so với quà của ta nhiều thế.

Ông Giang Huy nói vậy, khiến bà Văn Dao lúc đó mới cầm chiếc khăn quàng lên ướm thử.

Ông Giang Huy nhanh chóng nháy mắt với Giang Lục Nhân, đáy lòng Giang Lục Nhân thở dài:

- Mẹ quàng khăn vào trẻ ra không ít tuổi mẹ ạ.

Bà Văn Dao cũng nhếch miệng cười:

- Cảm ơn Lục Nhân nhé.

- Đều là người một nhà, sao phải khách khí như vậy làm gì.

Ông Giang Huy cười cười, vỗ vai vợ mình.

Lúc Giang Thừa Dự trở về, mắt anh lướt một loạt qua tất cả mọi người, sau đó cười và nói:

- Con đang thắc mắc sao hôm nay nhà mình lại xuất hiện thêm một người phụ nữ xinh đẹp đến thế nhỉ, nhìn gần mới nhận ra là mẹ mình. Mẹ hôm nay đẹp hơn mọi ngày nhé.

- Con chỉ dẻo miệng. – Khuôn mặt bà Văn Dao cũng rạng rỡ hơn. – Đừng có khoa trương thế.

- Thật sự rất đẹp mà.

Bà Văn Dao nhận ra con trai mình đang chăm chú nhìn chiếc khăn bà đang quàng trên cổ, rồi bà cũng cười, một khi đã như vậy bà đành nhận chiếc khăn này.

Ông Giang Huy nhanh chóng giải thích với Giang Thừa Dự đây là quà Lục Nhân mua tặng mọi người.

Giang Thừa Dự nhìn Giang Lục Nhân, đành thở dài:

- Có phải em có hiềm khích gì với anh không, cha mẹ đều có quà, sao mỗi mình anh là không có.

Anh nửa thật nửa hư nói, khiến ông Giang Huy và bà Văn Dao đều đồng loạt nhìn về phía cô.

Giang Lục Nhân không thích bị mọi người nhìn như vậy, cô ghét anh chuyển mọi sự chú ý sang phía cô, nên cố nhin trong lòng khó khăn mở miệng:

- Em không biết chọn gì để tặng anh, em cũng không biết anh thích gì.

Điều quan trọng nhất là cô sợ nếu cô mua đồ tặng cho anh mà anh không mặc được, vì mặc vào sẽ hạ thấp giá trị của anh.

Giang Thừa Dự gật đầu:

- Sau này có thời gian anh sẽ đưa em đi mua. – Còn cố nhìn cô thêm một cái. – Nhưng em thanh toán.

Ông Giang Huy thấy hai người vui vẻ như vậy, chỉ lắc đầu cười.

Còn bà Văn Dao cũng không biết con trai mình muốn làm gì.

Sau đó cuộc đối thoại chuyển sang xoay quanh đề án gần đây nhất mà Giang Thừa Dự vừa thua thầu. Cô rất may mắn không còn bị mọi người chú ý đến nữa.

Ăn cơm xong, cô trở về phòng, còn chưa kịp khóa cửa, phía sau đã có người tùy tiện đẩy cô dựa vào cửa.

- Anh làm gì đấy. – Cô cố nhỏ giọng xuống, sợ ai đó nghe thấy, trong lòng lại thầm thừa nhận cái loại cảm giác yêu đương vụng trộm này thật chẳng giống ai.

Giang Thừa Dự lại đẩy cô dựa vào tường, một cánh tay anh chống vào tường, khóa cô lại trong ngực mình, rồi cúi đầu nhìn cô:

- Vì sao không tặng quà cho anh?

- Không phải em vừa trả lời rồi à?

- Vừa rồi? - Anh như chợt bừng tỉnh. – Anh quên mất rồi, anh không ngại nghe lại lần nữa đâu.

- Nhưng em lại để ý chuyện phải nhắc lại một lần nữa đấy.

Anh nhìn cô đang hơi tức tức giận, mỗi lần như vậy khóe miệng lại khẽ nhếch lên, trong lòng anh lại thấy thật vui sướng, bàn tay anh vuốt ve mái tóc cô:

- Em để ý chuyện đó làm gì?

Khuôn mặt anh càng lúc càng gần sát về phía cô, hơi thở ấm áp lượn lờ bên cổ cô, thậm chí mũi cô cũng đang hít vào luồng không khí nồng đượm hơi thở của anh. Cô không nén được đấm anh một cái, nhưng cú đấm lại chẳng đủ mạnh, vừa không thể khiến anh suy chuyển còn để anh chê cười:

- Nhẹ hều thế, em là thỏ đấy à?

- Em mà là thỏ, em sẽ cắn chết anh.

Nụ cười trên khuôn mặt Giang Thừa Dự càng rạng rỡ hơn, anh kề sát mặt vào mặt cô:

- Bây giờ em có muốn cắn thử ngay không?

Khuôn mặt anh đang được phóng đại trong mắt cô, thật sự rất khiêu khích cô, nhưng cô không muốn tiếp tục bị anh chế diễu nữa, nên dời mắt sang hướng khác, không thèm nhìn anh nữa.

Giang Thừa Dự thấy cô như vậy, cuối cùng đành thở dài, dời khỏi người cô, mang theo một chút tiếc nuối:

- Quà đâu, lấy ra cho anh xem nào.

- Không có.

Anh lại đẩy cô dựa vào tường, lần này giữa hai cơ thể đã không còn chút khe hở, anh tiến gần sát vào cô hơn:

- Lần này thì không đơn giản thế đâu...

Từ anh toát ra một cảm giác nguy hiểm, khiến cô mơ màng. Thấy cô vẫn tiếp tục cắn môi, anh thật sự tiến lại gần cô. Cô kinh ngạc nhìn anh, híp mi, thỏa hiệp:

- Có...

Nhưng ngay khi âm thanh của cô vừa phát ra, bờ môi anh đã áp lên môi cô, vì cô vẫn giữ nguyên trạng thái đang nói chuyện, nên anh dễ dàng xâm chiếm miệng cô, cứ thế chủ động công thành đoạt đất.

Khuôn mặt cô lập tức đỏ ửng, cô quên cả giấy dựa, đôi mắt vẫn mở to không hề chuyển động mà nhìn thẳng vào anh.

Sau khi xong, anh dùng tay làm dấu lên môi mình, rồi nở nụ cười:

- Ai bảo em trả lời chậm cơ.

Lại chuyển hết cả lỗi sang cho cô, cô không biết lên bất bình phản kháng hay vui sướng đây nhỉ? Dù sao trong đầu cô bây giờ cũng chẳng còn bất kỳ suy nghĩ nào nữa, đầu cô thật sự trống rỗng rồi.

Thấy cô ngơ ngác, anh lại xoa nắn khuôn mặt cô:

- Lần trước anh đề nghị em quan tâm đến anh, em vẫn do dự, lần này anh quyết định thay em luôn. Em cũng không bài xích anh, em biết đúng không nào.

Giờ phút này, ánh mắt anh càng chân thành hơn, cô chỉ biết ngơ ngác nhìn anh, cô không biết nên nói gì bây giờ.

Vì không nghĩ ra nên cô lại càng đặc biệt xấu hổ.

Anh lùi vài bước, cũng không cười khuôn mặt ửng hồng của cô nữa, không hề để ý mà nói:

- Quà là gì đấy?

- Còn chưa làm xong.

Khuôn mặt anh có chút kinh hãi, ý cô là tự tay làm quà tặng chủ nhân là anh đây đúng không?

Cô lại bồi tiếp một câu, nhưng trong giọng nói có chút không bình tĩnh:

- Nhưng có khả năng anh sẽ không thích đâu.

Anh còn chưa được nhìn thấy, mà cô đã vội kết luận sẵn vậy ư?

- Lấy ra cho anh xem nào.

Cô rất ngoan ngoãn lôi một món đồ trong túi ra, thật ra cô cũng chẳng muốn vâng lời thế, chỉ là cô muốn dò sự chú ý một chút, để cô tạm thời không nghĩ đến ý nghĩa của nụ hôn kia nữa thôi.

Ánh mắt Giang Thừa Dự trở nên mơ màng, anh không biết đây là gì.

- Tranh thêu chữ thập. – Cô liếc nhìn anh. – Không thích à?

- Em thêu gì đấy? - Anh thật sự vẫn chưa nhận ra.

Khuôn mặt Giang Lục Nhân lại càng đỏ rực:

- Một cô gái ... khóa thân.

Thật ra cô cũng không có chủ định, chỉ là dạo một vòng, trong cửa hàng toàn các bức tranh rất nữ tính, nên cô chọn bức tranh này, vừa phải thêu ít, lại chủ yếu dựa vào hai màu chủ đạo sáng tối, đối với trình độ sơ cấp như cô thật sự rất phù hợp nhé, hơn nữa trông bức tranh cũng rất ấn tượng mà.

Giang Thừa Dự nhìn cô vài lần:

- Em thêu tặng anh á?

- Không được Sao?

Giang Thừa Dự thật sự để ý đến thái độ của cô:

- A... Đẹp lắm.

Cô thêu đâu có đẹp, mấy bình hoa bên cạnh thêu còn khó hơn đấy.

Giang Thừa Dự ngẫm nghĩ, cô định thêu để làm gì nhỉ? Để anh mỗi ngày đều ngắm một cô gái khóa thân trong phòng à? Mà lại là một cô gái chẳng có hình dáng cụ thể nữa chứ...

Cô vừa ngồi xuống đã tiếp tục thêu, không thèm để ý đến anh nữa, ai cần anh làm cho cô phải bối rối đâu.

Nhưng có lẽ anh thấy lòng cô vẫn chưa đủ rồi:

- Đến lúc xong em hi vọng anh sẽ đặt bức tranh này ở đâu?

- Trong phòng. – Cô lơ đãng.

- A... - Anh cố kéo dài âm cuối. – Vậy em muốn anh hàng ngày mơ tưởng đến cô gái nào khóa thân bây giờ nhỉ?

Tay cô khẽ run lên, kim đâm nhẹ vào ngón tay, hơi đau nhói.

31. Chương 31

Kỳ nghỉ hè nhanh chóng kết thúc, Giang Lục Nhân lập tức bước vào năm học được đồn đại là tàn khốc nhất trong thời kỳ trung học. Một số giáo viên bắt đầu liên hoàn oanh tạc xuống đầu học sinh, nhưng thái độ chẳng hề khắt khe mà vẫn ung dung bình tĩnh của các học sinh khiến các giáo viên lại càng sốt ruột. Thời gian chỉ như vừa quay đi quay lại đã hết năm học cấp ba này như luôn là một âm hồn bất tán đối với bất kỳ học sinh nào. Giang Lục Nhân lại thích tự tìm kiếm những niềm vui nho nhỏ, mỗi khi đến trường, cô

đều đi qua nhà sách Trung Ngọ mua rất nhiều sách báo. Cô rất thích thú với các tin tức xã hội và giải trí, cứ như vậy từ học kỳ đầu tiên năm nhất trở đi, cuối tuần nào cô cũng mua một tờ báo “Phụ nữ mới” để xem, và thế là đến cuối học kỳ cô lại thu gom được một đồng giấy cao cấp. Cô rất kiên trì thu gom tất cả mang ra ngoài bán giấy vụn, cứ lặp đi lặp lại như vậy, cô lại thấy vui vui. Con người quan trọng nhất là phải tự biết tìm kiếm niềm vui cho bản thân, để tránh khỏi những cảm giác nhàm chán không thú vị trong cuộc sống tịch mịch chứ.

Lễ khai giảng năm đó, cô được Giang Thừa Dự đưa đến trường. Trên đường đi, anh không ngừng dặn dò, nhưng cô chỉ cúi đầu im lặng không trả lời. Cô sợ phải nhìn thấy nụ cười của anh, khiến cho cô có cảm giác mình chỉ là một tia nắng nhỏ, không có quyền phát ngôn. Trong bộ phim “Bầu trời xanh thẳm” nam chính từng gọi nữ chính là một chú dê con đang gặm cỏ non trên đồng, mà nữ chính trong bộ phim đó có tính cách cũng rất nhu nhược yếu đuối, luôn khiến nam chính có ham muốn được bảo vệ cô. Giang Lục Nhân buồn bực nhíu mày, có lẽ đến chính bản thân cô còn muốn được bảo vệ loại con gái yếu đuối này nữa là, nếu không sẽ không có hàng loạt các biến cố về sau, con người đứng là toàn những thói hư tật xấu mà.

Cô không nói nhiều lắm, mãi cho đến lúc Giang Thừa Dự chuẩn bị đi, mới lắc lắc cánh tay cô:

- Muốn ở cùng anh à?

Kiên quyết lắc đầu.

- Tốt lắm, anh sẽ quay về công ty, nhớ là phải về nhà sớm một chút nhé. – Giang Thừa Dự xoa xoa trán cô.

Giang Thừa Dự vừa đi, Ông Chu Duyệt liền chạy đến kéo cô:

- Lâu lắm mới được gặp cậu, tớ nhớ cậu muốn chết. – Nói xong lại ôm cô một cái thật chặt. – Ai chà, đưa tiền học đây, có bao nhiêu tiền nào?

Giang Lục Nhân nói ra một con số, Ông Chu Duyệt lại càng tỏ ra thân thiết với cô hơn:

- Tốt quá, nhà mình chỉ ỉnh nhiều nhất là 300 tệ thôi, thế nào, ra ngoài shopping thôi chứ còn gì nữa nhỉ?

Đầu Giang Lục Nhân đầy hắc tuyến.

Thế nhưng vừa bước vào cổng trường, Giang Lục Nhân và Ông Chu Duyệt đã đồng thời dừng bước. Cách đó không xa, Kỷ Thành Minh vừa bước xuống mở cửa xe cho Hướng Tư Gia, Hướng Tư Gia nhẹ nhàng bước xuống xe. Cảnh này đã xảy ra vô số lần, nhưng lần nào cũng khiến không ít người phải dừng bước ngó lại như cũ, có lẽ vì nó quá đẹp, nên ai đi qua cũng tình nguyện thưởng thức.

Kỷ Thành Minh không biết đang cầm gì trong tay, chỉ biết Hướng Tư Gia vừa cười vừa nói chuyện cùng anh.

Ông Chu Duyệt vỗ vỗ mặt:

- Ôi, cô thấy Hướng Tư Gia có phải rất có số yêu chú già không?

Giang Lục Nhân không nhìn nữa:

- Ý cậu chủ yếu là nói Kỷ Thành Minh có sở thích lolita thì đúng hơn?

- Ha ha, cái đó cái gì gì đó đó thường là âm mưu của tụi con gái mà... - Ông Chu Duyệt cười trộm.

Giang Lục Nhân bỗng nhiên nhớ tới Giang Thừa Dự, quả nhiên không thể cười nổi nữa. Sau đó Kỷ Thành Minh và Hướng Tư Gia cũng đi tới. Hướng Tư Gia cười với cô:

- Sao hôm nay đến sớm vậy?

Kỷ Thành Minh khoác tay Hướng Tư Gia:

- Đâu phải ai cũng thích ngủ nướng như em.

Nụ cười của anh rất lạnh nhạt, không hẳn là thoải mái, nhưng khiến ai ai cũng nghĩ đến những điều tốt đẹp.

Hướng Tư Gia làm mặt quỷ với anh:

- Tốt, bây giờ đã ghét bỏ em rồi cơ đấy.

Kỷ Thành Minh xoa nắn khuôn mặt Hướng Tư Gia:

- Anh mà dám à?

Hai người cứ trực tiếp liếc mắt đưa tình trước bàn dân thiên hạ, coi Giang Lục Nhân và Uông Chu Duyệt như không khí trên đường. Uông Chu Duyệt không ngừng cầu nhàu, kéo tay Giang Lục Nhân đi, miệng phàn nàn:

- Đồ dở hơi, lúc nào cũng thích trình diễn tiết mục ẩn ái, cứ như sợ không ai biết cô ta đã đính hôn, mà chồng sắp cưới thì già hơn cô ta đến năm tuổi cơ đấy....

- Oa, nếu tớ mà là Hướng Tư Gia, tớ sẽ nghĩ là cậu đang ghen tị nhé.

- Ghen tị... tớ mà phải ghen tị với cô ta?

- Vậy sao cậu phải nổi giận thế. – Giang Lục Nhân lắc lắc cái đầu Uông Chu Duyệt, cảm thấy rất thú vị.

Nói chung là ngày hôm đó trôi qua cũng không đến nỗi tệ, sau mỗi giờ tự học, Giang Thừa Dự đều đến đón cô về nhà. Giang Lục Nhân rất hài lòng với cuộc sống như thế này, sau một ngày bận rộn cô lại được chậm rãi thưởng thức những giây phút êm ả, và một ngày cứ thế trở nên vô cùng phong phú.

Sau khai giảng không lâu, Uông Chu Duyệt chỉ vào Hướng Tư Gia và nói:

- Hình như cô ta đang trở nên cực kỳ cố gắng, cậu cũng phải cố gắng nâng cao điểm số lên, không là sẽ bị cô nàng vượt qua đấy.

Giang Lục Nhân liếc Uông Chu Duyệt một cái:

- Cậu thấy tớ còn chưa đủ cố gắng à?

Uông Chu Duyệt cầm tay cô, cực kỳ sốt sắng nói:

- Cuối cùng cậu cũng giác ngộ rồi, thật đáng mừng.

Sự giác ngộ của Giang Lục Nhân bắt đầu từ kỳ kiểm tra đầu học kỳ trung học, ngay trước cuộc thi vật lý, nhà trường đã công bố đề cương, nhưng đề thi chắc chắn sẽ không hoàn toàn giống hệt các phần trong đề cương. Trong khi đó nhà trường mời nhiều giám thị trong kỳ thi tháng đến phát khóc luôn, đại bộ phận thí sinh đều đầu hàng, trong đó nữ sinh chiếm tỉ lệ khá cao. Các nam sinh có ưu thế hơn trong các môn như vật lý cứ thế từng bước tiến lên, cấp độ của đề cương khó hay dễ thật khó có thể bình luận. Nếu đề cương đơn giản hơn, đa số nữ sinh chiếm điểm số cao, nhưng chỉ khó hơn một chút thôi, thành tích của nữ sinh lại bị giảm xuống đáng kể.

Mà Giang Lục Nhân cũng bị giảm điểm số không ít thì nhiều, trong khi đó Hướng Tư Gia lại hiếm khi tiến bộ đến thế.

Thế như Giang Lục Nhân vẫn được xếp trên Hướng Tư Gia như trước.

Thái độ học tập của Giang Lục Nhân khá giống với tính cách của cô, trong đề thi mà gặp vấn đề gì khó, cô cũng sẽ không cố gắng giải bằng được thì thôi, dù sao tỷ lệ giải được cũng thấp hơn, mà giải được giỏi lắm cũng chỉ thêm một hai bài chứ mấy.

Vào giờ thể dục, giáo viên thường cổ vũ các học sinh nên đi ra ngoài nhiều một chút, không nên cứ mãi ngồi trong lớp giải đề toán, ngược lại sẽ không có lợi đối với tư duy.

Giang Lục Nhân vốn đang đứng trong hành lang, cô nghĩ nghĩ thế nào, lại đi về hướng nhà vệ sinh nữ.

Vừa đi đến cửa, cô đã nghe thấy một vài giọng nói từ trong đó vọng ra.

- Tư Gia, gần đây cậu rất cố gắng học tập nhé, khiến bọn tớ rất áp lực.

- Ừ, cố gắng như vậy mà kết quả cũng chẳng tốt hơn là mấy.

- Không phải rất tốt đấy à? Thầy giáo còn khen cậu tiến bộ mà... A, tớ biết rồi nhé, cậu muốn vượt qua người ta đúng không.

- Sao lúc nào cậu cũng thông minh thế? - Hướng Tư Gia dừng lại một chút. – Tổ không thích cái kiểu dễ dàng đạt được mọi thứ của cô ta, cứ như để ra vẻ chỉ số thông minh của mình rất cao ý, còn chỉ số thông minh của chúng ta chỉ thấp là tề không bằng.

- Đúng vậy. Ngày nào cũng nói mình chẳng thêm cố gắng, sau khi về nhà còn chẳng thêm đọc thêm sách, cứ như là khoe khoang ...

- Tổ sẽ cố gắng vượt qua cô ấy.

- Tổ sẽ ủng hộ cậu.

...

Giang Lục Nhân nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn không vào, cô hiên ngang bỏ đi. Rồi lại nghĩ, có phải mình thật sự là người khoe khoang đến thế không? Việc này có thật sự đáng lo ngại đến thế không?

Nhưng dù sao cảm giác bị Hướng Tư Gia vượt mặt cũng thật sự chẳng dễ chịu chút nào, nên cô cũng phải cố gắng hơn một chút mới được.

Sau khi về nhà cô liền chủ động tìm Giang Thừa Dự.

Giang Thừa Dự vô cùng ngạc nhiên, rất hiếm khi cô chủ động tìm đến tận cửa như thế này, bình thường mỗi khi anh làm việc, cô đều trốn trong phòng, muốn gặp cô một cái còn khó nữa là.

Thành tích ngữ văn của cô không tồi, bài văn của cô thường được thầy giáo tuyên dương trước lớp, tiếng Anh còn khá hơn, không đứng thứ nhất cũng luôn đứng Top đầu, môn Toán cũng không tồi, còn đối với môn Hóa học, sau khi tăng cường làm thêm bài tập thì giờ đó đã trở thành môn đơn giản nhất, môn Sinh vật cũng chẳng là gì đối với cô, có lẽ vấn đề lớn nhất của cô chính là môn Vật lý.

Cô cầm trong tay một vài đề thi, sau khi đã ngâm cứu mãi mà vẫn chưa tự giải được, nên lôi ra nhờ anh giảng giúp.

- Nhờ anh làm gia sư à? - Khóe miệng Giang Thừa Dự nhếch cao, tâm trạng rõ ràng không tệ chút nào nhé.

Cô đến gần chỗ anh hơn, không ngửi thấy mùi nước hoa linh tinh, chỉ có mùi rượu rất nồng:

- Lại uống rượu à?

- Mũi em sao mà thính thế? - Anh nhanh tay véo mũi cô một cái. Cô cũng không tránh thoát, đành buồn bực nhìn anh.

Anh để cô ngồi xuống bên cạnh, còn mình thì xem tập đề của cô, cuối cùng cười:

- Em đúng là đồ cơ hội.

Cô tròn mắt đánh giá anh.

Cô đến đây là vì việc học, cô rất muốn nói như vậy, nhưng khi bị anh nhìn chăm chú, tâm trạng cô lại biến đổi diệu kỳ, cô nhớ về cái hôn ngày hôm đó, khuôn mặt lại đỏ ửng lên.

Giang Thừa Dự nhìn cô, chỉ vào một vài công thức trong sách:

- Chắc em không chỉ nhớ vài công thức này đấy chứ?

- Thầy giáo nói là trong đề thi đại học thường chỉ ra đề vào trong khu vực này thôi, một công thức chia làm hai, cứ như vậy có thể đạt được điểm tương đối...

- Vậy em định tùy tiện viết lung tung thế này à?

- Em đâu có viết lung tung, đây là công thức cân bằng định lượng mà, $Hgt2M2(m1+m2)V2$ này sẽ cho ra một nhiệt lượng tương đương với lực tiêu hao ma sát...

Ánh mắt Giang Thừa Dự trầm xuống:

- Vậy tại sao em không tính tiếp đi?

Cô thật sự cũng định như vậy, nhưng thầy giáo luôn lưu ý công thức định luật bảo toàn năng lượng này, nhưng cô lại cố tình không áp dụng công thức đấy.

Bĩu môi:

- Em đến hỏi anh, sao tự nhiên lại biến thành anh hỏi em thế?

Cô vênh mặt lên, trông cực kỳ vô tội.

Giang Thừa Dữ nhìn dáng vẻ của cô mà cháng váng, rất lâu sau anh mới “A” được một tiếng, anh lại chỉ vào cuốn đề cương:

- Em sai ở chỗ này, chỗ này không có lực tiêu hao ma sát... Em nhìn kỹ lại đoạn này đi...

- Cái gì vậy?

- Lực cản không khí, nhất định trước tiên em phải lưu ý đến quán tính, nếu có quán tính, trước tiên em phải biết là giảm tốc hay tăng tốc, sau đó mới xuống đến đây...

...

Giang Lục Nhân nghe Giang Thừa Dữ giảng bài, thời gian chậm rãi cứ thế trôi qua giống như anh đang ôn tồn kể chuyện, hàng mi khẽ chớp chớp lay động. Cô ghé lên trên bàn, nhìn chăm chú vào đôi mắt đó, không sao thoát được:

- Mắt anh đẹp thế.

Giang Thừa Dữ cầm bút, nói nửa ngày, chờ đến bây giờ chỉ có thể đau khổ đỡ trán:

- Sau này ra ngoài đừng bảo là có quen biết anh nhé.

- Em sẽ nói em không chỉ quen anh, mà còn rất thân thiết nữa nhé.

- Thân đến mức nào?

Cô nhanh tay bới tung mái tóc anh để tìm một cái gì đó, sau đó nhổ ra một sợi tóc bạc:

- Đấy, em sẽ nói em đang giữ một thứ đặc biệt nhất trên người anh.

Cô vui vẻ chìa ra sợi tóc bạc của anh.

Anh đột nhiên nắm lấy tay cô.

Cô sửng sốt, như mình đã phạm lỗi gì.

- Đi mang đến món quà “khỏa thân” của em đến tặng anh. – Anh thả tay cô ra, vươn tay xoa đầu cô.

- Cái gì cơ?

- Không phải em đang giữ một thứ đặc biệt nhất trên người anh à? Anh cũng phải giống như thế, vậy mới công bằng chứ.

Cô nhú mi, không thềm chấp:

- Em vẫn chưa hiểu chỗ này, anh mau giảng lại đi.

- Ai bảo em không chịu tập trung lắng nghe cơ.

- Em thật sự không hiểu mà, từ chỗ định luật bảo toàn năng lượng này thôi...

32. Chương 32: Quá Khứ (22)

Đối với môn vật lý Giang Lục Nhân thuộc vào hàng a-ma-tơ., cô làm bài chỉ đơn giản để ứng phó với kỳ thi, nên thành tích cực kỳ không ổn định, mà điều này lại chẳng hề liên quan đến trình độ đề thi khó hay dễ. Kể cả khi kết quả môn Ngữ văn vốn là ưu thế số một của cô bị thụt lùi, cô còn chẳng thêm để ý. Lúc trước khi lựa chọn phân ban Tự nhiên hay Xã hội, cô chỉ cảm thấy học Vật Lý quá rối rắm, mãi sau này cô mới cảm thấy có thiện cảm hơn với bộ môn này nên liền lựa chọn ban Tự nhiên, chủ yếu là vì thành tích môn Hóa của cô rất tốt, cô không muốn buông tha cho ưu thế này. Bây giờ thì cầm cuốn đề cương trên tay, cô cảm thấy vô cùng đau khổ khi nghĩ đến việc phải làm bài tập, đầu tiên là Hóa và Sinh vật, sau đó đến môn Vật Lý. Nếu cuối cùng không xong hai đề này cô sẽ bị thầy giáo gọi lên văn phòng nói chuyện riêng, cô chỉ có thể nói rằng cô vẫn chưa làm tốt, vì thời gian không đủ nên cô chưa thể hoàn thành kịp. Chính cô cũng cảm thấy rất khó để có thể làm tốt cả hai đề cùng một lúc, ngay cả môn Vật lý là môn trọng tâm cô cũng không nhất thiết phải hoàn thành tuyệt đối, sao phải phí bao nhiêu thời gian để nhất định phải giải bằng được hết các đề chứ.

Nhưng suy nghĩ của giáo viên hiển nhiên là hoàn toàn trái ngược với cô, dường như tất cả mọi người đều biết cô học rất khá, chỉ riêng có môn Vật lý là kém nhất vì vậy giáo viên bộ môn Vật lý cũng đặc biệt phá lệ mà để ý đến cô. Mỗi tiết Vật lý, cuối giờ thầy giáo luôn đến xem bài cô, dường như nhất định phải bắt cô chỉ ra chỗ chưa hiểu, mà lần nào cô cũng trả lời là không có.

Rất nhiều thứ cần phải có năng khiếu, không phải chỉ cần học là có thể giỏi ngay được. Ngay từ năm học sơ trung, cô đã nhận ra cô không giỏi môn Vật lý, nhưng cô không để lộ hoàn toàn, lên đến cấp ba, sau vài kỳ thi, kết quả môn Vật lý của cô tương đối kém trong khoa, nên không thể phủ nhận được nữa.

Trong lớp cũng có một số học sinh cũng học lệch nghiêm trọng như vậy, ví dụ như một vài nam sinh rất kém môn Tiếng Anh, vì vậy trong giờ Tiếng Anh giáo viên gọi trực tiếp nam sinh đó lên phát biểu, nam sinh đó chỉ nói được vài câu linh tinh. Ngày nay giáo dục coi trọng việc bồi dưỡng toàn diện cho học sinh, một môn kém cũng không thể đỡ đại học được.

Lên đến năm thứ hai cao trung, bây giờ toàn bộ học sinh đều phải tăng cường ôn tập.

Sau vài bài kiểm tra liên tục, Ông Chu Duyệt lại vỗ vỗ vai Giang Lục Nhân:

- Cậu lại tụt vài hạn rồi...

Không cần ai nhắc nhở, chính cô cũng tự nhận ra, nếu tiến bộ sẽ hơn, nếu không tiến bộ thì tự nhiên trở thành thụt lùi so với người khác.

Ông Chu Duyệt thấy cô không thêm để ý đến cô nàng, lại vỗ thêm mấy cái nữa.

- Nếu cậu mà không có biện pháp tăng điểm số lên, Hướng Tư Gia sẽ nhanh chóng vượt qua cậu đây.

Giang Lục Nhân há mồm, cô muốn nói rằng chính bản thân cô vốn không định thi vào trường đại học nổi tiếng hàng đầu trong nước, cô chỉ muốn đăng ký một ngôi trường đại học hạng tầm tầm thôi, mà thành tích hiện nay của cô hoàn toàn thỏa mãn yêu cầu đó, nên không cần phải học liều mạng như vậy. Hơn nữa bây giờ có học thêm nữa cũng không thể chắc chắn rằng đến kỳ thi tốt nghiệp bạn sẽ đỗ trường nào. Nhưng rồi cô lại nghĩ, có khi đây chỉ là cái cớ của cô để buông thả bản thân.

- Vậy phải có biện pháp thế nào bây giờ? – Cô rửa tai lắng nghe dạy bảo.

- Cố gắng lên.

Cô mỉm cười, cuối giờ tự học, Giang Thừa Dự vẫn đến đón cô.

Vừa bước ra khỏi cổng trường, cô đã nhìn thấy hai chiếc xe đỗ một chỗ. Giang Lục Nhân thầm nghĩ hẳn Hướng Tư Gia đã phải cực kỳ cố gắng, có khi sau mỗi giờ học trên lớp cô nàng còn học thêm gia sư ở nhà nữa, sự cố gắng đó thật không thể xem thường. Hiện tại Hướng Tư Gia vẫn ở trong lớp, hình như là vẫn cùng một số học sinh năm cuối khác cùng luyện đề trong giờ tự học, chỉ khổ thân Kỷ Thành Minh lái xe đến đón suốt ngày phải chờ ngoài cổng.

Giang Thừa Dự đang đứng nói chuyện với Kỷ Thành Minh.

Cô chậm chạp bình tĩnh bước đến, ngày trước Ưông Chu Duyệt từng nói, Giang Thừa Dự mà đứng bên cạnh Kỷ Thành minh, thật vô cùng hấp dẫn, rất xứng đôi.

Cô bỗng rùng mình, cô dừng bước, thận trọng cười với hai người, họ thật sự đẹp đôi thế cơ mà. Thôi rồi, chính cô cũng đang ngày càng trở nên đen tối.

Cô đến trước mặt Giang Thừa Dự:

- Đang nói chuyện gì vậy?

Cô nhìn thẳng vào Kỷ Thành Minh, cô cười rất thản nhiên, như có thể xuyên thấu mọi buồn vui hờn giận của đối phương, khiến cho những kẻ độc ác trên đời này đều phải giật mình, cô còn thấy anh ta phải đứng trong gió lạnh mà chờ thật xứng đáng, nghĩ đến đây cô lại cảm thấy tốt hơn nhiều.

Kỷ Thành Minh quan sát ánh mắt của Giang Thừa Dự dành cho Giang Lục Nhân, khóe miệng nhếch lên:

- Gần đây có một bộ phim điện ảnh đang rất hot, tôi muốn đề cử hai anh em nên đi xem.

- Vậy ư? - Giang Thừa Dự khoanh tay trước ngực. - Tổng giám đốc Kỷ mà cũng xem phim cơ đấy?

- Tình tiết trong phim tuy cũng cũ, nhưng miễn cưỡng cũng có thể xem, hơn nữa lại rất chân thật, nói về tình yêu giữa hai anh em. - Kỷ Thành Minh kín đáo nói.

Giang Thừa Dự vỗ vai Giang Lục Nhân:

- Cảm ơn sự đề cử này, muộn rồi, xin phép được cáo từ.

Giang Lục Nhân vừa nghe thấy lời của Kỷ Thành Minh, sắc mặt cô liền thay đổi, trừng mắt lườm Kỷ Thành Minh một cái, rồi bị Giang Thừa Dự kéo lên xe.

- Sao anh không giải thích?

Cứ nhìn cái thái độ tự tình là đúng của Kỷ Thành Minh, cô lại thấy khó chịu.

- Giải thích cái gì cơ?

- Nói là giữa chúng ta không có gì cả. - Cô hờn dỗi nói.

Giang Thừa Dự đang lái xe, một lúc sau anh mới quay đầu lại đánh giá cô:

- Trong một số trường hợp, anh thật sự không biết cách nói dối.

Những lời muốn nói trong lòng cô như bị nghẹn giữa cổ họng, cô nhếch miệng, muốn nói nhưng không sao thốt được nên lời.

Giang Thừa Dự đi tiếp một đoạn lại nói:

- Em thật sự hi vọng anh nói dối à?

Cô véo véo vào cánh tay, muốn tránh nhắc đến đề tài này:

- Nói dối cái gì cơ?

Anh hơi mỉm cười, phanh gấp, tiếng bánh xe ma sát với mặt đường rất chói tai, cô lảng lảng nhìn anh.

- Nếu em không biết, anh sẽ nói cho em nghe.

Anh mở cửa xe, đi xuống, kéo cô xuống xe.

Cô biết là anh tức giận rồi, cứ tưởng là lâu nay không nhắc đến, cứ an an ổn ổn như vậy mà ở bên nhau, thậm chí đôi khi ngẫu nhiên cô lại thấy thật ấm áp, cô cảm thấy cứ như vậy thật tốt biết bao, cũng thật an toàn biết bao. Nhưng ba cái thứ tình cảm linh tinh này không phải là mục đích thật sự anh mong muốn.

Anh muốn cô nhất định phải nói một lời duy nhất, tuyệt đối thừa nhận tình cảm của anh.

Anh càng muốn làm rõ ràng mọi chuyện, cô lại càng giả vờ hồ đồ.

Thế nhưng trốn tránh, mãi mãi không thể giải quyết được vấn đề.

Anh kéo tay cô, bất kể cô giãy dụa như thế nào anh cũng không buông, chẳng thềm để ý cô có đau không. Trên mặt anh không tỏ rõ thái độ, nên trong ánh đèn đường mờ ảo, cô càng cảm thấy anh đang phát ra luồng hàn khí kinh người.

Đường về nhà họ phải đi qua bốn cái cầu, hiện tại họ đang đứng trên cây cầu thứ ba, dưới chân cầu là một con sông lớn, có rất nhiều công nhân đang đào bùn đất ven bờ sông để trồng cây.

Cô ngơ ngác nhìn theo, muốn dời sự chú ý của mình.

Đứng trên thành cầu, gió rất to, cô hơi lạnh.

Anh nhận ra cánh tay cô dần lạnh như đá, anh cởi áo khoác, khoác lên người cô.

- Anh không thích em cứ như vậy. - Anh đột nhiên mở miệng.

Cô sửng sốt, lập tức cúi đầu, nhìn xuống mũi chân mình.

- Em không muốn ở bên cạnh anh sao? - Anh ngẩng cô nửa ngày, cuối cùng mới cười nói: - Anh chỉ cần nghĩ đến em là hi vọng....

Có rất nhiều khi anh chẳng thềm quan tâm, đối với người ngoài anh càng chẳng thừa thời gian mà để ý, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không hiểu. Mỗi khi ở nhà cô đều luôn trốn tránh anh, hồi đầu anh cho rằng cô sợ anh. Nhưng nhắc đến cũng thật buồn cười, anh chưa bao giờ bắt nạt cô, nhiều nhất cũng chỉ không tiếp xúc với cô, sao cô có thể phản cảm với anh đến thế. Sau đó, mỗi lần được nhìn thấy bóng dáng cô, có đôi khi trên ban công, có đôi khi ở hành lang tầng hai, anh cảm thấy rất khó chịu, như thể cô đang che dấu một bí mật nào đó, nên anh càng thận trọng lặng lẽ đánh giá cô. Sau một thời gian rất dài, anh rất muốn thoát khỏi cô, như cô là một bóng hình âm thầm chăm chú theo dõi anh, không cách nào ngăn được.

Mỗi khi anh chán nản, rất dễ dàng lại nhớ đến cô, cứ mỗi khi ý nghĩ này hiện lên trong đầu anh, anh lại cảm thấy bản thân thật nhàm chán, sao anh lại đi so đo với một cô nhóc.

Cuộc sống cứ yên ả trôi qua.

Vì sao cô luôn thận trọng, thật thận trọng đối diện với anh, với mẹ anh, thậm chí với cả người cha luôn yêu thương cô, anh không hiểu, vì sao cô luôn phải thận trọng như vậy, giống như họ có thể vứt bỏ cô bất cứ lúc nào.

Cô như đang hèn mọn cầu xin một điều gì đó.

Nhưng Bụt trả lời, con có thể tốt với ai đó, cũng có thể giết chết ai đó, nhưng trăm ngàn lần không được tò mò về ai đó.

Sự tò mò sẽ biến thành một loại nghiện.

Anh thực sự muốn biết, hỏi cô còn làm thực tập sinh trong công ty, đối mặt với muôn vàn khó dễ, rốt cuộc cô đã nghĩ gì, cô có từng nghĩ rằng, anh trai cô đang đứng đầu ở đây, cô có từng muốn phản kích lại họ.

Anh muốn biết, tâm trạng cô vì sao lại không vui.

Khi anh đưa cô đến nghĩa trang, nhìn cô khóc, anh rất muốn biết, có phải cô rất nhớ rất rất yêu mẹ ruột của mình.

Những sự thận trọng của cô mà anh từng gọi là dối trá, có phải chẳng chỉ đơn giản là cách cô tự bảo vệ bản thân?

Vì sao cô lại khóc trước mặt anh?

Cô ngồi đó, rất đáng thương ngồi chồm hổm trong màn mưa xối xả, như đang bị bỏ rơi.

Tâm trạng anh bỗng trở nên dữ dội.

Cô im lặng rất lâu, rất rất lâu mới nói:

- Mẹ anh sẽ không thích em đâu.

Cô đã sớm nhận ra điều này.

- Sau đó thì sao?

Anh nhìn cô, anh muốn có một đáp án, vấn đề đó không liên quan đến anh.

Cô lại im lặng. Anh nhìn về một điểm xa xa:

- Vậy anh coi như chưa nói gì hết.

Anh tức giận phóng xe đi.

Cô nhìn theo bóng anh, bỗng như cảm thấy anh đi sẽ không bao giờ quay lại nữa, hình như chính cô đã từng nghĩ, anh sẽ nói những lời này với cô.

Cô không do dự nữa, đuổi theo anh, níu lấy áo sơ mi của anh:

- Không cần.

- Gì cơ? – Anh dừng xe, nhưng vẫn chưa nhìn sang.

Cô chậm chạp thăm dò, ôm lấy anh:

- Không cần mà anh, không cần phải nói rõ ràng tất cả mọi thứ... Em chỉ thích nghe anh nói vậy thôi.

Giờ phút này, chỉ cần giờ phút này, cô tình nguyện gánh vác toàn bộ tương lai mịt mờ phía trước.

33. Chương 33: Quá Khứ (23)

Giang Lục Nhân ngồi ghé vào chiếc bàn nhỏ trong phòng Giang Thừa Dự, ánh mắt anh sáng ngời nhìn cô, giống như cô chính là nàng thiếu nữ khỏa thân trong bức tranh đang treo trên tay. Bức tranh nền đen, càng làm nổi bật đường cong trên cơ thể cô gái, chỉ nhìn thôi cũng đủ bồi hồi. Bình hoa bên cạnh cô gái càng có tác dụng hỗ trợ, mang theo một chút hơi thở mời gọi. Bây giờ đã khá muộn, ông Giang Huy và bà Văn Dao đã đi ngủ từ lâu, nhưng cô không hề ngại xuất hiện trong phòng anh. Trước khi vào cô còn cẩn thận khóa cửa lại, cứ như đang chuẩn bị làm chuyện xấu, nhưng trong lòng lại thầm mong đợi, vừa kích thích.

Giang Thừa Dự cũng bỏ thói quen xem văn kiện trong thư phòng, anh trực tiếp xử lý công việc trong phòng riêng.

Giang Lục Nhân lấy ra tập đề cương của mình, nhìn trái nhìn phải một lát, nhỏ giọng nói:

- Ông Chu Duyệt lại nói thành tích của em bị tụt mấy hạng rồi.

Giang Thừa Dự ngẩng đầu lên, tinh tế đánh giá cô:

- Cần anh an ủi không?

- Cần anh kiểm điểm cơ. – Cô liếc mắt nhìn anh. – Tại sao anh càng giảng bài cho em, thành tích của em càng giảm sút vậy. Anh mà là giáo viên thì ở bên ngoài đã bị ban giám hiệu đuổi việc từ lâu rồi.

Cô nói xong, lại xắn tay áo lên hai vòng, nhìn qua rất nhẹ nhàng khoan khoái. Trong nháy mắt, cô giống như một tinh linh trong rừng thẳm, nhảy đến bên cạnh trêu chọc anh.

Giang Thừa Dự đứng dậy, đi tới ngồi bên cạnh cô, tay anh vuốt tóc cô, gần đây anh thích nhất động tác này.

- Tiên trách kỷ hậu trách nhân, đầu tiên em phải tự kiểm điểm chỉ số thông minh của mình đi đã.

Thật là....

Cô đẩy anh ra, dăm nói cô như vậy à. Thế nhưng bỗng nhiên, anh ngồi im như một bức tượng điêu khắc, lực cô đẩy anh mạnh đến kinh người. Anh thở dài, trong miệng còn lẩm bầm thầm trách:

- Lộn xộn.

Lúc cô bắt đầu không biết phải phản ứng ra sao, anh chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng, hai cơ thể tiếp xúc thân mật với nhau, cô lập tức đỏ mặt, muốn trốn, lại không giãy ra được, nên nhăn nhó. Anh hào phóng ôm lấy cô, hơi thở ấm áp của anh quanh quẩn bên tai cô lại càng khiến cô thêm bất an:

- Đúng vậy đấy, em càng lộn xộn, càng thể hiện được anh rất thông minh nhé.

- Em sao lại đỏ hết lên đầu anh.

- Chẳng lẽ hoa hồng không phải là khung cảnh hỗ trợ sao?

- Còn màu trắng của vải thì sao?

Anh nhăn mặt, giật lấy cuốn đề cương trên tay cô, đặt xuống trước mặt cô, nhìn vào đề bài, khuôn mặt anh mang theo ý cười:

- Anh không thể hiểu nổi, thoát nhìn em thông minh là thế, sao lại cố tình trời sinh đã dốt môn vật lý như vậy. Em xem, môn toán đề khó thế này, em vẫn có thể giải được, tại sao lại cố tình...

- Anh không thể dùng câu khác được không?

Ngày nào thấy giáo chả lải nhải bên tai cô mấy câu giống hệt như thế này, tại sao em học các môn khác tốt như thế, mà không chịu chú ý thêm vào môn Vật lý một chút, nói cứ như là cô cố ý không bằng, cô thật oan ức mà.

- Nói y hệt thầy giáo em.

Anh lại gật đầu:

- Vậy thì không nói nữa, dù sao em cũng không muốn nghe mà, nói cũng uống công thôi...

Cô nhéo tay anh:

- Chỉ là em không có hứng thú với môn này thôi.

- Được rồi được rồi, không phải là do chỉ số thông minh của em có vấn đề...

Cô lại véo anh thêm một cái, nhìn anh cười rộ lên, cô thấy thật vui vẻ.

Trong lòng anh có vẻ ấm áp, cô sấn lại ngồi gần anh, tay cô nắm chặt lấy tay anh, lại càu càu véo véo, giống như đang biến tay anh thành một món đồ chơi.

- Sao năm nay trời trở rét sớm thế nhỉ.

Cô thầm oán trách cái thời tiết chết tiệt này, trời cứ mưa dầm dề không ngớt, làm người ta thật sự không thể có ham muốn rời khỏi giường mà.

- Ảnh hưởng gì đến em đâu?

- đương nhiên.

Anh cười ha ha:

- Vậy thì em cứ khẩn cầu trời đừng mưa đi, trông em đáng yêu như vậy, hẳn trời sẽ đáp ứng em đấy.

- Chẳng lẽ Thiên Lôi lại háo sắc thế cơ à?

- Ông trời của anh ơi, anh chỉ nói là trông em đáng yêu thôi, em đã nghĩ đi tận đâu thế?

Anh cười rộ lên, trông chẳng đáng hoàng chút nào, nhưng tâm trạng sáng khoái của anh nhanh chóng cuốn hút cô. Cô giả người, dùng tay chà thật mạnh lên mặt anh, này thì cười cứ cười đi. Hừ hừ.

Cô càng lúc càng nghịch ngợm.

Vì thế, anh ấn tay cô, nhanh chóng ôm chầm lấy cô, hôn lên môi cô.

Cô định kháng cự, nhưng anh không cho, hai cơ thể tiếp xúc với nhau mỗi lúc một gần hơn, hơi thở ấm áp vờn quanh cổ cô. Cô thỏa hiệp, chậm chậm ôm lấy anh, mặc anh ôm ấp.

Đây là những chuyện người yêu nhau đều làm.

Khuôn mặt cô càng lúc càng hồng.

Mắt cô lại càng mở to, nhìn sâu vào đôi mắt đang in đậm gương mặt cô.

Rõ ràng cô từng nghĩ đến vô số những hình ảnh giống như vậy.

Anh buông cô ra, đặt cô vào lòng mình.

Họ có thể nghe thấy tiếng hơi thở đều đều vang lên, đồng thời cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nhau.

Không phải là trong suy nghĩ, đây là sự thật.

Thiên Lôi không hề háo sắc, kẻ háo sắc chính là anh.

Cô cuộn mình lại trong lòng anh, không muốn phá vỡ khoảnh khắc ấm áp này.

- Ngày mai em còn phải đi học đấy. Anh nhẹ nhàng nhắc nhở cô.

Cô níu chặt lấy quần áo anh, không buồn cử động.

- Định ngủ ở đây à? Anh mở miệng hỏi, nhưng không hề có ẩn ý sâu xa.

Cô lại vùi mặt vào lòng anh, đầu khê gật gật, nhưng không chịu nói câu nào.

Giang Thừa Dự thở dài.

34. Chương 34: Quá Khứ (24)

Chuyện Giang Lục Nhân chạy đến phòng Giang Thừa Dự không phải chỉ một hai lần, hai người đều cảm thấy rất mới mẻ, rất kích thích. Càng là những chuyện cấm, lúc hoàn thành người ta lại càng cảm thấy thành công. Vì vậy kể cả khi thành tích học tập của Giang Lục Nhân ở trường bị tụt xuống tận 5 hạng, cô cũng không bận tâm lắm. Ngược lại fan của cô, Uông Chu Duyệt, ngày nào cũng nhắc nhở cô nhất định phải cố gắng, lúc làm bài không được để phạm sai sót, phải chú ý nghe giảng, thậm chí còn nhờ một lớp Vật Lý có thể tăng thành tích một cách biến thái đến giảng bài cho Giang Lục Nhân, nhưng cô cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Sau khi về nhà, Giang Lục Nhân khi ở cùng ông Giang Huy và bà Văn Dao đều không bao giờ gần gũi hay nói chuyện với Giang Thừa Dự, ngược lại, cô còn tránh xa Giang Thừa Dự. Cứ như vậy, một thời gian sau, ông Giang Huy còn tìm đến Giang Lục Nhân, hỏi thăm có phải gần đây cô có mâu thuẫn với Giang Thừa Dự hay không.

Có lẽ vì tự hiểu trong lòng có ma, nên mới không dám lại gần, nhưng hành vi như vậy của cô ở trong mắt người khác lại càng kỳ quái. Giang Lục Nhân lại tìm một vài lý do vớ vẩn để lảng tránh chuyện này, cô cảm thấy rất áy náy vì đã lừa gạt ông Giang Huy, rõ ràng ông đã đối xử rất tốt với cô.

Cùng sinh hoạt trong một ngôi nhà, không có khả năng cứ mãi bình an vô sự.

Ngày hôm đó, Giang Thừa Dự đang tìm tài liệu trong thư phòng, cô ngồi một góc nhìn anh, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra. Lúc đó, Giang Lục Nhân thật sự cảm thấy như một cô bé đang yêu đương vụng trộm bị bắt quả tang, vô cùng then thùng xấu hổ, kể cả mỗi lần nhìn thấy bà Văn Dao, cô cũng chưa bao giờ khấn trương và khó xử đến thế. Cô hiểu một quy tắc, đó chính là cứ giả vờ như không có gì hết, sẽ thu được kết quả tốt hơn nhiều. Giang Thừa Dự tự nhiên cũng nhận ra, anh không phản ứng thêm, nhưng cũng không vội vàng giải thích.

Giang Lục Nhân vớ lấy cuốn đề cương đặt cách đó không xa, nhìn vào mắt Giang Thừa Dự:

- Em còn vài đề chưa hiểu, bây giờ cũng muộn rồi, để ngày mai em hỏi thầy giáo vậy. Anh, ngủ ngon ạ.

Giang Thừa Dữ gật đầu, bà Văn Dao cũng chỉ đáp lại Giang Lục Nhân bằng một cái gật đầu.

Sau hi Giang Thừa Dữ trở lại phòng không lâu, liền gửi tin nhắn, gọi cô đến phòng anh.

Lúc cô xuất hiện giống y hệt một tên trộm, Giang Thừa Dữ cười trêu cô:

- Đến thời điểm quan trọng, em cũng thông minh phết nhỉ.

Cô chạy tới, ôm lấy cánh tay anh:

- Anh không biết thì thôi, lúc đó em bị dọa sợ gần chết.

Giang Thừa Dữ nằm trên giường, kéo tay cô xuống, để cô ngồi dựa vào lòng anh, hai người cùng nằm xuống. Thời gian biểu làm việc của anh và đến trường của cô không khác nhau là mấy, có đôi khi anh vẫn đưa cô đi học, nhưng sợ người nhà nghi ngờ, nên cũng không được nhiều nhận là bao.

- Thật ra, cũng chẳng nghiêm trọng đến thế đúng không?

Giang Thừa Dữ thăm dò mở miệng, anh không hiểu sao cô lại sợ bà Văn Dao đến vậy, sợ như cọp.

- Tất nhiên mẹ sẽ không đối xử với anh như vậy rồi.

Cô nhăn nhó, anh là con trai bà, lại còn là con trai duy nhất nữa.

- Ý anh là, nếu chúng ta muốn ở bên nhau, nhất định phải để cho cha mẹ biết.

- Nhưng không phải là bây giờ. – Về điểm này cô rất kiên quyết. – Hơn nữa anh thực sự định chờ em sao?

Cánh tay Giang Thừa Dữ không bị cô đè lên nặng nề đỡ trán:

- Tuổi tác của anh đã quá tuổi pháp luật quy định cho phép kết hôn từ lâu rồi, chẳng lẽ anh lại tự đợi anh à?

Cô vẫn nằm trên người anh:

- Cứ như là một giấc mơ vậy. Ôi, tại sao anh lại coi trọng em như vậy nhỉ?

- Anh cũng tự hỏi bản thân rất nhiều lần rồi. – Anh liếc mắt nhìn cô. – Đáng em cũng không phải kiểu anh thích.

Cô hung hăng đâm vào ngực anh:

- Vậy anh thích kiểu nào?

Những từ thốt ra từ miệng anh khiến khuôn mặt cô càng lúc càng đỏ bừng. Ở trường cũng có rất nhiều nam sinh mang những chuyện nhạy cảm này ra trêu chọc nhau, thậm chí dần dần mọi người còn thoáng hơn và coi đó như những chuyện bình thường. Nhưng nếu có nữ sinh nào hét lên : “Ôi cái gì thế, tớ chả biết gì hết.” chắc chắn sẽ có người đánh giá sau lưng cô bạn đó là đồ giả nai. Hiện tại, hiểu biết về những vấn đề giới tính nhạy cảm này và chuyện tình dục không còn liên quan đến nhau, thuần túy chỉ là sự hiểu biết mà thôi.

Cô không phải là không hiểu, chỉ là tự nhiên anh nói đến mấy từ linh tinh như “Ngực to”, “Mông cong”, cô không thể tiêu thụ hết ngay lập tức được.

Thế nhưng chính bản thân cô lại cảm thấy tự ti:

- To thế làm gì.

Cô cũng không phải là nữ diễn viên chính trong các bộ phim điện ảnh bom tấn, ngực to như thế, chả phù hợp với vóc dáng chút nào, không hiểu sao cứ ngực to thì được coi là gợi cảm chứ, chẳng lẽ không còn từ nào để miêu tả sự ghê tởm hơn sao? Đúng là suy nghĩ của con gái và con trai không bao giờ có thể giống nhau được.

Anh nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, cảm thấy rất thú vị, anh lấy tay nâng mặt cô lên.

Cô mở to đôi mắt.

Anh lại tiếp tục chọc chọc vào khuôn mặt cô.

- Giang Thừa Dữ, anh thật là phiền phức mà.

- Ngày trước em có bao giờ gọi tên anh như thế đâu? - Anh giương mi, tất nhiên là nhắc đến chuyện vừa xảy ra trong thư phòng.

- Thật bất ngờ nhé. - Nói xong anh cong môi òa cô. Cô cười nhưng không thể trả lời anh: - Em không đủ bản lĩnh, đã được chưa?

Đôi mắt cô ngời sáng ý cười, khuôn mặt vẫn ửng hồng, giống như một viên kẹo ngọt ngào, mới mở, ướm át, anh không nhìn được mà nuốt nước miếng, tay anh bắt đầu hành động. Vào những thời điểm như thế này, hành động luôn nhanh hơn suy nghĩ, ngay lúc anh còn chưa kịp hiểu kỹ, tay anh đã luồn xuống cổ cô, cởi nút áo đầu tiên của cô.

Đạo gần đây cô rất hay mặc kiểu quần áo bằng vải voan trong suốt này, trông vừa nữ tính, vừa đẹp mắt.

Nụ cười của cô, dần trở nên cứng nhắc. Trong năm học thường rò rỉ những tin tức nho nhỏ. Trong các trường học cấp ba, có nhiều nữ sinh đều trốn kiểm tra sức khỏe, không cần hỏi nguyên nhân, vì nhất định là các cô ấy đang mang thai, chỉ có như vậy mới không dám đi kiểm tra sức khỏe, đúng là không có tự trọng, thiếu hiểu biết, tại sao lại chọn đúng thời điểm đó chứ. Những câu chuyện đó thường chỉ do các nữ sinh truyền tai nhau, nhưng tự nhiên cô cũng được nghe rất nhiều lần.

Cô giữ chặt bàn tay Giang Thừa Dữ, đôi mắt tối lại:

- Đừng mà anh.

Giang Thừa Dữ khựng người lại, cười mỉa mai. Anh thu tay, không nói gì thêm.

Hành động vừa rồi đều khiến hai người xấu hổ, cô cũng không biết nên làm thế nào.

Nhìn xem, mãi mãi đừng bao giờ nổi hứng sớm quá, vì những sự việc như thế này, rất nhanh có thể làm thay đổi bầu không khí.

Cô xoay xoay ngón tay mình, cúi thấp cằm:

- Anh rất muốn làm chuyện đó à?

Khi nhắc đến chuyện này, chính bản thân cô cũng giật mình, nhưng cô thật sự muốn biết, dù sao ở đây cũng chỉ có hai người họ.

Giang Thừa Dữ tự hỏi không biết nên trả lời thế nào :

- Mỗi khi có hứng.

Thế có phải vừa rồi anh có hứng không....

- Nếu không làm thì có sao không? - Cô thật sự tò mò.

Anh sững sốt, ngày trước rất ít khi có chuyện đó xảy ra... Thế nhưng không thể nói ra chuyện này được:

- Cũng chẳng sao cả.

Trong nháy mắt anh do dự, cô bỗng nhiên nhớ lại “lịch sử hào hùng” của anh, sắc mặt cô trầm xuống. Vì nó khiến lòng cô nhớ đến những hiểu biết của mình về suy nghĩ của đàn ông, đơn giản chỉ có thể khắc họa bằng một câu thôi nhĩ. Cô bắt chiếc anh, lấy tay nâng khuôn mặt anh lên, chọc chọc:

- Có phải đàn ông các anh chỉ cần là đàn bà mình không ghét thì đều làm được hết, đúng không?

Anh bây giờ là đại biểu cho giới mày râu nhé, không thể phát biểu lung tung được.

- Đương nhiên là có sự lựa chọn.

Đâu phải gái nào cũng tùy tiện chơi được chứ...

Sự phản kháng ngay lập tức của anh khiến cô thoải mái hơn, cô còn muốn hỏi thêm về vấn đề này, thì anh đột nhiên nắm chặt tay cô:

- Anh biết em muốn hỏi về chuyện gì. Em muốn biết vì sao đàn ông không thể chung thủy với một người phụ nữ,, hoặc vì sao có thể cùng quan hệ với nhiều phụ nữ như vậy đúng không. Người khác thì anh không biết, nhưng anh chỉ nói về suy nghĩ của anh thôi. Làm tình với người mình không yêu, nhưng vẫn sẽ có thể có hứng thú. Nếu gặp một phụ nữ, không phải không có tình cảm, có thể liên lạc với nhau, điều kiện quan trọng là cô gái đó sẽ không mang đến phiền toái về sau. Nhưng một khi anh đã có người trong lòng, anh sẽ không bao giờ tiếp tục chấp nhận để chuyện đó xảy ra. Anh sẽ trở nên như bây giờ.

Đôi mắt anh sang ngời, khiến cô cảm thấy mình thật trẻ con.

- Có phải em không thể mang đến cho anh cảm giác hứng thú hay không....

- Cô bé ngốc này... – Anh ôm cô vào lòng. – Anh còn sợ em để ý, anh sợ em không chấp nhận anh.

- Em cũng không hiểu tại sao mình lại trở nên kỳ lạ đến vậy?

- Gì cơ?

- Nếu đổi lại là một người khác, đại khái là em sẽ rất chán ghét, nhưng vì sao em không thể chán ghét anh được nhỉ?

- Có lẽ vì ngày xưa em ghét anh quá rồi, nên bây giờ biến thành yêu anh đấy.

- Đồ ăn đưa bỏ.

Tuy nhiên cô vẫn đồng ý với lời anh nói.

Khi đã thích một người, trước tiên bạn sẽ thích những ưu điểm của người đó, từ từ bị cuốn vào sức hút ấy. Đầu tiên khi thích một người, bạn sẽ không nhận ra khuyết điểm của người đó. Người ta thường nói, để yêu thích một ai đó, thì không cần bất kỳ một lý lẽ nào cả, thế nhưng những rung động thuở ban đầu, bao giờ cũng có nguyên nhân.

Tuy rằng không khí trong phòng đã dịu đi, nhưng Giang Lục Nhân vẫn không dám tiếp tục ở lại trong phòng Giang Thừa Dự.

Cô là một cô gái cảm tính, nhưng cũng có khi rất lý tính, đó chính là tính cách quan trọng của cô.

Ngày hôm sau, Giang Thừa Dự đưa cô đến trường, thật không khéo, họ lại gặp một đôi, Kỷ Thành Minh cũng vừa đưa Hướng Tư Gia đến trường.

Bây giờ, cô nhận ra Kỷ Thành Minh cũng không ngứa mắt như trước nữa. Không thể không thừa nhận, ngày trước cô thật lòng cũng từng ghen tị vì Hướng Tư Gia luôn có một người bất chấp mưa gió đưa cô ấy đến trường.

Sắc mặt Hướng Tư Gia không tốt lắm, thậm chí Kỷ Thành Minh phải đỡ cô. Thần sắc của Kỷ Thành Minh cũng không tốt lắm. Hẳn một người vì bệnh tình, một người vì lo lắng.

Sau hi Kỷ Thành Minh chào hỏi Giang Thừa Dự vài câu, Giang Thừa Dự liếc nhìn Giang Lục Nhân, rồi lái xe rời đi.

Nếu đã chạm mặt nhau, tốt nhất là nên ngại ngùng vờ như không thấy. Trước đây Kỷ Thành Minh cũng chỉ đưa Hướng Tư Gia đến cổng trường, sau đó sẽ giống như Giang Thừa Dự, quay x era về, chưa bao giờ anh cẩn thận như bây giờ. Hôm nay không biết là có chuyện gì xảy ra vậy?

Cô đi lên phía trước:

- Sắc mặt cậu không tốt lắm, có sao không?

Hướng Tư Gia nhìn thoáng qua khuôn mặt cô, khéo miệng nhếch lên một nụ cười:

- Vừa từ bệnh viện đi ra.

Cô gật đầu, nếu đối phương đã không muốn nói là bị bệnh gì, cô cũng sẽ không bắt ép người ta.

Nhưng Kỷ Thành Minh lại thành thật nói:

- Đừng đi học nữa, về nhà nghỉ ngơi.

Hương Tư Gia kiên quyết lắc đầu.

Kỷ Thành Minh đưa Hương Tư Gia vào lớp.

Giang Lục Nhân đang định rảo bước vào lớp, lại thấy Kỷ Thành Minh kéo tay cô, ý bảo cô ra ngoài.

Tuy rất ngạc nhiên, nhưng cô vẫn theo sau Kỷ Thành Minh đi ra cửa:

- Có chuyện gì vậy?

- Đây là số điện thoại của tôi. – Kỷ Thành Minh đưa ra một danh thiếp. – Nếu Hương Tư Gia có xảy ra chuyện gì, xin hãy lập tức gọi điện cho tôi, tôi sẽ vô cùng cảm kích.

Cô không kịp nói gì, Kỷ Thành Minh đã chỉ kịp để lại cho cô một cái bong.

Cho dù có việc gì xảy ra, sao lại nhờ cô, mối quan hệ của cô và Hương Tư Gia cũng đâu tốt đẹp gì.

Nhưng cô không thể nói ra lời từ chối, một khi người ta đã có lời thỉnh cầu, cô tạm thời coi đó là một lời thỉnh cầu.

35. Chương 35: Quá Khứ (25)

Một ngày ở trường trôi qua bình an vô sự, thậm chí khá nhàm chán. Giang Lục Nhân còn có thể tính toán chuẩn xác đại khái thầy giáo sẽ nhắc đi nhắc lại vấn đề này bao nhiêu lần, để sau đó suy đoán đối với những vấn đề bị nhắc nhiều như vậy, nhất định sẽ xuất hiện trong đề cương, và cần giải bài tập cuối chương như thế nào. Thế nên cứ đến cuối chương cô lại chăm chú nghe giảng hơn, thế nào lúc kiểm tra cũng sẽ được nước béo cò. Hiện tại cô cảm thấy kỹ năng làm bài của cô rất tiên bộ, kể cả khi cô không nghe giảng bài cô vẫn thật sự tiên bộ, nhưng cô sẽ không bao giờ để cho thầy giáo túm được tóc cô đâu. Giữa giáo viên và học sinh luôn tồn tại một giới hạn, nhất định không được phá vỡ, vì một khi lộ ra, nhất định sau này giáo viên luôn nghi ngờ học sinh đó.

Trong một cuộc sống như vậy, cô cực kỳ mong đợi đến giờ tan học, nhất là vào những ngày cuối tuần, bất kể dài ngắn thế nào, tóm lại chỉ cần được nghỉ ngơi, mặc dù thời gian của cô giờ thiếu đến đáng thương.

Cuối mỗi giờ tự học, cô đều muốn thu dọn nhanh nhất những đồ dùng quan trọng, sau đó nghĩ xem làm thế nào để lao ngay ra khỏi lớp khi nghe thấy tiếng trống tan trường.

Cô lúi di động ra, nhìn đồng hồ, chuẩn bị giống như các nam sinh trong lớp, đếm từng giây cho đến khi nghe thấy tiếng trống, sẽ có cảm giác rất thành công nhé.

Nhưng chưa kịp nghe thấy tiếng trống, cô và các bạn trong lớp bị thấy tiếng hét chói tai thu hút sự chú ý.

Tiếng hét đó là của Trang Hạ, cô bạn ngồi cùng bàn Hương Tư Gia.

Nếu Ônng Chu Duyệt được coi là fan trung thành của cô, thì sự hâm mộ của Trang Hạ dành cho Hương Tư Gia không hề thua kém Ônng Chu Duyệt chút nào.

Hương Tư Gia đột nhiên ngã lăn ra sàn. Trang Hạ hét lên, thất thần đỡ Hương Tư Gia với dáng vẻ rất bất lực.

Đúng lúc đó chuông tan học vang lên, lại hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Vài cán sự lớp lập tức đưa Hương Tư Gia đến phòng y tế. Một số học sinh luống cuống gọi giáo viên, những sự việc như thế này, kể cả những người trưởng thành, đều không dám ra quyết định. Ma xui quỷ khiến thế nào, Giang Lục Nhân lại đi theo sau bọn họ, Ônng Chu Duyệt cảm thấy rất ngạc nhiên, đứng bên cạnh Giang Lục Nhân.

- Sắc mặt cô ấy tái nhợt, có phải mắc bệnh gì không, trông thật đáng sợ.

Uông Chu Duyệt không thích Hường Tư Gia, thông thường, cô sẽ không đi theo, nhưng đối với kẻ yếu, con người ta thường khoan dung hơn.

Đến phòng y tế, giáo viên không nói cụ thể bệnh tình, chỉ bảo mọi người lập tức đưa cô bé vào bệnh viện.

Vài bạn học nhìn nhau, vốn mọi người đều muốn nhanh về nhà, không muốn vì chuyện này mà bị trì hoãn, cũng may Hường Tư Gia đã tỉnh, nhìn mọi người:

- Tôi không sao đâu.

Giang Lục Nhân không biết vì sao, nhưng khi nhìn thấy Hường Tư Gia như vậy, cô lại thấy như mình đã quen biết cô ấy từ rất lâu. Trong hoàn cảnh này, các bạn có mặt ở đây đều xuất phát từ tình bạn, nhưng đối với hàng loạt chuyện phiền toái như đưa bạn đến bệnh viện, vừa mất thời gian, thường chỉ có bạn thân mới giúp nhau thôi.

Hường Tư Gia liên tục ho khan, vài cô bạn trong nhóm cô nàng nhìn nhau.

Giang Lục Nhân đột nhiên nghĩ đến “thỉnh cầu” của Kỷ Thành Minh, cô cầm di động lên gọi cho anh. Sau vài câu tường thuật lại toàn bộ sự việc xảy ra, Kỷ Thành Minh chỉ nói một câu duy nhất:

- Đưa cô ấy đến bệnh viện, tôi đang trên đường.

Giang Lục Nhân bị giọng nói cường ngạnh của Kỷ Thành Minh làm cho kinh sợ, rất lâu sau mới phục hồi lại tinh thần.

Cô vốn có thể phản bác rằng, cô không có nghĩa vụ phải làm những việc như thế, nhưng chính cô lại bình tĩnh tiếp nhận, có lẽ trong lòng cô tự giải thích rằng anh đang lo lắng cho vị hôn thê của mình.

Phần lớn học sinh đều đã ra về, thời điểm Giang Lục Nhân trở về, cô nhìn thấy Hường Tư Gia bình tĩnh bảo Trang Hạ về trước, cô ấy thật sự rất bình tĩnh, một chút phập phồng lo sợ cũng không hề có. Trang Hạ thật sự rất lo lắng, vậy mà Hường Tư Gia vẫn cười như không có chuyện gì xảy ra.

Cô đi đến bên:

- Đến bệnh viện đi.

Hường Tư Gia liếc mắt nhìn cô, mặc dù vô cùng yếu ớt, nhưng ánh mắt lại kiên định vô cùng. Trước đây khi cô xem bộ phim “Tình thâm thâm, vũ mộng mộng”, nghe người ta mô tả về Lục Như Bình là bề ngoài yếu đuối nhưng nội tâm kiên cường, lúc đó cô không hiểu, nhưng bây giờ nhìn lại Hường Tư Gia cô dường như có thể hoàn toàn hình dung được kiểu người cứng cổ này.

- Tôi không thích cậu. – Hường Tư Gia cười với cô.

Cô kinh ngạc, cô không ngờ Hường Tư Gia lại có thể biểu lộ cảm xúc trực tiếp đến vậy, thế nhưng cô vẫn chỉ đáp lại bằng một nụ cười.

- Đến bệnh viện đi.

Không khí kỳ lạ giữa hai người rốt cuộc cũng khiến Uông Chu Duyệt không thể chịu nổi, cô ấy lôi Giang Lục Nhân đi, nhưng cô nhất quyết không chịu đi khiến Uông Chu Duyệt nổi nóng, người ta chẳng cảm ơn, cô đối xử tử tế thế làm gì. Giang Lục Nhân vẫn vô cùng kiên trì, Uông Chu Duyệt đành thả tay cô ra để tự ra về.

Không biết vì sao, Hường Tư Gia vẫn hăng say cười.

Nhưng nụ cười này khiến Giang Lục Nhân cực kỳ đau lòng, cô không biết phải diễn tả sự đau lòng ấy như thế nào.

Hường Tư Gia như đang đứng ở góc độ một người ngoài cuộc, nở một nụ cười như có như không đối với tất cả mọi thứ, một cô gái như vậy, Kỷ Thành Minh yêu thương cô như thế là chuyện đương nhiên.

- Vị hôn phu của cậu hiện đang ở bệnh viện chờ cô, tôi đã nhận lời với anh ấy là sẽ đưa cậu đến đó, tôi đã nói là làm.

Cô chậm rãi nói, cô không rõ tại sao bản thân lại muốn làm như vậy, cô luôn thích đóng vai một độc giả chứng kiến câu chuyện, cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ sắm một vai trò gì trong đó.

- Tôi sẽ không cảm ơn cậu đâu.

Hướng Tư Gia đáp lại cô bằng một ánh mắt sâu xa, sau đó là một trận ho khan kéo dài.

Giang Lục Nhân nâng Hướng Tư Gia dậy, đôi phương cũng không hề khách sáo khiến Giang Lục Nhân dường như cảm thấy cô ấy sẽ ra đi ngay lập tức.

Thậm chí sau khi lên taxi, vừa thấy Hướng Tư Gia nhắm mắt lại, cô lén lút thử kiểm tra lại hơi thở của Hướng Tư Gia.

- Chưa chết đâu. – Hướng Tư Gia mở to mắt nở nụ cười. – Có phải vừa khiến cậu thất vọng rồi không?

- Sao lúc nào cậu cũng nghĩ về người khác như vậy thế?

- Tôi thích nghĩ về cậu như vậy đấy, tôi rất ghét cậu, nên bất cứ lúc nào có thể, tôi đều muốn hành hạ cậu. – Hướng Tư Gia một tay chống cằm, tạo nên khuôn mặt ở một góc nghiêng đẹp mê hồn. – Tôi luôn muốn có thể vượt qua cậu, lần trước cậu chỉ xếp trên tôi hai bậc, cậu tin không, nếu tôi có thêm thời gian, tôi nhất định sẽ vượt qua cậu đấy?

- Tôi tin. – Giang Lục Nhân chưa bao giờ phủ nhận sự cố gắng của các bạn học khác, cô rất cảm phục họ, mọi sự trả giá đều sẽ dành được thành quả xứng đáng, kể cả khi những người ngoài cuộc cho rằng đó là điều đương nhiên.

- Vì sao cậu luôn có thể bình tĩnh như vậy hả? - Nụ cười trên khuôn mặt Hướng Tư Gia biến mất.

- Vậy cậu hi vọng tôi phải như thế nào đây? - Chính bản thân Giang Lục Nhân cũng cảm thấy không thể hiểu nổi, cô hơi mơ hồ.

Hướng Tư Gia cười khổ, một nụ cười dường như đáng lẽ không bao giờ nên xuất hiện trên khuôn mặt của một thiếu nữ mười bảy tuổi, ngược lại, cô giống như một phụ nữ đã trải qua biết bao trầm luân của cuộc đời này, ánh mắt cô thật âm trầm:

- Tôi chẳng biết phải hi vọng cậu sẽ như thế nào bây giờ nữa. Tôi chỉ nghĩ rằng, phải chăng trên thế giới này chẳng còn gì xứng đáng để tôi hoài niệm nữa chẳng? Cứ như thế, hiện tại tôi đang dần chìm vào một giấc ngủ không bao giờ có thể tỉnh dậy, nhưng tôi cũng chẳng còn gì nhiều để tiếc nuối, tôi cũng chẳng có ai để thương tiếc. Vượt qua cô, đó là một trong những mục tiêu để tôi hứng thú, nếu không thể làm được, cũng coi như là một kết quả không tồi.

- Hoài niệm ... vị hôn phu của cô, sao cô không tính đến?

- Anh ấy ư? - Đôi mắt âm trầm của Hướng Tư Gia rốt cuộc cũng trở nên tươi sáng hơn. – Anh ấy là một người đàn ông tuyệt vời, cho nên dù không có tôi, rồi anh ấy cũng sẽ gặp được một người con gái tốt thôi. Tôi tin tưởng rằng anh ấy sẽ luôn chung thủy với tôi, nhưng không phải là vì tôi, mà chẳng qua là vì anh ấy chính là một người đàn ông chung thủy, vậy nên anh ấy sẽ không thể phản bội tôi, cậu có hiểu không?

Đối diện với đôi mắt của Hướng Tư Gia, Giang Lục Nhân vừa gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Hướng Tư Gia cũng không giải thích thêm, thật ra chuyện này rất đơn giản, nếu như không có sự tồn tại của “Hướng Tư Gia”, Kỷ Thành Minh rồi cũng sẽ tìm thấy một người con gái thích hợp với anh hơn, anh cũng giống như đại đa số đàn ông, chỉ khác ở chỗ Kỷ Thành Minh là một người đàn ông chung tình nhưng không si tình mà thôi.

Ngay từ khi còn nhỏ, Hướng Tư Gia đã luôn bị bạn bè và người thân đánh giá là một cô bé lớn trước tuổi.

Không phải là hình thể, hay tư duy, mà là trong suy nghĩ.

Vừa đến bệnh viện, Giang Lục Nhân đỡ Hướng Tư Gia xuống xe, Hướng Tư Gia dựa vào người Giang Lục Nhân, cô nhẹ nhàng mở miệng:

- Thật ra, tôi thật sự rất muốn yêu thích cô, nhưng kiếp này e rằng không còn cơ hội nữa.

Kỷ Thành Minh chạy đến nơi, ngay khi Giang Lục Nhân còn đang đứng ngơ ngác, anh đã nhanh chóng ôm Hướnɡ Tư Gia đang té xỉu.

Kỷ Thành Minh bế Hướnɡ Tư Gia, cùng Giang Lục Nhân lao vào trong bệnh viện, anh vô cùng vội vã, vô cùng lo lắng.

Cô ôm chặt lấy mình, cô không hiểu tại sao vừa rồi Hướnɡ Tư Gia lại nói như vậy. Người ấy đối xử với cô tốt như thế, vì sao cô ấy có thể nói về anh như vậy. Là vì tình cảm không đủ nên không thể kiên định và tin tưởng đối phương, hay đơn giản chỉ là vì, đó là bản chất của con người.

Thật ra, nếu có thể, cô cũng muốn được yêu mến Hướnɡ Tư Gia.

Đó là một cô gái lương thiện, ít nhất bỗng nhiên cô lại cảm thấy như vậy.

Tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên, Giang Thừa Dự gọi đến.

Hôm nay anh đến đón cô hơi muộn, nhưng cũng đã đợi ngoài cổng trường rất lâu.

- Em đang ở bệnh viện.

- Sao vậy? - Anh kinh ngạc.

- Em đưa bạn cùng lớp đến.

- Em đứng nguyên tại chỗ, anh đến đón em ngay.

Giang Lục Nhân không phải chờ lâu, Giang Thừa Dự đã tới.

Cô cảm thấy rõ ràng có điểm không hợp lý, khi lên xe, cô vẫn không nói gì, càng khiến Giang Thừa Dự không thể đoán được ý cô.

- Hẳn anh đã từng điều tra về thân thế của em rồi nhỉ? - Cô bỗng nhiên cười, nhìn vào người lái xe Giang Thừa Dự.

- Sao tự nhiên em lại hỏi về chuyện này?

- Có phải đã từng điều tra rồi đúng không?

Giang Thừa Dự im lặng.

- Hẳn là phải có quan hệ với Hướnɡ Tư Gia nhỉ?

Giang Thừa Dự đột ngột tăng tốc.

36. Chương 36: Hiện Tại (10)

- Anh ơi, sao tự nhiên em lại cảm thấy anh vô tình thế.

Kỷ Trùng Tâm ngồi ở hành lang bệnh viện, kín đáo nói với Kỷ Thành Minh. Trong lời nói của cô nàng không hề có chút oán trách nào, mà chỉ đơn giản là trần thuật lại những suy nghĩ trong lòng mình.

Kỷ Thành Minh chẳng còn cách nào khác, đành ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh Kỷ Trùng Tâm.

Vốn Kỷ Trùng Tâm không phải là em gái ruột thịt của Kỷ Thành Minh, cô chỉ là một cô bé được bà Mạnh Tư Nghiêן nhận nuôi, nhưng mọi người trong gia đình đều chưa bao giờ coi Kỷ Trùng Tâm là người ngoài. Tình thân không phải hoàn toàn chỉ là sự ràng buộc của huyết thống. Cô nhìn người anh trai ngồi bên cạnh, trong lòng chợt trào dâng một nỗi niềm xúc động.

- Mẹ không biết có qua khỏi không đây? - Miệng cô không kìm nén nổi mà thốt lên.

Thật kỳ lạ, họ đều không lo lắng về chuyện mẹ mình sẽ có thể ra đi, mà chỉ có cùng suy nghĩ, nếu mẹ mất, không biết cha sẽ phải sống làm sao. Kỷ Thành Minh được di truyền 60% ngoại hình của cha mình, ông Kỷ Thiệu Quân, nhưng tính cách anh còn kém xa ông. Bà Mạnh Tư Nghiêן hiện đang nằm bất động trên giường, còn chồng bà, ông Kỷ Thiệu Quân thì chưa từng ngừng rơi nước mắt, không hề giống chút nào với người đàn ông luôn được ca ngợi là lạnh lùng hấp dẫn.

Kỷ Trùng Tâm và Kỷ Thành Minh đều không đành lòng nhìn dáng vẻ này của ông Kỷ Thiệu Quân, nên tránh ở ngoài cửa phòng bệnh, trong lòng có phần lo lắng.

- Phải quen với việc thích ứng trong mọi tình huống đi.

Kỷ Thành Minh thản nhiên thốt ra một câu, giống như đây không phải tình trạng của gia đình anh, mà của một người hoàn toàn xa lạ.

Kỷ Trùng Tâm định nói gì đó, nhưng lại thôi. Hồi còn học trung học, trường cô cách không xa một nghĩa trang, thỉnh thoảng lại có tiếng kèn trống đưa tiễn thể lương. Không biết có phải nếu trong thành phố có người chết, người ta đều sẽ cử hành tang lễ như vậy không? Mỗi buổi đêm, khi cô đứng trên ban công, nhìn những thân nhân trong tang gia đang ngồi chơi mát chược, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng khinh bỉ. Người thân của mình ra đi như vậy, sao họ vẫn còn tâm trạng vui chơi được thể nhỉ? Lớn hơn một chút, cô mới hiểu được rằng, tại sao cứ phải tự ép bản thân đau buồn chứ? Sinh tử là chuyện thường tình của mỗi con người, ai rồi cũng sẽ phải gặp, đến lúc rồi cũng sẽ phải đau buồn, nên không cần lúc nào cũng phải tỏ ra thương tiếc để thể hiện niềm tôn kính với tất cả những người đã khuất.

Kỷ Trùng Tâm không hiểu bây giờ Kỷ Thành Minh đang nghĩ gì trong đầu, nên đành im lặng ngồi xuống.

- Mẹ thật là cố chấp. – Kỷ Thành Minh không thể hiểu nổi về chuyện tình cảm của cha mẹ mình. – Chỉ cần mẹ tình nguyện, mọi chuyện đều có thể cho qua mà.

Những từ ngữ rất đơn giản, nhưng không biết là dành để thuyết phục ai.

Bà Mạnh Tư Nghiên thật sự đúng là một phụ nữ có cá tính đáng được truyền kỳ, trong lòng Kỷ Trùng Tâm và Kỷ Thành Minh đều có chung một suy nghĩ này. Khi không khí trong nhà đang hài hòa êm đẹp, bà Mạnh Tư Nghiên có thể oai phong lẫm liệt tuyên bố rằng sẽ không bao giờ tha thứ cho bố mình, vì thế trên đời này, Kỷ Thành Minh có một người bà ngoại đã mất, nhưng không có ông ngoại. Ấn tượng của Kỷ Thành Minh đối với ông ngoại mình rất ngấn ngủi, anh chỉ nhớ ông là một ông lão hiền lành. Nhiều năm nay ông Kỷ Thiệu Quân vẫn mong có thể khuyên nhủ bà Mạnh Tư Nghiên, nhưng hễ nhắc đến chuyện này bà Mạnh Tư Nghiên lại nổi giận, nên lâu dần không ai còn bàn luận về nó nữa. Trong cuộc đời mỗi con người, mỗi người thân luôn sắm một vai trò nhất định, nếu là người xa lạ trong một thời gian quá dài, sẽ mãi mãi chỉ có thể là người lạ mà thôi. Về mặt này, Kỷ Thành Minh khá giống bà Mạnh Tư Nghiên.

Chỉ có một người phụ nữ như bà Mạnh Tư Nghiên, mới có thể khiến một người đàn ông cao ngạo mắt luôn đặt trên đỉnh đầu như cha anh phải trải qua không biết bao phen kinh thiên động địa.

Kỷ Thành Minh kiên định với niềm tin rằng, trên thế gian này, không ai có thể kiên cường hơn mẹ mình. Ngay từ hồi nằm trong bụng mẹ, bà ngoại đã từng uống thuốc phá thai trong một thời gian dài, thậm chí đến cuối cùng bà còn tự sát, thế nhưng bà Mạnh Tư Nghiên vẫn có thể bình an chui ra từ trong bụng mẹ, thân thể hoàn toàn khỏe mạnh, thậm chí khuôn mặt còn già dặn hơn những đứa trẻ khác, chỉ có thể nói rằng bà Mạnh Tư Nghiên sống quá kiên cường, ương ngạnh.

Thậm chí bác sĩ đã từng nói rằng bà Mạnh Tư Nghiên không thể có con, thế nhưng bà vẫn sinh hạ Kỷ Thành Minh.

Kỷ Thành Minh vẫn nhắm chặt hai mắt, ông Kỷ Thiệu Quân vừa từ trong phòng bệnh bước ra, trên khuôn mặt ông vẫn đầm đìa nước mắt, nhưng đã lấp lánh nụ cười.

- Mẹ con đã tỉnh rồi. – Không tự giác, giọng ông khàn khàn.

Kỷ Thành Minh dẫn Kỷ Trùng Tâm đứng dậy đi vào:

- Cha, cha về nhà nghỉ ngơi một lúc đi.

- Cha không sao. – Ông Kỷ Thiệu Quân dường như hơi ngượng ngùng, phát tay: - Mau vào gặp mẹ con đi, bà ấy nhớ con lắm đấy.

Kỷ Thành Minh bước vào phòng bệnh, Kỷ Trùng Tâm do dự mãi không dám vào theo, hình như bà Mạnh Tư Nghiên có chuyện gì đó muốn nói riêng với Kỷ Thành Minh.

Bà Mạnh Tư Nghiên vẫy tay gọi Kỷ Thành Minh:

- Lúc mẹ đã chuẩn bị qua cầu Nại Hà, mẹ còn tưởng, cả đời này mẹ chẳng còn gì phải nuối tiếc nữa, nghĩ đi nghĩ lại đều không có. Cuối cùng mẹ mới nhớ ra, con trai mình vẫn chưa kết hôn.

Kỷ Thành Minh nắm tay mẹ, nụ cười trên khuôn mặt anh thật bất đắc dĩ:

- Lần sau mẹ đừng dọa mọi người nữa, mẹ xem, cha bị mẹ tra tấn thành cái dạng gì rồi.

- Ông ấy đáng bị như vậy. – Bà Mạnh Tư Nghiên khẽ cười, là một phụ nữ đã ngoại ngũ tuần, bà vẫn có thể nở một cười vô cùng quyến rũ, chỉ có thể nói rằng Thượng Đế quả thật bất công. – Thật may là con không giống lão yêu quái đó, nếu không không biết cái nhà này còn loạn đến mức nào.

- Mẹ cũng biết thế cơ à? – Kỷ Thành Minh trợn mắt, trong nhà anh mỗi ngày một trận nhỏ, ba ngày một trận lớn, ầm ĩ là chuyện thường như cơm bữa.

Bà Mạnh Tư Nghiên lắc đầu, bà không thích đề tài này:

- Cô gái mà con dắt về nhà ấy – Mắt bà chăm chú dõi theo cậu con trai, hi vọng có thể tìm ra một điểm khác thường. – Tư Gia đã mất nhiều năm rồi, tuy rằng mẹ rất thích con bé đó, nhưng con đâu thể cả đời cứ chôn ở một cô gái như thế chứ?

- Mẹ à, mẹ mới khỏi bệnh, nên nói ít thôi.

- Thôi đi, các con đừng coi mẹ là trẻ con nữa, con cũng lớn tuổi lắm rồi, đến lúc phải tìm vợ thôi.

- Nếu không phải như vậy, mẹ đã không cần phải giả bệnh dọa con. – Kỷ Thành Minh lắc đầu, nhìn bà Mạnh Tư Nghiên vẫn thanh thần khí sáng, tiếp tục nói: - Lần sau nếu có giả vờ, mẹ nhớ báo trước cho cha, dọa bọn con cũng chẳng sao, nhưng đừng làm cha phải đau lòng.

- Ai khiến ông ấy phải về đây mà thân thiết chứ, đáng đời.

Kỷ Thành Minh không còn gì để nói:

- Con về trước đây.

Mạnh Tư Nghiên lại gọi anh lại:

- Đây, cô bé đó, nếu đúng như con nói, con thật sự không có ý gì với nó, nó tương đối hợp khẩu vị Kỳ Hiên đấy, nếu không con cứ giới thiệu cho cậu ấy đi.

Lần này Kỷ Thành Minh đi thẳng ra ngoài mà không thêm nói thêm một câu nào.

Nhận được cuộc gọi khẩn cấp của Kỷ Trùng Tâm, anh lập tức trở về, nhưng vì thái độ lạnh nhạt của Kỷ Niệm Hi, anh liền đưa cô theo đến đây, vậy mà không biết đã kéo theo biết bao nhiêu phiền toái. Anh chỉ cảm thấy rằng, cứ nên mang theo Kỷ Niệm Hi bên cạnh, để tránh cho cô có cơ hội tiếp xúc với Giang Thừa Dụ.

Người của anh từng thông báo với anh, mấy năm nay, Giang Thừa Dụ chưa từng ngừng tìm kiếm Kỷ Niệm Hi.

Trò chơi này, ngày càng trở nên thú vị hơn.

Vốn anh chưa bao giờ đặt Kỷ Niệm Hi vào vị trí quan trọng, thật không ngờ mẹ anh đã nhiều chuyện đến vậy.

Vừa ra khỏi bệnh viện, anh đã nhận được điện thoại của chú thím mình, thế nhưng toàn bộ cuộc gọi của ông Lục Tử Chiêu và bà Nghê Vân Hiên chỉ xoay quanh về người đẹp anh mang về, xem ra lần này hẳn Lục Kỳ Hiên đã thật sự động lòng rồi.

Vì không muốn đưa Kỷ Niệm Hi thẳng đến bệnh viện, nên anh đưa cô về biệt thự, nhưng vừa vào đến cổng đã gặp ngay Lục Kỳ Hiên, nên mới biến thành tình trạng này.

Vừa về đến biệt thự, quản gia đã thông báo Kỷ Niệm Hi bị mẹ anh gọi ra ngoài.

Chân trước anh vừa ra khỏi bệnh viện, chân sau mà bà Mạnh Tư Nghiên đã gọi Kỷ Niệm Hi đến, bảo sao lúc cha say rượu từng nói rằng, trên đời này, ông chưa từng gặp người phụ nữ nào thủ đoạn bằng bà Mạnh Tư Nghiên.

Tại bệnh viện.

Sức khỏe của bà Mạnh Tư Nghiên quả thật không tốt lắm, nhưng vẫn không quá nghiêm trọng, chẳng qua là bà muốn dọa chồng mình một phen, để cho cuộc sống có thêm chút màu sắc, nếu có thể nhân tiện, bà cũng muốn dùng phương thức “di ngôn” để giải quyết luôn vấn đề đại sự của con trai mình. Đáng tiếc, con trai bà quá thông minh, lại không hề nhiều chuyện, vở diễn chưa kịp công chiếu đã tan rã, chẳng còn ý nghĩa.

Ánh mắt bà Mạnh Tư Nghiên xoay quanh Kỷ Niệm Hi, bà hơi chau mày:

- Tên thật của cháu là gì?

Cô hơi sững sốt:

- Giang Lục Nhân.

- Vẫn là Kỷ Niệm Hi nghe hay hơn.

Bà Mạnh Tư Nghiên nhẹ nhàng cười, con trai bà rất ít khi có quan hệ với phụ nữ, vì vậy người con gái duy nhất là Hướng Tư Gia liền trở nên đặc biệt. Thật ra, bà từng nghĩ, có lẽ vì trên mọi phương diện Hướng Tư Gia đều phù hợp với tiêu chuẩn của con trai bà, đồng thời con bé cũng vừa đủ thông minh để biến thành một người không thể thay thế. Nhưng nếu như sau này xuất hiện một cô gái thích hợp hơn, liệu con trai bà có thể tiếp tục không thay lòng đổi dạ ?

Bà Mạnh Tư Nghiên từng áp dụng suy nghĩ này đối với chồng mình, đáp án là có, chính miệng ông Kỷ Thiệu Quân từng nói: “ Bất kể trước đây tôi từng gặp ai, một khi đã gặp bà, nhất định sẽ chết trong tay bà.”

Nhưng nếu áp dụng đối với Kỷ Thành Minh, bà lại không dám chắc chắn, tầm mắt của Kỷ Thành Minh quá hẹp, nên rất khó để nhìn thấy được người kế tiếp.

Bà thở dài, lắc đầu:

- Cháu không thông minh bằng Hướng Tư Gia, vào những thời điểm như thế này, không phải đáng lẽ cháu nên lấy lòng ta sao?

Kỷ Niệm Hi sững sốt:

- Nếu không lấy lòng thì sẽ có hậu quả gì?

- Ta nhất định sẽ không để con ta ở bên cháu.

Cô mỉm cười:

- Cầu còn chẳng được.

Bà Mạnh Tư Nghiên cũng cười:

- Đây mới là tính toán thật sự của cháu.

- Cháu chỉ im lặng muốn biết suy nghĩ của bác thôi, thật sự, cháu chẳng nghĩ gì.

Thái độ của cô rất thành thật.

Bà Mạnh Tư Nghiên tỏ ra bất đắc dĩ:

- Tên của cháu bây giờ là của con gái bác đấy, xin hãy biết quý trọng.

Đứa trẻ đó chưa được ra đời đã bị xóa bỏ. Vì người nối dõi cho ông Kỷ Thiệu Quân, bà kiên trì sinh hạ Kỷ Thành Minh, nhưng vì muốn được sống, bà lại một lần nữa kiên định giết chết đứa con gái ngoài ý muốn này từ trong bụng mẹ. Hóa ra là sau khi đạt được nguyện vọng, bà vẫn sợ chết.

Kỷ Niệm Hi cảm thấy không biết nói gì.

- Tự nhiên ta cảm thấy rất thích cháu, hay là làm con gái ta đi.

Cô càng khó chịu.

- Không thích hả? - Bà Mạnh Tư Nghiên càng hỏi: - Hay là làm con dâu ta nhỉ?

37. Chương 37: Hiện Tại (11)

Đây là một gia đình kỳ quặc, là một quần chúng đứng xem, Kỷ Niệm Hi dễ dàng nhận ra điều đó.

Bà chủ của ngôi nhà này, mỗi ngày đều có thể moi móc ra những tiểu tiết nhỏ đến mức không thể tưởng tượng nổi của ông chủ ra để náo loạn cả lên, kể cả những chi tiết nhỏ nhất như ông chủ lúc ngủ đá chăn, hay khi ngủ ông chủ lăn qua lăn lại, thậm chí bà chủ còn không hề kiêng kị đem những bảo vật quý báu được ông chủ trân trọng đập vụn, còn ông chủ nhà này chỉ còn biết ôm bảo bối mình yêu quý giận dỗi đi lên gác, nhưng không bao giờ dám nổi giận với bà chủ nữa đâu.

Thời gian ở nhà không phải đi học hay đi làm, con trai của ông bà chủ nhà này chỉ trơ mắt đứng nhìn bố mẹ cãi cọ âm ỉ lật tung cả phòng ốc lên mà không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Đúng là một gia đình biến thái, đây là tổng kết chung của Kỷ Niệm Hi.

Nhưng sống giữa sự biến thái đó, cô thể nhưng lại cảm thấy rất thoải mái.

Sau khi ngồi trong phòng và đánh giá trận cãi vã thứ ba trong ngày, người đang hưởng chung một không gian với cô là Kỷ Thành Minh rất cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn cô một lần:

- Cảm thấy thật là biến thái đúng không?

Cô quay đầu, không muốn thừa nhận tâm sự của mình bị anh đoán trúng phóc.

- Có thể sinh tồn được trong một hoàn cảnh biến thái này, không biết cô có cảm thấy thành công không nhỉ?

Được lắm, Kỷ Thành Minh, anh ta chỉ cần bằng một lời thôi, đã có thể thành công đẩy cảm xúc của cô thẳng hướng một thế giới u ám.

Cái đêm ở Huy Hoàng bar hôm đó có lẽ suốt cuộc đời này cô không bao giờ có thể quên được. Giây phút đó, cô thật sự thấu hiểu người đàn ông này vô tình đến thế nào. Người xưa thường nói “Càng là nhân tài càng máu lạnh.” Nếu dùng câu nói này để nhận xét về người đàn ông trước mặt cô thì chỉ có hơn chứ không kém. Hành động của anh, không phải để khoe khoang tiền tài của mình với người khác, mà căn bản chỉ là do anh ngứa mắt, bằng phương thức này anh muốn để cô cảm nhận được anh nhất định sẽ xé nát toàn bộ tôn nghiêm của cô.

Và anh tuyệt đối có khả năng này.

Những hình ảnh mê hoặc đó không ngừng vụt lên trong đầu cô, đó là một thế giới cô chưa từng biết đến, ngoại trừ sự xa lạ và sợ hãi, còn cả sự đối trá cô luôn cảm ghét, hóa ra cô vẫn luôn tự đặt mình ở một vị trí thanh cao, theo bản năng, cô luôn ngứa mắt những phụ nữ làm cái nghề này.

Vậy nên khi bị ném vào căn phòng đó, đầu óc cô trở nên trống rỗng.

Cô giật mình, cô nhận ra mình không hề khóc, cô còn sống. Nếu còn sống, vậy cô nhất định vì chính bản thân mình mà làm một điều gì đó.

Vào thời điểm đó, cô nhớ tới một câu chuyện ngụ ngôn. Có một cô nàng đầy mưu mô, mỗi khi đứng trước mặt người đàn ông cô yêu, cô ta luôn đóng vai là một người vợ hiền mẹ đảm. Một cô gái khác nói với người đàn ông đó rằng, anh ta đã bị lừa, cô gái đó thật ra là một con người rất giả dối ghê gớm và gian trá. Người đàn ông đó thản nhiên đáp lại cô gái kia rằng, chỉ cần cô ấy mãi mãi đối với anh như vậy, anh vẫn sẽ yêu cô ấy. Vì đóng giả quá lâu, sẽ biến thành thật.

Cô cảm thấy điều đó cũng rất giống với cô, cứ giả vờ bình tĩnh lâu, dần dần trở nên thật sự bình tĩnh.

Cô tĩnh lặng lặng lùng ngồi im tại chỗ, một lúc lâu sau, thật ra không đến 5 phút sau, nhưng cô thấy thời gian trôi qua vô cùng chậm chạp, đúng là có một người đàn ông thật sự đi vào. Bộ dạng của anh ta đúng kiểu nhà giàu mới nổi, đó là ấn tượng đầu tiên đập vào mắt cô.

Gã đàn ông kia, hiển nhiên đến những nơi trăng gió như thế này để mua vui rồi.

Hắn ta đi vào nhìn cô tựa như đang đánh giá một món hàng, sau đó hài lòng gật đầu.

Cô cũng cười, cố gắng để mình nhập vai, thậm chí chủ động đi đến chỗ người đàn ông đó, vuốt ve đồng hồ của anh ta.

- Ôi, đồ này của anh thật đẹp quá.

- Thụỵ Sĩ đấy. – Gã đó vui vẻ nhìn cô, coi như cô biết nhìn hàng.

- Vừa nhìn đã thấy ngài đây là người thành công mà.

- Tinh mắt lắm.

Cô tiếp tục cười, khi tên kia đặt tay lên người cô, cô hạ mi:

- Anh có mang áo mưa không?

- Làm sao có thể lúc nào cũng mang tùy thân những thứ như thế chứ cưng.

Gã ta không hề giận dữ.

Cô chớp mi:

- Bình thường em cũng không bao giờ dùng mấy thứ đó khi ở cùng bạn trai em đâu...

Cô giả vờ như lỡ miệng, lấy tay che miệng.

- Bị làm sao? - Hắn bắt đầu hoài nghi cô.

- Không có gì đâu anh. – Cô chủ động cởi quần áo hắn.

Hình như hắn ta đã mất hết dục vọng ban đầu:

- Mà vừa nói bạn trai mà bị sao vậy? Nói cho rõ ràng đi, đừng có hại đời tao.

Cô cúi đầu:

- Thực ra cũng không có gì đâu, nhưng người ta chỉ nghi ngờ anh ấy mắc bệnh... ôi trước khi chết anh ta cứ điên điên khùng khùng suốt, cho nên... chỉ nghi ngờ thôi mà anh.

- Bệnh? - Gã giật mình, - Thế... Nhưng gã không nói gì thêm, chỉ nuốt nước bọt: - Đồ đàn bà chết tiệt, muốn hại chết đời tao à, còn nói không sao hết, tao thấy mày đúng là đồ bệnh hoạn mà, chắc chắn mày mắc bệnh.

Nói xong hắn lập tức lao thẳng ra ngoài.

Nếu phải so sánh với sinh mạng, tất cả đều là vô nghĩa.

Thế nhưng cô cũng chẳng thấy vui.

Hành vi đó khiến cô cảm thấy khủng hoảng và sợ hãi, hóa ra cô không thể trở thành một đóa hoa yêu kiều như Lâm Đại Ngọc chờ đợi một người anh hùng ra tay cứu giúp, cô cũng chỉ là một kẻ đầy mưu mẹo mà thôi.

Cô thấy sợ chính bản thân mình, đó không chỉ đơn thuần là một nỗi sợ.

Vậy mà khi Kỷ Thành Minh bước vào phòng, cô lại có thể đối diện với anh ta bằng một thái độ hoàn toàn thần nhiên như không hề có gì xảy ra.

Cô thừa nhận, vừa rồi cô chỉ giả vờ bằng một vài mưu mẹo nhỏ, nhưng sau đó, cô lại cảm thấy mình cũng quá mưu mô, nhưng quanh đi quẩn lại cô chỉ thấy mình thật ngớ ngẩn, căn bản cô vẫn hề chưa thoát khỏi

nguy hiểm. Chỉ cần Kỷ Thành Minh hắt ra lệnh, chẳng lẽ cô lại có thể cứ dùng một cái cách cũ rích đó để đối phó với vô số gã đàn ông ở đây?

Sự thật này vừa nực cười lại vừa đáng thương biết bao.

Thế nhưng Kỷ Thành Minh chỉ nhìn cô, trên khuôn mặt anh không hề xuất hiện bất cứ biểu cảm nào.

Bỗng nhiên, cô không thể hiểu nổi, Kỷ Thành Minh thật sự định làm gì cô tiếp theo đây, hai phút sau, biết đâu lại có thêm một tên khác lao vào cô, nhưng thật may, chẳng qua là do cô tự dọa mình mà thôi.

Vào lúc này, suy nghĩ của Kỷ Thành Minh cực kỳ quái dị, phải chăng anh ta thật sự thấy cô đã ngả giá, nên không còn muốn giết gà bằng dao mổ trâu, ra tay đối phó với cô nữa chẳng.

Cô thật chẳng thể hiểu nổi.

Anh ta hiểu cô, anh ta đang đứng nhìn cô dùng cách của mình để đẩy lùi nguy hiểm, thế nên anh ta không ưa cô, và anh ta cũng không thêm che dấu thái độ của mình mà tỏ ra hứng thú với cô.

Vốn cô không hề có bất kỳ dự định mình sẽ làm gì, nên bây giờ, cô cũng chẳng biết mình nên làm gì.

Kỷ Thành Minh dường như đoán được suy nghĩ của cô, khóe miệng anh hơi nhếch lên.

Cô cố gắng điều chỉnh nhịp thở:

- Khi nào quay về Đông Xuyên đây?

- Tôi đánh dự tính ngày về. – Anh chớp chớp mi. – À, đúng rồi, chú thích tôi đang muốn gặp cô một lần đây.

- Tại sao?

- Tôi nói rồi, tại vì sức hấp dẫn của cô thật kinh người, em họ tôi hình như thật sự rất vừa ý với cô đấy.

- Anh có quyền gì mà quyết định thay tôi? - Sao họ muốn gặp thì cô phải đi gặp chứ.

Anh ngồi dựa hẳn vào sofa lớn phía sau:

- Tôi để cô suy nghĩ đấy, nếu trước hôn lễ của Giang Thừa Dục mà cô nắm được người thừa kế duy nhất của nhà họ Lục trong tay, nhất định cô sẽ gây lên một trận huyên náo lớn đấy, thuận tiện thị uy với Giang Thừa Dục một chút nhỉ.

Cô cười lạnh:

- Anh lúc nào cũng nhảm chán thế à?

- Tôi chỉ cảm thấy phụ nữ thường hay ghen tị, và tôi cũng cho rằng cô là một trong số đó thôi.

Cô không sao có thể phản bác, anh ta quá ác độc mà.

Đúng lúc bà Mạnh Tư Nghiên âm thầm đi tới:

- Đàn ông cũng thật là dễ tiện, không vờ như không thêm ghen tuông, hình như anh ta cảm thấy không thể sống nổi thì phải.

Người được thử nghiệm, ông Kỷ Thiệu Quân.

38. Chương 38: Hiện Tại (12)

Kỷ Niệm Hy vẫn phải đến gặp mặt vợ chồng ông bà Lục Tử Chiêu, nhưng dù sao cô cũng không phải đi một mình mà vào một dịp thuận tiện, bà Mạnh Tư Nghiên dẫn theo cô thuận đường ghé thăm hai vợ chồng. Ngày hôm đó, bà Mạnh Tư Nghiên giới thiệu Kỷ Niệm Hy như một hiện tượng lạ, từ khi Hướng Tư Gia qua đời, ai ai cũng biết, Kỷ Thành Minh chưa từng có quan hệ với bất kỳ một cô gái nào, nhưng cách đặt vấn đề này cũng khiến cô yên tâm hơn. Ông Lục Tử Chiêu và bà Nghê Vân Huyền cùng gật đầu phụ họa, từ đầu đến cuối, hai ông bà không hề nhắc đến con trai mình nửa câu. Điều này càng làm cho Kỷ Niệm Hy cảm thấy thoải mái.

Dù sao chuyện này cũng không quan trọng, cô vốn không để ý đến Lục Kỳ Hiên, nhất là khi Lục Kỳ Hiên tấn công dồn dập dọa cô sợ chết khiếp như thế này.

Gặp Lục Kỳ Hiên ở biệt thự Kỷ gia, cậu tỏ ra chán nản:

- Thật xin lỗi, cha mẹ vừa mới nói cho tôi biết, chị là con dâu do bác gái ngầm lựa chọn, là tôi nóng vội thất lễ rồi.

Kỷ Niệm Hi cũng không giải thích tường tận mọi chuyện.

- Sao trước đây chị không nói cho tôi biết sớm hơn, không biết giờ anh họ nghĩ về tôi thế nào nữa.

Anh ta biết từ lâu rồi.

Tất cả các người đều hiểu lầm rồi.

Nhưng mà cô lại lười giải thích:

- Cậu thực sự lo lắng chuyện đó đến vậy ư?

Lục Kỳ Hiên gật đầu, rồi lại lắc đầu:

- Không biết có nhờ anh họ nói tốt vài câu trước mặt cha mẹ tôi, để tôi được theo anh ấy ra ngoài học hỏi, tôi cực kỳ muốn...

- Không đời nào... - Kỷ Trường Tâm xuất hiện xuất quỷ nhập thần.

Lục Kỳ Hiên nhăn mặt:

- Em đâu phải chị dâu hiền dịu xinh đẹp Kỷ Niệm Hi đâu mà xen vào.

Các xưng hô của người này...

- Chị dâu Niệm Hi? - Kỷ Trường Tâm bỗng cười ha ha. - Vì bị anh gọi nên cách xưng hô này mới bị xuống giá trầm trọng, biết không?

- Hừ, anh chả thèm chấp mấy chuyện lễ tẻ này với em.

....

Kỷ Niệm Hi nhanh chóng tìm cách tránh xa họ.

Nhưng vừa bước được vài bước, cô đã gặp Kỷ Thành Minh đứng ngay gần đó với ánh mắt thản nhiên không một chút ý cười, khiến cô dường như có cảm giác anh ta lại đang ủ mưu tính kế gì đây.

- Sao không phủ nhận? - Anh đột nhiên mở miệng.

- Tự tôi biết là giả là được rồi.

Anh nở nụ cười:

- Hẳn là cảm thấy đề nghị đó cũng không tệ chút nào đúng không?

- Gì cơ?

- Tam toàn tề mỹ.

Cô nhìn theo bóng dáng anh, bỗng nhiên lại cảm thấy thời tiết hôm nay hình như vừa trở rét.

Để cô trở thành vị hôn thê trên danh nghĩa của anh, sẽ khiến cha mẹ anh rất vui mừng.

Để cô trở thành vị hôn thê trên danh nghĩa của anh, sẽ là sự đả kích đau đớn nhất đối với Giang Thừa Dự.

Để cô trở thành vị hôn thê trên danh nghĩa của anh, sẽ đẩy cô hoàn toàn rời xa Giang Thừa Dự.

Thật tốt biết bao.

Anh thật sự phải làm đến như vậy sao?

....

Trời hôm nay rất đẹp, bà Mạnh Tư Nghiên đưa cô đi dạo phố.

Dù muôn vàn trang sức xa xỉ, cũng chẳng thể hấp dẫn sự chú ý của cô.

- Điều tra về tai nạn của con năm đó, có hai hướng, một bên là những người muốn tìm con, một bên là những kẻ muốn giết con.

Bà Mạnh Tư Nghiên từ tốn nói, như để nhất định phải vạch ra đám mây mù trên khuôn mặt Kỷ Niệm Hi. Bà trầm thở dài, vì con trai bà không biết cách giải thích, nên bà đành phải thay con bà vậy:

- Thành Minh luôn đưa con theo bên cạnh, chính là để tránh cho họ tìm thấy con.

Vậy nên Kỷ Thành Minh giữ cô lại là muốn tốt cho cô, đó là cách anh đảm bảo sự an toàn cho cô.

- Vì sao lại có người muốn giết cháu?

- Chỉ có kẻ đó mới biết được.

- Vì sao lại nói với cháu chuyện này.

Bà Mạnh Tư Nghiên cũng không định tiếp tục đề tài này thêm nữa:

- Con có muốn biết vì sao con trai ta lại ưng thuận Hướng Tư Gia không?

- Không.

- A, ta hiểu mà, mấy cô bé lúc nào cũng thích nói có là không.

Bà Mạnh Tư Nghiên cười rộ lớn, như một thiếu nữ chưa trưởng thành.

Cứ nhìn vào dáng vẻ nghiêm túc bây giờ của anh, khó có ai tưởng tượng được rằng, hồi nhỏ anh là một đứa trẻ vô cùng hiếu động và nổi loạn, không bao giờ thân thiết với ai, luôn độc lập biệt hành, lại cộng thêm cách suy nghĩ quái dị không phù hợp với lứa tuổi, thế nhưng ai cũng phải khâm phục và nể sợ anh.

Tất nhiên, cứ như vậy, Kỷ Thành Minh đã hấp dẫn vô số trái tim thiếu nữ.

Hồi Kỷ Thành Minh học trung học, anh thường hay trốn học, nhưng các giáo viên đều không thể xử lý được anh, vì anh cam đoan sẽ luôn giữ vững thành tích trong Top 5 dẫn đầu.

Và Hướng Tư Gia đã xuất hiện như thế.

Hồi đó Kỷ Thành Minh từng tuyên bố, bạn gái của anh nhất định phải có thành tích vượt xa anh.

Vì đây là một nhiệm vụ bất khả thi mà anh đề ra để thoát khỏi vô số cái đuôi phiền phức.

Vậy nhưng Hướng Tư Gia đã làm được.

Cô cầm một tờ giấy đến trước mặt Kỷ Thành Minh:

- Bài thi này em đã đạt điểm tuyệt đối, anh mãi mãi không bao giờ có thể vượt qua được thành tích này của em.

Năm đó Kỷ Thành Minh mười bảy tuổi, Hướng Tư Gia mười hai tuổi.

Ngày hôm sau, trên danh sách bạn gái của Kỷ Thành Minh đã có một cái tên, đó là Hướng Tư Gia.

Giống như biết bao câu chuyện tình yêu lãng mạn khác, luôn muốn ca lên những giai điệu hạnh phúc, hết lần này đến lần khác, không bao giờ có thể lường trước sự chia ly.

Kết quả của câu chuyện tình yêu đó, không phải là hai người không còn ở bên nhau, hay họ không còn muốn bên nhau, mà là họ mãi mãi sẽ không thể ở bên nhau nữa.

- Vì sao lại kể với cháu chuyện này?

Kỷ Niệm Hi đột nhiên mở miệng, cô có thể hiểu phần nào tình cảm của Kỷ Thành Minh đối với Hướng Tư Gia, có lẽ Hướng Tư Gia giống như một phiên bản khác của Kỷ Thành Minh vậy.

- Chỉ là thích kể cho cháu nghe thôi.

- Rất tiếc phải nói với bác rằng, đối với cái chết của Hường Tư Gia, trong lòng Kỷ Thành Minh luôn coi cháu là nguyên nhân.

Thái độ của cô vô cùng bình tĩnh, không nói một câu, nhưng bà Mạnh Tư Nghiên không hề bị giao động bởi suy nghĩ của cô, bà chỉ để lại một câu nói sâu xa:

- Chuyện đâu chỉ có thế.

Sự kiện khiến Kỷ Thành Minh tranh cãi lớn nhất với ông Kỷ Thiệu Quân chính là anh không chịu kế thừa sự nghiệp hùng hậu của cha mà muốn ra ngoài tự lập nghiệp để xây dựng lên một vương quốc của chính mình, chẳng những anh không nhận danh hiệu người thừa kế mà còn nuôi ý định ra đi để tạo lập một bầu trời riêng. Vô số người khuyên can anh nên thuận theo lời cha mẹ, chỉ riêng Hường Tư Gia đứng về phía Kỷ Thành Minh, cô từng nói với Kỷ Thành Minh rằng, cô sẽ luôn ủng hộ mọi quyết định của anh, cho dù kết quả có ra sao.

Kỷ Thành Minh đến thành phố Đông Xuyên, năm sau, Hường Tư Gia cũng tới Đông Xuyên.

Anh ở đâu, cô ở đây.

Đó là câu chuyện về Hường Tư Gia.

Sau khi nghe bà Mạnh Tư Nghiên kể, cô không dám tin rằng, một Hường Tư Gia vô cùng phóng khoáng nói rằng trên đời này cô ấy chẳng còn gì để tiếc nuối lại là cùng một người với nhân vật chính trong câu chuyện đó.

Đâu mới là con người thật sự của Hường Tư Gia đây?

Có lẽ tất cả đều là cô ấy.

Có rất nhiều khi con người ta thật si tình, nhưng lại không muốn để bất kỳ ai khác nhận ra điều đó.

- Vì sao lại kể với cháu những chuyện này?

Vừa thốt ra lời, cô lập tức thấy hối hận, đã bao nhiêu lần cô hỏi bà về vấn đề này.

- Con trai ta thích phụ nữ thông minh cơ, còn con thì quá u mê.

- Nên cháu tự biết mình cần phải tránh xa anh ấy.

- Nhưng bỗng nhiên ta lại cảm thấy, con rất có tiềm năng, đáng để bồi dưỡng thêm.

- Biết đâu cháu là người duy nhất bác nhận định sai lầm trên đời này thì sao?

- Nhưng ta lại cảm thấy, cháu dường như không xứng đáng là người duy nhất đó.

Rất nhiều người ở xung quanh Kỷ Niệm Hi nhắc đến cái tên Hường Tư Gia này, thậm chí nhiều người còn mừng thay cô, vì Hường Tư Gia đã không còn, bấy giờ hẳn cả thiên hạ đều thuộc về Kỷ Niệm Hi, không ai có thể tranh dành với cô.

Trong khi đó chính bản thân cô lại rất ít khi nhớ đến Hường Tư Gia.

Vậy mà cô gái đó đã mất rất lâu rồi, tại sao tên cô ấy vẫn xuất hiện quanh quẩn trong cuộc sống của cô, khiến cô không khỏi nghĩ về cô ấy.

Lần cuối cùng cô gặp Hường Tư Gia là trong bệnh viện.

Sắc mặt của Hường Tư Gia trắng như trong suốt, thậm chí trắng kinh người, khiến cô vứt bỏ mọi suy nghĩ về các sản phẩm làm trắng da sau này.

- Cậu tới thăm tôi. – Hường Tư Gia nói.

Cô gật đầu.

- Cậu còn nhớ tôi không? – Hường Tư Gia không ngừng nói.

Cô im lặng.

- Tôi vẫn nhớ rõ về cậu. – Hướng Tư Gia mỉm cười.

Cô vẫn không nói gì.

- Cậu từng mặc một bộ quần áo cũ nát tả tơi, đứng giữa lớp để bình luận về một câu chuyện, một thầy giáo nhận lời muốn cải tạo các nam sinh, muốn tìm một phương pháp mới mẻ để các nam sinh chịu chăm chú nghe giảng, muốn bằng cách đó thuyết phục các nam sinh. Cậu đã thành công trả lời câu hỏi của thầy giáo ấy, ông ấy đã dùng chính luận điệu ấy để thuyết phục các học sinh của mình, nhưng rất tiếc cậu mãi mãi sẽ không bao giờ được tham gia vào kỳ thi ấy và đạt thành tích tối đa. Nhưng cậu có biết không, tôi đã dùng bài văn của cậu để thành công chinh phục được một chàng trai đấy.

Cuối cùng Giang Lục Nhân mới ngẩng đầu lên:

- Cậu không thích tôi, vì trong mắt cậu tôi vĩnh viễn chỉ là con bé mặc bộ quần áo rách nát năm đó, mà không phải là Giang Lục Nhân có tư cách đứng ngang hàng với cậu phải không.

- Cuối cùng cậu cũng hiểu được ý tôi.

- Hẳn là tôi cũng không cần phải biết đâu.

- Tôi sẽ chẳng còn sống được bao lâu nữa, không ai có thể cứu được tôi, kể cả cậu.

Rất ít người biết rằng, năm đó Hướng Tư Gia đã chết vì tự sát, chứ không phải do phát bệnh mà chết.

39. Chương 39: Hiện Tại

Nam Thành luôn mang một vẻ huyền bí rất riêng. Có lẽ ở mỗi thành phố khác nhau sẽ xuất hiện một vài nhân vật xuất sắc đứng đầu Kim Tự Tháp, nếu có thể xếp thứ tự, cha của Kỷ Thành Minh nhất định là một truyền thuyết hào hùng nhất thời của ông. Thế nhưng khi đã có tuổi ông lui về quy ẩn, với quá khứ oanh liệt một thời. Sự sáng suốt rút lui ấy có thể xem là một cái kết viên mãn của riêng ông. Có thể đó chỉ là suy nghĩ của riêng Kỷ Niệm Hi, khi ngắm nhìn một đôi vợ chồng cũng chưa hẳn là già sống đầm ấm bên nhau, bỗng nhiên trong đầu cô nảy ra định nghĩa này.

Ông Kỷ Thành Minh không hề hỏi han đến công việc của Kỷ Thành Minh, không hiểu vì ông bàng quan hay hoàn toàn tin tưởng vào cậu con trai thừa tự tin của mình, đó chỉ là những suy đoán mà cả đời cô cũng không thể tìm ra chứng cứ để chứng minh.

Kỷ Niệm Hi theo Kỷ Thành Minh trở lại Đông Xuyên, cô không mang theo hành lý, vì dù sao đó cũng không phải người thân của cô. Chính Kỷ Thành Minh cũng không hề mang theo bất kỳ hành lý nào, giống như những con người ở đây không hề có liên quan đến quá khứ của anh.

Trên xe, họ chẳng có gì để nói cùng nhau, cô nhắm mắt lại tự nghĩ ngợi, và cũng tránh cho không khí trở nên gượng gạo. Cô dường như không có thói quen hoài niệm về những kỷ ức đã qua, nhưng bỗng nhiên trí nhớ lại đưa cô về với một kỷ niệm ấu thơ. Những kỷ ức của cô về Hướng Tư Gia không quá sâu sắc, đó chỉ là một cô bé xinh đẹp, ngoan ngoãn, con nhà giàu có, thuộc loại con gái thu hút luôn đứng đầu lớp. Còn chính bản thân cô, chỉ là một con nhóc xấu xí thấp hèn trong câu chuyện đó.

Đúng là thời điểm đó, cô từng sống ở Nam Thành, sau đó thì sao nhỉ?

Thật ra không hề có những chuyện về sau, trí nhớ của một đứa trẻ cũng chỉ đến vậy, nếu không phải là xảy ra những chuyện khắc cốt ghi tâm, về cơ bản, cô chẳng còn chút ấn tượng nào.

Bây giờ nghĩ lại, cô lại cảm thấy cuộc sống thật kỳ diệu, có những con người, cứ luôn gắn kết với số phận của nhau.

Cô mở choàng mắt, không hiểu vì sao bỗng nhiên lại thấy buồn cười.

Đúng vậy, cô không còn nhớ nhiều, nhưng về Kỷ Thành Minh, thật thần kỳ, cô tự nhiên lại nhớ lại một chuyện về anh. Có lẽ câu chuyện đó đã hoàn toàn phai nhạt trong trí nhớ của ai kia, nhưng cô vẫn còn nhớ rất rõ, nhưng chuyện cũng không hề vui vẻ, mà có khi lại dễ ghi thù.

Hồi đó cô còn học tiểu học, trông cô nhỏ xíu.

Kỷ Thành Minh hồi đó đã cực kỳ hot đối với các nữ sinh tiểu học các cô.

Con người ai cũng từng mơ mộng, thế nhưng trong suy nghĩ đều từng bước trưởng thành.

Lúc đó cô đang đứng ở giữa sân trường, đúng là cô chỉ đứng yên. Một cô bé lao về phía cô, trên tay cô bé cầm một túi hạt dưa vừa mua được ở một cửa hàng tạp hóa ven cổng trường. Cô bé đựng phải cô, túi hạt dưa rơi vung vãi trên mặt đất.

Cô thật vô tội, rất nhiều người có thể làm chứng.

Cô bé đó chạy nhanh như vậy, là vì Kỷ Thành Minh đang đứng phía trước họ, cô bé muốn chạy tới xem Kỷ Thành Minh “trong truyền thuyết”.

Đó là một sự kiện nhỏ, cực kỳ nhỏ, ai cũng cảm thấy như vậy.

Cô bé đó không thể đuổi kịp Kỷ Thành Minh, nên cô muốn tìm một cách đặc biệt để hấp dẫn sự chú ý của anh.

- Ê, cậu là rơi hết hạt dưa của tớ rồi, cậu phải nhặt lên cho tớ.

Cô bé đó “cả vú lấp miệng em” rống lên, còn không quên đưa mắt đánh giá biểu hiện của Kỷ Thành Minh.

Bất kể đó là đúng hay sai, đều thu hút sự chú ý của mọi người, cứ như thể cô bé đó đã minh chứng thành công sự tồn tại của mình trong mắt anh.

Cô vẫn đứng lặng yên, rơi vào một tình trạng khòil hài.

- Không nhặt thì phải đền đấy.

Cô mỉm cười, đừng mong chờ cô sẽ tỏ ra kiên cường cứng cỏi hay vĩ đại, nói thật số tiền cô có trên người chẳng đủ để mua một túi hạt dưa, không biết có ai dám tin không nhỉ, mà nếu đủ, cô cũng sẽ không mua.

Cô thật sự cúi xuống nhặt từng hạt, từng hạt lên, rồi bỗng nhiên cô ngẩng cao đầu, thoáng nhận ra một ánh mắt lạnh lùng ngăm chàm chọc từ phía Kỷ Thành Minh.

Cô không hiểu ý nghĩa của ánh mắt đó, cô lại chỉ cảm thấy có lẽ vì mình quá nhếch nhác, bẩn thỉu như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Tình cảnh lúc đó cũng thật oái oăm, bảo sao cô vẫn còn nhớ.

Nhặt từng hạt dưa lên, cô bé kia nâng niu trên tay:

- Vì cậu đã có công nhặt lên, cho cậu một nửa đấy.

Cô nhìn những hạt dưa trong tay, vẫn cảm thấy khó khăn, cô không thể trách cô bé ấy, nguyên nhân bắt nguồn mọi tội lỗi đó đều xuất phát từ nam sinh kia.

Cô thật sự bước thẳng đến trước mặt Kỷ Thành Minh, đưa hạt dưa thẳng đến trước mặt anh:

- Em tặng anh, đó là của bạn ấy, vì bạn ấy rất thích anh.

Trong cuộc đời, lần đầu tiên cô dùng cảm thổ lộ giúp ột bạn khác, như cô chưa từng tức giận.

Không như dự đoán của mọi người, Kỷ Thành Minh không vứt hạt dưa xuống đất, cũng không ném đi, anh càng không quay lại quan sát thái độ của mọi người xung quanh.

Anh chỉ nhón một hạt dưa, lạnh nhạt mỉm cười:

- Trăm hoa ngàn lá, tôi chỉ chọn một gốc cây, các em không phải đối tượng tôi lựa chọn.

Hồi đó cô còn rất nhỏ, cô chẳng thể hiểu nổi ý anh.

Vẻ lạnh lùng chẳng đúng với tuổi tác của anh.

Cô chỉ hiểu rằng, các cô không xứng với anh.

Hoàn cảnh oái oăm hôm đó có mặt anh, anh trở thành một nhân chứng, có khi anh chẳng còn nhớ đâu, nhưng cô vẫn nhớ được, nên cô luôn thấy rất ghét anh, ghét cái vẻ cao ngạo tinh tướng của anh, không một ai dám giỏi hơn anh, cái kiểu người khiến người ta bực mình.

- Xin đừng nhìn tôi bằng ánh mắt dành cho kẻ thù giết cha như thế chứ.

Một câu nói của Kỷ Thành Minh nhanh chóng lôi cô về thực tại.

Kẻ thù giết cha?

- Tôi cũng thật sự nghĩ có khi anh giết chết cha tôi đấy. – Cô liếc nhìn anh. – Yên tâm tôi sẽ không bao giờ tìm anh báo thù đâu.

Dù sao cô cũng chẳng biết người đó là ai.

Dù đó có là ai, đối với cô, họ vẫn chỉ là những con người xa lạ, họ căn bản không hề liên quan đến cuộc sống của cô, không giống như những cảnh phim mùi mẫn trên truyền hình, vô cùng đau khổ khi người ta gặp biến cố, cùng với sự tiếc thương vô hạn. Đáng tiếc là sự đồng cảm thương xót đó chỉ đặt lên những người chúng ta tin tưởng yêu thương mà thôi. Nếu một ai đó có hoàn cảnh tốt hơn chúng ta bỗng nhiên gặp chuyện không may, chúng ta lập tức cho rằng họ xứng đáng bị như vậy, ai bảo trước đây họ giàu có sung sướng lắm cơ. Con người đều có muôn vàn thói hư tật xấu, bất kể họ có muốn thừa nhận hay không.

Anh từ chối nhận xét về câu nói của cô:

- Nếu đã như vậy, tôi tuyệt đối đối xử thật tốt với cha cô đấy.

Nhất định phải đối đầu với cô à?

Nhưng dù sao họ cũng chẳng liên quan đến cô đâu?

Cô chưa từng tưởng tượng sẽ có một ngày cô cùng một người xa lạ nào đó trình diễn tiết mục phụ tử tình thâm. Cho dù đối phương có sống tốt hay không cô cũng chẳng quan tâm, một khi họ đã bỏ rơi cô, đối phương đã không còn bất kỳ mối quan hệ nào đối với cô nữa.

Cô sẽ chẳng thêm cảm ơn họ vì đã có công sinh ra cô, có khi cô còn thâm oán trách họ vì đã mang cô đến với cuộc đời đen tối này.

- Hóa ra anh vẫn còn thiện tâm gớm. – Châm chọc.

- Đương nhiên, tôi vẫn luôn làm từ thiện mà.

- Để người ta thấy được anh vĩ đại đến mức nào ư? – Cực kỳ dối trá.

- Nói không sai, cô có muốn làm một vài việc từ thiện trên danh nghĩa tập đoàn quốc tế Minh Thành không, dù sao cô cũng rất hảo tâm mà.

Cô im lặng nhìn anh.

- Đừng nhìn tôi như thế, cô vẫn định ăn nhờ ở đậu nhà tôi đấy à? Đã đến lúc làm việc để trả nợ rồi nhỉ?

Làm việc? Trả nợ?

Cô nhớ lại cái đêm ở Huy Hoàng ấy, sao lúc nào anh cũng phải vòng vo gây sự để cô phải bực mình thế chứ, hẳn đó chính là mục đích của anh ta.

Cô thở dài, lại cảm thấy buồn cười.

40. Chương 40: Hiện Tại (13)

Kỷ Niệm Hi bị Kỷ Thành Minh trực tiếp ném vào tập đoàn quốc tế Minh Thành. Cảm giác của cô cũng giống như thời gian còn thực tập tại tập đoàn quốc tế Long Giang ngày trước, cô vẫn chưa được tiếp xúc

nhiều với công việc. Nhưng ở đây, mọi người đều không hề coi thường cô, họ không hề chê trách, nếu có bất kỳ việc gì không hiểu, để khỏi uổng phí nguồn nhân lực này, cô có thể thoải mái xin họ chỉ dẫn. Mỗi khi có người gọi cô, cô nhận ra mình đã hoàn toàn thích nghi với cái tên Kỷ Niệm Hi, dường như sự tồn tại của Giang Lục Nhân đã hoàn toàn trở nên xa lạ, điều đó khiến cô vừa châm chọc lại vừa cảm thán.

Gần đây, công việc của công ty rất bề bộn, nghe nói họ đang lên kế hoạch tham dự đấu thầu công trình khai phá một mảnh đất lớn, tập đoàn quốc tế Minh Thành và Long Giang là hai công ty có năng lực cạnh tranh mạnh nhất, nếu không có biến cố lớn, hẳn một trong hai công ty sẽ nuốt trọn vụ làm ăn béo bở này.

Rất nhiều nhân lực đã được dành để tập trung vào dự án này, bất kể ngày đêm.

Kỷ Niệm Hi ôm một tập tài liệu, cô chợt nhận ra suy nghĩ của mình vài năm trước thật trẻ con và ấu trĩ, trong môi trường làm việc bận rộn, ai ai cũng bề bộn với mớ công việc của mình, họ đâu còn thời gian để có những suy nghĩ thiếu thực tế như mơ mộng viễn vông chim sẻ hóa thành phượng hoàng chứ. Chỉ có các thiếu nữ mới thích theo đuổi các hot boy thôi, đến khi trưởng thành thấy giai đẹp nhiều lắm cũng chỉ ngấm cho đã mắt, con người ta ai ai cũng đều phải thay đổi.

Khi làm việc, cô rất thích cười, kể cả câu chuyện đó chẳng đáng để cười. Hơn thế, cô có thể cười vì những việc vô cùng nhỏ, chỉ cần đó có chút lạc thú nho nhỏ cô vẫn bật cười tươi tắn, khiến đồng nghiệp xung quanh cũng cảm thấy phấn chấn hơn.

Không ít người cảm thấy cô phiền toái, nhưng họ vẫn thích được ở bên cạnh cô.

Cô cảm tập văn kiện bước vào, vừa đi vừa thầm than thở:

- Thật không thể hiểu nổi, tại sao đang yên đang lành lại tạm dừng dự án Vang Thủy chứ.
- Đúng vậy, đồ không biết bao công sức vào đây, vừa phải làm thêm giờ nữa chứ, cuối cùng thu được một kết quả như vậy.
- Nói khó nghe quá, tôi thà là đấu thầu thất bại chứ không muốn bỏ dở giữa chừng như vậy đâu.
- Anh đến văn phòng của tổng giám đốc mà góp ý đi.
- Tôi chưa có điên.
- Làm việc thôi, làm việc thôi.

.....

Kỷ Niệm Hi đặt tài liệu xuống, rồi quay đầu tránh đi. Cô thật không thể hiểu nổi rốt cuộc Kỷ Thành Minh đang muốn làm gì, nên khi về đến biệt thự, cô vẫn chưa thấy Kỷ Thành Minh về, cô bỗng nhiên cảm thấy sự việc ngày hôm nay thật kỳ lạ. Lúc Lục Kỳ Hiền xuống lầu, cô đành phải tạm dừng những thắc mắc về vấn đề này.

Khi cô đang ngồi xem TV ở phòng khách, Lục Kỳ Hiền từ tầng hai đi xuống.

Lục Kỳ Hiền dụi mắt, tủm tỉm cười với Kỷ Niệm Hi:

- Hi, đã lâu không gặp.

Cô nhếch miệng, không nghĩ lại phải gặp cậu ta:

- Tôi vẫn tốt.

Thái độ ôn hòa của cô khiến Lục Kỳ Hiền khẽ sờ mũi, anh ngồi đối diện cô:

- Đây, cô đừng nói cho anh họ biết tôi đã đến đây nhé, tôi đang lên thử nghiệm xem tôi trốn ở đây bao lâu thì bị phát hiện.

Trò đùa này cũng chẳng có gì hay, cô không cố tình dỗi cho cậu ta một gáo nước lạnh đâu:

- Việc này e rằng không thể thực hiện được rồi.

Lục Kỳ Hiên đang nâng cằm, ý bảo là “Vì sao” , bỗng nhiên nhận ra bầu không khí có điểm khác biệt, anh quay đầu lại, phát hiện Kỷ Thành Minh đang đứng cách anh ta chừng ba mét, anh thiếu chút nữa sợ quá mà nhảy dựng lên, khuôn mặt trở nên xám xịt, anh đưa tay vuốt mũi:

- Anh...

Kỷ Thành Minh không hề nhìn cậu ta, hay nói chính xác hơn là anh không thèm nhìn một ai, đi thẳng lên gác.

Lục Kỳ Hiên hết nhìn Kỷ Thành Minh lại nhìn Kỷ Niệm Hi, trong mắt anh tràn đầy sự tò mò, anh gượng cười, đi đến trước mặt Kỷ Niệm Hi, lấy tay huých nhẹ tay cô:

- Làm việc có mệt mỏi quá không, có cần tôi chăm sóc không? Xin đừng từ chối, tôi rất vui được phục vụ người đẹp mà.

Kỷ Niệm Hi liếc mắt liếc Lục Kỳ Hiên một cái, cái đồ ba chợn, học cái gì không học, đi học ba cái trò này.

Quả nhiên Kỷ Thành Minh dừng bước, anh không quay đầu lại mà nói:

- Sao em điền vào mục liên hệ trong hồ sơ ở trường là số điện thoại của anh?

Lúc này Lục Kỳ Hiên mới sững sờ:

- Thầy giáo gọi điện cho anh ạ?

Hay lắm, cách đây vài phút còn tỏ vẻ thông minh cơ đấy.

- Vậy em hi vọng cha mẹ em sẽ nhận cuộc điện thoại đó à? – Lúc đó Kỷ Thành Minh mới quay đầu lại, sắc mặt anh cũng không rõ tốt xấu: - Yên tâm đi, anh sẽ thuật lại cụ thể lời của thầy giáo em, không thiếu một câu một chữ đâu.

Lục Kỳ Hiên tức giận đến gơ tay múa chân, cả nửa ngày sau anh ta mới khôi phục lại cảm xúc:

- Anh ơi, anh sẽ không đối xử với em như vậy, phải không?

Thái độ này, cực kỳ đáng thương.

Kỷ Thành Minh không nhắm vào vấn đề đúng hay sai, theo bản năng, Lục Kỳ Hiên đã tắt di động để tránh khỏi những cú Call quấy rầy từ phía gia đình.

- Muốn đến làm việc ở tập đoàn quốc tế Minh Thành hả?

Lục Kỳ Hiên gật đầu, cậu vẫn luôn mong muốn được như vậy.

- Anh sẽ cho em một cơ hội, em cứ thử xem.

Lục Kỳ Hiên phấn khởi nhảy lên:

- Anh à, em nhất định sẽ không để anh thất vọng đâu.

Kỷ Thành Minh hừ một tiếng:

- Ngày mai đến công ty, anh sẽ bảo trợ ký hướng dẫn em làm quen với dự án Vàng Thủy hiện công ty đang tranh thầu với Giang Long, anh sẽ giao cho em dự án này.

Thái độ vui sướng của Lục Kỳ Hiên khiến Kỷ Niệm Hi kinh ngạc.

Kỷ Thành Minh hiên ngang bước lên lầu, Kỷ Niệm Hi chỉ mãi nhìn theo bóng anh, Lục Kỳ Hiên lại cho rằng mối quan hệ của hai người thật tốt:

- Sao lại nhìn trộm mãi thế?

- Vậy phải như thế nào?

- Quang minh chính đại mà nhìn.

Biểu cảm của Lục Kỳ Hiên khiến cô nhớ tới một thời cô cũng từng như vậy, cô không nhận được mà nói:

- Nên về trường học đi, đừng để anh Kỷ nhà cậu mắng nữa...

Cậu ta không hề hờn giận:

- Không cần đâu, ở mãi chỗ đó lãng phí tuổi thanh xuân của tôi lắm, thời gian của tôi vô cùng quý giá, sao có thể tùy tiện phí hoài ở cái ngôi trường đại học hoang phế đó chứ.

Cô lại nhớ đến những tin tức sáng nay vừa nghe được, vốn dự án Vang Thủy này đã bị đình chỉ, sao Kỷ Thành Minh lại muốn Lục Kỳ Hiền tiếp nhận, bất kể Lục Kỳ Hiền làm tốt đến đâu hay phá rối cỡ nào đều sẽ chỉ mang đến một kết quả thất bại, có phải hay không đó là kết quả mà Kỷ Thành Minh muốn thấy, nhiệt huyết tuổi trẻ rất tốt, nhưng phải xác định rõ vị trí của mình ở đâu, không được mù quáng, nếu ngay bước đầu tiên đã thất bại, thì cũng chỉ coi một sự cố nhỏ và vấp đầu đời.

Nụ cười của Lục Kỳ Hiền khiến cô chưa xót trong lòng.

- Cậu.... - Cô nghĩ mãi, nhưng vẫn nói ra miệng: - Cậu thật sự hiểu được Kỷ Thành Minh là loại người như thế nào ư?

41. Chương 41: Hiện Tại (14)

Sau khi thoát ra khỏi miệng câu hỏi của mình, Kỷ Niệm Hi lập tức cảm thấy hối hận, cô không có tư cách hỏi Lục Kỳ Hiền như vậy, trên thực tế cô cũng không hiểu anh, dựa vào đâu mà cô cho phép bản thân được phán đoán về hành động của anh chứ. Huống chi, Lục Kỳ Hiền luôn coi Kỷ Thành Minh là đối tượng để sùng bái, đâu ai có tư cách lấy thần tượng của người khác ra bình phẩm đúng không.

Lục Kỳ Hiền cũng không phản bác:

- Vì sao lại cần phải hiểu chứ?

Đúng vậy, tại sao lại cần phải hiểu rõ một người, cuộc sống đã vốn rất mệt mỏi rồi, chỉ cần phân biệt rõ người này có làm hại mình không, người này có đối xử tốt với mình không, đã đủ mệt rồi, những chuyện khác cũng đâu cần thiết.

Những người hay suy nghĩ và phán xét sẽ rất khó có được hạnh phúc, câu nói này hoàn toàn chính xác.

Kỷ Niệm Hi vốn không tiếp xúc nhiều với Kỷ Thành Minh, nếu có tiếp xúc cũng chỉ là đối mặt nói một vài câu chuyện, mặc dù ngày nào họ cũng gặp mặt nhau. Cô có thể nhìn thấy đáng về tràn đầy tự tin của anh trong bộ ple bước vào phòng họp, chỉ bằng một ánh mắt, anh đã thể hiện thành công thái độ uy nghiêm của mình để cấp dưới phải hoàn toàn nể sợ, có lẽ khí phách đó vốn là thiên bẩm. Một nhóm nhỏ các nữ nhân viên văn phòng ngồi bàn tán về Kỷ Thành Minh trong giờ làm việc, chỉ cần anh nhìn qua, họ đã lập tức hoảng sợ đến nhảy dựng lên không biết có đắc tội với anh không chứ đừng nói đến mơ mộng viễn vông.

Trong công việc, anh tuyệt đối là một người lãnh đạo tài ba.

Còn cô vẫn ngày ngày bình thản làm công việc của mình, giống như đêm bão táp hôm đó.

Điều đáng sợ nhất không phải là ngày tận thế đang đến gần, mà là sự im lặng phía trước, khiến người ta không thể đoán được chuyện gì đang xảy ra, cứ đoán mò một cách không thể kiểm soát như thế khiến lòng người càng bi thiết.

Còn đối với cô, cô đang rơi vào một trạng thái tâm lý vừa nhàm chán, vừa rối rắm, lại ngây thơ và có phần kỳ quái, dường như cô cảm nhận được có một cái gì đó đang diễn ra, nhưng lại cố tình buộc chặt cái cảm xúc đó tận đáy lòng trong sự vô vọng mà chỉ bằng một ánh mắt của anh, có đôi khi tất cả dường như sụp đổ.

Còn Kỷ Thành Minh, anh chẳng cần làm bất cứ điều gì.

Lục Kỳ Hiền bỗng nổi hứng thích trêu chọc cô, cậu ta đang hăng hái như một chiến sĩ chuẩn bị hoàn thành một nhiệm vụ lớn.

Tuổi trẻ thật tốt biết bao, luôn mang theo nụ cười dạt dào hơi thở thanh xuân, không sao có thể bắt chước được.

Nếu như, nếu như Giang Thừa Dự mãi mãi không bao giờ xuất hiện, cô cũng không nghi ngờ, mình liệu có quên anh hay không.

Đây chỉ là nếu như.

Không nên nói rằng điều đó không thể xảy ra. Trong đời mỗi người, lúc còn yêu ta đương nhiên coi đó là toàn bộ cuộc sống của mình, nhưng lúc không còn bên nhau, con người lại luôn cố gắng thật lý trí. Hơn thế trong cuộc sống, mọi thứ đều có thể xảy ra, muốn quên một người không phải là quá khó, cuộc sống có thể biến những chuyện vốn không thể thành có thể xảy ra.

Kỷ Niệm Hi được gặp lại Giang Thừa Dự.

Không phải trên đường, không phải ở quảng trường, mà ở tập đoàn quốc tế Minh Thành.

Cô đã từng thẩm trách Giang Thừa Dự. Trong chương trình “Mối tình đầu chỉ là chuyện nhỏ” có nói, mối tình đầu không bao giờ kết thúc viên mãn, chỉ khác biệt là nhân vật nam và nữ chính lúc đó vẫn còn ở thời kỳ trẻ trung và tươi đẹp nhất, nhưng điều đó cũng thể ảnh hưởng đến sự thuần khiết tươi đẹp của tình yêu khi ấy, nhưng cũng không thể giấu đi những kịch tính cầu huyết trong tình yêu khiến hai nhân vật chính phải chia tay. Vì vậy phải kể cả gặp lại nhau trên đường vẫn tử tế hơn tình huống lúc này.

Phút giây này, cô cảm thấy, cuộc gặp gỡ của cô và Giang Thừa Dự còn oan trái hơn cả những chương trình truyền hình cô từng xem trên TV.

Vì không thể tính là đã gặp nhau.

Vì anh không nhìn thấy cô.

Giang Thừa Dự cùng vài nhân viên của mình, đi thẳng vào văn phòng Kỷ Thành Minh. Sắc mặt anh điềm tĩnh, diện mạo sau vài năm cũng không thay đổi nhiều, chỉ có ánh mắt anh đã kiên cường hơn, lưu lại những cố gắng và sự từng trải của nhiều năm tháng.

Đây là lần đầu tiên cô ở một khoảng cách gần anh đến vậy sau nhiều năm.

Nhưng cảm giác, lại quá xa xôi.

Như thể cô vừa nhìn thấy một người hoàn toàn xa lạ, cô muốn gọi anh, để xác nhận xem có phải mình nhận nhầm người hay không.

Anh mặc một bộ ple đen, dường như cả cơ thể anh đang được bao bọc bằng một tầng giáp cứng cáp nhất, nên thậm chí cô không thể chạm đến sự lạnh lẽo như băng đá ấy, khiến bao nhiệt huyết sôi trào trong lòng cô dần hạ xuống.

Cô lấy một tập tài liệu để che khuất khuôn mặt mình.

Cô thật yếu đuối, cô chưa bao giờ có thể thay đổi.

Khoảng cách giữa anh và cô quá gần, vì sao cô không dám xông lên.

Liệu anh có thể hỏi cô rằng “ Cô là ai” hay không?

Trái tim cô, bỗng nhiên đau nhói.

Giang Thừa Dự gặp thư ký riêng của Kỷ Thành Minh, sau đó thư ký mở cửa mời anh vào phòng, hẳn họ đã hẹn trước.

Cô cứ thể nhìn chăm chăm vào cánh cửa văn phòng, từ khi Giang Thừa Dự bước vào đó, cô chẳng làm được việc gì, cô làm gì cũng sai, bị đồng nghiệp bắt sửa đi sửa lại rất nhiều lần.

Mọi cảm xúc của cô, dường như đang bị buộc chặt vào nhau.

Lục Kỳ Hiên đã đi tới, vỗ đầu cô:

- Nhìn trộm gì thế?

Cả người cô run lên, lảng lảng nhìn Lục Kỳ Hiên, khiến anh kinh ngạc.

Anh xoa cằm nghĩ “Sao cô cũng mê trai thế à?”

Đối diện ánh mắt mơ màng của cô, anh thở dài:

- Mọi người vừa nói có tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Long Giang đến, một đám con gái háo sắc chạy đến xem, người ta háo sắc cũng không sao, nhưng cô đừng gia nhập vào đội ngũ đó, cẩn thận có người ghen đấy.

Ánh mắt đầy ý vị của Lục Kỳ Hiên khiến cô không biết phải đối đáp như thế nào.

Cô nhìn về phía cánh cửa văn phòng, đột nhiên ngẩng đầu:

- Công việc của cậu thế nào rồi? Đối thủ cạnh tranh lần này rất lợi hại đấy.

- Càng lợi hại càng kích thích.

Trong mắt Lục Kỳ Hiên lại nhóm lên một ngọn lửa nhiệt huyết sục sôi.

Cô không nhìn lầm, anh thật sự rất tự tin.

Vậy tại sao, cô lại trở nên như vậy...

Trước kia, không phải cô luôn chán ghét con người cô sao, vậy tại sao cho đến bây giờ cô vẫn không thể học nổi điều gì, lại cứ cẩn trọng đánh giá đối phương để tìm hiểu thông tin mà mình mong muốn. Cô cứ mở miệng ra là nói người ta đã thay đổi, không còn được như xưa, biết đâu người thay đổi nhiều nhất lại là chính cô.

Từ Giang Lục Nhân đến Kỷ Niệm Hi, cô thích ứng thật nhanh, đồng thời cô cũng hiểu rằng mình đã thay đổi.

Điều đáng buồn nhất, người thay đổi là chính cô chứ chẳng phải ai.

- Tôi nghe nói, tổng giám đốc Giang đã tuyệt đối nắm chắc dự án Vang Thủy.

Cô cố tình khích Lục Kỳ Hiên.

Lục Kỳ Hiên không bao giờ so đo với người khác:

- Phương án của họ đúng là không tồi, tôi đã xem qua phương án trước đây của họ, lấy sự đơn giản làm chủ đạo, thiết kế cũng rất độc đáo. Nhưng chúng ta cũng đâu kém, chúng ta dựa vào ý tưởng bảo vệ môi trường theo phương thức không trọn vẹn, hẳn khi đưa ra cũng sẽ không thất bại.

Lục Kỳ Hiên nhận ra mình đã lỡ lời, cười trừ.

- Cậu thật là không biết giấu diếm. – Cô cũng cười cười. – Hình như tập đoàn quốc tế Long Giang sẽ dốc toàn lực để đối phó, nhưng dù sao.... Tôi vẫn cảm thấy công ty chúng ta rất coi trọng dự án này.

- Dự án này do tôi phụ trách, tự tôi hiểu rõ.

Lục Kỳ Hiên không muốn tiếp tục nhắc đến đề tài này.

Cô cũng cười cười, bảo Lục Kỳ Hiên cứ đi làm việc của anh.

Cánh cửa phòng vẫn đóng chặt.

Thư ký chuẩn bị bê cà phê vào phòng.

Cô lập tức tiến tới, muốn tiếp nhận công việc này cũng không quá khó, nhưng cô bước vào đó làm gì chứ, để Giang Thừa Dự phải nhìn thấy cô, nói cho anh biết cô đã trở về, nói với anh cô vẫn yêu anh, hay hỏi anh có còn nhớ cô không?

Bốn năm.

Dù tự tin đến đâu cũng không thể phủ nhận sự dao động trong lòng cô, cô sợ rằng đối phương đã không còn kiên định.

Cơ hội, đến một cách chớp nhoáng rồi nhanh chóng biến mất.

Thư ký đã bê cà phê vào phòng, cô hoàn toàn đã mất cơ hội.

Do dự, kết quả là thế này đây.

Cô nở một nụ cười, trở về chỗ của mình, nhưng trong lòng vẫn chưa nguôi.

Cô chẳng thể làm nổi bất cứ việc gì.

Cánh cửa phòng mở ra. Cô nhìn thấy Kỹ Thành Minh đích thân tiễn Giang Thừa Dự ra về, mãi đến tận thang máy, họ bắt tay, cuối cùng Giang Thừa Dự cũng bước vào thang máy, Kỹ Thành Minh quay lại phòng làm việc của mình.

Trên đường quay lại văn phòng, Kỹ Thành Minh thoáng nhìn về phía cô, sau đó anh tiếp tục bước về phía trước.

Cô nhắm mắt lại.

Cứ như vậy sao?

Vì sao cô vẫn muốn duy trì tình trạng này?

Vì sao cô không dám bước về phía trước?

Giang Lục Nhân, mày là đồ hèn nhát, mày chẳng dám làm gì cả.

Tờ giấy trong tay đã bị vo lại thành một nắm, sao mày vẫn cứ vô dụng mãi thế?

Đã suy nghĩ đến thế, mà vẫn cứ buông xuôi sao?

Đứng dậy, đẩy ghế ra, cô lao vào thang máy.

Mặc kệ hết thảy, cô chẳng quan tâm đến cái gì nữa hết, cô chỉ thầm tự hỏi bản thân một câu “Anh có còn yêu em không?”

Đâu có gì khó khăn, đúng không?

Đó cũng chỉ là một câu hỏi mà thôi.

Những con số trên thang máy không ngừng thay đổi.

Khi cô xuống đến tầng cuối cùng, cô chạy ra ngoài, bên ngoài đã chẳng còn ai thân thuộc.

Cô đứng ở đại sảnh trống không, bỗng nhiên cô cảm thấy, cùng trời cuối đất này chỉ còn mỗi mình cô, cô không có người thân, cô không có bạn bè, cô chỉ còn mỗi bản thân cô.

Một chiếc xe ở cách đó không xa lướt qua mặt cô.

Đó là xe của Giang Thừa Dự.

Không cần phải nhìn rõ mặt anh, cô vẫn có thể chắc chắn.

Cô lao theo, chiếc xe vẫn chạy như bay, cô càng chạy, càng cách xa chiếc xe đó.

Đôi mắt cô, giờ đã tràn ngập sương mù.

Cô không đuổi kịp.

Có chạy nhanh hơn nữa, cô cũng chẳng bao giờ có thể đuổi kịp.

Cô ngồi bệt xuống tại chỗ, nhẹ nhàng nức nở.

Lòng cô không hiểu sao trống rỗng.

Cô thật sự chẳng có gì cả.

Đột nhiên, có tiếng động cơ dần dần tiến gần, cô không dám ngẩng đầu lên.

Một chiếc xe.

Một người đang ông hiên ngang từ trên xe bước xuống, đứng trước mặt cô.

Một đôi giày da xuất hiện trước mắt cô.

Cô ngẩng đầu, Kỷ Thành Minh từ trên cao nhìn xuống.

- Em, trông giống một con chó nhỏ.

42. Chương 42: Hiện Tại (16)

Lục Kỳ Hiên hoàn toàn thất bại, ngồi ở trong một đình nhỏ ngoài hậu viên của biệt thự. Dường như trong mắt của tất cả những người ngoài cuộc, đều cho rằng vị thiếu gia trẻ tuổi lần này đã gặp phải một đả kích rất lớn. Một người luôn đặt tâm mắt trên quá đỉnh đầu, đột nhiên bị vấp ngã, dường như cảm giác vương giả bao quanh anh đã hoàn toàn biến mất không một dấu vết. Kỷ Niệm Hi đứng bên cạnh cửa, nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Lục Kỳ Hiên. Cô cũng chỉ là một người ngoài cuộc, nên cô cũng nhận ra rằng anh ta đang rất khổ sở. Còn về phần... cô hướng mắt về phía người đàn ông đang khởi động xe bên kia, Kỷ Thành Minh, rồi nhắm mắt lại, anh ta hẳn không thể được coi là người ngoài cuộc trong sự việc này rồi.

Suy nghĩ này khiến cô không tự chủ được nở một nụ cười. Cứ thầm chửi người khác trong bụng đi, vì đối phương sẽ chẳng bao giờ biết được, nên chẳng tổn thất gì, có khi còn cảm thấy sung sướng, còn cảm thấy bình tâm một chút. Ai bảo tư tưởng AQ là buồn cười nào, ít nhất tư tưởng này cũng có thể cứu sống được mạng người đấy, ít nhất là đối với người sống nó cũng không tồi đâu nhé.

Cuối tuần này, cô sẽ không phải đối mặt với cái bản mặt đó nữa.

Cô hít sâu, đi về phía Lục Kỳ Hiên, trong lòng cô vẫn luôn coi cậu ta là một đứa trẻ. Mặc dù trong lòng Lục Kỳ Hiên, cậu luôn coi cô là một người bạn đồng trang lứa. Con người ta đều như vậy, luôn cho rằng chỉ có bản thân mình mới hiểu rõ nhất, còn người ngoài cuộc chẳng thể hiểu được, mâu thuẫn cũng vì thế mà phát sinh.

- Không cần an ủi tôi đâu. – Lục Kỳ Hiên không quay đầu lại, nhưng giọng anh có phần tức giận.

Cô gật đầu:

- Sáng mai, 10h sẽ có chuyến bay.

Lúc đấy anh mới quay lại:

- Cô nói xem, có phải lần này tôi đã gây nên tổn thất trầm trọng cho anh tôi không? Có khiến anh ấy mất hết mặt mũi không?

Bản thân Lục Kỳ Hiên không biết rằng, mối quan hệ giữa Kỷ Thành Minh và Giang Thừa Dự vẫn luôn đối đầu cạnh tranh nhau.

Cô hạ mi, cô vốn tưởng cậu ta sẽ cảm thấy khổ sở vì sự thất bại của chính mình, thật bất ngờ, cậu lại lo lắng nhiều hơn đến tổn thất của Kỷ Thành Minh. Cô nhìn Lục Kỳ Hiên cân nhắc, cô đang nghĩ có nên kể với cậu ta toàn bộ câu chuyện hay không. Sự hâm mộ của cậu ta đối với Kỷ Thành Minh quá lớn, có thể đảo ngược mọi thứ cũng nên. Nhưng là con trai của ông Lục Tử Chiêu, đương nhiên rồi có một ngày cậu ấy sẽ phải gánh vác những việc như thế này.

Cô lấy một chiếc ghế, ngồi bên cạnh cậu:

- Anh cậu có nói gì với cậu không?

- Anh ấy không hề nói bất kỳ điều gì hết. – Điều này khiến cậu ta càng buồn bực.

Hóa ra vé máy bay là do Lục Kỳ Hiên tự đặt.

Anh nhận ra kiến thức của bản thân vẫn chưa đủ, anh muốn quay về trường học một ít kỹ năng hữu dụng, có lẽ đó mới đúng là vị trí của anh.

Công trình Vang Thủy không hề nghi ngờ đã rơi vào tay tập đoàn Long Giang.

Bàn tay cô không ngừng gõ nhịp trên mặt bàn:

- Cậu cảm thấy sau vụ này, tập đoàn Minh Thành sẽ tổn thất như thế nào?

Lục Kỳ Hiên mở to mắt nhìn cô, anh hơi khó hiểu.

Cô tiếp tục nói:

- Khi mọi người nói dự án Vang Thủy sẽ bị Long Giang cướp mất, dự án Giang Nhất cũng đang chính thức bắt đầu. Còn về vụ án Vang Thủy đó, có lời đồn đại rằng Long Giang sẽ đấu thầu với giá rất cao, người ngoài đều cho rằng đây là cuộc chiến của Long Giang và Minh Thành, trong khi đó Minh Thành lại hoàn toàn án binh bất động với dự án Vang Thủy.

Lục Kỳ Hiên ngơ ngác nhìn cô, anh đã khá thông suốt, nhưng trong đôi mắt vẫn ánh lên sự mù mờ.

Cô đứng dậy:

- Phòng tài vụ căn bản không hề dự toán cho dự án Vang Thủy.

Lục Kỳ Hiên ngậm chặt miệng.

Hóa ra, Vang Thủy chỉ là một sự nguy trang của tập đoàn Minh Thành, hai công ty lớn đối đầu, tất cả các công ty còn lại sẽ tự động lựa chọn rút lui và không đầu tư nhân lực vào đó, nhờ vậy tập đoàn Long Giang đã trúng thầu với một cái giá khá rẻ. Trong khi mọi người bên ngoài nghĩ tập đoàn Minh Thành có hứng thú đối với dự án Vang Thủy, họ lại bắt tay hướng về dự án Giang Nhất, chính chiêu tung hỏa mù này đã thành công dẫn dắt các đối thủ bên ngoài, để hai nhà cùng đạt được lợi ích.

- Diệu kế.

Lục Kỳ Hiên hoàn toàn bội phục, cậu cũng hiểu ra, trên chiến trường không có đối thủ vĩnh viễn cũng như đối tác vĩnh viễn, tất cả đều phụ thuộc vào lợi ích quyết định.

Kỷ Niệm Hi cho rằng sau khi biết được chân tướng Lục Kỳ Hiên sẽ căm giận Kỷ Thành Minh. Nhưng người thừa kế nhà họ Lục hoàn toàn không như vậy, Lục Kỳ Hiên càng thêm khâm phục Kỷ Thành Minh, cũng dần dần nắm được những quy tắc trên thương trường, cậu không cần nhất định thành công phải do bản thân tạo nên, con người này thật chân thành.

Nhìn dáng vẻ của Lục Kỳ Hiên, cô cắn môi, cô hơi không đành lòng.

Giống như trước khi có một biến cố xảy ra trong cuộc sống, con người ta đều chỉ là một đứa trẻ luôn muốn trốn tránh và hướng đến những điều đơn thuần và tốt đẹp, nhưng sau khi biến cố xảy ra, người ta lại ước rằng họ đã trưởng thành sớm hơn.

Chỉ khi được trưởng thành thật sớm, mới không để sự việc diễn ra như vậy, kể cả có cười, họ cũng sẽ không cười ngậy ngô như thế.

Buổi tối, Kỷ Thành Minh trở về.

Lục Kỳ Hiên đứng trong phòng Kỷ Thành Minh:

- Anh, em sẽ ở lại.

Kỷ Thành Minh nhướng mày:

- Anh có bảo em đi à?

- Đây là ý của em, em muốn được tiếp tục làm việc tại tập đoàn quốc tế Minh Thành với thân phận của một nhân viên bình thường, em sẽ tự chứng minh năng lực của mình.

Ánh mắt cậu kiên định nhìn về phía Kỷ Thành Minh.

- Ủ, nói xem mấy ngày nay em đã học được gì rồi?

Lục Kỳ Hiên bắt đầu phân tích toàn bộ cục diện thương trường, sau đó lại bàn về dự án do chính anh tham gia, cuối cùng là tổng kết lại suy nghĩ của mình. Đó vốn chỉ là những nhận thức căn bản, nhưng quan trọng nhất ở tư duy mẫn tính phía sau.

Kỷ Thành Minh nhếch miệng cười:

- Anh sẽ gọi điện cho chú. Để chú xin phép trường học cho em được tạm nghỉ.

Trong lòng Lục Kỳ Hiên thầm mừng rỡ, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản:

- Anh, em ra ngoài đây.

Kỷ Thành Minh gật đầu:

- Đột nhiên lại biết ăn nói như vậy, ai chỉ bảo cho em thế?

Bỗng nhiên anh liền thông suốt.

Lục Kỳ Hiên bất giác nhếch miệng:

- Niệm Hi...

Sau đó anh nhận ra gọi như vậy hình như không ổn, liền thêm một chữ “chị” vào sau.

Anh vốn chỉ tùy tiện hỏi thăm, nhưng khi nghe thấy cái tên này, bàn tay chợt khựng lại:

- Vậy cô ấy còn nói gì với em?

- Cũng không nói gì thêm. Chỉ đơn giản nói rằng công ty đã tiêu phí rất nhiều tâm huyết vào dự án Giang Nhất.

- Còn gì nữa không?

- Lúc nói chuyện với anh, cần phải cố gắng chú ý hết sức. Chị ấy nói rằng, chị ấy thích những người suy nghĩ mạch lạc.

...

Đôi mắt Kỷ Thành Minh chợt lóe sáng, khiến Lục Kỳ Hiên hơi kinh ngạc, thế nhưng anh vẫn bình tĩnh phát tay để Lục Kỳ Hiên ra ngoài.

43. Chương 43: Hiện Tại (17)

Thời gian gần đây, thành phố Yên Xuyên trở thành thành phố có mức độ tăng trưởng kinh tế đứng đầu cả nước, gây được sự chú ý đối với những ưu đãi của thiên nhiên đối với địa danh này trên khắp cả nước, vì nơi đây được thiên nhiên ưu đãi với điều kiện khí hậu tuyệt vời, là địa điểm du lịch xứng đáng được lựa chọn nhất trong thời điểm hiện tại. Đồng thời thành phố này còn mang một lịch sử hào hùng, bất kỳ người Yên Xuyên nào đều nắm rõ sơ lược lịch sử thành phố và có thể dễ dàng kể lại những truyền thuyết lịch sử hào hùng đó.

Một thành thị đang trên đà phát triển như vậy, hẳn sẽ thu hút rất nhiều nhà đầu tư đến tìm kiếm lợi nhuận.

Trên tay Kỷ Niệm Hi cầm một tập tài liệu, cô đưa mắt nhìn về phía người ngồi bên cạnh mình, Kỷ Thành Minh. Cô muốn biết vì sao anh bắt cô cùng đi, nhưng cô không muốn tùy tiện hỏi.

Đến thời điểm thích hợp, mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Tập đoàn Long Giang dường như đang hợp tác cùng tập đoàn Minh Thành, có lẽ Kỷ Thành Minh sợ rằng khi anh đi khỏi, cô sẽ chạy đến chỗ Giang Thừa Dục, nhưng rồi cô lại thấy suy nghĩ của mình không đúng lắm, cô nên đứng từ góc độ của Kỷ Thành Minh để cân nhắc về vấn đề này.

Có lẽ cứ nên như thế thì hơn, con người rất khó có thể nắm chắc được một ai đó, thậm chí họ còn chẳng thể cam đoan bất cứ điều gì về chính bản thân mình.

Mà cô cũng chẳng phải là gì của Kỷ Thành Minh, anh vừa quay đi cô đã vội trộm nhìn thái độ của anh, thật đúng là một kẻ phải khiến người khác ngửa mặt lên mà than trời.

- Anh có muốn xem giới thiệu về thành phố Yên Xuyên không?

Cô phất phất quyển tạp chí du lịch trong tay. Trên máy bay, cô nữ tiếp viên hàng không có phát ỗi người một quyển tạp chí du lịch như vậy, quyển tạp chí tuy nhỏ, nhưng được thiết kế rất tinh tế và trang nhã, hoàn toàn có thể lưu giữ lại như một cuốn sách.

- Cảm ơn. – Anh không thèm mở mắt, thẳng thừng từ chối “ý tốt” của cô.

- Trên tạp chí có viết, sở dĩ thành phố này được gọi là Yên Xuyên vì cách đây mấy trăm năm từng có một vị tướng quân đã trấn giữ ở đây, cả đời ông không lập gia đình, ông lấy tên người con gái mình yêu thương nhất để đặt ảnh đất nơi đây.

Kỷ Niệm Hi kể lại một vài ý quan trọng nhất trong quyển sách hướng dẫn du lịch.

Kỷ Thành Minh cười lạnh, họ định dùng những truyền thuyết như thế này để hấp dẫn khách du lịch ư?

- Sân bay Yên Xuyên là một trong những thắng cảnh đẹp nhất ở đây, mọi khách du lịch đều đến chỗ một cây cổ thụ nghìn năm tuổi để ước nguyện, cái cây đó được gọi là yêu thụ.

- Cây như vậy nơi nào chẳng có chứ?

- Không giống nhau. – Cô chỉ vào hình ảnh cái cây trên tạp chí. – Hình như cái cây này có gì đó không giống với bình thường ...

Cô nghiêng đầu, anh vừa vặn nhìn qua.

Khuôn mặt cô đang nghiêng nghiêng về phía bên kia, mái tóc dài buông xõa tự nhiên rủ về bên đó, mái tóc ấy đen như mực, lạnh tựa hơi sương.

- Có điểm gì không giống bình thường?

Cô sửng sốt, cô không ngờ anh lại có hứng thú với vấn đề này:

- A.... Cái cây này xấu hơn các chỗ khác nhiều.

Anh lại hiểu rõ ý tứ của cô, cái cây yêu thụ này hoàn toàn tự nhiên, không hề bị ảnh hưởng bởi bàn tay nhân tạo của con người, thuộc kiểu cây cổ thụ nguyên sinh.

- Cô muốn đến đó không?

Cô nở nụ cười.

- Tôi không nghĩ ra có ai xứng đáng với lời cầu nguyện của tôi không.

Anh đảo mắt qua quyển tạp chí, trên trang bìa có viết : “Hãy cầu nguyện một điều ước cho người thân của mình, để họ được trọn đời bình an.”

Không ai xứng đáng.

Cô, vốn không có người thân, đồng thời cũng chẳng có người yêu.

Máy bay nhanh chóng hạ cánh ở thành phố Yên Xuyên.

Khi vừa hạ cánh, không biết có phải ảo giác, cô dường như có thể hoàn toàn lý giải tại sao những kẻ có tiền lại chạy đến thành phố Yên Xuyên này, nơi đây quả thật là một vùng đất thích hợp để an cư lạc nghiệp. Thế nhưng, thời điểm hiện tại, thành phố này đã bắt đầu thực thi các chính sách hạn chế đối với khách vãng lai, đồng thời thực hiện nghiêm khắc chính sách khống chế số lượng nhân khẩu hiện có tại Yên Xuyên, các chính sách này không chỉ mới được ban bố ngày một ngày hai mà bắt đầu hình thành từ vài năm gần đây, không thể không ca ngợi sự sáng suốt của nhà nước trong việc dự liệu chính xác sự phát triển trong tương lai của thành phố. Hơn nữa hoàn toàn có thể xoa dịu mọi băn khoăn của du khách, ngoại trừ giá cả hàng hóa ở sân bay và ga tàu đắt hơn các nơi khác một chút, ở đây hoàn toàn không có hiện tượng “chặt chém” khách du lịch, cũng không hề tồn tại sự phân biệt đối xử, từ vài năm trở lại đây hoàn toàn không xuất hiện các tin tức về bãi công hay biểu tình.

Thành phố này hoàn toàn khác biệt.

Nên thật khó để không nảy sinh hảo cảm với nơi đây.

Hàng ngũ đồng hai bên đường xanh mát rì rào trong gió, bỏ quên hàng loạt xe cộ lướt qua với biết bao khí thải.

Tất cả những tòa cao ốc trên đường, không kể cũ mới đều vô cùng sạch sẽ như tân.

Không biết phải bỏ ra bao tâm huyết, chính phủ mới có thể thực thi các chính sách cải tạo hàng loạt toàn bộ các tòa nhà nơi đây, để đổi lấy một khung cảnh tuyệt vời như thế.

- Em thích nơi này à? - Kỹ Thành Minh kín đáo nhìn cô.

- Ủ. – Một nơi không hề tồn tại bất kỳ vấn vương lo lắng.

- Nếu có cơ hội, sẽ thường xuyên ghé qua.

Cô chỉ cười, cũng không biết bao giờ có thể quay lại đây, thành phố này dù sao cũng chẳng phải là cố hương của cô, mà Đông Xuyên cũng chẳng phải, đó cũng chỉ là nơi cô an ổn sống qua ngày.

Có lẽ, anh không hề biết rằng, chính bản thân anh cũng chỉ là một “thảo khấu vào rừng làm cướp”, từ Nam Thành đến Đông Xuyên gây dựng sự nghiệp.

Sự bình thản của anh lúc này, khiến cô nóng lòng muốn thử dò hỏi:

- Vì sao lại đưa tôi đến đây?

- Tôi còn nghĩ em sẽ không mở miệng hỏi cơ.

Sau đó, cô nhanh chóng hiểu được vì sao Kỹ Thành Minh lại đến nơi này.

Tất cả mọi phòng ốc ở đây đều mang đến một cảm giác đơn giản và sạch sẽ, giống như thủy tinh, dù ở trong nhà vẫn khiến người ta hoàn toàn được thoải mái.

Tại một khu biệt thự hoành tráng tọa lạc tại khu vực nổi danh nhất Yên Xuyên, đương nhiên nơi đây hoàn toàn có thể khiến khách quan phải kinh ngạc.

Ít nhất từ trước đến nay, Kỹ Niệm Hi chưa từng được nhìn thấy một khu biệt thự sang trọng đến vậy, toàn bộ các gian nhà đều được xây bằng tre hoặc gỗ lim, và đá ong kết lại, nên nơi đây mang một vẻ đẹp rất tự nhiên, nhưng đủ khiến người xem không sao quên được.

Chủ nhân nơi này không hề che giấu sự sùng bái đối với thiên nhiên.

Người chiêu đãi họ hôm đó, nghe nói là nhà họ Lộ ở Yên Xuyên.

Để có thể hình dung được thế lực của nhà họ Lộ ở Yên Xuyên, cũng giống như thế lực của Kỹ Thành Minh ở Đông Xuyên vậy.

Lần đầu tiên Kỹ Niệm Hi được tham dự một trường hợp như vậy, cô không thể phân biệt được đâu là mục đích thực sự của Kỹ Thành Minh, đành phải đứng bên cạnh Kỹ Thành Minh cười cười làm lành.

Đối với các truyền thuyết về gia tộc họ Lộ, người nổi nghiệp của họ tất nhiên không hề tầm thường.

Tiếp đón họ là tam thiếu gia nhà họ Lộ, Lộ Ngang Thịnh, nghe nói đại thiếu gia đã được đưa ra nước ngoài, nhị thiếu gia cũng đang du học ở nước ngoài, nên chỉ có tiểu thiếu gia ở nhà tiếp quản sự nghiệp của gia đình. Hiện nay, Lộ Ngang Thịnh đã hoàn toàn tiếp nhận tập đoàn Hoàn Quang và phát triển cơ nghiệp ngày một huy hoàng hơn.

Kỹ Niệm Hi đang ngồi đối diện Lộ Ngang Thịnh, cô đưa mắt nhìn Kỹ Thành Minh.

Ngang tài ngang sức, trong đầu cô lập tức hiện ra câu nói này.

Hai người đàn ông này, mỗi câu nói, mỗi cử chỉ đều không lọt khỏi mắt đối phương, thế nhưng không khí bữa ăn vẫn vô cùng sôi nổi.

Được tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, chỉ có thể kích động mà nghĩ vậy.

- Để hoàn toàn thành tâm hợp tác với chúng tôi. – Lộ Ngang Thịnh chớp chớp mi, lạnh lùng nói. – Thành Minh huynh có nguyện ý hi sinh gì không?

- Tôi là người làm ăn công bằng, nếu đối phương đã thể hiện sự thành tâm hợp tác, phía tôi tất nhiên cũng tình nguyện chỉ ra không ít.

Kỹ Thành Minh nhẹ nhàng cười, tay cầm một ly rượu lên mời Lộ Ngang Thịnh.

- Thói quen này không tồi. – Lộ Ngang Thịnh uống cạn ly rượu trên tay. – Thế nhưng tôi không thích.
- Những chuyện trên thế gian này để người ta thích quả là ít. – Kỷ Thành Minh dường như vẫn không thỏa hiệp. – Chính phủ tất nhiên cũng không thích bị thương nhân chiếm hết thị phần.

Có tất cả mọi thứ, đều là công bằng.

Mắt Lộ Ngang Thịnh hơi nheo lại, xem ra lần này Kỷ Thành Minh đến đây đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

- Từ khi nào Thành Minh huynh lại nảy sinh hứng thú với làng du lịch vậy? - Lộ Ngang Thịnh đơn giản đi thẳng vào vấn đề chính.
- Lộ huynh đây cũng có thể chuyển từ hứng thú với khách sạn sang làng du lịch, vì sao tôi lại không thể?

...

Kỷ Niệm Hi quan sát từng cử chỉ, lời nói của họ, cô cảm thấy đau đầu vô cùng.

Hai người này âm thầm giao chiến, đại khái là Lộ Ngang Thịnh đang muốn đầu tư một hạng mục, còn Kỷ Thành Minh cũng rất có hứng thú với hạng mục này, nhưng vì anh ở một thành phố khác, có thể gọi chính xác công ty anh thuộc loại di lương, mà tất nhiên chính phủ không hề hi vọng một di lương đến khai phá thành phố Yên Xuyên này. Vài năm gần đây thành phố đang phát triển với tốc độ rất tốt, nên áp lực từ tỉnh ủy với nơi đây càng cao hơn, nếu như có thể để Kỷ Thành Minh ra mặt, chính phủ sẽ thúc đẩy hạng mục này nhanh hơn, mà mối quan hệ bên phía Kỷ Thành Minh cũn trở nên vô cùng tốt đẹp.

Điều không tốt chỉ là, người ta đều không muốn đối phương cướp mất miếng thịt ngon trong miệng mình mà thôi.

44. Chương 44: Hiện Tại (18)

Buổi đàm phán của Kỷ Thành Minh và Lộ Ngang Thịnh sau đó cũng không hề đi đến một tiến triển khởi sắc, trong khi cả hai bên đều là những người có khả năng nhẫn nại vô cùng tốt, nhưng cũng không thể đưa ra những thỏa thuận khiến đối phương hài lòng nhượng bộ. Kết quả là họ sẽ ở lại thành phố Yên Xuyên thêm một thời gian.

Thoạt nhìn, Kỷ Thành Minh không hề tỏ ra lo lắng, nên cô cũng không tiện hỏi nguyên nhân.

Yên Xuyên vốn là một thành phố du lịch, đương nhiên ở đây có vô số các danh lam thắng cảnh tuyệt đẹp.

Lúc này, Kỷ Thành Minh đang đưa cô đến Linh Vũ, đây là ngọn núi cao nhất Yên Xuyên, đứng từ đây du khách có thể nhìn ngắm được toàn bộ cảnh quan của thành phố. Giờ phút này, Kỷ Thành Minh đang đứng trên đỉnh núi, lặng lẽ nhìn về phía xa xăm.

Kỷ Niệm Hi thì một không chịu nổi, cô hoàn toàn mất hứng thú với việc thưởng thức gì gì đó, thôi bỏ qua đi. Khi nhìn thấy anh đứng sừng sững trên một tảng đá cao, đột nhiên lòng cô thấy lạnh lẽo, dường như toàn bộ mồ hôi đều đã túa ra ngoài, chỉ cần một cơn gió thoảng qua cũng đủ khiến cô giá buốt.

Biểu cảm của anh, thật quá....

Mê muội?

Cô vốn cho rằng, chỉ khi một người đàn ông đang say đắm âu yếm ngắm nhìn người tình của mình mới có thể biểu đạt một cái nhìn đầy dục vọng đến thế, mới có thể tỏa ra khí thế của một kẻ đầy tham vọng chiếm hữu khiến người ta kinh sợ đến thế, nhưng cô đã lầm, hóa ra đó chỉ là phản ứng bình thường của một người đàn ông.

Giờ phút này đây, anh đang nhìn xuống Yên Xuyên, như một đế vương màn bạc Trung Hoa nhìn xuống giang sơn của mình.

Nếu sinh ra ở thời cổ đại, hẳn anh nhất định sẽ trở thành một vị tướng quân dũng mãnh trên xa trường, bách chiến bách thắng, lòng cô kiên định nghĩ.

Nhưng đôi mắt anh, càng đậm đặc hơn, rồi lại dần dần trở nên bình thản.

Có phần chấp nhận.

Cô ngơ ngác nhìn anh, lúc này anh đã trở thành đối tượng nghiên cứu của cô, để cô phân tích từng biểu cảm, tìm ra nguyên nhân chuyển biến của những biểu cảm đó.

Anh đúng là một người đàn ông xứng đáng để đứng trên đỉnh của Kim tự tháp, mà có lẽ trên thế giới này, không chỉ có mình anh nghĩ như vậy. Con người đều có dục vọng, đều muốn mình là người mạnh nhất, đều muốn những kẻ khác phải phục tùng mình. Nhưng phải đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp đó mới hiểu, đây là nơi đầy chông gai, chỉ khi đánh bại được đối thủ mới có chỗ cho anh tiếp tục đứng vững.

Những người có năng lực như thế, cũng sẽ không bao giờ hoài nghi bản thân, họ cho rằng họ là độc nhất vô nhị.

Kỷ Thành Minh muốn dang rộng bàn tay của mình về phía Yên Xuyên, vì thành phố này đang trên đà phát triển rất tốt trong vài năm trở lại đây, nhưng các chính sách ở đây lại rất hạn chế với thương nhân bên ngoài, điều quan trọng nhất là nhà họ Lộ một khi đã ra tay hoàn toàn có khả năng cản trở bước chân anh.

Không thể không thừa nhận rằng, ở Yên Xuyên này, Kỷ Thành Minh anh hoàn toàn không có khả năng động vào nhà họ Lộ.

Cũng như nếu đến Đông Xuyên, nhà họ Lộ cũng không dám động đến Kỷ Thành Minh.

Thất bại là một thứ rất ngẫu hứng, không phải chỉ xuất hiện trong suy nghĩ của bạn, mà hoàn toàn có thể xảy ra.

Cuối cùng, anh nhắm mắt lại, không biết đã buông tay vứt bỏ điều gì.

Cô đã nghỉ ngơi tạm đủ, cô đứng bên cạnh anh, khi cô ngồi ở đây, cô nhận ra cả thành phố dường như đã bị thu nhỏ vô hạn, nên cô nở nụ cười:

- Chỉ có thể nhìn.

Không thể chạm đến.

- Cảm giác về Lộ Ngang Thịnh như thế nào?

Anh đột nhiên hỏi cô.

Cô thật không ngờ anh sẽ hỏi cô về chuyện này:

- Rất tốt.

Là kiểu người giống như Kỷ Thành Minh, đây là định nghĩa trong lòng cô về con người này.

Anh gật đầu, không lên tiếng nữa. Cái kiểu nói chuyện nửa vời này đúng là khẩu vị của anh ta.

Hai người đều tự thưởng thức phong cảnh của mình.

Thành phố Yên Xuyên gợi lên tận đáy lòng cô những cảm xúc mềm mại nhất, cô từng vô số lần mơ ước được du lịch khắp các thành thị trên cả nước, và chính bản thân cô có một ngày nào đó, từng mơ mộng được ghé thăm thành phố này cùng với người mình yêu. Đối với những kỷ niệm đẹp đẽ ấy, cô luôn cất giữ trọn vẹn trong tim.

Năm đó, khi cô còn học trung học. Đạo đó thành tích học tập của cô có phần giảm sút, nhưng cô không hề bận tâm.

Rung động đầu đời thường hay xuất hiện ở thời kỳ thanh xuân của các cô gái.

Vào năm học cuối cấp, trong khi người khác đều đang khổ cực cố gắng tập trung cho việc học tập, cô lại tìm đến với Giang Thừa Dư xin xỏ với một tâm tình muốn bỏ trốn cùng anh.

Cô hoàn toàn không hề có cảm giác tội lỗi.

Trong văn phòng giáo viên, sau khi trình bày một lý do vô cùng méo mó, đến chính cô và Giang Thừa Dư đều hoảng hốt khi thấy ánh mắt đánh giá rất kỳ lạ của giáo viên dành ình. Bước ra khỏi văn phòng, cô như cảm thấy mình là một tội phạm tử hình vừa được ân xá, cảm giác thật vô cùng thoải mái.

Còn Giang Thừa Dự, anh quay sang nắm tay cô.

Họ cùng sóng đôi trên hành lang.

Hai bên đều tràn ngập giọng nói của các giáo viên đang giảng bài, và âm thanh ồn ã của học sinh trong lớp.

Bên ngoài phòng học, họ vẫn nắm tay nhau, không một chút e dè hay lo sợ.

Nhưng đoạn đường đó cũng chẳng thể dài vô tận.

Tiếng bước chân vang lên trên hành lang như mỗi lúc một chậm hơn.

Cô không ngờ đã đến nhanh như vậy.

Để chạm đến giây phút tuyệt vời đó.

Sẵn sàng buông thả cả cuộc đời.

Cô có thể cảm nhận được độ ấm của bàn tay mình trong lòng bàn tay Giang Thừa Dự, nóng rực, dường như càng ngày cô càng thấy ấm áp hơn.

Việc nói dối giáo viên cho thấy, cô không phải là một học sinh ngoan. Nhưng cũng có sao đâu, cô lén trốn ra ngoài, lấy cớ là trường học tổ chức dã ngoại bên ngoài vài ngày nên sẽ không ở nhà, vì khi ở nhà cô luôn giả vờ như hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ nào với Giang Thừa Dự. Nhưng vừa ra khỏi cửa, cô lập tức lên xe anh, cô cười như một đứa trẻ vừa trốn mẹ đi chơi.

- Có phải chúng ta giống như đang bỏ trốn không?

Vừa ngồi lên xe, cô đã vội hỏi.

- Chúng ta đang bỏ trốn.

Ý nghĩ này khiến chính họ trở nên sung sướng hơn bao giờ hết, vậy cứ nghĩ đi, cũng có sao đâu.

Mấy ngày đó, ngoại trừ phải đi học, Giang Thừa Dự đều luôn bầu bạn với cô.

Nơi họ đến, chính là thành phố Yên Xuyên.

Hồi đó, Yên Xuyên còn chưa phát triển như bây giờ, các phương tiện giao thông công cộng không ngừng xả khí thải ra môi trường, khắp đường phố không hề sạch sẽ như hiện nay.

Nhưng vẫn dễ để người ta lầm lạc, mà không hề hối hận.

Anh đã đưa lưng về phía ngọn núi này.

Họ cùng song bước bên nhau ngắm ánh hoàng hôn.

Họ nắm tay nhau, hẹn ước sẽ yêu nhau vĩnh viễn đến sông cạn đá mòn.

Cô đã từng nghĩ rằng, cả đời này cô sẽ được ở bên người đàn ông ấy, họ đã quá hạnh phúc, họ quên mất rằng trên thế giới còn có một câu : “cảnh còn người mất”.

Anh từng nói anh sẽ cưới cô.

Họ sẽ kết hôn, và cùng nhau sống đến đầu bạc răng long, cùng sinh ra và nuôi nấng những đứa của họ, rồi nhìn các con trưởng thành, kết hôn...

- Sau khi cưới, chúng mình sẽ nghỉ tuần trăng mật ở đây.

Giọng nói của Giang Thừa Dự vẫn văng vẳng bên tai cô.

Tuần trăng mật.

Hình như cô từng nói, cô không thích đi ra nước ngoài với thủ tục phiền hà phức tạp cùng với những cảm giác xa lạ, nếu để cô được lựa chọn, cả nguyện cả đời này sống trong nước, vĩnh viễn không chạm đến biên giới.

Anh vẫn còn nhớ rất rõ.

- Tốt lắm. – Cô cười. – Em muốn được mặc bộ váy cưới lộng lẫy nhất.

Diện bộ váy cưới trắng tinh khôi, bước đến bên chàng hoàng tử vẫn luôn chờ đợi cô.

Giấc mơ, chung quy vẫn chỉ là giấc mơ mà thôi, ai rồi cũng sẽ phải tỉnh dậy.

Nhưng trí nhớ thì không bao giờ lừa dối, tất cả những cảm xúc như vẫn còn nguyên đó.

Bây giờ, cô chỉ biết ngơ ngác nhìn xuống bàn tay mình, sao mà lạnh lẽo, không thể nhận ra trước đây bàn tay này đã từng được chạm vào điều ấm áp đến thế. Người ấy, thật sự đã từng ấm áp với cô đến vậy sao? Vì sao bây giờ, hơi ấm đó lại biến mất không một dấu vết.

Đáp ứng lời hẹn ước đó, dù có làm được hay không, đáng nhẽ cô không nên đồng ý.

Thế nhưng cô vẫn phạm sai lầm, cô vẫn tiếp tục giả vờ ngơ ngẩn.

Thành phố Yên Xuyên một lần nữa lại hiện ra trước mắt cô.

Trước đây cô từng nắm tay Giang Thừa Dự, kéo anh đến đây:

- Chúng ta đến trước cây yêu thụ để ước nguyện được không anh?

- Ước gì nào? – Giang Thừa Dự xoa trán cô. - Nó giống như một cây cổ thụ thật bình thường.

Cô thật sự rất muốn đến đây, nhưng vì công việc của anh luôn bẽ bộn.

- Nghe nói cái cây này rất thiêng đấy.

- Lần sau, chúng ta sẽ lại cùng nhau đến đây.

Nhưng đã không còn có lần sau.

Cô cũng không nói gì thêm, cô vẫn tưởng rằng lời nguyện ước đời này kiếp này Giang Lục Nhân và Giang Thừa Dự sẽ mãi mãi ở bên nhau.

Nhưng lời nguyện ước ấy chưa kịp nói ra miệng, đã chậm chậm tan biến mất.

Hóa ra, không còn lần kế tiếp.

Cũng không có cùng nhau đến nơi đây.

45. Chương 45: Hiện Tại (19)

Trời chạng vạng tối, gió càng lúc càng to.

Cô không thích dáng vẻ hiện tại, lại càng không thể tưởng tượng được rằng anh là người đàn ông đang đứng bên cạnh cô, cùng cô ngắm ánh hoàng hôn, dường như điều đó khiến khung cảnh càng trở nên âm u hơn.

Họ ngồi lặng im trên một tảng đá lớn, giống như một đôi bạn tốt lưu niên. Có lẽ vì trong một hoàn cảnh quá yên tĩnh khiến nội tâm cũng được lấp đầy bởi sự an tường, nên họ mới đủ khả năng ngồi bình thản cùng nhau, thậm chí còn khá hài hòa.

Trên tay anh đang cầm một nhánh cỏ với một tư thái rất tùy hứng.

Chân trời phía xa xa, ánh tịch dương dần buông xuống. Trong ấn tượng của cô, hoàng hôn ở nơi này thật luôn thật dài. Mỗi khi ánh tịch dương buông xuống, cả thành phố chìm trong dáng vẻ mê muội, tan chảy trong một sắc thái mê ly. Bởi vậy, họ thật may mắn khi đến đúng thời điểm để ngắm được một cảnh đẹp như thế.

Hoàng hôn cứ thế chiếu xuống thành phố, như đang chậm chậm hạ xuống một tấm rèm che.

- Anh đang nghĩ đến ai vậy? - Cô bắt chuyện, cảnh đẹp như vậy cũng nên cùng chia sẻ với một ai đó.

- Đến em. – Anh đưa tay ném nhánh cỏ vào tảng đá bên kia. – Rốt cuộc em có thể hiểu về tôi được bao nhiêu.

Cô vẫn luôn chờ đợi câu nói tiếp theo, nhưng đợi mãi, đợi mãi, kết quả chỉ nhận được một nụ cười.

- Em thử nói xem vì sao tôi đưa em đến đây? – Anh quay mặt về phía cô, không một chút trêu đùa.

- Tôi quan trọng vậy ư? - Cô thật sự bắt đầu suy đoán dựa theo phương hướng anh cung cấp, anh đưa cô đến đây, hẳn chẳng phải ngẫu nhiên rồi.

- Có thể nói như vậy.

- Rất giá trị ư?

- Hình như là thế.

Ngón trỏ và ngón cái của cô đan vào nhau, cô không ngừng xoa xoa:

- Cuối cùng tôi cũng có giá trị để lợi dụng nhỉ?

Kỷ Thành Minh thật sự nhìn cô:

- Mẹ tôi từng khen cô rất thông minh, hóa ra mẹ tôi vẫn tinh mắt hơn tôi.

- Sau đó thì sao? - Liệu có để cô ở lại đây hay không?

Có lẽ là có nhỉ...

Đêm hôm đó, họ ở lại trên núi, không phải như những người bạn tốt thân thiết, sau đó tự nhiên họ cũng giữ khoảng cách hơn trong lời nói. Gian phòng nghỉ trên núi tuy khá đơn giản, nhưng sạch sẽ thoải mái, đêm hôm đó trôi qua khá êm đẹp.

Ngày hôm sau, con đường hiện ra trước mắt dường như trở nên rộng lớn hơn.

Lúc xuống núi thường khó đi hơn so với lúc lên núi. Cô đi phía trước, cô lập tức cảm thấy chân mình như run lên, dường như chỉ cần không chú ý một chút sẽ có thể ngã nhào.

Nhất là đoạn đường đầy đá tảng, tảng đá lay động mạnh, khiến cô sợ đến mức muốn hét lên.

Người đi phía sau vươn cánh tay, nhưng bàn tay dừng lại giữa không trung.

Trong nháy mắt, lập tức thu tay về.

- Đừng dẫm lên tảng đá đó. – Sau khi ổn định lại vị trí của mình, cô quay về phía anh nhắc nhở.

Anh không nói gì, giống như không hề nghe thấy lời cô nói.

Vừa xuống núi, đã có sẵn một chiếc xe đỗ tại đó.

Đối với những kẻ có tiền, không cần thiết phải kinh ngạc vì bất cứ chuyện gì.

Khi đi về, Kỷ Thành Minh tự lái xe, cô cũng không biết anh đang nghĩ gì.

Bây giờ đang là giờ cao điểm, giao thông công cộng tắc nghẽn, ở mỗi đèn giao thông là từng hàng xe xếp hàng nối đuôi nhau.

Cô ngồi bên cạnh ghế lái, nửa người dựa vào cửa sổ.

Cho đến khi Kỷ Thành Minh phanh xe lại, cô vẫn không biết có chuyện gì đã xảy ra.

Hình như có một tiếng hét chói tai vang lên, Kỷ Thành Minh đã đâm phải ai đó.

Chuyện buồn cười nhất là, thằng cha này ngay cả khi đâm người, vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn không lập tức dừng xe lại.

- Cô có sao không?

Trước mặt họ là một người đẹp, dường như đã bị thương ở chân.

- Vẫn tốt.

...

Tóm lại, Kỷ Thành Minh bế người đẹp lên xe, đưa cô ấy đến bệnh viện.

Lúc bác sĩ đang kiểm tra thương tích cho người đẹp, Kỷ Niệm Hi ngồi bên cạnh Kỷ Thành Minh:

- Có phải anh thấy người ta đẹp quá, nên cổ tình đâm phải hay không?

Cô hoàn toàn có thể đánh giá một ai đó theo phương pháp này nhé.

- Em đúng là rất hiểu tôi đấy. – Thế nhưng anh thật sự trả lời cô.

Thậm chí biểu cảm còn tỏ ra rất chân thành, khiến Kỷ Niệm Hi cảm thấy anh cứ như là đang nói thật vậy.

Thôi cổ tình táo nên nào, cô cảm thấy suy nghĩ của mình đang dần dần trở nên lộn xộn.

Kỷ Thành Minh hỏi thăm bác sĩ về bệnh trạng cụ thể của người đẹp, rất may là không quá nghiêm trọng, chỉ là xây xát ngoài da.

Kỷ Thành Minh đứng bên cạnh người đẹp:

- Có cần gọi cho người nhà cô đến không?

- Cảm ơn, không cần. – Người đẹp tỏ ra khách khí, dường như cô cũng không muốn gây thêm phiền toái cho người gây tai nạn.

Kỷ Thành Minh cầm di động trên tay, mỉm cười:

- Vẫn nên gọi một ai đó, tránh để phiền toái về sau.

- Yên tâm, tôi sẽ không gây thêm phiền phức cho anh đâu. – Người đẹp ngẫm nghĩ. – Nếu đã muốn bồi thường, chỉ cần thanh toán tiền thuốc men là được.

- Chuyện đó là đương nhiên.

Kỷ Thành Minh thần nhiên cười.

Người đẹp vẫn nhìn chăm chăm vào Kỷ Thành Minh mãi không thôi.

Còn Kỷ Niệm Hi thì cảm thấy, trước cảnh tượng này, đáng lẽ cô nên đào một cái hố để trốn vào.

- Vì sao lại cổ tình muốn lôi thôi với tôi thế. – Người đẹp lạnh lùng mở miệng.

Kỷ Thành Minh vẫn chỉ cười:

- Cô cần phải liên lạc với người thân.

Người đẹp muốn đi, nhưng Kỷ Thành Minh bắt bác sĩ giữ cô lại, Kỷ Niệm Hi thật không ngờ Kỷ Thành Minh lại có thể tỏ ra như vậy.

Nửa giờ sau, Lộ Ngang Thịnh đến bệnh viện.

Kỷ Niệm Hi nhìn Kỷ Thành Minh, rồi lại nhìn Lộ Ngang Thịnh, đột nhiên cô hiểu ra tất cả.

- Đến nhanh quá. – Kỷ Thành Minh xem lại thời gian trên di động. – Nghe nói Lộ huynh vừa có một cuộc họp quan trọng.

Ánh mắt của Lộ Ngang Thịnh như một thanh kiếm sắc bén quét qua Kỷ Thành Minh, nhưng dường như đối với Kỷ Thành Minh đó chỉ là một phép thử. Thử xem địa vị của người đẹp này trong lòng Lộ Ngang Thịnh, để anh có thể bỏ qua cả một cuộc họp quan trọng, tất nhiên sẽ là...

Thế nhưng có lẽ Kỷ Thành Minh không biết rằng, Lộ Ngang Thịnh ghét nhất bị uy hiếp, đồng thời anh đang phạm vào một trong những điều cấm kỵ của Lộ Ngang Thịnh.

Đương nhiên, Kỷ Thành Minh cố ý.

- Thành Minh huynh quả là hiểu biết về tôi nhỉ.

- Lộ huynh không phải đòi hỏi sự thành tâm tuyệt đối sao, không biết như vậy đã đủ chưa?

Lộ Ngang Thịnh chẳng có tâm tình để đấu khẩu với Kỷ Thành Minh, anh vào phòng bệnh kiểm tra cẩn thận các vết thương của người đẹp:

- Có vấn đề gì không?

- Không. – Người đẹp lại chẳng hề cảm động.

- Sao lại náo loạn gì nữa? – Thái độ của Lộ Ngang Thịnh hình như cũng chẳng tốt hơn.

- Đâu có náo loạn đâu. Nếu không phải vì anh, tôi đâu có bị thương thế này. – Người đẹp rất muốn tìm hiểu ngọn nguồn câu chuyện. – Thôi quên đi, dù sao tôi cũng không sao hết, tôi muốn quay lại tiếp tục công việc của mình.

- Nghỉ ngơi đi.

- Tôi muốn làm việc tiếp.

Lộ Ngang Thịnh nhìn xuống:

- Tôi không ngại để cả công ty của cô được nghỉ ngơi luôn đâu.

Người đẹp đành im lặng.

Kỷ Niệm Hi và Kỷ Thành Minh đóng vai nữ phụ và nam phụ bên ngoài, rất nhanh chóng ung dung rời khỏi bệnh viện.

Thật lòng mà nói, cô rất hâm mộ.

Nhưng nói thật nhé, cô lại cảm thấy buồn cười.

Chuyện tình yêu của người khác, chung quy cũng chẳng hề liên quan đến cô.

- Kỷ Thành Minh. – Cô gọi anh khi đang chuẩn bị lên xe.

Anh quay đầu, trong mắt đầy nghi ngờ.

Cô cười.

- Anh quên không đưa thuốc cho cô ấy rồi.

Kỷ Thành Minh thản nhiên cười:

- Lên xe đi. – Rồi thêm một câu. – Phải chạy nhanh thôi, người gây tai nạn đương nhiên phải chạy trước chứ.

46. Chương 46: Hiện Tại (20)

Có lẽ vì phong cảnh sơn thủy hữu tình ở Yên Xuyên rất dễ dàng thanh lọc thế giới nội tâm của con người, nên cô không còn nghĩ ngợi sâu về cái “giá trị” mà Kỷ Thành Minh nhắc đến, thậm chí cô còn tự gắn liền hai chữ cái đó với cái tên Kỷ Thành Minh, hẳn điều đó càng khẳng định rõ ràng phẩm chất của anh ta. Khi nội tâm trở nên thanh thản, cô lại nghĩ về những chuyện thật lâu đã không còn nhớ đến.

Thế giới thật là rộng lớn, nhưng cũng quá nhỏ bé.

Rất rất lâu trước đây, cô cũng từng sống ở Nam Thành, sau đó cô được chuyển đến Đông Xuyên. Tất cả mọi chuyện dường như đã được gắn kết với nhau, như số trời đã định sẵn.

Có nhiều người phóng đại việc chuyển nhà như mọi đại sự lớn trong đời, nhưng lại có nhiều người lại cực kỳ bình thản vô ưu đối với việc chuyển nhà ấy. Đó đều là những suy nghĩ chân thật trong nhân sinh của con người.

Sau khi xem xét lại thời điểm Kỷ Thành Minh đến Đông Xuyên, rồi nhìn lại thời gian cụ thể Hướng Tư Gia chuyển đến Đông Xuyên.

Cô cảm thấy sáng tỏ rất nhiều điều.

Cho đến tận khi tinh thần Ngô Tĩnh Văn trở nên điên loạn, bà vẫn nhớ rõ cần phải chuyển nhà.

Bà định đến thành phố nơi người bà yêu thương đang sống.

Đối với rất nhiều người, mỗi tình đầu chẳng qua chỉ là một mối giao tình qua lại lẫn nhau, sau khi chia tay bỗng nhiên nhớ về nó mà thở dài oán trách đôi chút, nhưng đối với rất nhiều người, đó lại là kiếp nạn của cả cuộc đời.

Trong cuộc sống, luôn có những cuộc tình tan vỡ, nhưng cũng có biết bao đôi nam nữ si tình.

Cô nhắm mắt lại, cô không hi vọng đây sẽ là kiếp nạn của cả cuộc đời cô.

Mối tình đầu là gì nhỉ? Là lật lại một cuốn album cũ, tìm lại được bóng dáng xưa sau nhiều năm xa cách. Nhưng đến khi không thể hình dung chính xác bóng hình gương mặt thân thương ấy nữa, thời gian trôi qua như ảo ảnh, ta chỉ còn có thể truy tìm lại dấu vết của mối tình đầu ấy mà thôi.

Mấy ngày nay, họ đều ở trong khách sạn, ngày nào Kỷ Thành Minh cũng có việc phải đi ra ngoài, nên cô rất thoải mái và rảnh rang.

Sự nhàn rỗi này cứ tiếp diễn cho đến khi Kỷ Thành Minh đến lôi cô đi thử quần áo.

Họ vẫn đến bị thự sang trọng đó, cả gia đình họ Lộ đều sống tại đây, trong gia tộc họ Lộ đều có gia huy riêng biệt, còn về phần họ có thật sự ở đây hay không chẳng ai buồn tìm hiểu nghiên cứu sâu hơn.

Lần trước tiếp đón họ là Lộ Ngang Thịnh, lần này vẫn là Lộ Ngang Thịnh như cũ.

Nhưng có thêm một đôi phụ lão.

Kỷ Thành Minh vào trước, cô theo sau anh một bước chân.

- Bác trai, bác gái, đã lâu không gặp. – Kỷ Thành Minh đứng trước mặt hai ông bà, mỉm cười chào hỏi.

- Lâu lắm mới được gặp Thành Minh. Trên sách báo đều đăng tràn ngập các tin tức và hình ảnh về thành công và tên tuổi cháu, lần nào cũng phải khiến chúng ta vỗ tay tán thưởng. – Ông Lộ Quân Giao lại ngẩng đầu thoáng nhìn về phía con trai mình. – Ngang Thịnh, phải học tập Thành Minh nhiều vào.

- Xin hai bác đừng khiêm tốn, cháu còn phải học tập Ngang Thịnh nhiều, không ngại chỉ bảo thêm cho cháu ạ.

- Đương nhiên là tôi không ngại. – Lộ Ngang Thịnh nhẹ nhàng vuốt cằm.

Bà Diệp Tình, mẹ Lộ Ngang Thịnh đang ngồi kề bên lại nhìn về phía Kỷ Niệm Hi đứng sau lưng Kỷ Thành Minh với ánh mắt đầy ý cười.

Kỷ Thành Minh kéo Kỷ Niệm Hi lại gần:

- Đây là em gái cháu, lần đầu ra ngoài nên hơi sợ người lạ, hi vọng hai bác không để tâm ạ.

Trong lòng cô thâm trầm xuống, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười:

- Cháu chào bác trai, bác gái ạ.

Bà Diệp Tình kéo Kỷ Niệm Hi lại gần, gật đầu:

- Đúng là một kỳ nữ trong thiên hạ.

Lộ Ngang Thịnh trợn mắt:

- Hai người là anh em... nhưng chẳng giống nhau chút nào.

Kỷ Thành Minh thản nhiên đáp lại:

- Mọi người đều nói hai anh em chúng tôi, một người lớn lên giống cha, một người lại giống mẹ.

Mắt Lộ Ngang Thịnh hơi híp lại, anh không muốn chấp nhứt thêm về đề tài này.

Cuối cùng Kỷ Niệm Hi cũng biết được cảm giác trở thành nhân vật trung tâm là như thế nào. Ông Lộ Quân Giao và bà Diệp Tình đều đặt toàn bộ sự chú ý lên người cô, mọi đề tài rất tự nhiên cũng xoay quanh cô,

kể cả việc dạo này cô không còn đến trường, cô đang làm việc gì, Kỷ Thành Minh đều giúp cô kể tường tận, còn cô lại không thể nói ra sự thật phía sau.

Lộ Ngang Thịnh tỏ ra không liên quan đến mình, vẫn bình thản ăn cơm, cũng không xen vào nửa câu.

Bữa cơm hôm đó diễn ra thật kỳ quái.

Biểu hiện của Kỷ Thành Minh lại khá tự đắc.

- Niệm Hi mới tới đây, vẫn chưa biết hết quang cảnh nơi này, Ngang Thịnh, con đưa Niệm Hi ra ngoài thăm thú một chút nhé.

Bà Diệp Tình bỗng mỉm cười nói.

Lộ Ngang Thịnh đứng dậy, nhìn Kỷ Niệm Hi:

- Thật vinh hạnh cho tôi.

Kỷ Thành Minh chỉ mỉm cười nhìn theo hai bóng người đang khuất dần, tiếp tục cùng trò chuyện với ông Lộ Quân Giao.

Kỷ Niệm Hi đi theo sau Lộ Ngang Thịnh, khu biệt thự sa hoa này có đặc điểm, các phòng ở đây đều không quá lớn, nhưng khuôn viên bên ngoài lại vô cùng rộng rãi, thậm chí còn có một khu rừng nhân tạo nho nhỏ phía sau. Đêm yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách xa xa, quả là một thiết kế đẹp tựa như thế ngoại đào nguyên.

Lộ Ngang Thịnh chỉ về phía khu nhà phía xa:

- Đó là nhà chú hai tôi.

Cô nhìn qua, khu nhà được xây khá thấp, mang theo hơi thở thiên nhiên:

- Hẳn bên kia là nhà chú ba anh nhỉ?

Anh gật đầu, tùy tiện tiếp chuyện:

- Kỷ tiểu thư có vẻ khá hiểu biết về gia đình tôi.

- Nếu anh trai tôi đã đưa tôi đến đây, tất nhiên sẽ dặn dò đôi chút. – Giọng cô thật nhẹ nhàng đầy kính ngữ, cô đang cố thể hiện phong thái tao nhã thanh tĩnh của Kỷ tiểu thư, đây chính là giá trị lợi dụng cuối cùng mà Kỷ Thành Minh từng nói với cô, ý định để cô kết thân với nhà họ Lộ bằng thân phận của Kỷ Niệm Hi đây.

Không phải là không hiểu, nhưng nếu hiện tại cô đã bị trói vào cái dây thừng này, cô đành phải cố gắng làm thật tốt vậy.

Lộ Ngang Thịnh trợn mắt nhìn cô:

- Cô thật sự là em gái của Kỷ Thành Minh á?

- Có cần xét nghiệm DNA không? – Giọng cô vô cùng thoải mái.

- Chẳng qua tôi thấy hai người có tướng phu thê hơn.

- Tam thiếu gia, lời nói của anh thật loạn luân đấy, tôi coi đó chỉ là một câu nói đùa thôi nhé.

Lộ Ngang Thịnh híp mắt, vốn định công kích từ phía cô, nhưng thật không ngờ đây lại là một người ăn nói vô cùng cẩn trọng. Người ta vẫn khen Kỷ Thành Minh rất biết tìm kiếm nhân tài, hóa ra đây không phải là tăng bốc suông nhĩ.

- Chẳng qua nghe nói Kỷ tiểu thư vẫn đang theo học đại học năm thứ hai, cho nên...

- Trông tôi già đến vậy ư? Chẳng lẽ chẳng có chút đáng về sinh viên nào à?

Không thể phủ nhận, đành phải hòa theo tán dương vậy:

- Tôi thật không thể tin được một sinh viên lại có dáng vẻ phóng khoáng đầy tự tin và khí chất tao nhã như Kỷ Tiểu Thư đây.

Lời tăng bốc này khiến người nghe chẳng thể thoải mái.

Nếu như Kỷ Niệm Hi cô thật sự có thể may mắn được gả cho Lộ Ngang Thịnh, theo như lời người khác mà nói, hẳn là phúc phận ba đời nhà cô rồi.

Thật khôi hài, nhưng diễn vẫn cứ phải diễn tiếp.

- Tam thiếu gia luôn biết cách khích lệ người khác vậy ư?

- Rất ít khi. – Lộ Ngang Thịnh hơi híp mắt lại. – Cô là người đầu tiên đấy.

Nhìn xem, người đàn ông này là loại động vật gì, chỉ cần băng quơ nhẹ nhàng vài câu đã có thể khiến phụ nữ nảy sinh những ý nghĩ kỳ quái rồi.

- A... Hóa ra tam thiếu gia đây lại thật lòng với tôi như vậy? Một khi đã như vậy....

Cô cúi xuống, vờ thẹn thùng.

Sắc mặt Lộ Ngang Thịnh tối xầm lại, anh đánh giá lại cô một lần nữa, anh thật không ngờ lại bị một con bé như cô dắt mũi, không biết đây là do phương pháp huấn luyện của Kỷ Thành Minh hay là do gien Kỷ gia quá tốt nữa.

- Ủ? - Cô ngẩng đầu, mở to mắt, đầy mê hoặc.

Lộ Ngang Thịnh quay đầu, ho khan:

- Kỷ tiểu thư nói vậy hình như có phần quá dễ dãi với tình yêu rồi.

Cô gật đầu, không hề do dự:

- Không thể ở bên cạnh người mình yêu, tâm trạng này, hẳn anh rất biết.

Cô đang tính toán, Kỷ Thành Minh đến đây hẳn là để đoạt lấy miếng thịt béo bở trên tay Lộ Ngang Thịnh, vì vậy nhất định phải dồn Lộ Ngang Thịnh phải nổi nóng mới có khả năng thành công.

Người ta đồn rằng, Kỷ Thành Minh không bao giờ bỏ qua một khi cơ hội trong tầm với.

Lần này, nhất định càng không.

- Cha tôi từng nói, đàn ông chỉ ở bốn phương. – Chứ không phải đặt trong chuyện nam nữ.

Nên không cần phải lấy tình yêu ra để thuyết phục cô.

Nói xong lời này, hai người lâm vào tình trạng im lặng.

Lộ Ngang Thịnh nhìn cô từ đầu đến cuối, suốt cuộc đời này, anh thật sự chưa bao giờ phải tỏ ra kinh ngạc trước mặt một người con gái nào đến thế, anh cũng không hề ngượng ngùng về điều này, cảm giác này thật khiến anh phải hoài niệm, có một người cũng từng luôn không hề kiêng nể gì anh như thế.

- Quay về nói với “ông anh” của cô, hãy đến thương thảo điều kiện với tôi.

Dùng kết hôn để ép anh phải buông tay, chiêu này của Kỷ Thành Minh thật âm hiểm, nhưng trên thương trường để đạt được mục đích, có ai quan tâm anh ta dùng chiêu trò gì phía sau đâu.

Cô nhẹ nhàng cười:

- Vì sao? Tôi có gì không được nào? Có lẽ chỉ cần cưới tôi, tôi sẽ không can thiệp vào chuyện anh qua lại với người phụ nữ khác đâu.

Người phụ nữ khác là ám chỉ người đẹp bị thương hôm đó.

Lộ Ngang Thịnh ngược nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời:

- Suốt đời này, tôi không muốn tổn thương cô ấy.

Trái tim cô khẽ rung động, một sự rung động mãnh liệt ủa về.

Kiểu người như họ lại có thể nói ra một câu nói như vậy, hẳn đây là những lời thật lòng.

Nhưng cuối cùng cô cũng không nói gì thêm.

Những ngôi sao vẫn lấp lánh trên bầu trời rộng lớn. Có ai đó đang đứng chờ bên cạnh lén lút nghe trộm cũng chậm rãi rời đi.

47. Chương 47: Bi Kịch Ngược Chiều (1)

Chi tiết về buổi thương thuyết của Kỷ Thành Minh và Lộ Ngang Thịnh sau đó cô cũng không rõ lắm. Cô chỉ có thể khẳng định Kỷ Thành Minh đã đạt được mục đích của mình, trong khi Lộ Ngang Thịnh đành buông bỏ một vài lợi ích, đồng thời hai người đàn ông nhanh chóng đưa ra những thỏa hiệp của mình, thoát nhìn mọi chuyện đã ổn thỏa.

Còn với cô, cô chỉ nhớ một câu nói rất rõ ràng: “Suốt đời này, tôi không muốn làm tổn thương cô ấy.”

Cô nghĩ, cô hoàn toàn có thể khẳng định là cả đời này, Kỷ Thành Minh sẽ chẳng bao giờ nói được một câu như thế. Còn người ấy, anh có thể nói ra những lời như vậy không. Anh từng nói sẽ cưới cô, cũng từng nói sẽ mãi mãi ở bên cô, thế nhưng bây giờ vị hôn thê của anh, lại chẳng phải là cô.

Hai người đó có thể sống bên nhau được hay không, đó thật ra là chuyện của hai người họ, chỉ cần họ đủ kiên định, họ nhất định có thể, cô cố chấp tin tưởng như vậy. Nhưng đại đa số chúng ta lại chỉ là người phạm trần, chẳng thể kiên định với một tình yêu suốt cả cuộc đời.

Cô đã từng xem một bộ phim điện ảnh cực kỳ biến thái nói về sự kiên định đó.

Nhân vật nam chính và nữ chính dành trọn cuộc đời để kiên trì với tình yêu của họ, mặc cho sự cấm cản của gia đình, thậm chí nam chính bị quan binh tra tấn đến phát điên, nữ chính cũng bị hành hạ về mặt tinh thần đến không còn tỉnh táo, nhưng họ vẫn kiên định, cuối cùng về già họ được ở bên nhau.

(ý chị là có điên mới kiên trì thế hả, đúng à bộ phim điện ảnh biến thái nhĩ)

Có nhiều người cảm động, cũng có nhiều người phê phán phủ nhận bộ phim đó.

Còn cô trầm nghĩ, sự thành bại của tình yêu nằm trong tay mỗi chúng ta.

Nhưng cũng thật khôi hài, một người đàn ông như Lộ Ngang Thịnh, vì dành quá nhiều tâm tư ột cô gái, nên đó đã trở thành nhược điểm để người khác lợi dụng. Hóa ra có những người vừa tán thành lại vừa lợi dụng, mà chính cô lại là một người như thế.

Lộ Ngang Thịnh từng hỏi cô, cô đã từng thật lòng yêu một người nào đó không.

Có chứ, hẳn là có, cô chưa bao giờ phủ nhận điều đó, bất kể là đối với chính bản thân cô hay bất cứ ai.

Khi cô và Giang Thừa Dự ở bên nhau, không phải chưa từng bị bà Văn Dao phát hiện.

Sống chung lâu ngày, đương nhiên họ vẫn để lại một vài nghi vấn. Cô không rõ vì sao bà Văn Dao lại biết được sự tình, nhưng kết quả vẫn tốt hơn so với trong tưởng tượng của cô rất nhiều, bà Văn Dao cũng không túm tóc gọi cô là đồ đê tiện, cũng không giống như các phu nhân khác yêu cầu cô phải rời xa con trai bà, bà chỉ đơn giản ngồi trên sofa trong phòng khách, hỏi họ đã bắt đầu từ khi nào.

Đương nhiên là đêm hôm đó, bà Văn Dao đã cãi nhau một trận ầm ĩ với ông Giang Huy.

Đối với phụ nữ, chuyện không thể dễ dàng tha thứ được nhất là chồng ngoại tình và con trai mình muốn kết hôn với một đứa con gái mà mình không thích.

Mà có lẽ trong lòng bà Văn Dao, cô đã phạm vào cả hai điều đó.

Ngày hôm đó, Giang Thừa Dự ôm chặt cô trong lòng, anh không hề vờ như giữa họ không có chuyện gì xảy ra, anh càng không phủ nhận.

Anh dùng hơi ấm chân thật nhất của cơ thể mình để nói với cô rằng, anh sẽ thu xếp ổn thỏa mọi chuyện cho cô, anh sẽ không bao giờ bỏ rơi cô.

Bà Văn Dao vào phòng bàn bạc với ông Giang Huy, cuối cùng bà đành cúi đầu.

Cô không biết ông Giang Huy đã phải thỏa hiệp những gì, nhưng tất cả đều không quan trọng, họ đã có thể ở bên nhau.

Nhưng ngay khi sắp đến kỳ thi đại học, dường như ông trời đã ban tặng cho cô một món quà tuyệt vời nhất, cô có thể xuất hiện với tư cách là bạn gái của Giang Thừa Dự, họ không còn phải lén lút, họ cũng không cần phải giấu diếm mối quan hệ của mình với bất cứ ai. Từ tâm trạng lén lút chuyển sang công khai khiến cô cảm thấy bất ngờ. Thế nhưng dù bà Văn Dao không thích cô như trước, nhưng vẫn phải chấp nhận cô.

Mỗi ngày, Giang Thừa Dự đều làm việc bên cạnh cô, lúc cô nhàm chán, cô còn gọi điện trêu chọc anh, đồng thời đưa ra vài câu hỏi hóc búa để thay đổi tâm trạng.

Và cũng rất ngẫu nhiên, anh cũng sẽ trêu chọc cô.

Lúc anh kiểm tra bài tập của cô, anh thật sự rất nghiêm túc. Nếu như cô còn cố tình làm sai một vài bài tập đơn giản, anh nhìn cô như hận không thể đập ngay quyển vở vào đầu cô để mắng cho cô một trận.

Sau khi giải xong một số đề, thông thường anh lại kéo cô về bên này bàn, ôm cô vào lòng.

- Sau này chúng ta sẽ sinh hai đứa con nhé. – Giang Thừa Dự ôm cô trong ngực anh, khuôn mặt anh tràn ngập ý cười.

- Một trai một gái nhỉ? – Cô cúi đầu. – Thôi cứ thai song hỉ là được, giải quyết một lần duy nhất trọn vẹn luôn.

- Hết lần này đến lần khác chứ. – Giang Thừa Dự cười như có như không. – Anh rất thích được chiêm ngưỡng quá trình đó.

Cô nhận ra hàm ý trong lời nói của anh, cô liều mạng đánh anh một trận.

Những kỷ niệm đẹp đẽ vẫn lưu lại trong trí nhớ, sao cô có thể cam tâm để nó nhạt phai, sao cô có thể cam tâm để người đàn ông trong ký ức trở thành một người xa lạ bên ngoài, trở thành chồng của một người khác.

Sao cô có thể cam tâm cho được?

Sau khi cô thu dọn toàn bộ hành lý để trong khách sạn, nếu như Lộ Ngang Thịnh đã thỏa hiệp, hẳn thời gian họ ở lại đây cũng không còn nhiều nữa, cô cũng chẳng thể đoán nổi người đàn ông đó muốn làm gì nữa, cô chỉ có thể cố gắng hết sức để phối hợp với anh.

Nhàn rồi chẳng có gì để làm, cô liền ra ngoài đi dạo.

Con người ta đều có những thứ để cảm động, để theo đuổi, giống như ở trên mạng, rất nhiều khán giả sau khi theo dõi hết 12 chương trình “Không yêu xin đừng gõ cửa” đã luôn kêu gào rằng sẽ mãi tin tưởng vào tình yêu. Bởi vì họ bị cảm động, ngoại trừ sự cảm động vì sinh lý tử biệt, còn có sự cảm động với tình yêu và nhân duyên.

Dù không liên quan, nhưng vẫn cảm động.

Vô tình cô lại tìm đến bệnh viện, cô cảm thấy mình hình như hơi bị điên, tự nhiên lại đi đến nơi đây. Với tính cách của Lộ Ngang Thịnh, anh ta hẳn đã sớm chuyển cô ấy đến một bệnh viện VIP rồi.

Thế nhưng khi đến nơi, cô vẫn gặp được người cô muốn gặp.

Cô gõ vài nhịp lên cánh cửa để tượng trưng, cô gái đang nằm trên giường bệnh cất cuốn sách đang xem xuống, ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Khi ánh mắt của hai người chạm nhau trên không trung khoảng hai giây, họ cùng nhìn nhau và cười.

Cô nhìn thấy trên bệnh án treo ở đầu giường có viết tên của bệnh nhân: Giang Phi.

Thoạt nhìn, hai cái tên thật xứng đôi.

Giang Phỉ cũng thoáng nhìn bàn tay trắng trơn của Kỷ Niệm Hi, cô mỉm cười:

- Hẳn chiều nay anh ấy mới đến đây.

Ý tứ trong câu nói rất đơn giản, nếu cô đến đây để gặp Lộ Ngang Thịnh, hẳn là cô không gặp may rồi.

- Tôi chỉ đến thăm cô thôi. – Cô ngồi lên chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, chiếc ghế được đặt dựa vào cạnh giường, hẳn chiếc ghế này đã được dùng từ rất lâu nên mặt sơn trên ghế đều bong tróc hết.

- Vậy mà còn tiếc một túi hoa quả sao? – Giang Phỉ ném cuốn sách sang một bên, nói không đầu không cuối.

- Cô cũng đâu phải bệnh nhân. – Cô chắc chắn.

Giang Phỉ nhú mi:

- Vậy cô đến đây làm gì? - Trong mắt lại ẩn chứa sự phòng bị. – Muốn tôi phải rời xa Lộ Ngang Thịnh à? Định chi cho tôi bao nhiêu tiền đây?

Kỷ Niệm Hi sửng sốt, nhưng vẫn phối hợp:

- Như vậy đi, phải như thế nào thì cô mới chịu chấp nhận rời xa Lộ Ngang Thịnh đây, cô muốn bao nhiêu tôi đều chi được hết.

Giang Phỉ tỏ ra kiêu ngạo:

- Nếu tôi nhường mà Ngang Thịnh đồng ý, tôi chả thèm lấy gì hết.

Cô lại nói:

- Hẳn cô đại khái cũng biết, cha mẹ Lộ Ngang Thịnh và cha mẹ tôi đều hi vọng chúng tôi đính hôn.

- Chuyện đó liên quan gì đến tôi.

- Sao lại không liên quan. Anh ấy vì có cô nên không chịu cưới tôi đây.

Kỷ Niệm Hi đơn giản một khi đã diễn thì diễn đến cùng.

- Cô tìm tôi cũng chẳng được gì đâu. – Giọng Giang Phỉ rất thản nhiên không thể hiện quá nhiều cảm xúc.

- Ý của cô là dù cô có ra đi, anh ta vẫn sẽ không buông tha cho cô, đúng không? – Kỷ Niệm Hi nhíu mày. – Nói thế chẳng qua là ngụy biện, nếu cô thật sự muốn ra đi, làm gì có chuyện không thể đi được. Lộ Ngang Thịnh đâu có lấy xích trói cô lại đâu chứ? Đương nhiên, cô có thể nói rằng vì bất đắc dĩ cô buộc phải ở lại, phải chấp nhận mọi thiệt thòi, thế nhưng, một khi cô đã muốn rời xa một ai đó, nhất định sẽ có cách để buông tay.

Sắc mặt Giang Phỉ thay đổi, nhưng cô vẫn không chịu mở miệng.

- Nói đến đây, hẳn chính cô cũng không muốn ra đi. – Kỷ Niệm Hi đứng dậy, vỗ tay. – Nếu đã không muốn ra đi, vậy chỉ còn cách chấp nhận thôi.

Giang Phỉ nhìn cô.

- Đừng nhìn tôi như vậy. Dù sao anh ta cũng chẳng yêu tôi, tôi tất nhiên chẳng thèm tiếp cận anh ta. Tôi cũng chẳng thèm một người đàn ông trong lòng đã có một người phụ nữ khác đâu. – Thậm chí cô còn muốn chúc phúc cho họ, nhưng xem ra chuyện này cũng chẳng dễ dàng nhĩ. – Thất vọng lớn nhất trong cuộc đời con người, không phải vì tình cảm của mình bị người ngoài phá hoại mà chính là vì bản thân họ không thể kiên trì với nhận định của mình.

Cô chẳng biết là đang nói cho ai nghe nữa, thật chán quá.

Cô đang nghĩ như vậy.

Không phải đến tận buổi chiều Lộ Ngang Thịnh mới đến, vừa ra đến cửa Kỷ Niệm Hi đã chạm mặt anh ra.

Lộ Ngang Thịnh hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn lịch sự chào hỏi.

- Nếu có một ngày nào đó tam thiếu gia kết hôn, nhất định phải mời tôi nhé. – Kỷ Niệm Hi cười nói.

Anh nhìn mặt nhú mày:

- Ừ.

Không thể đoán được, kiểu tình cảm không được chúc phúc này có thể đạt được kết quả viên mãn hay không, cho dù có bị gia đình ngăn cấm, liệu có ai đó dám vì một người mà chịu hi sinh tất cả hay không.

Không thể biết được, trên thế gian này rốt cuộc có còn tồn tại những tình cảm như vậy hay không.

Có nhiều chuyện tình yêu, lúc mới đầu đẹp như một câu chuyện đồng thoại, nhưng chẳng bao lâu sau mới nhận ra đó chẳng qua đều là những điều dối trá đẹp đẽ mà thôi.

Cô muốn chứng minh trên đời vẫn còn những tình yêu như vậy, cho dù cô phải dựa vào người khác để chứng minh điều đó.

Đúng như cô nghĩ, trên thế gian vẫn còn những tình yêu như thế.

Nếu có, vậy chính bản thân cô có thể đạt được hay không?

Mọi chuyện ở Yên Xuyên được xử lý rất thuận lợi và tốt đẹp, không bàn đến qua trình, nhưng thu được kết quả như vậy có thể xem như đã đạt được thành công. Kỷ Niệm Hi cũng tự phát huy giá trị bản thân, lại mang đến hào quang cho gia tộc họ Kỷ, đồng thời cùng Lộ Ngang Thịnh xây dựng một mối quan hệ tương đối tốt ở thành phố Yên Xuyên.

Cô cố gắng hết sức để phối hợp cùng Kỷ Thành Minh, không phải vì không lo lắng sẽ phát sinh những chuyện ngoài ý muốn, chẳng qua cô muốn vì vậy mà Kỷ Thành Minh sẽ thương xót và nhẹ tay với cô hơn. Cô đã làm đến vậy, hẳn anh ta sẽ không xấu hổ mà khiến cô khó xử chứ.

Nói đến đây, chẳng qua cô vẫn chỉ vì bản thân mà tính toán.

Trên đời này, làm gì có chuyện vô duyên vô cớ đâu.

Đến tận khi lên máy bay, Kỷ Thành Minh cũng chẳng thêm giải thích bất kỳ lời nào về những chuyện đã xảy ra, kể cả chuyện anh ta để cô xuất hiện ở nhà họ Lộ với danh phận là em gái anh.

Anh không nói, cô cũng chẳng thêm hỏi.

Trên thực tế, Kỷ Thành Minh không quan trọng những chuyện đó. Không phải lúc đó anh không hề cảm thấy xúc động khi nghe cuộc đối thoại của cô và Lộ Ngang Thịnh. Sự tự tin, sự kiên định trong giọng nói của cô khiến anh hoàn toàn bất ngờ. Thế nhưng, đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Chuyến công tác tới Yên Xuyên lần này, ngoại trừ dành được quyền khai thác dự án trong tay Lộ Ngang Thịnh, anh còn muốn tìm hiểu thêm về thế lực sâu xa ẩn sau nhà họ Lộ.

Không thể phủ nhận anh đang ôm ấp một kỳ vọng rất lớn để phát triển sự nghiệp ở Yên Xuyên, nhưng vì sự hạn chế của chính phủ ở Yên Xuyên đối với các nhà đầu tư bên ngoài khiến anh khá đau đầu, nhưng điều đó không phải không có cách hóa giải, điểm quan trọng nhất là muốn tiến vào Yên Xuyên, nhất định phải đoạt được liên kết với nhà họ Lộ, một khi hai vấn đề đó kết hợp lại sẽ khiến anh tổn thất rất lớn, nếu phải đối mặt với tổn thất này thì anh không tham gia thì hơn.

Vào đầu năm nay, anh đ%

48. Chương 48: Bi Kịch Ngược Chiều (2)

Đêm hôm đó, thành phố Đông Xuyên mưa rất to, tạo nên vô số dòng nước nhỏ chảy trên mặt đường. Mưa tấp vào cửa kính thật lạnh lẽo.

Xe tiến vào biệt thự, lập tức có người cầm ô đi tới.

Kỷ Niệm Hi xuống xe, dẫm lên những vũng nước loang lổ trên mặt đường, không thèm quan tâm đến chiếc ô đang được che trên đỉnh đầu, lao vào trong nhà một cách không bình thường. Quần áo ướt đầm dẫm vào da cô, tạo nên một cảm giác thật sự lạnh lẽo.

- Sao không mở ô lên? – Lục Kỳ Hiên đang ngồi trong phòng khách xem sách kinh ngạc nhìn cô, anh lập tức bỏ sách ra, hỏi: - Cứ như là chạy nạn ý.

Lục Kỳ Hiên định nói là giống như bị thú dữ đuổi theo, nhưng khi nhìn thấy Kỷ Thành Minh xuất hiện, nếu bây giờ nói vậy không phải là đang mắng.... Nên câm miệng lại thì hơn.

- Tôi lên thay quần áo. – Giờ phút này, cô không muốn đối mặt với bất kỳ ai.

Kỷ Thành Minh cũng không nhìn cô, ánh mắt anh đảo qua quyển sách trên tay Lục Kỳ Hiên. Lục Kỳ Hiên cười hì hì, chuyển quyển sách đến một góc chết Kỷ Thành Minh không nhìn thấy được, thật là giấu đầu hở đuôi.

Kỷ Thành Minh giữ sạch nước trên tay áo, thái độ không khác lắm:

- Đạo này tình hình thế nào rồi?

- Tất cả đều tốt. – Lục Kỳ Hiên đương nhiên biết trước khi anh ấy đi đã sắp xếp chu toàn mọi việc, nếu chính anh mà còn làm loạn mọi sắp xếp của anh ấy lên, vậy anh cũng quá giỏi rồi.

Kỷ Thành Minh lại liếc nhìn Lục Kỳ Hiên.

Lục Kỳ Hiên sờ sờ mũi, dường như bây giờ anh mới hiểu ẩn ý trong lời Kỷ Thành Minh:

- Hai ngày nữa tập đoàn Long Giang và Mông gia dường như sẽ tổ chức một hiệp nghị, hơn thế, nếu tin tức không sai, Giang Thừa Dữ lúc đó mới được thực sự nắm quyền điều hành.

Kỷ Thành Minh ngồi đối diện Lục Kỳ Hiên, tay anh đập vang một tiếng:

- Vậy trước đây mọi quyền lực đều nằm trong tay mẹ của Giang Thừa Dữ ư?

- Chắc là vậy. – Lục Kỳ Hiên trầm tư đoán.

Kỷ Thành Minh chỉ cười cười, xem ra đêm nay nhất định sẽ có người không ngủ được đâu.

Đêm hôm đó cũng không hề yên tĩnh, tiếng mưa rơi mãi không thôi, như xoáy mãi quanh tai.

Kỷ Niệm Hi nằm trên giường, màn đêm đậm đặc cũng chẳng thể làm lu mờ cảm xúc của cô. Trên tay cô cầm một liều thuốc, giữa bóng tối mênh mang cũng không thể nhìn thấy làn khói thuốc mỏng manh đang bay lên, chỉ ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng trong không khí. Cô hít một hơi thật sâu, rồi cứ thế ho khan, tiếng ho hòa lẫn với tiếng mưa vang lên một cách hỗn loạn. Miệng cô thở phì phò, cô ném tàn thuốc vào trong chậu, mùi khét vờn mũi, ánh lửa đỏ thắm chậm chậm lụi tắt.

Màn đêm, lại tối đen như cũ.

Nhưng mùi thuốc lá vẫn thoang thoảng trong không khí.

Tay cô miết nhẹ bờ môi, lúc người ấy hôn cô, cũng có mùi vị này.

Tay nắm chặt lấy chăn, lúc ấy cô vẫn còn có thể làm nũng với anh:

- Giang Thừa Dữ, anh không được hút thuốc, ít nhất là không được hút thuốc trước mặt em đâu đấy.

Tất cả đều là giả dối, nhưng cũng thật vui vẻ.

Anh thật sự không còn hút thuốc trước mặt cô nữa.

Nhưng mỗi khi hôn cô, mùi thuốc lá nhàn nhạt vẫn đủ để bán đứng anh.

Thế nhưng cô vẫn vờ như không biết, lúc đó cô vẫn tự nhủ với lòng mình như vậy đấy.

Lòng ngực của cô, vẫn xôn xao như thuở ấy.

Bật đèn lên, căn phòng vẫn thế. Từ trước đến nay, cô vẫn sống tốt trong hoàn cảnh này. Cô vẫn cứ tự lừa mình dối người, trước khi đi ngủ, cô đều nghĩ tất cả đều chỉ là một giấc mơ, khi cô tỉnh dậy, cô vẫn sẽ chỉ là một nữ sinh trung học, và Giang Thừa Dự vẫn là chàng thanh niên luôn ôm cô vào lòng, họ đều không hề thay đổi, không hề tồn tại bốn năm ấy, cũng không có Mông Tuyết, không có Kỷ Thành Minh, thế giới này vẫn sẽ mãi giống như những hình ảnh vẹn nguyên trong trí nhớ của cô.

Nhưng mỗi khi tỉnh dậy, cô đều rất thất vọng.

Đã không còn như trước, cô cũng không thể như trước, cô đã từng muốn cố gắng để sống thật tốt.

Nhưng vì sao lại không được, vì sao lại không thể, vì sao?

Không phải không thể chặn mọi tin tức về anh, nhưng chỉ cần nghĩ đến mọi chuyện đã xảy ra, mọi chuyện đã tan vỡ, cô vẫn tự lừa dối bản thân.

Cô xóc chăn lên, liếc nhìn lỗ thủng của tàn thuốc, hóa ra chẳng có gì xảy ra hết. Nhìn xem, bất kể chuyện gì đều luôn để lại dấu vết của nó, để nói với bạn rằng, chuyện đó thật sự đã xảy ra, kể cả khi bạn không muốn nghĩ đến nó.

Cô xuống giường, mở máy tính lên.

Cứ tự chà đạp bản thân đi, cứ tự cầm dao mà cứa vào vết thương của mình đi.

Có gì là không thể đây, dù sao cô chẳng có gì cả, ngoại trừ bản thân, cô chẳng còn gì hết.

Cô mở vài trang tin tức, thậm chí không cần nhấp vào, trên trang đầu của mọi tờ báo đều đăng một bức ảnh giống nhau, đều phối hợp đăng tải tin tức về hôn lễ hàng đầu Đông Xuyên. Từng ngón tay cô căng cứng trên màn hình máy tính, vì sao họ không đăng rằng hôn lễ bị hủy bỏ, vì sao không xuất hiện nội dung tạm hoãn hôn lễ chứ.

Thời gian vẫn không ngừng trôi qua như đang đếm ngược.

Ông trời ơi, tại sao người cô yêu lại trở thành chồng của một người khác.

Những tình tiết cầu huyết như thế, đúng vậy, nếu xảy ra đối với cô thì phải gọi là gì đây?

Nhưng cô không sao khóc nổi, lòng cô điều đứng.

Nhấp chuột vào tin đầu của một tờ báo, là vô số những lời chúc phúc tốt đẹp được sắp xếp lộn xộn, họ còn kể lại cô dâu chú rể quen biết nhau như thế nào, hôn lễ xa hoa tốn kém cỡ nào, áo cưới của cô dâu và chú rể được nhập khẩu từ nước nào, thậm chí cả lịch trình yêu đương của đôi tân lang tân nương nữa chứ.

Còn có, rất nhiều video clip.

Cô mở một video clip, ngay lập tức nhìn thấy Giang Thừa Dự đang che chở cho Mông Tuyết, không để cho cô bị các phóng viên chen lấn xô đẩy, ánh mắt anh vô cùng bình thản, tay anh đặt trên lưng Mông Tuyết.

Giang Thừa Dự đến đón Mông Tuyết sau giờ tan tầm, anh cười với cô ấy, hai người nắm tay nhau cùng thủ thỉ điều gì đó...

Thật chân thật, những hình ảnh mới chân thật làm sao.

Điều khiến người ta đau khổ nhất, không phải vì anh đứng đưng bỏ mặc tôi, mà là anh dùng toàn bộ những điều tốt đẹp từng làm đối với tôi chuyển sang ột người khác.

Tay cô, chạm vào hình ảnh trên màn hình máy tính:

- Lúc anh cười, anh có còn nghĩ đến em không?

Có hay không?

Hắn là có nhỉ?

Nước mắt cô, cuối cùng cũng rơi xuống, cô đã tự lừa gạt bản thân từ rất lâu.

Anh không phải kiểu người vĩ đại như thế, anh không phải là người có thể vì cô mà phụ cả thiên hạ nhưng cũng không phụ lòng cô.

Hãy thừa nhận đi, tình yêu của cô thật sự chỉ như những giọt lệ còn vương trên khóe mắt, chậm chậm rơi xuống, chậm chậm biến mất.

Vì sao lại có thể cam tâm? Vì sao phải chấp nhận hiện thực này đây?

Giang Lục Nhân, người ấy đã kết hôn đâu? Mà sợ cái gì? Mà còn phải sợ chết nữa sao?

Cô đứng dậy, thay quần áo, ra khỏi phòng.

Dưới phòng khách, đèn đuốc sáng trưng.

Kỷ Thành Minh đang ngồi lơ đãng, khuôn mặt anh tỏ ra nghiêm trọng, nhưng xem ra anh đang tự tiêu khiển một cách vui vẻ.

Cô đi xuống.

Cô không nhìn anh mà đi thẳng ra cửa.

- Bây giờ khuya lắm rồi.

- Chẳng liên quan gì đến anh.

Kỷ Thành Minh gật đầu, không mở miệng:

- Dù sao với một người không thân phận như em, dù có biến mất, cũng chẳng ai phát hiện ra đâu.

Cô dừng chân, bước đến trước mặt anh, không hề thỏa hiệp:

- Anh có tư cách gì để nói về tôi như vậy? Tại sao anh có thể đặt bản thân trên một vị trí cao chót vót, như thể mình có thể nhìn thấu tất cả mọi chuyện, dùng cái nhìn của Thượng đế để nhìn xuống chúng sinh như thế. Ai anh cũng chế nhạo, cứ như trừ anh ra, trên đời này toàn là kẻ ngốc hết.

- Em cũng đâu có ngốc. – Kỷ Thành Minh thả một quân cờ xuống. – Nếu em ngốc, thì bây giờ em còn sống được cơ à?

Nén giận để ở lại bên cạnh anh, không phải để bảo vệ mạng sống của mình ư.

- Tôi muốn tìm đến chỗ chết đấy, thì đã sao nào?

Anh cuối cùng cũng trợn mắt nhìn cô:

- Thật vậy ư. – Mỉm cười. – Sao mà em phải tìm đến chỗ chết chứ, em đang muốn tìm đến anh trai kiêm người tình của em, để anh ta bảo vệ em, để anh ta đưa em cao chạy xa bay, hoặc nói chính xác là để anh ta hủy bỏ hôn lễ, sau đó sống hạnh phúc bên em. Sao em chết được nhỉ?

Cô cũng cười:

- Đúng thế, tôi muốn theo đuổi hạnh phúc của mình, thì đã sao nào?

- Chẳng sao hết. – Miệng anh nở một nụ cười kỳ quái.

Cô lại càng nóng nảy, như mất hết lý trí:

- Anh thật ra chẳng có tư cách nhìn xuống tôi như thế. Hướng Tư Gia kia sắp chết rồi cũng sẽ chết. Đừng nói chuyện cô ấy không phải chết vì tôi, cho dù là có, cũng không đến lượt anh đóng vai người tốt đến hành hạ tôi. Nếu như tôi đau khổ hay bất hạnh, Hướng Tư Gia có thể quay về, tôi cũng thấy hành động của anh chẳng hề sai. Nhưng Hướng Tư Gia đã chết thật rồi, dù sao cũng không thể sống lại, hạnh phúc của anh còn ngầy thơ hơn cả đứa trẻ ba tuổi đấy. Nếu anh thật sự yêu cô ấy đến thế, thì hãy tự tử đi, còn sống làm gì nữa?

- Khí phách rất lớn nhỉ, vì anh trai kết hôn mà kích thích đến vậy cơ à? – Giọng anh vẫn bình thản, càng làm nổi bật sự mất kiểm soát của cô.

Người lý trí, luôn chiếm thế thượng phong.

Cô nhìn theo anh:

- Rốt cuộc là anh đang muốn gì? Vì sao anh luôn phải khiến tôi khó chịu thế?
- Tôi cũng không biết nữa. – Anh lại đặt xuống một quân cờ. – Bây giờ ngoài trời đang mưa, để tôi đưa em đi.

Cô giật mình nhìn anh, hoàn toàn không thể lý giải nỗi suy nghĩ của anh.

Cô nhìn thấy anh lại hạ một quân cờ, mỗi bước cờ đều đặt cả tâm tư với khí thế ngút trời, nhưng ván cờ vẫn chưa thể phân thắng bại.

Anh đứng dậy:

- Chúng ta cá cược nhé.
- Cá cược cái gì đây?
- Nếu như Giang Thừa Dực tình nguyện đưa em đi, tôi sẽ thật lòng chúc phúc cho em, cũng sẽ không bao giờ gặp lại em nữa.

Cô im lặng.

Anh cũng không nói rõ nếu thua cô sẽ làm sao.

- Tôi cá là, Giang Thừa Dực sẽ không cần em đâu.

Anh tuyên bố chắc nịch.

Đưa cô đi, chẳng qua để nhìn thấy kết quả của ván bài này sớm hơn một chút, vì anh biết, người thắng nhất định sẽ là anh.

Đối với bản thân, cho đến tận bây giờ anh vẫn luôn tự tin như thế.

49. Chương 49: Bi Kịch Ngược Chiều (3)

Mưa vẫn rơi mãi không thôi. Cô nuốt nước bọt, bỏ qua ý cười trên mặt Kỷ Thành Minh. Thậm chí, cô còn dõi theo anh, cô nghĩ, tốt nhất đây sẽ là lần cuối cùng phải đối mặt với nhau. Gương mặt anh vẫn tràn đầy bình tĩnh, thật khiến người ta muốn phát điên lên, rất muốn tát thẳng vào cái bản mặt ấy.

Cô đúng là càng ngày càng chẳng tử tế nữa.

Ánh đèn trong xe nhàn nhạt, xuyên qua lớp kính thủy tinh bên ngoài, có thể thấy được màn mưa không ngớt, từng giọt từng giọt rơi xuống, vừa rõ ràng vừa sáng rực.

Đêm đã về khuya, trên đường còn rất ít xe qua lại.

Ngoài tiếng mưa, chỉ còn âm thanh của hơi thở.

Cô nhắm mắt lại, tay cô túm chặt lấy quần áo, trên gương mặt lại không hề thể hiện rõ thái độ. Thoạt nhìn, cô giống như đang bị áp giải vào tù, còn anh, hứng trí bừng bừng như đang đi xem hội, biểu hiện đều thật giả dối. Tiếng mưa vang lên ầm ầm, ánh đèn xe vẫn xuyên qua màn mưa, như đang lặp đi lặp lại một vòng tuần hoàn.

Cô ngồi dựa vào cửa sổ, cái lạnh như băng đá trên cửa kính vực dậy tinh thần cô, cô muốn đến gặp anh ấy, cô muốn đến gặp người ấy.

Bỗng nhiên, Kỷ Thành Minh đỗ xe lại giữa đường.

Động tác của anh thuần thục lấy ra một liều thuốc, anh vừa cười vừa châm thuốc, gương mặt anh hiện lên với ngũ quan vô cùng tinh xảo lẫn khuất trong làn khói thuốc mỏng manh, giống như một ảo ảnh trong một câu chuyện đồng thoại nào đó. Thật đáng tiếc là, đã từ lâu cô không còn là một đứa trẻ tin vào những câu chuyện đồng thoại như thế nữa.

Hút vài hơi, anh mới liếc sang nhìn cô:

- Tôi cho em một cơ hội, để khỏi tự rước nhục vào thân, quay về nhà thôi, đương nhiên, đó hoàn toàn dựa vào quyết định của em.

Thật dân chủ làm sao.

-Ồ, anh lại có trò gì khác nữa à? – Cô cũng không thêm cảm ơn.

Kỷ Thành Minh lại liếc nhìn cô:

- Có cần để tôi nhắc nhở em, tại sao thông thường các nhân vật nam chính có bao giờ tình nguyện chôn vùi hiện tại của mình không?

- Tôi chỉ biết là, tôi đã làm thì sau này sẽ không hối hận, và cũng sẽ không bao giờ phải nuối tiếc vì trước đây đã không làm. – Cô thản nhiên nói.

Kỷ Thành Minh cảm thấy có nói gì thêm cũng vô ích, anh vút tàn thuốc, khởi động xe.

Kỷ Thành Minh lái xe vào tập đoàn quốc tế Long Giang. Gần đây Giang Thừa Dự có một dự án lớn, để có thời gian dành cho hôn lễ, hai ngày nay anh đều phải tăng ca đến tận nửa đêm, chuyện này Kỷ Thành Minh rất rõ. Xe dừng lại, cô hít thật sâu, cuối cùng mới xuống xe. Đứng từ vị trí của cô cũng không thể nhìn tới tầng cao nhất của tòa nhà.

Cô đã từng rất nhiều lần tìm đến nơi đây, nhưng không có dũng khí đi lên.

Có một lần cô có được dũng khí đó, nhưng lại bị bảo vệ ngăn cản.

Kỷ Thành Minh cũng xuống xe:

- Tôi có thể giúp cô lên đó.

Vẫn cái giọng của Thượng Đế đấy, cô cũng chẳng thêm cảm ơn đâu.

- Sau hôm nay, tôi sẽ không còn liên quan đến anh nữa.

Đối với sự tự tin của cô, anh từ chối nêu ý kiến:

- Chúc em may mắn.

Không biết Kỷ Thành Minh đã gọi một cú điện thoại đi đâu, chung quy, họ có thể thoải mái đi lên. Đứng trong thang máy, cả hai đều lặng im không nói. Anh biết cô đang rất lo lắng, tuy rằng cô vờ như chẳng có gì xảy ra. Nếu như không phải vì Giang Thừa Dự thật sự kết hôn, cô hẳn sẽ vẫn giả vờ như không bận tâm, xem ra hôn lễ của Giang Thừa Dự đã ảnh hưởng rất lớn đến cô.

Một người mất khả năng khống chế, hóa ra là như thế này đây.

Anh bất giác nhếch miệng cười, anh thật sự cảm thấy hứng thú.

Anh cũng đang tự thách đố với chính bản thân mình, đợi một lát nữa thôi, liệu cô có khóc lóc chạy ra không nhỉ.

Có, hẳn là có nhỉ.

Trên tầng cao nhất của tòa nhà, rất nhiều nhân viên vẫn ở lại tăng ca. Kỷ Thành Minh nói với thư ký vài câu, sau đó bảo cô cứ vào phòng.

Cô không để ý thấy ánh mắt đầy kinh ngạc của những người đứng ngoài.

Cô cũng không thấy rằng, Kỷ Thành Minh đang đứng bên cạnh nhìn cô. Sao anh có thể nghĩ rằng cô sẽ thất bại? Sao anh có thể chắc chắn như thế? Có lẽ chính anh cũng chẳng thể trả lời.

Kỷ Thành Minh ngồi trên sofa bên ngoài, anh tự nói với bản thân rằng, anh làm cái việc nhàm chán này chẳng qua chỉ để xác định suy nghĩ thật sự của chính mình. Điều này chẳng hề liên quan đến bất cứ

50. Chương 50: Bi Kịch Ngược Chiều(4)

Kỷ Thành Minh theo sau thư ký bước vào phòng. Anh không hề giống như viên thư ký tỏ ra kinh ngạc trước cảnh tượng đang xảy ra trước mắt mà đi đến bên cạnh Kỷ Niệm Hi, tay anh kéo cô về phía mình, để cô dựa vào ngực anh. Cô vẫn khóc, nhưng anh không hề nhìn cô. Anh giống như một người anh trai chân chính vậy, tay anh không ngừng vỗ sau lưng cô.

- Sao vẫn còn nhập vai thế em?

Không biết là đang nói cho ai nghe, rồi anh cười với Giang Thừa Dự:

- Thật ngại quá, trước hôn lễ lại đến làm phiền tổng giám đốc Giang. Chủ yếu là vì hai ngày nữa em gái tôi sẽ tham dự một buổi thử vai của đài truyền hình XX, nên hôm nay đến diễn thử xem có nhập vai tốt không. Con gái bây giờ, lúc nào cũng lo lắng mình sẽ không làm được, mà đạo diễn yêu cầu rất nghiêm khắc, tôi tin rằng tổng giám đốc Giang có thể lý giải được điều này.

Giang Thừa Dự xoa nhanh môi, đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào Kỷ Thành Minh, rồi anh mới rơi xuống đôi tay Kỷ Thành Minh đang ôm lấy Kỷ Niệm Hi.

Kỷ Thành Minh ôm Kỷ Niệm Hi trong lòng đỡ cô ra ngoài, tay anh lau lau khóe mắt dầm lệ của cô:

- Anh đã khuyên em từ trước rồi, đừng đến quấy rầy tổng giám đốc Giang mà em không chịu nghe.

Cô mân mê môi, theo sát bên cạnh Kỷ Thành Minh.

Kỷ Thành Minh nhìn những giọt nước mắt trong lòng bàn tay mình, anh nắm lấy cánh tay của cô, lại nhìn về phía Giang Thừa Dự:

- Tổng giám đốc Giang bận trăm công nghìn việc, chúng tôi không tiếp tục quấy rầy nữa. Em gái tôi đã mang đến phiền toái cho anh, tôi thành thật xin lỗi. Niệm Hi, sau này em không được nóng vội như thế nghe chưa.

Bàn tay Giang Thừa Dự nắm chặt lấy thành chiếc ghế dựa màu đen, anh khép nhẹ mắt:

- Không tiễn.

Kỷ Thành Minh giữ chặt lấy cô, đi thẳng ra khỏi văn phòng. Cả người cô mềm nhũn, không chút sức lực, cứ thế để anh kéo đi.

Họ bước vào thang máy, tiếng khóc nức nở nhỏ nhỏ của cô vẫn quanh quẩn bên tai anh.

Anh liếc nhìn cô, định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén lại, anh chỉ bình tĩnh nhìn chăm chú về phía cô. Họ vẫn chưa ấn nút đóng cửa thang máy, nhưng anh cũng không nhắc nhở cô.

Bước ra khỏi thang máy, anh thả tay ra:

- Muốn khóc thì hãy khóc đi.

Sắc mặt cô rất trắng, chân vẫn không ngừng run rẩy.

Giờ phút này, anh cảm thấy hơi vô thức, rốt cuộc trong lòng người con gái này tình yêu chiếm vị trí quan trọng đến thế nào mới có thể khiến cô ấy mất khả năng khống chế đến thế?

Anh đi theo sau cô, ra đến ngoài đại sảnh.

Cuối cùng cô không còn có thể đi đứng một cách bình thường nữa, cô ngồi xồm sụp xuống, mái tóc đen buông xõa. Anh cũng đi đến, ngồi xồm xuống bên cạnh cô. Tiếng mưa vẫn rơi ầm ầm không ngớt, che dấu tiếng lòng cô đang không ngừng vang lên. Thế nhưng bờ vai cô vẫn không ngừng rung rung.

Anh vỗ vỗ vai cô.

Cô lại đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn anh.

Đôi mắt anh đầy bình tĩnh, xuyên thẳng vào lòng cô. Sao bây giờ anh còn giả vờ tử tế làm gì nữa, cô vẫn tưởng anh dành tặng cho cô một nụ cười mỉa đầy trào phúng nữa cơ. Đáng nhẽ bây giờ anh đang phải lớn

tiếng chê cười tại sao cô lại ngu ngốc đến thế, cười nhạo cô không biết tự lượng sức. Sao bây giờ anh lại giả vờ quan tâm đến cô làm gì nữa.

Cô đẩy anh ra, đứng dậy, lao thẳng vào màn mưa.

Cuối cùng cô đã có thể làm một việc mà không cần e ngại bất cứ điều gì, cô không cần quan tâm đến bất cứ điều gì khác, cô không cần để ý đến bất kỳ cái gì hết. Mưa và nước mắt cô hòa lẫn vào nhau, dù sao cũng chẳng còn ai quan tâm đến cô, dù sao cũng chẳng có ai để ý đến cô, dù sao trên đời này cô cũng chỉ còn lại mình cô. Còn có gì để sợ nữa? Còn muốn bận tâm đến cái gì nữa? Cuộc đời cô, vì sao lại trở nên vô cùng thê thảm đến thế này?

Cô đã thực sự cố gắng sống thật tốt, cô thật sự đã muốn vậy, vì sao vẫn không thể được?

Mưa ào ào rơi xuống mặt cô.

Kỷ Thành Minh đứng bên cạnh nhìn cô điên cuồng.

Tóc cô rối tung, quần áo cô dán chặt vào người, cô chỉ ngửa đầu lên nhìn trời.

Mưa càng lúc càng to hơn, rơi lả tả trên mặt đất.

Trong bóng đêm thăm thẳm, giữa làn mưa tầm tã, cô vẫn đứng đấy, bóng dáng cô vô cùng cô độc, hình ảnh ấy giống như một nỗi ám ảnh.

Đột nhiên, giữa bầu trời hiện lên một tiếng sét, chiếu sáng khuôn mặt đã chỉ toàn màu trắng của cô, một tiếng sét vang lên trong chớp mắt.

Chưa kịp để tiếng sấm ầm ầm ập tới, anh không tự chủ mà lao về phía cô, đôi tay anh ôm lấy bờ vai cô, anh không nói một lời. Ngay sau tiếng sấm ấy, tay anh vén những sợi tóc ướt đầm đang dán chặt lấy gương mặt cô, không chút do dự hôn lên môi cô.

Cô choáng váng đứng nguyên tại chỗ, để anh tùy ý cướp đi đôi môi mình.

Mãi đến khi đầu lưỡi cô tiếp nhận những cảm xúc kỳ diệu ấy, đầu óc cô trong nháy mắt hồi phục và tự hỏi, cô lập tức đưa tay chống trước ngực anh. Anh lại hung hăng ôm lấy cô, môi anh vẫn tùy ý làm bậy.

Còn tay cô, vẫn đỡ trên ngực anh, còn anh vẫn ôm chặt lấy cô.

Khi Kỷ Thành Minh đưa cô trở về đến biệt thự, quần áo trên người cô đều đã ướt đầm, mà anh cũng chẳng khá hơn chút nào, hai người vẫn không nói với nhau bất kỳ một câu nào.

Lúc đó Lục Kỳ Hiên đang ngồi trong phòng khách chơi điện tử, cậu nhìn thấy hai người đi vào, đang cười cười, lập tức giật nảy người:

- Hai người đi làm gì thế?

Kỷ Thành Minh không nói gì, chỉ móc di động ra, gọi ngay cho bác sĩ riêng.

Cô bị ốm, hay nói chính xác hơn, là cô đang sốt cao.

Lục Kỳ Hiên nhìn thấy sắc mặt âm tình bất định của Kỷ Thành Minh, anh chủ động đưa Kỷ Niệm Hi lên tầng hai để chờ bác sĩ đến khám cho cô.

- Anh, ở đây cứ giao cho em, anh nhanh đi thay quần áo đi.

Kỷ Thành Minh đưa mắt nhìn sang Kỷ Niệm Hi, mặc dù không lên tiếng, anh chỉ cúi đầu nhìn xuống ngực mình, rồi mới đi về phòng mình.

Sau khi Kỷ Thành Minh tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, bác sĩ riêng cũng vừa kịp đến, anh trao đổi với ông ta một chút về tình hình cụ thể, sau đó không nói gì thêm. Kỷ Thành Minh lại gọi bác sĩ ra ngoài, hỏi thêm vài chuyện rồi để ông về.

Anh đứng trước cửa phòng Kỷ Niệm Hi, tựa vào thành cửa, trên gương mặt anh không thể hiện rõ thái độ.

- Hai người đi làm gì thế này? Có vẻ vô cùng kích thích nhé, sao không cho tôi đi cùng chứ?

Lục Kỳ Hiên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang đỏ hồng lên vì sốt của cô, tò mò cười, đều là người đã trưởng thành, thế mà lại về nhà trong bộ dạng khốn khổ thế này, nhất định là đã làm một chuyện gì đó vô cùng hay ho rồi.

- Đi diễn kịch ấy mà. – Cô thể nhưng lại trả lời anh, tiện tay lôi cái khăn mặt đang đắp trên trán mình xuống.

Lục Kỳ Hiên lập tức đẩy tay cô ra:

- Không được, phải đắp như vậy mới hạ sốt được.

Kỷ Niệm Hi nhìn Lục Kỳ Hiên vài lần, sau đó không thể kiên trì nữa, giọng cô đầy miết cường:

- Quan tâm đến tôi như thế làm gì?

- Trong TV không phải đều thế này à?

Cô nhìn Lục Kỳ Hiên từ đầu đến chân, đôi mắt cô bỗng đỏ lên.

Ngay đến một người xa lạ không quen biết cũng có thể quan tâm đến cô như vậy?

Còn người ấy... Sao anh có thể, sao anh có thể...

Lục Kỳ Hiên không phát hiện ra thái độ kỳ lạ của cô:

- Nếu không, để tôi đưa ra một câu đó, thử xem đầu óc cô đã bị sốt hỏng chưa nhé. – Anh không thêm bận tâm xem cô có đồng ý không đã nhận định luôn là cô đang đồng ý. – Ba người Bính Ất Giáp buổi tối hôm đó cùng thuê một căn phòng, mỗi người lấy ra 10 tệ đưa cho tiểu nhị. Tiểu nhị giúp họ đưa tiền thuê phòng cho chủ quán, tiền thuê nhà chỉ có 27 tệ, hôm đó là ngày nghỉ nên được giảm giá 2 tệ, chỉ lấy 25 tệ. Tiểu nhị cầm 5 tệ đi ra, trên đường đi anh ta tham ô 2 tệ, đưa 3 tệ cho 3 người Bính Ất Giáp kia, mỗi người chia nhau 1 tệ. Cô thử nói xem, Bính Ất Giáp mất 27 tệ, tiểu nhị tham ô 2 tệ, vậy là chỉ có 29 tệ, còn 1 tệ thì chạy đi đâu mất?

Cô mơ hồ nghe xong vấn đề của Lục Kỳ Hiên tùy tiện nói ra, vờ như thật sự nghĩ nghĩ:

- Hẳn bị cậu ăn trộm mất rồi.

Lục Kỳ Hiên cười ha ha:

- Đầu cô đúng là sốt hỏng mất rồi.

Lục Kỳ Hiên quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt khó coi của Kỷ Thành Minh:

- Anh.

Kỷ Niệm Hi nghe thấy Lục Kỳ Hiên gọi, nhưng cô không hề quay đầu.

Kỷ Thành Minh nhìn cô, không nói gì, đi thẳng ra ngoài.

- Cô cãi nhau với anh tôi à? – Lục Kỳ Hiên cười hì hì như một tên trộm.

- Không. – Cô hơi mệt, nên nhắm nghiền hai mắt.

Lục Kỳ Hiên cũng mất hứng.

Chờ đến ngày hôm sau, Lục Kỳ Hiên bị cha gọi về nhà, cậu mang dáng vẻ vô cùng tội nghiệp đến từ biệt Kỷ Niệm Hi và Kỷ Thành Minh.

Trong khi đó, giữa nửa đêm, Kỷ Thành Minh gọi một cú điện thoại, sao cậu ta có thể không về.

51. Chương 51: Bi Kịch Ngược Chiều (5)

Kỷ Niệm Hi cũng không ốm mãi, đến đêm hôm đó, cô đã hết sốt. Nhưng khi cảm giác của cô vẫn mơ hồ, cô nhận ra có người bước vào phòng mình, đương nhiên người đó cũng không tra tấn gì cô, đầu óc cô cũng chưa phát sốt đến mức đấy. Người có thể vào phòng cô vào thời điểm này, không cần nghĩ cô cũng biết là

ai. Một bàn tay cô bị nâng lên, sau đó bị tì xuống, một mũi tiêm đâm thẳng vào da thịt cô, toàn bộ quá trình đó, cô không hề động đậy, đối phương cũng không có bất kỳ hành động nào khác. Tay cô lại được đặt vào trong chăn, tiếng bước chân rời đi ngày một nhỏ dần, rồi đầu óc cô lại chìm vào trong bóng tối.

Cô không biết Kỷ Thành Minh đã phát hiện ra cô đã tỉnh lại hay chưa, cô cũng không rõ hành động của anh ta rốt cuộc để thể hiện điều gì. Một phút giây bồng bột nhất thời ư? Nếu đã không thể lí giải thông suốt, cô tình nguyện chấp nhận tin tưởng vào lí do này, mặc dù nó chẳng hề phù hợp với tính cách con người Kỷ Thành Minh chút nào.

Cô nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng chìm vào một giấc mơ tuyệt đẹp, cô không muốn bận tâm đến chuyện gì đã xảy ra, cũng không muốn tính toán đến biết bao nhiêu khó khăn cô sắp phải đối mặt phía trước, tất cả cứ để vậy đi, cô tự an ủi bản thân. Cô không hề biết rằng, trong bóng tối, cô luôn nằm cuộn tròn người lại trong tư thế của một đứa trẻ cần được bảo vệ.

Có một người đàn ông cũng đang ngồi trong phòng khách, nhưng anh không sao có thể ngủ được, đành ngồi hút hết điếu này đến điếu khác.

Giữa trưa hôm sau, Kỷ Niệm Hi tỉnh lại, Lục Kỳ Hiên vô cùng đau lòng nói rằng anh phải trở về Nam Thành ngay, không quên nhắc nhở Kỷ Niệm Hi phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, và Kỷ Thành Minh cũng phải tự chăm sóc mình tốt hơn.

Kỷ Thành Minh kỳ lạ lại gật đầu với cậu, anh không tiễn Lục Kỳ Hiên, chỉ nhắc nhở cậu ta rằng vào thời điểm quan trọng nhất định phải suy nghĩ vì đại cục, và bất kỳ chuyện gì đều phải hỏi ý kiến cha cậu.

Từ đầu đến cuối, Kỷ Niệm Hi chẳng nói một lời nào, không phải vì cô cảm thấy xấu hổ, chỉ là vì cô không biết nên nói gì bây giờ, cuộc đời cô đã điên đảo lắm rồi, còn có gì cô không thể chấp nhận được nữa đây.

Cô nở một nụ cười tự giễu, rất nhanh sau đó cô nhận ra rằng sau khi Lục Kỳ Hiên đi cô chẳng biết phải nói gì với Kỷ Thành Minh.

Lúc ăn sáng, cuối cùng Kỷ Thành Minh đành mở lời trước:

- Bác sĩ Liêu sắp đến đây tái khám cho em đấy.

- Ủ. – Cô vịn vào bàn ăn để đứng dậy, quay đầu lại nhìn anh: - Cảm ơn.

Kỷ Thành Minh nhìn các món ăn đang bày trước mắt, lại nhìn vào bát của cô với vẻ không vui, cô vẫn chưa ăn được nhiều lắm:

- Nếu em muốn, em có thể lấy cơ mắc bệnh như thế này, cũng không phải không được.

Cô vừa dợm bước chân đi, nghe được câu nói không đầu không cuối của anh thì lập tức dừng lại:

- Anh có ý gì?

- Anh đang nghĩ rằng vì em đang ốm nên không thể đến tham dự hôn lễ ngày mai của Giang Thừa Dục. – Anh dừng lại, ở đuôi mắt hiện ra một ý cười nho nhỏ. – Thật ngại quá, hình như anh lại đoán sai rồi.

Tất cả những tế bào bình tĩnh của cô trong nháy mắt sôi trào, cô trừng mắt nhìn anh, không thèm mở miệng mà bỏ đi thẳng.

Vào ngày hôn lễ hôm ấy, thời tiết rất đẹp, mặt trời tỏa ánh sáng hài hòa bên những cụm mây trắng đang bay bổng trên không trung, màu xanh thắm của những rừng cây trải dài khắp Đông Xuyên.

Kỷ Niệm Hi ngồi vào xe của Kỷ Thành Minh, cô dựa vào ghế ngồi, trên mặt cô không thể hiện nhiều thái độ.

- Làm anh giật mình đấy.

Kỷ Thành Minh ôm vô-lăng, đánh giá cô qua kính chiếu hậu. Hôm nay cô trang điểm rất nhẹ nhàng quý phái, hơn nữa lại mang một chút hương vị của một thiếu nữ mới trưởng thành, đôi mắt đẹp đầy phiêu muộn của cô khẽ lay động lòng người, với một sắc mặt vô cùng bình thản.

- Vậy mà còn bình tĩnh quá nhỉ.

- Chẳng lẽ anh định đưa tôi đến đó để đóng vai một người đàn bà chanh chua đánh đá à? – Anh không sợ mất mặt sao? Cô đi cùng anh thì tất nhiên cũng sẽ liên quan đến anh mà. – Tôi vẫn tưởng là anh sẽ giam tôi lại cơ đấy. – Cô lại nhìn lên nóc xe, sao hôm này trời lại quá đẹp thế này nhỉ.

- Biết đâu tôi lại thích đánh địch thảm bại cả vạn lần, kể cả khi bản thân cũng tổn thất tám trăm thì sao?
- Dù sao cũng lâu không trò chuyện cùng nhau, có lẽ đây cũng là một cơ hội.

Cô liếc nhìn anh:

- Anh lái xe cẩn thận vào, tôi không muốn chết vào ngày hôm nay đâu.

Anh cười tươi:

- Em thử nói xem, hôm nay nếu chúng ta bị tai nạn trên đường, vậy giới truyền thông sẽ đăng tin như thế nào đây? Sẽ nói là chúng mình là đôi uyên ương sống chết có nhau, hay là đưa tin có người vì bạn trai cũ kết hôn mà đau khổ đến mức...

- Vớ vẩn.

- Chút chút thôi.

Cô thở dài, có Kỷ Thành Minh ở bên cạnh cô lúc này thật tốt, ít nhất cô sẽ không cho phép bản thân được khóc trước mặt ai đó, ít nhất cô cũng không cho phép mình khóc trước mặt người này, và cô sẽ không lại trở nên chật vật như thế nữa. Con người ta chỉ có thể yếu đuối vào một thời điểm nào đó, khi đối diện với người khác họ sẽ cố gắng tỏ ra kiên cường, từ trước đến nay người ta chỉ giả vờ kiên cường cho người khác xem chứ không phải cho chính bản thân mình.

Xe dừng lại, Kỷ Thành Minh bước xuống xe, anh tỏ ra vô cùng ga-lăng, bước xuống mở cửa xe, mời cô xuống.

Chắc hẳn cả đời này cô cũng chưa từng bị nhiều người chú ý đến như vậy, có vài người còn thì thầm to nhỏ thắc mắc về thân thể của cô, nhưng Kỷ Thành Minh cũng không hề giải thích với họ. Ngẫu nhiên có người tiến đến đón tiếp Kỷ Thành Minh, anh chỉ cười cười, kể cả khi đối phương ám chỉ dò hỏi về thân thể của cô, anh cũng vẫn lái sang chuyện khác.

Hôn lễ được tổ chức rất long trọng, thoát nhìn giống như một tòa lâu đài bằng thủy tinh lấp lánh trong một câu chuyện cổ tích nào đó, vô cùng mỹ lệ và rực rỡ.

Cô không muốn nhớ lại gì thêm, cô sợ mình không thể tiếp tục kiên cường được nữa. Tay cô bắt đầu run lên.

Cô không thể giải thích nổi vì sao có người lại có thể tha thứ được cho bạn trai mình đã ngoại tình, sao họ có thể tình nguyện chấp nhận kết hôn được với một người đàn ông như thế. Thời trẻ dại, khi chưa thật sự thấu hiểu tình yêu, cô vẫn chưa thể lý giải được cái tâm lý “cả đời này cũng không hi vọng phải nhìn thấy anh ấy kết hôn với một người con gái khác”.

Nhưng giờ phút này, cô có thể hiểu được, sao cô có thể không hiểu chứ?

Cô ung dung bước sang bên cạnh, tay cô tùy tiện cầm lấy một ly rượu, cô uống hết một hơi mà không thêm bận tâm trong ly là loại chất lỏng gì.

Kỷ Thành Minh đang đứng bên cạnh nói chuyện với người khác, nhưng anh vẫn chú ý đến tình hình của cô bên này, anh cười xã giao với bạn mình rồi đi đến trước mặt cô. Anh định nói gì đó, nhưng lại chỉ vỗ vỗ nhẹ lên vai cô, rồi tiến đến ghé vào tai cô vô cùng thân thiết:

- Uống ít thôi em.

Kỷ Niệm Hi không hiểu ngẩng đầu lên, nhìn anh như nhìn yêu quái.

Người đàn ông đang mặc bộ ple trắng Giang Thừa Dữ đứng cách đó không xa khẽ chau mày.

Không đợi phản ứng của cô, Kỷ Thành Minh đã nắm lấy tay cô:

- Nếu đã đến đây rồi, em hãy biểu hiện phù hợp một chút đi, đừng làm hỏng hình tượng của anh chứ. – Anh lại xiết chặt tay cô: - Cười lên nào.

Cô sờ nhẹ môi.

Bàn tay anh càng xiết chặt hơn.

Cuối cùng, cô đành khẽ cử động miệng, cùng lúc anh cũng thu lực tay về.

Mông Tuyết mặc một chiếc váy cưới được thiết kế bởi một nhà thiết kế nổi tiếng người nước ngoài, chiếc váy rất hợp với vóc dáng mảnh khảnh của cô. Cô bước ra cùng với nụ cười tươi rói trên môi, tựa như một nữ thần, luôn đứng sát cạnh bên Giang Thừa Dự. Rất nhiều người đều tán thưởng cho đôi kim đồng ngọc nữ này, họ nhận được vô số lời chúc phúc từ quan khách.

- Tổng giám đốc Giang, Mông tiểu thư, chúc hai người tân hôn vui vẻ. – Kỷ Thành Minh đứng đối diện với người vừa xuất hiện, nhưng tầm mắt anh lại chú ý đến sắc mặt của Giang Thừa Dự.

Giang Thừa Dự cũng nhìn Kỷ Thành Minh, nhưng ánh mắt anh lại từ từ chuyển sang khuôn mặt của Kỷ Niệm Hi:

- Xin cảm ơn.

Kỷ Thành Minh ôm lấy thắt lưng Kỷ Niệm Hi:

- Hai người thật xứng đôi, hẳn nhất định có thể sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

Mông Tuyết tất nhiên là biết rõ thân phận của Kỷ Thành Minh, cô đánh giá Kỷ Niệm Hi đang đứng bên cạnh Kỷ Thành Minh, nhìn thật lâu, cô mới mở miệng nói:

- Tổng giám đốc Kỷ đây mà cũng đã rung động trước tình yêu rồi, tôi tin rằng bạn gái của ngài cũng sẽ có thể cùng ngài hạnh phúc bền lâu.

- Cảm ơn lời vàng ý ngọc của phu nhân. – Kỷ Thành Minh cố ý sửa lại cách xưng hô, khiến Mông Tuyết phải xấu hổ đỏ cả mặt, nhưng cô lại không thể phản bác được, chỉ biết lúi cúi kéo ống tay áo của Giang Thừa Dự đi.

Kỷ Thành Minh lại càng nhanh chóng ôm lấy Kỷ Niệm Hi:

- Bạn gái tôi đang giận tôi đấy. Không quấy rầy hai vị nữa, tôi sẽ tìm một nơi nào đó vắng cho cô ấy một trận.

Toàn thân cô lạnh toát như băng, sao có thể thương tâm đến thế chứ?

Anh nắm tay cô kéo cô đứng cách xa đôi uyên ương mới cưới, bàn tay cô lạnh như băng, thậm chí còn không ngừng run lên. Anh nắm chặt tay cô, cô lại hất tay anh ra, anh lại nắm lấy, hung hăng cầm lấy không để cho cô bất kỳ lối thoát.

Mông Tuyết nhìn theo bóng dáng họ, cô hơi tò mò:

- Không biết là tiểu thư nhà nào nhỉ?

Giang Thừa Dự đứng bên cạnh cô vẫn chưa nói được một lời, Mông Tuyết cười và nói:

- Thật xinh đẹp đúng không? Anh thích kiểu con gái như vậy à?

Giang Thừa Dự cau mày, Mông Tuyết bắt lấy cánh tay anh:

- Em nhìn thấy anh vừa ngắm cô ấy nhé, anh thường không thích ngắm người khác phái, hôm nay sao lại nhân rồi thế nhỉ.

- Cha em đến rồi kìa, chúng ta đi qua đó đi. – Rất lâu sau, Giang Thừa Dự mới trả lời.

Hôn lễ mời rất nhiều quan khách.

Giờ phút này chú rể nhàn nhã đứng bên cạnh, cảnh tượng vừa diễn ra khiến anh đột nhiên nảy ra một ý tưởng, anh không thể để yên ọi chuyện cứ thế chìm xuống được, bất kể kế hoạch nào cũng không thể cản trở nổi những sự cố bất ngờ phát sinh.

Anh nháy mắt ra hiệu ột người đứng ngay bên cạnh mình.

Đối phương gật đầu.

Kỷ Thành Minh kéo Kỷ Niệm Hi sang một bên, cô xoa môi:

- Bây giờ không thể về được à?

Cô thật sự không sao có thể đứng đây nhìn Giang Thừa Dư kết hôn với một người con gái khác, nhưng cô cũng không thể tạo ra nổi một âm thanh phản đối. Mông Tuyết là một cô gái rất tốt, từ vóc dáng cho đến gia thế. Tình yêu của cô khi lâm vào tình huống này bỗng trở nên thật nhỏ bé.

Đến nơi đây quả là một sự sai lầm lớn, vì sao cô lại đi đến đây cơ chứ?

Chẳng lẽ vì cô đến đây mà hôn lễ sẽ thay đổi sao? Xem ra cô đã quá đề cao chính mình rồi.

Đàn ông muốn rất nhiều, rất rất nhiều, thậm chí hiếm có người phụ nữ nào có thể lý giải được. Phụ nữ lại muốn rất ít, rất rất ít, thế nhưng chẳng qua đàn ông coi thường việc đáp ứng những mong muốn đó.

Cô chỉ muốn một người một lòng một dạ yêu cô mà thôi, chỉ đơn giản là vậy thôi.

Kỷ Thành Minh nhìn cô:

- Em đang cầu xin anh đấy à?

Cô lùi về phía sau vài bước:

- Tôi sẽ tự đi.

Anh vội tiến lên nắm lấy tay cô, bắt cô phải nhìn anh bằng một ánh mắt khác.:

- Nhớ kỹ đấy, hoàng tử của em bây giờ đã là chồng của người khác rồi.

Cô há to mồm, hít vội vài ngụm không khí, cô hét vào mặt anh:

- Anh dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy?

Dựa vào cái gì chứ?

Trong lúc này đây, giữa hai người chẳng hề có bất kỳ mối quan hệ nào, dựa vào cái gì đây?

- Chỉ cần mạng sống của em là do anh cứu, vậy con người em cũng là của anh.

52. Chương 52: Bi Kịch Ngược Chiều (6)

Trong nội tâm Kỷ Thành Minh luôn cất giấu những cảm xúc tuyệt-đối-không-có-đạo-lý. Một câu nói của cô, rất nhanh khiến người đàn ông tự cao tự đại đứng trước mặt lo lắng không cho phép cô đi. Cô không muốn nhìn thấy tình huống Giang Thừa Dư kết hôn, anh ta bắt cô phải mở to hai mắt nhìn cho rõ, người đàn ông cô từng yêu là loại người gì, và người đàn ông đó hiện tại đang kết hôn cùng với một người phụ nữ khác. Cô đâu mới chẳng phải là cô, bất kể lý do vì sao người đàn ông này không cần cô nữa, thì kết quả vẫn cứ là như vậy. Kỷ Thành Minh chính là con người luôn tuân theo chủ nghĩa kết quả, thua là thua, anh sẽ không bao giờ tìm cớ để biện minh. Cũng với đạo lý đó, nếu thắng anh cũng sẽ không bao giờ an ủi kẻ thất bại.

Anh kéo lấy thất lưng Kỷ Niệm Hi, không chút thương hoa tiếc ngọc, bắt cô không thể cự tuyệt chối bỏ cảnh tượng thảm khốc đang diễn ra. Có lẽ trong cuộc đời anh chưa từng phải trải qua tình cảnh còn người mất chuyện này, nên anh sẽ chỉ dùng tư duy chủ quan của chính mình để lo lắng cho người khác. Còn cô lại chính là cái kẻ xấu số bất hạnh rơi vào tay anh đó.

- Mở to hai mắt để nhìn cho rõ đi em. – Đôi môi anh như cánh hoa rơi xuống bên tai Kỷ Niệm Hi, hơi ẩm ướt lan khắp cổ cô, khiến cô cứng người lại, ngẩng đầu lên.

Tận mắt chứng kiến Giang Thừa Dự cưới một người con gái khác, quan trọng nhất là muốn cô phải tự thừa nhận với lòng mình về năng lực của bản thân, còn anh hình như thấy chán ghét vì cuộc đời cô chưa đủ bi thảm, nên nhất định phải động tay vào để cô phải kinh tâm động phách.

Cô quay đầu nhìn sang phía Kỷ Thành Minh, cô muốn nhìn cho rõ xem anh ta rốt cuộc là cái loại đàn ông gì, cô những tưởng bây giờ anh phải đang cảm thấy vô cùng sướng khoái khi vờn cô như một con thú nhỏ trong lòng bàn tay, thế nhưng trong mắt anh lại chẳng hề ẩn chứa điều gì. Tầm mắt của cô lại rơi xuống bàn tay anh đang đỡ lấy lưng cô.

Liệu có thể buông tha cho tôi không, chỉ cần nốt ngày hôm nay thôi.

Nhưng có khả năng sao?

Sẽ không. Vậy thì phải kiên cường đối mặt thôi, một ngày chẳng qua cũng chỉ có 24 giờ, chỉ cần kiên trì hơn một chút, từng giây từng phút của nó sẽ cứ bình tĩnh trôi qua mà không hề để lại dấu vết.

Những bộ ple sang trọng trên đôi giày da bóng lộn, những bộ váy dạ hội thiết tha tuyệt đẹp, những con người đang hiện diện tại đây đều vô cùng hâm mộ đôi giai nhân này, mình đâu thể để cho bản thân cứ mãi chật vật như vậy, mình sẽ cố gắng tự xoay chuyển cuộc sống của chính mình. Không có gì là không thể, Giang Thừa Dự có thể bỏ rơi mình, Kỷ Thành Minh có thể đối xử với mình như thế, mình đang trở thành miếng thịt bò cho người ta khổng chế. Họ dựa vào cái gì mà có thể ảnh hưởng đến tình cảm của mình như thế chứ.

Cô còn muốn khốn khổ cho ai xem, nếu chính bản thân cô không đủ kiên cường, cô sẽ càng khiến mình trở nên đáng thương hơn, cô không cần thiết phải đóng vai kẻ đáng thương hại đó, vì sẽ chẳng có ai thương xót cho cô đâu.

Cô bắt lấy cánh tay Kỷ Thành Minh đang đỡ lấy lưng cô, uyển chuyển biến thành cô khoác lấy tay Kỷ Thành Minh:

- Được, tôi sẽ mở to hai mắt xem sao.

Sự thay đổi bất ngờ của cô rõ ràng đã khiến Kỷ Thành Minh kinh ngạc, anh liền cúi xuống khẽ mỉm cười, dường như anh đã biết trước, cô sẽ không giống với những người khác. Vì sao lại biết, đương nhiên chính anh cũng không rõ. Con người ta không thể lúc nào cũng sống quá rõ ràng như vậy được, thi thoảng cũng nên hồ đồ một chút có sao đâu.

Tiệc cưới đã bắt đầu, mọi người được đưa vào hội trường của khách sạn đã được chuẩn bị sẵn. Trên mỗi bàn ăn đều được trang trí rất tỉ mỉ tinh tế, sạch sẽ, trắng lệt, giống như họ được đưa nhầm vào một mê cung. Giang gia và Mông gia tổ chức bữa tiệc cưới này để không ai có thể sánh bằng.

Cô dâu và chú rể không biết đã thay bộ lễ phục mới từ bao giờ. Những bộ trang phục dành cho ngày cưới cô từng được xem trên các tạp chí danh tiếng thế giới bình chọn cho năm đều đã xuất hiện trong ngày hôm nay.

Cô ngồi bên cạnh Kỷ Thành Minh, cô cũng không để ý đến thân phận những người ngồi cùng bàn. Ánh mắt cô vẫn chăm chú không hề suy chuyển, như một học sinh đang tiếp thu bài học vỡ lòng. Giờ phút này cô đang mặc một chiếc váy dạ hội màu xanh lam nhẹ nhàng, hòa toàn phô bày vóc dáng quyến rũ của cô. Tóc cô được búi thấp, vài sợi tóc hơi xoăn được thả buông rủ tự nhiên, vừa quyến rũ lại mang theo một chút gợi cảm, hơn nữa khi cô nở nụ cười rạng rỡ, hiển nhiên sẽ trở thành cô gái đẹp nhất trong hội trường.

Người ta thường nói, người phụ nữ càng không thể thua ngay với chính bản thân mình, họ càng để đối phương nhìn thấy sự kiên cường của mình, lòng họ sẽ càng dễ chịu hơn. Không hiểu đó là một câu châm ngôn hay chỉ là một lời an ủi, nhưng dù sao, lòng cô đã chẳng còn tri giác nữa. Nếu như bây giờ cô khen Giang Thừa Dự thật có mắt nhìn người, không biết có ai bảo cô điên rồi không. Nhưng thật ra điên được cũng tốt, điên rồi thì đâu còn biết được gì nữa, có khi cứ hôn mê bất tỉnh như ngày trước lại tốt hơn. Thượng Đế đã mang đến cho cô một con đường tốt nhất có thể lựa chọn, nhưng cô lại cố tình đối nghịch lại ý trời,

cô tỉnh lại, chỉ để thêm đau khổ, trong ba ngàn nỗi đau của nhân gian, hiện tại cô đã trải qua được bao nhiêu?

- Tổng giám đốc Kỷ đưa bạn gái đến đây, thật khiến chúng tôi được mở rộng tầm mắt. – Nói xong, ánh mắt người đó dừng lại trên người Kỷ Niệm Hi.

- Xem ra sau này tôi nên đưa bạn gái theo nhiều hơn, để mọi người càng được mở rộng tầm mắt. – Kỷ Thành Minh cũng đùa lại, vốn những lời này của anh đã thể hiện rằng thân phận cô cũng không quá đặc biệt, thế nhưng anh còn vẽ rắn thêm chân, dịu dàng vuốt tóc cô: - Em hâm mộ người ta đang được làm cô dâu mới à?

Cô không hiểu nhìn theo anh, cô vừa bỏ lỡ cuộc đối thoại của họ.

- Không cần hâm mộ đâu em, rồi sẽ có một ngày em cũng được như thế.

Không biết là anh đang nói cho ai nghe đây, nhưng rõ ràng trong ánh mắt của những kẻ đứng bên cạnh nghe được những lời này thì lại không hề giống với biểu hiện của anh trong mắt cô.

Hôn lễ được tổ chức rất truyền thống. Trên tám trăm đồ được trải thật dài, cô dâu đứng một bên, cha cô dâu nắm tay cô trao cho chú rể, cô dâu chú rể cùng nhau bước tiếp con đường còn lại tiến lên lễ đài.

Không ít cô bé cậu bé chạy theo sau, khuôn mặt lũ trẻ vô cùng sung sướng chứng kiến cảnh tượng này.

Đột nhiên, Kỷ Thành Minh vỗ vai cô:

- Đưa di động của em cho anh.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái, nhưng vẫn rất vâng lời đưa di động cho anh.

Cô nghe thấy người dẫn chương trình bỗng nói:

- Người đầu tiên nhận được cuộc gọi, sẽ được tặng một món quà vô cùng giá trị, xin hãy nhanh gọi di động đi ạ.... – Người dẫn chương trình vẫn chưa nói xong, đã có một chiếc điện thoại được đưa lên.

Kỷ Thành Minh cầm di động của mình đưa lên tai, anh đứng dậy nói:

- Tôi sẽ gọi.

Anh vừa dứt lời, có rất nhiều người cười vang, họ thật không ngờ Kỷ Thành Minh cũng tham gia loại trò chơi này, họ tỏ ra tán thưởng sự ngây thơ chất phác của anh.

Anh giờ điện thoại của Kỷ Niệm Hi lên:

- Cô gái xinh đẹp đang ngồi bên cạnh tôi vừa nổi giận không vui cho lắm, cho nên xin để cô ấy nhận được món quà may mắn trong hôn lễ của tổng giám đốc Giang đây, mọi người không ngại chứ?

Người dẫn chương trình đối đáp rất trôi chảy:

- Không biết tiểu thư xinh đẹp đây và vị tiên sinh anh tuấn này là quan hệ gì ạ?

Kỷ Thành Minh cúi đầu, vờ như hơi ảo não, một lúc lâu sau anh mới ngẩng lên:

- Hình như tôi vừa nghe thấy người ta mô tả về chúng tôi, hình như là một đôi nhĩ?

Cả hội trường lại cười vang.

Kỷ Thành Minh lại đẩy Kỷ Niệm Hi lên:

- Nhanh lên nhận món quà thần bí của họ thôi em, nhớ họ tiếc rẻ không trao thì biết làm thế nào bây giờ?

Mọi người lại cười, không khí diễn ra vô cùng náo nhiệt. Một số người cười vì không khí sôi động này. Một số người cười, ngay cả lý do vì sao họ cũng không biết.

Kỷ Niệm Hi tiến lên lễ đài, nếu đã đi đến bước này rồi, vậy thì cứ đi tiếp thôi.

Người dẫn chương trình rất giỏi tạo không khí, anh ta cười nhìn cô:

- Không biết vị tiểu thư xinh đẹp này hi vọng cô dâu hay chú rể tặng quà đây?

Cứ như trao bằng khen không bằng.

Cô ngẩng đầu thản nhiên cười:

- Chú rể nhé, mọi người đều khen chú rể thật hấp dẫn, tôi cũng tiện thể muốn cầu nguyện để lấy được một người chồng giống như chú rể đây.

Ngoài chú rể, mọi người ở đây đều cười.

Có gì đáng buồn cười đâu, cô đâu có đứng đây diễn hài kịch chứ.

- Rất tốt, xin mời chú rể bước ra trao tặng quà tặng.

Kỷ Niệm Hi nhìn theo Giang Thừa Dư, họ đứng thật gần nhau. Khuôn mặt với ngũ quan vô cùng hoàn mỹ của anh xuất hiện ngay trước mắt cô, bóng dáng anh thật thân thiết biết bao, hương vị anh quen thuộc biết bao, cô chìa tay ra:

- Em muốn nhận quà.

Giống như năm cô vừa tròn mười tám tuổi, cô chạy đến trước mặt anh, chìa tay ra: “Em muốn nhận quà.”

Sau này không cho phép anh được ở bên cạnh một cô gái nào khác, cũng không được chưa có sự đồng ý của em mà phát tín hiệu với người ta, không được trò chuyện với người đẹp hơn em, càng không được cưới ai khác ngoài em.

Bây giờ em đã 18 tuổi, anh phải chờ em từ từ lớn lên, bây giờ anh bắt đầu chờ đợi được rồi đấy, khi nào sinh nhật của em cắm hơn 20 ngọn nến, vậy là đã đến lúc, chúng mình sẽ cùng nhau kết hôn.

- Tặng quà cho em đi, nếu anh không tặng, anh sẽ phải tự gói mình thành món quà tặng cho em đấy.

Tặng chính bản thân anh cho em đi, không được đâu, như thế thì xấu lắm.

Kỷ Niệm Hi ngẩng đầu lên, quan sát anh thật lâu:

- Chẳng lẽ tổng giám đốc Giang đây thấy tôi không đủ tư cách nhận món quà của ngài ư?

- Kỷ tiểu thư lại nói đùa rồi. – Giang Thừa Dư thở dài. Trước mặt mọi người xuất hiện một sợi dây chuyền của nhà thiết kế trang sức người Pháp nổi tiếng thế giới được đặt trên một tháp cao cô cùng tinh xảo. Mọi người hô vang, tỏ ra vô cùng thán phục, Giang gia quả là dám chịu chơi.

Cùng lúc ấy, Mông Tuyết giật mình nhìn chồng, hiển nhiên tình huống này nằm ngoài dự liệu của cô.

Giang Thừa Dư cầm lấy món quà, anh không cần để ý đến bất kỳ ai, trực tiếp choàng tay qua cổ cô. Ngay trước mặt mọi người, chú rể choàng tay ôm một cô gái khác thì thật chẳng hay ho gì, nhưng không một ai dám lên tiếng.

- Lục Nhân... - Anh nhẹ nhàng mở miệng, chỉ mình cô có thể nghe thấy giọng nói của anh.

Hơi thở của anh vẫn quanh quẩn vẫn vít quanh cổ cô, thế nhưng anh đã quyết định trở thành chồng của một người khác. Cuộc sống sao lại diễn ra một vở hài kịch đặc sắc thế này.

Anh biết cô.

Anh nhận ra cô.

Anh gọi tên cô.

Tất cả những chuyện xảy ra trước đây đều là một sự nguy trang, anh vờ như không quen biết cô. Anh dùng những lời nói như vậy để tổn thương cô, cô có thể không quan tâm, cô cũng có thể tự an ủi chính mình rằng, cô sẽ không bận tâm.

Thế nhưng cô không thể không nhớ rõ một chuyện, anh đang đứng ngay trước mặt cô, để cưới một người khác.

Sinh nhật thứ 18 của cô, cô từng nói với anh rằng:

- Sau này chúng mình kết hôn, nhất định phải viết rõ một hiệp ước. Một khi Giang Thừa Dự đã kết hôn với Giang Lục Nhân, thì không thể li hôn, nếu không toàn bộ tài sản sẽ thuộc quyền sở hữu của Giang Lục Nhân.

Ngày đó anh cốc một cái lên trán, nhìn cô đầy chiều chuộng:

- Được thôi. – Anh còn cười cô. – Em cũng thật là tham lam.

Tham lam như thế, nhưng anh vẫn tình nguyện trao tặng cho cô.

Luật hôn nhân nào quy định một khi đã kết hôn thì không thể li hôn? Vì phạm luật hôn nhân thì đã sao? Hành vi trái pháp luật không có trong luật pháp tất nhiên sẽ không thể tồn tại. Hiệp ước đó, ngay giây phút quyết định kia đã không có hiệu lực.

Phụ nữ cứ luôn ngốc nghếch, luôn cất giữ những lời hứa hẹn chót lưỡi đầu môi ngon ngọt của đàn ông, họ không biết rằng, ngay từ đầu, những lời nói đó vốn chẳng hề có giá trị.

Nhìn xem, cô không phải hoàn toàn là một đứa ngốc như thế hay sao?

Anh vẫn cười một người con gái khác, ngay trước mặt cô, anh vẫn ở bên một người con gái khác.

Giang Thừa Dự muốn nói gì đó, nhưng Kỷ Thành Minh đã tiến lên đây:

- Tổng giám đốc Giang, sao anh lại định ngay trước mặt tôi ăn đậu hũ của cô ấy thế? Tôi không đồng ý đâu.

- Một tay anh đoạt lấy Kỷ Niệm Hi, mặc kệ những người khác thấy thế nào.

Anh cười với Giang Thừa Dự, trong nụ cười đầy giằng co căng thẳng, tin rằng đôi bên đều nhận ra điều này.

- Tổng giám đốc Kỷ bắt đầu trở nên keo kiệt như vậy từ bao giờ?

- Chẳng ai lại hào phóng đối với người phụ nữ của mình, ngoại trừ thánh nhân, nhưng tôi lại chỉ là một kẻ phàm nhân. – Kỷ Thành Minh kéo Kỷ Niệm Hi qua phía anh, mỉm cười khê tránh ra.

Giang Thừa Dự nhìn người đang đứng bên cạnh anh, đối phương lắc đầu với anh. Đồng thời Kỷ Thành Minh cũng kéo Kỷ Niệm Hi lại sát bên cạnh mình, không một ai lại có thể tiếp cận cô. Trường hợp duy nhất cô không ở bên cạnh anh, có lẽ chỉ có duy nhất tình huống vừa diễn ra.

Giang Thừa Dự nhìn theo bóng dáng của Kỷ Thành Minh đang dần đi khuất, anh ta rốt cuộc định làm gì đây?

Kỷ Thành Minh dường như rất vui vẻ:

- Vừa rồi có thỏa mãn không em?

Cô nhắm mắt lại, không định trả lời câu hỏi nhảm chán của anh.

Một tay Kỷ Thành Minh giật sợi dây chuyền trên cổ cô xuống, cổ cô hằn lên một vết đỏ, rất đau, nhưng cô chỉ cau mày.

Có người nhìn sang phía họ.

- Sau này tôi sẽ tặng cô ấy những thứ đẹp hơn. – Anh cười, để họ nghĩ rằng người đàn ông này đang bị lòng tự trọng chiếm hữu, chẳng ai hi vọng người phụ nữ của mình đeo trên cổ chiếc vòng của một người đàn ông khác tặng, dựa vào đâu mà bắt anh trở thành ngoại lệ chấp nhận chuyện đó.

Cô cau mày giằng co với anh, chiếc vòng cổ có chất lượng không tồi, thế nên ít nhất anh không vứt thẳng xuống đất. Phải chăng bỗng nhiên anh lại biết thương hương tiếc ngọc, anh không thèm ném thẳng đi cơ đấy.

- Ăn cơm thôi nào. – Anh ôm lấy thắt lưng cô, đẩy cô về phía bàn ăn.

Có lẽ vì cổ quá đau, nên đôi mắt cô rốt cuộc cũng đỏ lên.

Có lẽ cứ tìm một lý do để đau đớn, cũng thật tốt biết bao, ngay chính bản thân còn cho rằng như vậy, chỉ là đau, chỉ là muốn khóc lên, thì sẽ rất đơn giản, đâu còn gì để mà phức tạp nữa.

Nước mắt cũng sẽ không rơi xuống.

Đôi vợ chồng mới cưới bắt đầu đến từng bàn kính rượu quan khách, còn cô cũng bắt đầu dùng bữa, dùng thực phẩm để điểm tô cho vị giác của chính mình, cô cứ đổ mọi thứ vào miệng, thế là chẳng cần phải nói gì hết.

Kỷ Thành Minh vỗ vỗ lưng cô:

- Ăn chậm thôi em, không người ta không biết lại tưởng bình thường anh để em đói đấy.

Một câu nói rất bình thường, nhưng họ có thể hình dung được trong mắt những người khác, nói như vậy, tất nhiên sẽ che giấu những ý tứ phía sau.

Cô không thèm nghĩ nữa, anh muốn làm gì thì làm.

Cô đã rất mệt mỗi rồi, cô mệt mỗi, toàn bộ thế giới này chỉ còn lại mình cô, chẳng còn ai khác tồn tại hết.

Giang Thừa Dự và Mông Tuyết không biết đã đến từ khi nào, cô không biết, cũng không muốn biết nữa. Tất cả mọi người đều nâng ly đứng dậy trong tư thế chờ đợi từ lâu. Giang Thừa Dự cũng rất phối hợp với họ.

- Cả đời chỉ kết hôn một lần duy nhất, tổng giám đốc Giang thật không bằng thán rồi, uống thêm một ly nữa nào... - Không biết là ai vừa nói.

Kỷ Niệm Hi cũng đứng dậy, khi cô nghe thấy câu “Cả đời chỉ kết hôn một lần duy nhất” kia, dường như cả người đều nhũn ra.

Thật hay cho cái câu “Cả đời chỉ kết hôn một lần duy nhất” ấy.

Kỷ Thành Minh cầm một ly rượu đưa tận tay Kỷ Niệm Hi:

- Nếu không vui em cũng phải uống một ly chứ, nếu không tổng giám đốc Giang sẽ bất mãn đấy.

Kỷ Thành Minh tỏ ra không một chút kiêng dè.

Vừa nãy anh đã nói người đẹp bên cạnh anh đang giận dữ, hẳn là người ta vẫn chưa hết giận rồi.

Kỷ Niệm Hi run run, Giang Thừa Dự và Kỷ Thành Minh đều đồng thời nhìn về phía cô.

Một tình huống hay thế này, cô cũng phải thể hiện tài năng của mình chứ nhỉ.

- Tôi xin chúc hai người tân hôn vui vẻ, trăm năm hạnh phúc. – Một câu nói thật đơn giản, nhưng lại dùng hết dũng khí cả đời cô gộp lại, chất lỏng trong ly được cô cạn sạch một hơi. – Tôi xin kính chúc thêm một ly nữa, bằng hạnh động thực tế để biểu đạt rằng, tôi thật lòng gửi lời chúc phúc đầy thành ý đến tổng giám đốc Giang đây.

Lời nói vừa cất lên, ly rượu trên tay cô cũng cạn.

- Tốt, tốt lắm, thật đúng là nữ trung hào kiệt. – Có người vỗ tay.

Giang Thừa Dự nhìn cô, rồi hạ ly rượu trên tay xuống.

Có người lại lớn tiếng cười:

- Này biết nói gì đây, cô bé nhà người ta đều đã cạn ly, sao tổng giám đốc Giang lại kém thế?

Giang Thừa Dự bắt đầu dĩ gãi đầu gãi tai:

- Làm người cũng phải tích đức một chút chứ.

Nhìn thấy chồng mình đứng bên cạnh đang khó xử, cô vợ mới cưới Mông Tuyết khẽ than lên:

- Ly rượu này, tôi xin uống.

Mông Tuyết đang định nhận ly rượu, Kỷ Thành Minh chậm chậm thủ thế:

- Hôm nay đã đủ phương pháp nâng ly rồi, tôi nghĩ mọi người cũng nhìn chán, không biết còn phương pháp trình diễn nào hay hơn không nhỉ? Trên đời này khó có thể tìm thấy một đôi vợ chồng nào tình cảm mặn nồng đến thế.

Mọi người lại càng náo loạn:

- Uống rượu giao bôi đi, uống rượu giao bôi...

Mông Tuyết bị kích động bởi lời nói, cô cầm ly rượu lên, nhìn Giang Thừa Dự. Yết hầu Giang Thừa Dự khẽ run lên, một câu “Thôi bỏ đi” định nói ra đành phải nuốt về. Anh cầm ly rượu lên, ngay khi quan khách vỗ tay, anh cùng Mông Tuyết hoàn thành nghi thức “quan phương” này.

Kỷ Niệm Hi nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, rốt cục cả thế giới trong mắt cô cũng sụp đổ, cô không còn lối thoát.

Toàn bộ thế giới này đều bị hủy diệt, đơn giản chỉ vì cô bị một người vứt bỏ.

Người đàn ông đó đang đứng trước mắt cô, anh đang nắm tay một cô gái khác.

Rốt cuộc vui cũng tàn, mọi người cũng xong xuôi, cô dâu chú rể đi đến bàn khác để nghênh đón màn trêu chọc tiếp theo.

- Họ thật xứng đôi em nhỉ? – Kỷ Thành Minh bỗng mở miệng.

Cô không nói gì nữa, tất cả thế giới của cô đều đang rối bời, cô không cần thiết phải phát biểu cảm nhận của mình.

Đôi môi như cánh hoa của anh lại chuyển đến bên tai cô, thoát nhìn hai người thật vô cùng thân thiết:

- Em có rất nhiều phương pháp để thể hiện sự bất mãn của mình mà.

Cô đã có thể được lựa chọn, cô có thể đứng trước mặt mọi người mà gào thét lên, hay tuyên bố rằng Giang Thừa Dự đã vứt bỏ cô, để tất cả quan khách được chứng kiến bộ mặt thật của Giang Thừa Dự. Cô có thể ngay lập tức phát huy sự bất mãn của mình, Kỷ Thành Minh đã đưa cô đến đây, cô sẽ có cơ hội được làm tất cả mọi thứ cô muốn, mọi người trong hội trường sẽ trở thành nhân chứng cho cô. Còn hành vi của cô ngày hôm nay, sẽ được phóng đại vô hạn trong mắt mọi người.

Cô đã có thể lựa chọn, cô đã có cơ hội được lựa chọn.

Nhưng là do chính bản thân cô không muốn.

Một phụ nữ không đủ khôn ngoan, mới có thể để bản thân tiếp tục bị một vết thương.

Nếu đó đã là lựa chọn của cô, có nghĩa là chính bản thân cô sẽ phải gánh vác toàn bộ hậu quả do lựa chọn ấy gây ra, ai cho cô được phép hưởng toàn bộ những thứ tốt đẹp trên đời thế chứ.

Tất cả rượu trên bàn đều được đặt trước mặt cô, cô uống hết ly này đến ly khác.

Cô đang nâng ly kính rượu với chính cô, cô uống cho chính mình, cô đang tự uống rượu một cách vô cùng sáng khoái đấy. Nếu cô đã không muốn hành hạ người khác, cô đành phải hành hạ chính bản thân cô, có gì là không thể được đâu. Có gì có thể so sánh với tâm trạng cô vào giờ phút này, có gì rõ ràng hơn, cô không phải là không thể có Giang Thừa Dự, là do chính cô đã muốn bắt cần tất cả mọi thứ.

Mẹ qua đời từ sớm, người duy nhất yêu thương cô là ông Giang Huy đã rời xa nhân thế từ rất lâu, chỉ còn mỗi cô là vẫn sống, người đàn ông mà cô vẫn tâm tâm niệm niệm yêu thương, ngày hôm nay, đã trở thành chồng một người khác.

Tình thân sớm đã tiêu tan, tình yêu sau ngày hôm nay cũng sẽ hoàn toàn biến mất.

Trên thế giới này, có cái gì là thuộc về Giang Lục Nhân cô đây?

Đến cái tên của chính mình cô còn chẳng có.

Vậy cô là ai thế?

Ai đang sống trong cơ thể này thế?

Cô tự hát một khúc nhạc bi thương dành tặng riêng cho chính bản thân cô, thế nhưng chính cô nghe xong mà chẳng thể hiểu được khúc nhạc ấy.

Kỷ Thành Minh nhìn theo động tác của cô, anh không hề cười:

- Em đang trừng phạt chính bản thân mình đấy à?

Cô lại cười, cô có thể nghĩ được, trong lòng anh nhất định là đang mắng cô ngu ngốc. Nhưng anh vẫn còn tử tế chán nên chưa nói ra miệng, có nên khích lệ sự lương thiện đột xuất của anh không đây?

Kỷ Thành Minh đang rơi vào những hồi ức của chính mình. Lúc đó anh đi tìm Giang Lục Nhân, thật ra chỉ để tìm cách cứu Hướng Tư Gia. Nhưng khi đã vô vọng, anh đành chấp nhận một sự thật đau lòng này.

Một cô gái mới 18 tuổi, đã chết trong lòng anh, không hề có bất kỳ yêu cầu nào đối với anh, ngoại trừ cảm thấy vô lực, anh cũng không hề cảm thấy gì khác.

Nhưng anh không đồng ý ình được thương tâm như thế.

Người con gái ấy, vẫn chưa trưởng thành, nhưng cô đã có thể hiểu được rất nhiều chuyện. Thậm chí, trong mắt Kỷ Thành Minh, Hướng Tư Gia cực kỳ thông minh, sự thông minh của cô khiến anh vô cùng tán thưởng, cô chắc chắn là lựa chọn tốt nhất để làm vợ anh. Huống chi, cô luôn không rời xa anh, cô giống như không khí luôn bao quanh anh. Cô cùng anh từ Nam Thành đến Đông Xuyên, anh những tưởng này cả đời này sẽ cứ ở bên Hướng Tư Gia như thế, không thể có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra giữa họ.

Cho nên anh không ngại trả giá vì Hướng Tư Gia, nếu cô sẽ là vợ anh, vậy cô nên được hưởng thụ tất cả mọi quyền lợi, bất kể đó là gì.

Anh từng nghĩ như vậy, cho nên anh bắt chấp mưa gió đưa cô đi học.

Nhưng trước khi mất Hướng Tư Gia đã không muốn vậy, cô nằm trong lòng anh nói không muốn, cô nói:

- Đừng tìm Giang Lục Nhân, dù phải chết em cũng không muốn cô ấy cứu em.

Con gái thường không hiểu rõ tình trạng khẩn thiết, có gì có thể quan trọng hơn so với mạng sống được đây, tất nhiên Kỷ Thành Minh sẽ không nghe lời Hướng Tư Gia.

Hướng Tư Gia ra đi, chính bản thân Kỷ Thành Minh lại không cảm thấy quá thương tâm, trống vắng, không còn ai đứng bên cạnh anh nữa. Anh tưởng niệm, không phải tưởng niệm ột ai khác, mà cho chính bản thân anh. Cho dù trời xanh không thấu, cũng chẳng bận tâm, nhưng thiếu một người, vẫn có gì đó rất khác.

Đó là cảm giác của anh vào thời điểm đó, vậy hiện tại Kỷ Niệm Hi thì sao, cô đang nghĩ đến điều gì?

Kỷ Niệm Hi vẫn đang ngồi uống rượu, không hề mở miệng nói một câu, ánh mắt cô cũng chẳng hề liếc nhìn đôi vợ chồng mới cưới, cô chỉ đang giải tỏa bằng phương thức của chính mình.

Anh hi vọng cô có thể khóc lên, ít nhất có như vậy cô mới có thể giải tỏa được hết những cảm xúc đang dồn nén trong lòng, cô mới khiến bản thân vơi bớt khó chịu.

Mà từ bao giờ anh lại cho phép bản thân thực hiện nhiều hành vi nhảm chán như thế này?

Hay vì chính anh đã quá trống trải rồi?

Anh đoạt lấy ly rượu trên tay cô:

- Để anh uống cùng em.

Cô nhún vai:

- Tốt lắm.

Tôi chỉ cần có một ai đó có thể giúp tôi, chỉ đơn giản như vậy thôi, nhưng để thực hiện lời hứa đó lại thật phức tạp.

Họ vẫn uống, thật ra họ không hề say không biết có phải vì rượu này tác dụng chậm hơn hay không nữa. Kỷ Thành Minh đỡ lấy Kỷ Niệm Hi, đầu óc cô coi như vẫn tỉnh táo, tuy nhiên có nhiều hành động cô vẫn không rõ ràng lắm.

- Xem ra tổng giám đốc Kỷ lần này rất thật lòng nhỉ? – Có người thử hỏi dò.

- Tôi đã bao giờ không thật lòng chưa? – Anh cũng thật sự hồi tưởng lại, ngoài Hướng Tư Gia, bên cạnh anh chưa từng xuất hiện thêm một cô gái nào khác, mà với Hướng Tư Gia anh cũng rất thật lòng.

Lời của đối phương vốn chỉ là tùy tiện, nhưng bị vắn lại bởi câu hỏi của anh, người đó chẳng biết phải nói gì thêm, cười trừ bỏ đi.

Người ta đều nói rằng những người thất tình đều rất phiền phức, hóa ra đó đúng là sự thật, ít nhất chính anh cũng thừa nhận rằng thật sự là như thế.

Vì một đoạn tình cảm ngắn ngủi mà phải đời sống đời chết thì thật chẳng đáng, đây là nhận xét của tất cả mọi người ngoài cuộc đứng xem. Nhưng người trong cuộc mới có tư cách để nói chuyện nhé.

Kỷ Thành Minh bực mình thở dài, cũng không biết anh thở dài vì ai.

Họ đứng trước cửa khác sạn, có người đi tới:

- Tổng giám đốc Kỷ, tổng giám đốc Giang muốn gặp anh.

Kỷ Thành Minh nở một nụ cười xấu xa:

- Không nghe thấy.

Anh ôm lấy Kỷ Niệm Hi bỗng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Kỷ Thành Minh:

- Đúng, không nghe thấy.

Cô cười với anh, khuôn mặt cô ửng hồng, kinh diễm đến bất ngờ, tay cô chạm lên khuôn mặt của Kỷ Thành Minh, không biết cô đang nhìn thấy ai, nhưng đôi mắt cô, sáng ngời hiếm có.

Mỹ nhân cười, đúng thật khuynh quốc khuynh thành.

53. Chương 53: Bi Kịch Ngược Chiều (7)

Về những chuyện xảy ra vào đêm hôm ấy, Kỷ Niệm Hi cũng không thể nhớ chính xác, nhưng cô vẫn có thể nhớ rõ, giữa cô và Kỷ Thành Minh đã phát sinh cái gì. Buồn không? Không có, quả thật là không hề có. Say rượu? Nếu có thể lấy lý do này để khiến bản thân cảm thấy dễ chịu hơn, cô cũng đành dùng nó để tự an ủi vậy, có gì là không thể đâu.

Đúng vậy, say, nửa tỉnh nửa mê trong men rượu, thậm chí còn leo lên giường cùng anh ta, tất cả đều là do cô chủ động cho nên cô không thể oán trách bất kỳ ai. Cô cũng không cần bất cứ sự bù đắp nào của Kỷ Thành Minh, bắt anh ta phải đóng vai một chính nhân quân tử, cô chỉ cần thức tỉnh chính mình, cô không cần thiết phải yêu cầu ai khác phải tỉnh táo.

Xin hãy chuyển màn hình quay về cảnh diễn ra đêm qua.

Kỷ Thành Minh lái xe đưa cô về biệt thự. Thật không biết phải nói gì, cô uống nhiều đến vậy, thế nhưng lại chẳng thể say, thậm chí còn chẳng hề nôn. Tại sao muốn vờ yếu đuối một chút cũng không được chứ. Lúc bạn muốn, lại chẳng thể được, lúc bạn chẳng còn muốn nữa, lại cứ tự nhiên rơi xuống đầu bạn, thế giới này, đơn giản chính là như vậy. Đều là người trần mắt thịt, đều phải tuân theo số mệnh đã được định sẵn, cô cũng không có cái may mắn để trở thành ngoại lệ thoát khỏi bàn tay số phận đó.

Ngoài hai người họ, cả biệt thự đã không còn một bóng người. Cô không thể tưởng tượng được rằng chính cô lại ôm chặt lấy tay Kỷ Thành Minh nhất quyết không buông. Giờ phút này, anh không hề giãy tay cô ra, vì thế cô thật sự cảm thấy biết ơn anh. Về đến phòng mình, cô vẫn không biết nên làm gì bây giờ. Cô rất muốn khóc, nước mắt chính là vũ khí mạnh mẽ nhất của phái yếu, thế nhưng cô lại không thể khóc được, hiện tại ngay cả thứ vũ khí duy nhất này cô cũng không có, vậy cô biết phải làm gì đây?

- Đứng đi. – Cô nhỏ giọng cầu xin anh.

Kỷ Thành Minh không hề mở miệng nói một câu, đương nhiên anh cũng không hề tỏ thái độ. Dưới ánh đèn chói lóa, hình như đây là lần đầu tiên cô nhìn kỹ khuôn mặt anh, hay phải nói là cô thật sự đánh giá ngoại hình của anh.

- Ghét em đến vậy sao? - Vẫn là giọng nói yếu ớt của cô.

Kỷ Thành Minh vẫn không trả lời cô, anh chỉ đỡ cô lên giường. Cô vẫn ôm chặt lấy cánh tay anh không chịu buông ra, nhất định không cho anh đi.

- Đừng đi. - Lần thứ hai.

Cô không muốn phải một mình đối diện với bóng tối bao quanh, kể cả khi cô biết rõ, anh sẽ không bao giờ thay đổi thái độ chỉ vì sự yếu thế của cô, cô vẫn biết là như vậy, chỉ vì như vậy, nên cô mới bắt buộc bản thân phải trở nên tài giỏi hơn.

Cô dùng hết sức, anh chỉ đứng lặng im không nói.

Cuối cùng, anh kéo tay cô ra.

Anh xoay người, đi ra tắt đèn.

Trong bóng tối mịt mù, giờ phút này, cô rốt cục cũng thút thít nước mắt.

Anh lại không hề rời đi, anh quay lại, nhanh chóng đi đến bên cạnh giường cô, sau đó, trong khi cô còn đang kinh ngạc anh đã nằm gọn trên giường.

- Nhớ kỹ nhé, loại chuyện thế này, phải để đàn ông chủ động.

Trong bóng đêm, anh hôn lên những giọt nước mắt đang rơi trên khóe mi cô. Cô không hề giãy dụa, cô giống như đang trong một nghi lễ tế thần.

Ông trời lại chẳng nhân từ, để cho cô tỉnh dậy từ rất sớm. Không thể là Kỷ Thành Minh, nhất định không phải là anh ta, sao cô lại có khả năng đối đãi với anh ta như thế chứ? Thật quá ngu ngốc, quá ngây thơ.

Vì sao cô lại muốn làm như vậy chứ?

Cô đang tự hỏi chính bản thân đấy ư?

Là vì hôn lễ của Giang Thừa Dự đã kích thích cô đến thế, có thể coi đó là một nguyên nhân. Anh đứng ngay trước mặt cô, cưới một người con gái khác. Nhưng đó đâu phải là cái cớ để cô được phóng túng bản thân đúng không? Đây chính là cái cớ cô vin vào để cho phép mình được sa đọa đó ư? Không phải, cô sao phải vì người khác mà sống như thế chứ.

Chính là vì một câu Kỷ Thành Minh đã nói với cô ngay trong hôn lễ.

Anh đã nói rằng cô có rất nhiều phương pháp để thể hiện sự bất mãn của mình.

Đúng vậy, cô đã có rất nhiều phương pháp. Nhưng nếu cô thực hiện một trong những điều đó thì sẽ làm được gì đây, phá hủy hôn lễ của Giang Thừa Dự và Mông Tuyết, hai gia tộc sẽ bị nhấn chìm trong những tin tức bêu rếu của giới truyền thông. Thậm chí, tập đoàn quốc tế Long Giang sẽ nhân cơ hội này mà gặp nguy hiểm. Những người hưởng lợi là ai, hẳn là những kẻ mũ áo chính tề đang đứng đây. Còn Kỷ Thành Minh thì sao, anh hẳn sẽ phải đứng mũi chịu sào rồi?

Cô khóc cho sự cô độc của chính bản thân cô. Suy cho cùng, dù trong tình huống đó cô vẫn tìm giúp cho Giang Thừa Dự một cái cớ, vì sao anh lại không để ý đến cô nữa, vì sao anh lại ruồng bỏ cô, vì sao anh cưới người con gái khác. Ngay trong hôn lễ của anh, cô vẫn cố tìm một lý do để biện minh cho anh. Sau đó, cô lại tìm mọi cách đẩy hình tượng Kỷ Thành Minh trở nên vô cùng xấu xa, mà rõ ràng, có lẽ anh chỉ đang giúp đỡ cô mà thôi.

Giang Thừa Dự mới chính là kiếp nạn của cô, không thể trốn thoát.

Cô làm vậy, chẳng qua vì cô sợ bản thân vẫn chưa từ bỏ ý định.

Thật tốt quá, tất cả đều đã qua rồi. chẳng lẽ cô còn chưa đủ thắm thía sao? Đời này kiếp này, cô sẽ không bao giờ vì bất cứ ai mà hành động như vậy một lần nữa đâu, trong tình huống như vậy mà cô vẫn còn nghĩ giúp cho anh ta ư.

Không bao giờ, không bao giờ có chuyện đó nữa, nhất là với một người như Kỷ Thành Minh, sẽ lại càng không, cô kiên định tin tưởng chính mình sẽ làm được điều đó...

54. Chương 54: Bi Kịch Ngược Chiều (8)

Kỷ Niệm Hi lại ồm nặng. Trong lúc đầu óc còn mơ mơ màng màng, toàn bộ những hình ảnh trong ký ức đều tái hiện trước mắt cô. Cô mở to mắt để có thể tưởng tượng ra khoảng cách, nhưng có lẽ khoảng cách đó là quá lớn. Cô chỉ có thể nằm yên trên giường không buồn nói năng, bao quanh cô là một không gian hoàn toàn tĩnh lặng.

Vào năm học cuối cùng thời trung học, cô và Giang Thừa Dự đã chính thức ở bên nhau, họ muốn cho cả thế giới được nhìn thấy họ đang rất hạnh phúc. Cô cũng không còn thiết tính toán xem cô có thể ở bên Giang Thừa Dự bao lâu, chỉ cần có thể được bên nhau như thế đã là quá tốt rồi.

Cô vốn đã chuẩn bị điền tên vào phiếu đăng ký ở một trường đại học ngay trong nội thành ở gần nhà, điều quan trọng nhất là ở gần anh. Thế nhưng người vẫn luôn duy trì thái độ cam chịu là bà Văn Dao bỗng nhiên lại đưa ra lời dị nghị. Bà nói Giang Lục Nhân tốt xấu gì cũng là con gái nuôi trong gia đình, nếu cứ như vậy mà gả cho Giang Thừa Dự, người ngoài nhìn vào sẽ như thế nào. Dù ít hay nhiều cũng sẽ có những lời đàm tiếu về chuyện này, huống chi họ đã sinh hoạt như anh em ruột thịt trong cùng một ngôi nhà trong rất nhiều năm. Khi bà Văn Diệu nói vậy, ông Giang Huy và Giang Thừa Dự đều cảm thấy có lý. Sau đó, họ quyết định đưa Giang Lục Nhân đi du học trong hai năm, đồng thời sẽ chuyển hộ khẩu của cô ra ngoài, nếu là như vậy trong tương lai sẽ tốt hơn rất nhiều. Thậm chí bà Văn Dao còn nói một cách vô tình rằng, nên nhìn xa trông rộng mà nghĩ cho tương lai, không thể vì những vui vẻ nhất thời mà đánh mất hạnh phúc lâu dài. Lý do bà đưa ra khiến Giang Lục Nhân và Giang Thừa Dự đều không thể đưa ra được một lời phản đối, họ chỉ cảm thấy nếu phải xa nhau lâu như vậy, hẳn với cả hai sẽ thật bất cứ khôn người.

Giang Lục Nhân cô hiểu rất rõ, cô vẫn chỉ là một thiếu nữ, Giang Thừa Dự hứa sẽ thường xuyên đến thăm cô. Nhưng một thời gian sau, Giang Thừa Dự có một dự án quan trọng cần đích thân xử lý, cô đành phải tự đến làm quen trước với hoàn cảnh ở thành phố Đa Luân Đa. Ngay khi đến sân bay, mí mắt cô không ngừng giật giật, nhưng cô lại tự an ủi bản thân không được tin vào mấy trò bói toán via hè như “ Nháy mắt trái có tai, nháy mắt phải có tài” . Giang Thừa Dự đích thân làm tài xế đưa cô ra sân bay, hai người chia tay thật khó khăn, họ cứ đứng ôm nhau thật chặt, mặc cho những người xung quanh đang đánh giá về hành vi của mình như thế nào.

Thật lưu luyến vô cùng.

Đến một đất nước xa lạ, nếu nói không hề sợ hãi thì nhất định là nói dối. Thực ra, cô nhận thấy có điều gì đó không đúng, nhưng cô không nghĩ xã hội lại đen tối đến vậy, càng không nghĩ đến những tình tiết cầu huyết trên TV lại có thể xảy ra với cô.

Cho đến khi một chiếc xe lao về phía cô, cô mới nhìn thấy tử thần hóa ra đã mở cửa đợi sẵn từ bao giờ.

Kỷ Niệm Hi day day trán, cô mở to mắt, ánh sáng quá mãnh cảm đánh thẳng vào đôi mắt cô, xuyên vào khiến nước mắt cô rơi xuống. Cô ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt, muốn tự thanh tỉnh đầu óc một chút.

Kỷ Thành Minh đang ngồi bên giường cô, trên tay anh vẫn cầm một cuốn sách. Anh ngồi dựa vào thành ghế, vừa vắn đúng với tâm mắt cô, thật hiếm khi đôi mắt anh lại trở nên bình thản đến vậy, không giống với những cảm xúc thông thường.

- Tỉnh rồi à?

Câu hỏi này hoàn toàn thừa thãi trước tình trạng hoàn toàn tỉnh táo của cô, thế nhưng cô vẫn trả lời anh:

- Ừ.

Đôi bên đều không có những biểu hiện xấu hổ, không hề giống với một đôi trai gái đã từng lên giường cùng nhau.

Kỷ Thành Minh tiện tay xoa trán cô:

- Không sốt.

Ngoài ra, không còn lời nào khác để nói nữa à?

Anh đứng dậy, dường như đang chuẩn bị đi. Kỷ Niệm Hi gọi anh lại:

- Gần đây có phải đang có một dự án rất quan trọng hay không?

- Đúng vậy.

- Có cạnh tranh với tập đoàn Giang Long đúng không? - Cô hỏi ra miệng câu này, không phải chỉ để che mắt giống như câu hỏi trước.

Hợp tác cùng nhau, sau đó chính là một cuộc cạnh tranh thực sự.

- Đúng vậy. - Kỷ Thành Minh không giải thích mà chỉ nhìn cô.

Cô khẽ nhếch miệng, anh ta không tiếc hết thảy để đưa cô đến đứng trước mặt Giang Thừa Dự, phải chăng vì anh muốn để Giang Thừa Dự nhìn thấy rõ vị trí hiện nay của cô, để khiến Giang Thừa Dự rơi vào thế yếu?

Điều đó có phải đang thể hiện giá trị của cô hay không đây?

Nhận thấy thái độ của cô, rốt cuộc Kỷ Thành Minh cũng phải cau mày:

- Anh khinh thường cái trò đó.

Mặc kệ người khác có tin tưởng hay phủ nhận.

Nhìn xem, trong suy nghĩ của cô về anh vẫn luôn tồi tệ vậy đó.

Anh thật ra không hề biết rằng, dù cho là thật hay giả cũng không quan trọng.

- Ồ. - Cô dừng lại. - Anh tự tin vậy sao.

Thật hi vọng được nhìn thấy anh thất bại, dù chỉ một lần, giống như được đứng xem một người luôn thất bại được một lần thành công vậy, điều này không hề liên quan đến yêu thích, mà chỉ đơn giản là muốn được nhìn thấy một bộ mặt khác của một con người.

- Em vẫn chưa khỏi bệnh, đừng suy nghĩ linh tinh nữa.

Cô gật đầu:

- Anh chuẩn bị đối xử với tôi như thế nào?

- Em thử nghĩ xem sẽ bị đối xử như thế nào đây?

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Không biết nữa.

Cho nên cô mới phải hỏi anh, để không rơi vào tình trạng không biết phải làm gì.

Anh liếc nhìn cô, không nói một câu, ung dung bước ra khỏi phòng.

55. Chương 55

Toàn bộ căn phòng bỗng rơi vào trong một trạng thái im lặng hiếm có, thế nhưng rất nhanh sau đó lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến. Bà Mạnh Tư Nghiên đưa Kỷ Trùng Tâm đến đây chơi. Điều này lại khiến trong lòng Kỷ Niệm Hi nảy sinh ý định muốn được thoát ra ngoài. Cô vẫn biết bản thân chẳng phải người tốt. Trước đây, cô biết có kẻ bên ngoài đang muốn hãm hại cô nên mới chịu theo Kỷ Thành Minh về

nhà, còn hiện nay, có lẽ cô đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm đó, nên mới dám có ý nghĩ này. Con người ta luôn đặt sự an toàn của bản thân lên vị trí quan trọng nhất, cô cũng không ngoại lệ, có lẽ những chuyện xảy ra đêm hôm đó vẫn chưa thể tan biến trong tâm trí cô.

Lần này Kỷ Trùng Tâm đến đây, tính cách cô trở nên thay đổi rất nhiều, thế nhưng chẳng ai dám mở miệng hỏi thăm. Kỷ Niệm Hi bây giờ lại cực kỳ yên lặng, gần như không hề nói một câu, vậy nên lúc ăn cơm, không khí bỗng kỳ quặc khiến người ta phải thở dài.

Sau khi ăn xong, Kỷ Thành Minh vào thư phòng nói chuyện riêng với mẹ mình:

- Vì sao mẹ lại đến đây?

Anh vốn tưởng cha mẹ lại cãi nhau, dù sao đối với chuyện cãi vã to tiếng của họ trong mắt người ngoài đã trở nên quá đỗi bình thường. Nhưng xem ra không phải là như vậy, với tính cách của cha anh, sau khi biết chuyện vợ mình trốn nhà đi chơi, nhất định sẽ gọi điện đến chỗ cậu con trai này để dò hỏi đầu tiên. Thế nhưng lại chẳng hề có một cú điện thoại nào.

- Con gái lớn rồi, không nghe lời nữa. – Bà Mạnh Tư Nghiên miết nhẹ miệng.

Rung động rồi ư?

- Đối phương là ai?

Nhắc đến vấn đề này, bà Mạnh Tư Nghiên nhanh chóng lấy lại tinh thần:

- Không thể tìm ra đó là ai.

Con gái một khi đã thích một chàng trai nào đó, tất nhiên họ đều sẽ có nhu cầu được bày tỏ và giải bày. Thế nhưng Kỷ Trùng Tâm lại cố tình giữ bí mật như vậy, điều đó chứng tỏ chắc chắn chàng trai đó là người sẽ không được gia đình họ chấp nhận, đồng thời nếu đến họ cũng không thể điều tra ra thân phận của người đó, không phải bí mật này càng khiến người ta kinh ngạc và bức bối hay sao?

Kỷ Thành Minh xoa nhẹ ngón tay trở rồi đến ngón tay cái:

- Vớ vẩn.

Bà Mạnh Tư Nghiên nhìn lại con trai mình. Nhiều năm nay, con bà chẳng hề dành chút tâm tư nào cho chuyện tình cảm, nên mới tạo thành cái bộ dạng như thế này đây, không biết bà nên coi đây là thành công hay thất bại nữa. Bà đành mở lời khuyên con một câu nói mà cuộc đời bà đã thấm thía:

- Phụ nữ đều nhằm chán thế đấy, chẳng qua là đại đa số đàn ông không thêm biến những điều vớ vẩn đó trở nên có ý nghĩa thôi.

Kỷ Thành Minh ngẩng đầu nhìn bà.

Bà Mạnh Tư Nghiên tiếp tục nói:

- Nếu ngày đó con không cảm thấy nhàm chán như thế, thì hiện tại mọi chuyện đã chẳng trở nên như thế này.

Sự im lặng của Kỷ Thành Minh và Kỷ Niệm Hi tất nhiên không thể thoát khỏi mắt bà.

Cả ngày Kỷ Trùng Tâm cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, bà Mạnh Tư Nghiên nhìn mãi cũng bức, nên bà bảo Kỷ Niệm Hi đưa cô ra ngoài một chút, dù sao thoát nhìn hai cô cũng chạc tuổi nhau, nên trước khi đi bà Mạnh Tư Nghiên nhờ Kỷ Niệm Hi khuyên bảo Kỷ Trùng Tâm vài lời.

- Chị có cảm thấy anh trai em thay đổi chút nào không? - Đó là câu nói đầu tiên của Kỷ Trùng Tâm sau khi bước xuống xe, vừa nói, cô vừa mỉm cười.

Kỷ Niệm Hi đành chưng ra cái vẻ mặt “không có gì để nói”.

Thấy mọi người có vẻ coi thường và không thích mình, mà mình thì cứ càng ngày càng muốn thân thiết với họ, hẳn sẽ chỉ khiến đối phương cảm thấy phiền phức lắm.

- Em lại nói linh tinh rồi. – Kỷ Trùng Tâm cười cười.

Lần này Kỷ Niệm Hi mới nhìn Kỷ Trường Tâm:

- Tôi và Lục Kỳ Hiên không hề có bất cứ quan hệ nào hết.

Một câu nói vô thường vô phạt, lại khiến Kỷ Trường Tâm vô cùng sợ hãi, sau đó cô chỉ lặng im không nói.

Hai cô vừa đi được vài bước, Kỷ Niệm Hi đột nhiên lấy tay ôm bụng:

- Tôi hơi đau bụng.

Kỷ Trường Tâm chạy nhanh lại đỡ cô:

- Sao vậy?

- Tôi cần đi vệ sinh, em đừng cuống quýt lên vội, cứ đến khu Big game trước đợi tôi, chúng ta sẽ hẹn gặp ở đó.

Kỷ Trường Tâm định nói cô muốn cùng đi, nhưng không ngờ Kỷ Niệm Hi lại vội vàng biến mất.

Kỷ Niệm Hi rẽ vào lối thoát hiểm tầng hai, cô trốn vào một góc chết, quả nhiên chỉ trong chốc lát sau đã xuất hiện vài người đàn ông mặc đồ đen tiến đến.

Cô bước ra ngoài:

- Tìm tôi đúng không?

Đã rất nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Kỷ Niệm Hi trở lại biệt thự Giang gia. Thoạt nhìn nơi đây vẫn thế chẳng hề thay đổi, nhưng nếu quan sát kỹ, đã nhiều thứ không còn như cũ. Hóa ra nơi đây đã chẳng còn chút hơi thở quen thuộc của cô.

- Không cần nhìn, người cô muốn gặp không có ở đây đâu.

Bà Văn Diêu đã già đi rất nhiều. Người phụ nữ giữ gìn nhan sắc để ột người nào đó ngắm, nay người ngắm đã không còn, còn biết gìn giữ cho ai xem, có lẽ giờ có thay đổi đến thế nào bà cũng không thiết nữa.

- Đã đến nơi đây tin chắc cô đã rõ.

Hắn đây là đang nhử nhử đến thân phận và vị trí hiện tại của cô đây.

Giờ Giang Thừa Dự đã là chồng của người khác.

Cô dạo một vòng quanh phòng, lựa chọn inh một câu trả lời thật chặt chẽ:

- Tôi vẫn còn 20% cổ phần của tập đoàn Long Giang, xin cho hỏi bao giờ thì số cổ phần đó được chuyển đến tay tôi.

Bà Văn Dao cũng bất ngờ trước lời cô vừa nói ra:

- Tôi còn tưởng cô sẽ nói đến đề tài tình cảm trai gái cơ đấy.

- Nếu trong mắt bà đó đã là những chuyện con con thì cần gì phải nói đến nữa.

- Thật đúng là, dám ăn nói thế cơ đấy. – Bà Văn Dao cười xuề xòa.

- Đây có phải là bà khen tôi không biết sợ chết không? – Kỷ Niệm Hi nhẹ ôm lấy khoe miệng. – Nếu tôi đã dám đến đây, hẳn đã có sự chuẩn bị để có thể nguyên vẹn trở về.

Khi bà Văn Dao nghe thấy lời này, lập tức nhìn ra phía những người đứng ngoài phòng, quả thật đúng là do cô tự đến đây gặp bà.

Không thêm kiêng nể, xem ra là đã có chỗ dựa vững chắc lắm đây:

- Không biết cô dùng cách gì mà có thể khiến một người luôn không hề có hứng thú với phụ nữ như Kỷ Thành Minh có thể trở mặt tuyên chiến vì cô vậy, dùng thân thể ư?

Kỷ Niệm Hi cười:

- Không chỉ có vậy. – Cô dừng lại. – Tôi còn hứa sẽ chia cho anh ta một nửa của 20% cổ phần đó nữa. – Phải khiến người ta tin tưởng chuyện cô đã dụ dỗ ai kia chứ.

- Cô... Giang gia đúng là nuôi sói trong nhà mà.

- Dù sao tôi cũng không phải họ Giang.

- Sao lúc đó không đâm chết cô chứ? – Bà Văn Dao đã tức giận đến không thể kiểm soát được lời nói, xem ra bà ta vẫn dành trọn vẹn tình cảm với ông Giang Huy.

Hóa ra đúng là bà.

Xác định sự thật này, thật đau đớn biết bao.

Vậy, hẳn Giang Thừa Dư cũng đã biết chuyện này rồi nhỉ?

Không khóc, tuyệt đối không được khóc.

- Tôi phức lớn mạng lớn. – Cô giơ tay chống cằm. – Thôi hẳn vẫn nên nói về chuyện cổ phần công ty nhỉ?
- Cô vờ như không hề quan tâm đến chuyện đó.

- Cô cứ nằm mơ sẽ kiếm chác được gì đó từ Giang gia đi.

- A?

- Giang Lục Nhân kia đã chết từ lâu rồi, giờ cô hiện là người nhà của Kỹ Thành Minh, ai cũng biết mối quan hệ của Giang gia và Kỹ gia... không cần nói cũng biết.

- Thật vậy ư? Tôi nghĩ mọi người vẫn thích xem chứng cứ rõ ràng hơn.

....

Khi bước ra khỏi cánh cổng biệt thự Giang gia, cô ngược nhìn lên trời, trời đất vẫn thế, chẳng thể vì ai mà thay đổi.

Vừa bước được vài bước, cô liền thấy Kỹ Trường Tâm đang đứng cạnh Kỹ Thành Minh.

- Anh, anh giỏi thật, sao anh biết chị Niệm Hi sẽ đến đây?

Kỹ Thành Minh im lặng không nói.

Kỹ Trường Tâm kéo Kỹ Niệm Hi lên xe:

- Em đến trước đợi cả nửa ngày chẳng thấy chị đến, nên đành gọi điện cho anh em...

Kỹ Thành Minh lúc này mới quay lại nhìn cô:

- Lần sau ... nhớ gọi điện trước.

Sau đó không nói gì thêm.

Cô nhìn lại di động của mình, lòng lại thêm đau đớn, vừa rồi cô đã mở điện thoại ngoại âm, thế nhưng người ấy không hề đến.

56. Chương 56: Bi Kịch Ngược Chiều (10)

Bà Mạnh Tư Nguyên vừa đến đây chơi chưa được hai ngày, ông Kỹ Thiệu Quân đã gọi đến mỗi ngày không dưới 10 cuộc điện thoại. Điều quan trọng nhất là hàng ngày ông Kỹ Thiệu Quân và vợ đều không hề đề cập đến ngày bà Mạnh Tư Nguyên về nhà, mà chỉ hỏi thăm thói quen và tính tình của bà, rồi hỏi về một số đồ vật trong nhà mà ông không tìm thấy không biết bà cất ở đâu. Kỹ Thành Minh thật sự khâm phục cha mình, mỗi cú điện thoại đều không bao giờ lí do ông đưa ra bị lặp lại, mà người nghe cũng không thể từ chối được. Bà Mạnh Tư Nguyên còn tỏ ra vô cùng phối hợp với lời nói của ông, ông hỏi một câu, bà đáp một câu.

- Đã cần phải về chưa mẹ? – Rốt cuộc Kỷ Thành Minh vẫn không thể chịu nổi những cú điện thoại quấy rối của cha ruột mình.

- Chuyện tình cảm của em gái con thì tính thế nào đây? – Sự quan tâm của bà Mạnh Tư Nghiên vẫn dành chủ yếu cho Kỷ Trường Tâm, bà vốn hi vọng con trai bà có thể cho bà vài ý kiến, kết quả lại chẳng có gì.

- Con bé cũng không còn là đứa trẻ ba tuổi nữa. – Đã là một cô gái có suy nghĩ độc lập, họ có lẽ không nên cứ mãi coi cô như đứa trẻ như vậy, bắt kể chuyện gì cũng tham gia ý kiến, cũng chỉ sẵn cho cô cái này tốt cái kia không tốt, rồi dẫn dắt từng bước đi của cô, hơn nữa như thế chỉ càng làm Kỷ Trường Tâm càng thêm phản cảm hơn. – Chiều nay con sẽ đi công tác. – Đây mới là lí do thật sự khiến anh mời bà trở về nhà.

Bà Mạnh Tư Nghiên thở dài:

- Các con đều đã lớn hết rồi, mẹ chẳng can thiệp nổi nữa đâu.

Con trai cũng vậy, mà con gái cũng vậy.

- Tất cả đều có số mà, mẹ có lo lắng cũng chẳng ích gì. – Kỷ Thành Minh gối tay lên thành sofa, ánh mắt anh khá thất thần.

Bà Mạnh Tư Nghiên muốn hỏi hiện tại chuyện của anh và Kỷ Niệm Hi đã tiến triển đến đâu, nhưng khi nhìn dáng vẻ của anh, bà lại chẳng thể nói nên lời, mỗi người đều có số phận riêng, câu nói này đúng là không hề sai.

Đến buổi chiều, Kỷ Thành Minh lái xe đưa bà Mạnh Tư Nghiên và Kỷ Trường Tâm ra sân bay, tiện thể anh dặn dò Kỷ Trường Tâm đừng để cha mẹ phải lo lắng, mỗi khi làm bất cứ việc gì đều phải nghĩ trước đến hậu quả. Kỷ Trường Tâm chỉ gật đầu, chẳng ai thể biết được rốt cuộc cô có nghe lọt vào đầu được chữ nào không. Kỷ Thành Minh và Kỷ Niệm Hi cùng tiễn hai mẹ con đến sân bay, sau đó họ lập tức đi thẳng đến Liêu Nguyên để thị sát. Bà Mạnh Tư Nghiên dặn dò riêng Kỷ Niệm Hi vài lời, Kỷ Thành Minh cũng không hề hỏi Kỷ Niệm Hi rằng bà Mạnh Tư Nghiên nói gì với cô, mà cô cũng không hề nhắc lại chuyện đó.

Xe vừa ra khỏi địa phận thành phố Đông Xuyên không bao lâu thì trời lại đổ mưa. Sau đoạn đường cao tốc là đến một con đường đê dài, đoạn đường này cũng không được tốt lắm, chỗ nào cũng gồ ghề khó đi.

- Anh lái xe chậm thôi. – Rất lâu sau, cô đánh võ khoảng không gian tĩnh lặng dường như chỉ có tiếng mưa rơi.

- Sợ chết à? – Cần gạt nước không ngừng chuyển động, anh cười nói.

- Anh chẳng lẽ không sợ sao? – Cô điềm nhiên hỏi lại anh.

Kỷ Thành Minh suy nghĩ rất lâu:

- Những nhân tố đó lại chẳng phụ thuộc vào quyết định của mình đâu.

Cô cũng cười, cô chưa to gan đến mức ôm mộng mưu hại anh nhé.

Thấy cô không nói gì, anh chuyển đề tài:

- Không hỏi anh vì sao lại đưa em theo cùng à?

- Đại khái hẳn là thích hợp nhỉ. – Cô sẽ không bao giờ tưởng bỏ là mình quan trọng nữa đâu.

Lần này đến anh cười, tiếp tục lái xe, không tiếp tục câu chuyện.

Sau hơn 5-6 giờ lái xe liên tục, Kỷ Thành Minh cũng không hề cảm thấy mệt mỏi, Kỷ Niệm Hi ngủ thiếp đi một lát cũng thấy mình khá hơn. Văn phòng làm việc ở Liêu Nguyên được thiết kế khá kỳ lạ, tầng cao nhất của tòa nhà được sơn màu hồng, và lắp thêm nhiều chấn song, nhìn từ xa đã thấy rõ ràng không thích hợp. Xem ra mọi người đều đã nghe được tin tức công ty sẽ bị bán, nên họ dùng cách này để đóng dấu riêng, đến lúc đó sẽ thu được một khoản đền bù kha khá.

Trời mưa khiến nhiệt độ xuống thấp khá nhiều, trong xe cũng trở nên lạnh hơn.

Kỷ Thành Minh chợt ho khan, Kỷ Niệm Hi nhìn anh vài lần, cô quan tâm đến anh ta làm gì chứ, dù sao cũng chẳng thể nhận được điều gì tốt đẹp đâu.

Thế nhưng tình thế hiện tại khá rối rắm, họ cùng đến nơi đây, tốt xấu cũng có thể coi là bạn đồng hành, quan tâm đến người bạn đồng hành này cũng là việc cô nên làm. Trong khi cô còn đang rối rắm, Kỷ Thành Minh qua gương chiếu hậu nhìn thấy thái độ của cô, khóe miệng không kìm được khẽ nhếch lên.

- Anh không sao đâu.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ai thèm quan tâm đến anh ta chứ, cứ ngồi đó mà “ăn dưa bở” đi.

Bởi vì họ đều không mang theo quần áo nên sau một đoạn đường dài, Kỷ Thành Minh không chần chừ mà dừng xe lại, dù sao sức khỏe cũng rất quan trọng. Anh vừa bước xuống xe vừa ho, Kỷ Niệm Hi đi theo sau không nén được một cái nhíu mi. Anh ta cứ làm như mình là ông trời vậy, cứ làm như không hợp xong vài hội nghị, không xem hết văn kiện là không thể chịu nổi vậy, chẳng hiểu anh ta cứ bắt bản thân phải mệt nhọc như vậy làm gì chứ, hắn anh ta chẳng thèm để tâm đến cơ thể của mình đâu nhỉ, có mỗi một trận mưa mà đã ho như vậy rồi.

Cho đáng đời, ai bảo anh suốt ngày tỏ ra như mình đồng da sắt bất khả xâm phạm chứ. Dù trong đầu là những suy nghĩ vô cùng độc ác, nhưng cô vẫn nhìn ngó xung quanh xem có hiệu thuốc nào quanh đó hay không, nhưng đáng tiếc xung quanh chẳng hề thấy bóng dáng một hiệu thuốc nào.

Minhphuong: ô hô, xót kìa!

Kỷ Thành Minh cũng giống như những người đàn ông bình thường khác, anh chọn một hai bộ quần áo tạm được rồi nhanh chóng trả tiền, không hề tỏ ra một chút “cuồng”, cô để ý thấy vậy, cô cũng phải như thế. Thấy cô thay quần áo, anh hơi cau mày, cô không nhận được thăm oán, bị ốm là đáng đời mà, hắn là ông trời cũng không thích phải nhìn thấy anh đâu.

Ngay khi Kỷ Thành Minh còn đang ho không ngừng, tâm trạng của cô lại vô cùng vui vẻ.

Lên xe, cô buông túi quần áo ra:

- Anh có nên đi tìm xem có miếu nào quanh đây không, đến vái chào một cái đi, biết đâu vận số sẽ tốt hơn đấy.

- Chỉ là cảm nhẹ thôi mà. – Sao cô giống như đang rất hào hứng khi nhìn anh gặp nạn thế nhỉ.

- Bệnh nặng đều bắt đầu từ những trận cảm nhẹ đấy, anh đã nghe thấy bao giờ chưa?

Anh không thèm đôi co với cô nữa:

- Vậy em coi như anh vừa mới bắt đầu bệnh nặng, thuận tiện đối xử tốt với anh một chút nhé.

57. Chương 57: Bi Kịch Ngược Chiều (11)

Thẳng đến ngày hôm sau, bệnh tình của Kỷ Thành Minh cũng chẳng khá hơn chút nào. Hơn nữa, càng áp lực công việc càng dồn dập anh càng lợi hại hơn, trước mặt người ngoài anh càng tỏ ra như không hề có chuyện gì. Kỷ Niệm Hi đi cùng anh đến gặp mặt mọi người, ngay cả khi phải tiếp rượu ăn cơm cô vẫn đánh giá sắc mặt anh. Nếu chỉ thoát nhìn bên ngoài, anh dường như không hề khác biệt. Điều này khiến cô nhớ lại lúc cô còn đang học trung học, khi bị cảm cúm, cô không sao ngăn được mình luôn để giấy ăn dưới mũi, cuối cùng, mũi cô đỏ hồng lên như một quả anh đào, đương nhiên nếu chỉ dùng một loại hoa quả để so sánh với hình dạng ghê tởm của cái mũi cô lúc đó, có khi nó còn nổi giận dậm chân bình bịch ấy chứ.

Nhưng dạng người như Kỷ Thành Minh, nói chung là thuộc kiểu người kẻ có đau ốm đến đâu, có khó chịu đến mức nào thì anh ta cũng rất hiếm khi bộc lộ ra ngoài, có lẽ chỉ có thể là kỳ tích mới phát hiện ra.

Đến khi Kỷ Thành Minh không nhận được mà lại xin phép ra ngoài lần thứ hai, cô đi theo sau anh, cô không rõ anh sẽ xử lý như thế nào, thế nhưng lúc cô tiến đến cô thấy anh đang hút thuốc, có lẽ đó là một trong những phương pháp để anh giải tỏa những bức bối trong lòng.

Anh đứng trên ban công, thoát nhìn anh vẫn là Kỷ Thành Minh - người đàn ông vừa ngạo mạn vừa xa cách như trước. Bộ ple đen khiến dáng vẻ của anh càng thêm lạnh lùng và cứng rắn hơn, nhìn qua không ai có thể phát hiện ra một điểm bất ổn.

Cô đi đến bên cạnh anh, khước miệng hơi mỉm cười, nhìn về phía xa xa:

- Anh có bao giờ tưởng tượng rằng một ngày nào đó bạn gái vì nhận ra bộ mặt thật của anh mà đòi chia tay không nhỉ?

- Bộ mặt thật ư?

Ba chữ cái này lại không hề khiến anh giận dữ, anh nhìn cô, không nói một lời, giống như là anh không thể chấp nhận nổi chuyện này. Có lẽ vì biết anh hiểu lầm ý cô, cô hơi cố giải thích:

- Đối phương xem anh là thần tượng vô cùng hâm mộ, cuối cùng lại nhận ra anh chỉ là một người bình thường, vì thế sẽ cảm thấy hụt hẫng.... – Sau đó tất nhiên là sẽ quyết định chia tay.

Lời này của cô chắc chắn là dựa vào căn cứ rõ ràng nhé. Có một người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng đã từng tự bạch rằng, hồi còn học trung học, cô ấy từng thầm mến một hotboy trong trường, điều kiện gia đình của anh này không tồi nhé, thành tích học tập lại vô cùng xuất sắc, thậm chí anh còn là hoàng tử bạch mã trong lòng hai phần ba nữ sinh trong trường. Thế nhưng sau này cô gái đó không còn thích chàng trai đó nữa, nguyên nhân dĩ nhiên là vì cô ấy chứng kiến anh theo sau một nam sinh khác từ nhà vệ sinh đi ra.

Điều quan trọng ở đây không phải là một nam sinh bước ra từ WC mà là một nam sinh hoàn hảo cũng sẽ đi WC.(?)

Câu chuyện này thật không còn gì để nói, thế nhưng nó lại là minh chứng lý giải cho yêu cầu của mọi người đối với những người hoàn mỹ, khi không tiếp xúc nhiều, người ta luôn đề cao qua mức những mong đợi của chính mình, nên đến khi bắt gặp những khuyết điểm của đối phương, họ dễ dàng rơi vào tình trạng không thể chấp nhận được.

Kỷ Thành Minh đáp lại với thái độ hồ hững:

- Người phụ nữ có thể khiến cho đàn ông ghi lòng tạc dạ, thường là người bạn đồng hành với anh ta ngay cả trong những thời điểm thảm hại nhất.

Đàn ông có thể sẽ yêu thích những cô nàng trẻ trung xinh đẹp, nhưng tận sâu trong nội tâm họ vẫn luôn cảm động với người con gái vẫn ở bên cạnh họ vào thời điểm họ thảm hại đến mức chính bản thân cũng không thể chấp nhận được. Vì nếu một người có thể cùng bầu bạn vào khoảng khắc thảm hại nhất ấy, vậy giữa họ còn tồn tại khoảng cách nào nữa đây?

Hướng chi, anh vốn chỉ là một người bình thường, chưa bao giờ anh cho rằng bản thân trở nên đặc biệt, vậy tại sao anh lại phải quan tâm đến suy nghĩ của người khác?

Kỷ Niệm Hi nhìn lại anh vài lần, cô bỗng không biết phải tiếp tục đề tài này như thế nào, cô đang muốn thay đổi đến một vấn đề thoải mái hơn, anh lại tiếp tục với giọng điệu vô cảm:

- Trước khi nói chuyện em sao không động não chút xem. – Nói xong anh quay về vị trí tiếp khách.

Cô vẫn đứng ngây người.

Anh đâu hề có bạn gái cũ, còn Hướng Tư Gia lại không nằm trong phạm vi vấn đề mà cô đưa ra, vì cô ấy không hề như vậy.

Nhún vai, cô hơi bất đắc dĩ.

Khi họ quay lại khách sạn, Kỷ Niệm Hi nhận xét không sai, anh có vẻ xung khắc với các loại thuốc nên bệnh tình càng lúc càng nghiêm trọng hơn, anh không ngừng ho khan. Sau khi nhìn những biểu hiện ngày hôm qua của anh, cô không dám bắt anh uống thuốc nữa, vì mỗi lần nhớ đến cảnh tượng nước mũi chảy ra khi ấy cô lại cảm thấy rất thú vị.

Thật may vì trời đã tạnh mưa, và hơn thế tuy hiện nay Tây y rất được coi trọng, nhưng không vì thế mà Đông y cũng bị lãng quên. Hồi còn học trung học, các thầy giáo luôn tự hào giảng rằng, thuốc Tây chỉ trị được phần ngọn, Đông y mới có thể trị tận gốc, tuy Tây y nhanh khỏi, Đông y tác dụng chậm hơn, nhưng trên toàn thế giới vẫn có sự phân chia ranh giới cho Đông y và Tây y, mà trên cả hai lĩnh vực trên Trung Quốc đều được đánh giá cao, điều đó thật đáng tự hào.

Kỷ Niệm Hi kể lại tình trạng bệnh tình của Kỷ Thành Minh để bác sĩ kê đơn bốc thuốc, cứ nghĩ đến những chỗ lá vàng vàng xanh xanh kia sẽ được Kỷ Thành Minh uống, cô lại thấy vô cùng khoái chí.

Cô thanh toán tiền, cầm thuốc, chuẩn bị ra về.

Nhưng mới bước thêm được vài bước, cô bỗng dừng chân.

Con người ta thường tư duy theo quán tính, sau một thời gian, họ cho rằng sự việc đó sẽ không còn có thể ảnh hưởng đến chính họ nữa, cho đến khi có một sự việc quen thuộc tái diễn khiến cho những tình cảm xưa cũ dào dạt ùa về, họ lại không thể không nhớ đến những kỷ niệm đã qua.

Giang Thừa Dư đang đứng cách cô không xa.

Hơn thế, anh nhìn thấy cô, hoặc có thể nói rằng, anh đã đến đây để tìm gặp cô từ lâu, chẳng qua anh chỉ im lặng chờ cô bước ra. Cô lại không thể vờ như không quen biết anh, cô không được giỏi trong phương diện ngụy trang này lắm. Trong tình huống này, anh đang đứng ngay trước mặt cô, giống như giữa họ vẫn chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Anh đang chờ cô, như lời ước hẹn của họ năm nào, anh chỉ vẫn chờ cô.

Còn cô, cô chỉ cần bước về phía anh, cô không cần phải làm bất kỳ điều gì khác.

Thoạt nhìn, dường như không hề tồn tại khoảng cách nào.

Cô chợt nhớ đến một câu nói, chúng ta vẫn là chúng ta, nhưng anh đã không còn là anh, và em cũng không còn là em như cũ. Câu nói ấy sao lại chân thật đến thế.

Cô vốn nghĩ rằng, khi gặp lại anh cô sẽ không thể không khóc, thế nhưng lại chẳng hề có một giọt nước mắt tuôn rơi. Cô cũng không lao vào vòng tay của anh, không ôm anh thật chặt, cô chỉ từ từ từng bước từng bước tiến lại gần anh.

Khi cô đứng trước mặt anh, anh không thể kìm lòng vươn tay, anh muốn chạm đến khuôn mặt cô, nhưng cô đã quay đầu tránh né.

- Em có khỏe không? – Thật lâu sau, anh mới mở miệng, sắc mặt anh trở nên vô cùng ưu sầu, nhưng thật ra cô cũng không nhìn thấy rõ khuôn mặt anh.

Cô chỉ nhìn anh, từ đầu đến chân, giống như xa lạ, lại giống như thừa nhận, cuối cùng cô mới nở nụ cười:

- Vẫn tốt. – Không phải rất tốt, vì đến chính cô cũng không thể xác định được bản thân định nghĩa thế nào là tốt nữa.

Tầm mắt Giang Thừa Dư rơi vào túi thuốc trên tay cô:

- Em bị ốm à?

Cô đẩy túi thuốc về phía sau:

- Người khác ốm.

Anh dường như đang cười khổ:

- Em có thể dừng dùng giọng điệu xa lạ này để nói chuyện với anh không?

Cô hít sâu:

- VỢ anh có tốt không?

Đây là vấn đề cấm kỵ để nhắc đến, khuôn mặt anh trở nên cứng đờ:

- Em không tin anh à?

Anh không thể tin rằng cô không hiểu anh, anh không sợ cô sẽ nổi giận, nhưng tận sâu trong lòng cô nhất định sẽ hiểu cho anh, anh kiên định tin tưởng vào điều ấy.

- Tin chứ.

Cô nhìn anh bằng đôi mắt sáng ngời, cô đã không còn là cô bé ngây thơ của ngày nào. Chẳng qua anh không biết rằng, không một ai có tư cách bắt một người khác phải chờ đợi mình, nhất là trong những tình huống như thế này. Anh muốn nói cho cô sự thật, có lẽ cô biết điều đó, nhưng biết không có nghĩa là nhất định phải chấp nhận.

Thật ra cô vốn biết bản thân cũng chẳng hề tốt đẹp, vì cô biết rõ hoàn cảnh éo le của mình, nên cô mới ở lại bên cạnh Kỷ Thành Minh, thậm chí cô không ngừng lấy lòng anh, nếu như vậy vẫn chưa đủ để tính, vậy cô phải nghĩ đến những gì nữa đây? Cuộc sống của cô không chỉ là phải thỏa hiệp, mà cô còn đang dần trở thành loại người vô liêm sỉ.

Vậy cô làm gì có tư cách để oán trách người khác?

Trước thái độ lạnh lùng của cô, Giang Thừa Dự nhíu mày:

- Vì sao em lại đối xử với anh như vậy ?
- Vậy vì sao anh lại cưới một người con gái khác chứ?
- Anh có nguyên nhân của mình.

Cô rất muốn nói, cô không thể tử tế được đến thế, một khi rơi vào tình huống này, cô lại càng dễ tâm đến kết quả. Thật buồn cười. Cô từng gặp rất nhiều cô gái thương thầm nhớ trộm một chàng trai, kể cả anh ta đã có bạn gái hay không cũng không quan trọng, thậm chí anh ta có yêu cô hay không cũng không quan trọng, chỉ cần anh gọi một câu, cô sẽ lập tức chạy đến với anh. Rất nhiều người cảm động trước tình yêu đó, họ cho rằng cô gái đó kiên cường, còn người đàn ông được cô yêu thật hạnh phúc.

Nhưng Kỷ Niệm Hi không thể làm được như thế. Cô có thể phí hoài toàn bộ tuổi thanh xuân để dành ột người đàn ông, nhưng không thể chấp nhận một kết quả là anh ta đã kết hôn. Nói cách khác, bất kể trước đây cô từng trả giá những gì, bất kể cô đã từng vì người đàn ông đó mà gây ra chuyện kinh thiên động địa nào, nhưng một khi anh ta đã kết hôn, mọi thứ sẽ biến mất.

Không phải là kiên cường, chỉ là cô không thể chấp nhận để bản thân phải tổn thương, mọi tổn thương đều có giới hạn đúng không? Dựa vào cái gì mà cô phải toàn tâm toàn ý chờ đợi một người đàn ông? Dựa vào cái gì? Đương nhiên người ta có thể chê trách tình yêu của cô không đủ kiên định, có thể nói cô không chung thủy, nhưng cô chỉ có thể nói rằng, tình yêu của cô chính là như thế đấy, đối với Giang Thừa Dự là như vậy, đối với bất kỳ ai cũng chỉ như vậy thôi.

Thấy cô không nói gì, Giang Thừa Dự đột nhiên nắm chặt lấy vai cô:

- Em hãy tin anh, hãy cho anh thời gian, anh nhất định có thể cho em kết quả mà em mong muốn.
- Anh có thể ly hôn không? – Cô nhìn anh. – Có thể hay không?
- Tạm thời sẽ không. – Giang Thừa Dự không muốn lừa dối cô. – Nhưng anh sẽ không coi cô ấy là vợ anh.

Kỷ Niệm Hi ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời, trời thật đẹp làm sao, nhưng bên dưới bầu trời ấy có trăm ngàn thể thái nhân sinh, mà tại sao chẳng ai được hoàn mỹ như vậy chứ.

- Vì Mông gia có thể giúp anh thật sự nắm được tập đoàn quốc tế Long Giang mà trước đây toàn bộ quyền hành đều nằm trong tay mẹ anh để có được quyền lợi thực sự đó, anh sẽ phải cưới Mông Tuyết. Hiện tại, hai gia đình đang hợp tác cùng nhau, anh không thể vứt bỏ đối phương vào thời điểm quan trọng này. Hơn thế, trong lòng anh cũng không cho phép bản thân trở thành người qua sông đoạn cầu như thế, vì như vậy anh sẽ cảm thấy khinh thường chính bản thân. Nên anh sẽ cố gắng kiếm nhiều lợi nhuận kinh tế nhất có thể để báo đáp cho những thiệt thòi của họ, đến lúc đó anh mới chia tay với Mông Tuyết. Vì vậy, anh chỉ có thể bắt em phải chờ anh, đúng không?

Cô không hề e ngại mà phân tích mọi động thái của anh, rồi đưa ra kết luận:

- Anh còn thấy em không tin tưởng anh nữa không?
- Có lẽ dáng vẻ của cô lại càng khiến anh lo lắng:
- Hãy chờ anh.

Giang Thừa Dữ không nói gì thêm, chỉ nhìn cô, sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc, anh sẽ mang đến cho cô toàn bộ mọi thứ.

Kỷ Niệm Hi bỗng nhìn theo bóng dáng anh, cô chỉ mỉm cười: vì sao anh không thử hỏi em xem em có nguyện ý chờ anh hay không?

Cô ôm gói thuốc ra về, khóa miệng nở một nụ cười châm chọc.

Đàn ông không bao giờ có thể hiểu hết được phụ nữ, họ đều luôn ôm ấp hi vọng làm nên sự nghiệp lớn, và các cô chỉ cần ở nhà làm những công việc lật vật bình thường là được. Nhưng phụ nữ lại cứ ngốc nghếch cố tình không hiểu điều đó, đối với người họ yêu, họ luôn yêu cầu người đó ở bên cạnh, họ không thể sống thiếu đối phương.

Kỷ Niệm Hi trở lại khách sạn, đưa thuốc cho phục vụ phòng nhờ sắc hộ, sau đó trả tiền.

Thật hiếm khi Kỷ Thành Minh không làm việc, anh chỉ ngồi yên lặng. Con người khi gặp chuyện buồn phiền, sẽ muốn để bản thân được nhàn hạ, nhưng một số người vẫn kiên trì làm việc, nhưng rất ít, vì những người đó chẳng thể sống thọ, vậy nên chỉ những người luôn biết quý trọng tài năng của mình mới có thể sống được lâu dài.

Có lẽ anh biết cô sẽ đến, nên cửa không hề đóng lại.

Ho vài tiếng, rồi mới đánh giá cô:

- Không mua thuốc à?

Nếu quá suy đoán tâm tư của người khác, sẽ không còn cảm thấy được nhiều ngạc nhiên và vui sướng, nếu người ta làm theo đúng suy nghĩ của bạn, bạn sẽ coi đó là chuyện đương nhiên, còn nếu người đó không làm, bạn lại cảm thấy thất vọng.

Cô ngồi đối diện anh:

- Không.

Kỷ Thành Minh chớp chớp mi, không rõ là có thất vọng hay không.

Im lặng thật lâu, Kỷ Niệm Hi đứng dậy, đi dạo một vòng trong phòng anh.

- Chúng ta sẽ ở đây bao lâu nữa? – Cô thấy anh không trả lời, lại tiếp tục: - Căn phòng này, càng ngấm càng cảm thấy thoải mái nhỉ.

Kỷ Thành Minh rút một điếu thuốc, đặt trên miệng, nhưng anh không châm thuốc:

- Em có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.

Con người càng trưởng thành, tâm tình ngày càng từ từ thay đổi. Ví dụ như trước đây nếu người khác đoán được suy nghĩ trong lòng mình, bạn sẽ nghĩ đến một từ “ấn ý”, còn cảm thấy thật vui vẻ, nhưng bây giờ bạn lại chỉ cảm thấy chán ghét, giống như thế giới nội tâm trong lòng bị ánh mắt tiểu nhân dò xét, mặc dù đó chỉ là cùng một sự kiện.

- Vì sao lại đến Liêu Nguyên?

- Anh còn nghĩ em sẽ không hỏi cơ. – Kỷ Thành Minh cười.

Thật sự chỉ là một chuyến công tác, hay anh đang nguy trang để dụ địch đến đây? Cô mấp máy môi, nhưng lại không định hỏi tiếp, đối với những người phức tạp cũng cần phải dùng tư duy phức tạp.

58. Chương 58: Bi Kịch Ngược Chiều (12)

Kỷ Thành Minh nhìn chằm chằm vào bát thuốc đen ngòm vừa được phục vụ bê đến, ánh mắt anh chùng chùng, anh bảo phục vụ ra ngoài.

Bát thuốc không ngừng tỏa ra một làn khói trắng mờ như sương mù, thể hiện rõ nó còn rất nóng. Thật kỳ lạ, anh vuốt ve thành bát, hiếm khi anh không tỏ ra chán ghét với việc phải uống thuốc, nhưng trông

anh thật khổ sở, nghĩ đến đây, anh không nén được một cái nhú mày. Nhưng anh vẫn nhìn chăm chăm dù không rõ trong đầu đang nghĩ đến điều gì.

Bỗng nhiên, anh tự nở một nụ cười, hẳn là cô đã gặp Giang Thừa Dữ rồi nhỉ, vậy mà cô vẫn có thể bình tĩnh đến vậy, quan trọng nhất là tốc độ cuộc gặp này thật nhanh đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

Cảm lạnh thật chẳng có gì tốt đẹp, vừa khiến người khác khó chịu, vừa cảm thấy vô vọng, trở nên sẵn sàng tiếp nhận đối với mọi sự việc phát sinh.

Đợi thật lâu cho đến khi phục vụ lui xuống, anh mới bưng bát thuốc lên, uống một hơi hết sạch, trong miệng vừa đắng vừa khó chịu. Bây giờ anh đã khá hiểu tại sao người ta nói thuốc đắng dã tật.

Có lẽ đúng là thuốc Đông y có thể trị tận gốc căn bệnh, đến ngày hôm sau, sức khỏe của Kỷ Thành Minh đã hồi phục rất tốt, anh cũng khẳng định anh sẽ không bao giờ uống thuốc nữa. Còn Kỷ Niệm Hi khi bắt gặp thái độ kiên trì của anh, cô cũng không buồn tranh cãi để thấy thêm mất mặt.

Khi Kỷ Niệm Hi khá hơn, anh bắt đầu sai bảo Kỷ Niệm Hi như nô dịch, bắt cô cùng anh tham gia rất nhiều bữa tiệc lớn nhỏ nhằm chán không hề thú vị, đặc biệt anh còn đưa cô đi xem một bộ phim điện ảnh miễn phí. Ngày trước, khi giá vé của bộ phim này được giảm 50% cô cũng không đi xem, vì cô cảm thấy thật vô nghĩa, nữ diễn viên chính sau khi hoàn thành bộ phim đã không tham gia vào giới giải trí mà dựa vào bộ phim để nhận được học bổng du học Mỹ, cưới một ông chồng Mỹ, cũng có thể coi đây là một kết thúc viên mãn của cô ấy.

- Thấy thế nào? - Cô luôn cảm thấy anh là người coi thời gian là vàng bạc, sao hôm nay lại có thể nhàn hạ thoải mái đến đây.

Kỷ Thành Minh nâng cằm, những người nhằm chán như họ rất ít, trong rạp chiếu phim vốn không lớn trở nên vắng vẻ, có vài người thậm chí không nề nang mà còn ngủ gật.

- Anh đang nhớ đến một vài kỷ niệm, không được à?

- Nhớ đến ai? - Hiển nhiên cô hứng thú với chuyện này hơn là cái bộ phim điện ảnh kia.

- Em nghĩ là ai nào? - Rồi lại nhìn nhìn thái độ của cô: - Kính nhờ, đừng cứ cho rằng hoài niệm là nghĩ ngay đến chuyện tình yêu nhé... - Cười cợt, như đang chế nhạo đầu óc cô hạn hẹp.

Cô thật sự nghĩ vậy, cô nghĩ anh đang đề cập đến Hướng Tư Gia, sau đó sẽ trình diễn một cảnh ân oán tình thù, tốt nhất là mời cô đến xem như một khán giả hâm mộ đến rơi nước mắt, ôi tình yêu ấy mới đẹp làm sao.

Cô nghĩ như vậy vẫn chưa đủ sao?

Đến khi đôi mắt cô quay lại phía màn hình, Kỷ Thành Minh mới nhàn nhã ngồi dựa vào ghế, tay anh gác lên thành ghế, từ anh toát lên một phong thái rất tùy ý.

- Lần trước anh từng xem một bộ phim truyền hình, có cảnh rất nhiều học sinh mua quà tặng giáo viên của chúng, vì người thầy giáo này đã làm rất nhiều việc để chăm sóc cho học sinh của mình.

Kỷ Niệm Hi chờ anh tiếp tục câu chuyện. nhưng chờ mãi cả nửa ngày vẫn không nghe thấy giọng anh, cô nghĩ ngờ nhìn anh:

- Sau đó?

- Sau đó thì sao? - Kỷ Thành Minh nhìn cô chăm chăm, rồi như chợt bừng tỉnh: - Sau đó có một cô gái từ thành phố chuyển đến, cô gái này rất thích ăn kem và sưu tập tiền... - Rồi lại suy nghĩ mất nửa ngày: - Rất giống em đấy.

Kỷ Niệm Hi không nói gì, sau đó lại quay sang hỏi anh:

- Quan trọng nhất là gì?

- Anh hình như cũng không nhớ rõ nữa.

....

- Ngày xưa, có một cậu thiếu niên lớn lên cùng một cô bé, cậu bé rất thích cô bé, lúc cô bé bắt đầu dậy thì, trên mặt nổi một hai cái mụn trứng cá, cô bé rất xấu hổ, nên cậu bé đã chạy đi mua kem trị mụn cho cô bé ấy. – Nói đến đây, Kỷ Niệm Hi bỗng dừng lại một chút:- Sau này cậu bé trở thành một doanh nhân rất thành công, có phóng viên đã phỏng vấn về mối tình đầu của cậu.

Kỷ Thanh Minh hơi cúi đầu suy ngẫm.

Thông thường anh sẽ nghĩ rằng sau nhiều năm cậu bé gặp lại cô bé, rồi thì ... thôi tự YY đi.

- Sau đó thì sao? - Kỷ Thanh Minh không tưởng tượng đến một kết thúc viên mãn, anh chỉ nhìn cô chăm chú, anh muốn hỏi cậu bé đó có đưa kem trị mụn cho cô bé không, nhưng anh nhận ra câu hỏi này hơi ngu ngốc.

Kỷ Niệm Hi liếc nhìn anh:

- Hết rồi.

Câu chuyện chỉ có như vậy, không hề có sau đó, thái độ của Kỷ Thanh Minh trở nên mông lung, hiển nhiên anh không thể nhận ra cô đã dùng câu chuyện này để phản bác lại câu chuyện của anh, trong lòng cô chợt cảm thấy khó chịu.

Sau khi xem xong bộ phim, họ ra khỏi rạp, bầu trời khá âm u, không rõ đã là mấy giờ, kiểu thời tiết này khiến người ta phải lo sợ. Kỷ Niệm Hi nhìn lên bầu trời, cô luôn có một ảo giác rằng thành phố sầm uất này có thể sụp đổ thành tro bụi bất cứ lúc nào, trời sẽ chẳng còn trong sáng được bao lâu nữa.

Năm 2012 cũng sắp đến gần.

Một chút thương tâm, một chút lưu luyến, hi vọng mọi thứ sẽ còn nguyên vẹn.

- Nếu năm 2012 thật sự là ngày tận thế, anh sẽ làm gì?

Cô nhớ trong một chương trình “Không yêu xin đừng gõ cửa”, một người chơi nam vào thời điểm quan trọng nhất đã hỏi người chơi nữ rằng nếu cô ở trên một chuyến bay gặp sự cố, cô có luyến tiếc gì không. Một người chơi nữ đã trả lời anh ta: “Không có gì để tiếc nuối.”. Cô cảm thấy câu trả lời đó thật đặc biệt, nhưng đáng tiếc là người chơi nam này lại không lựa chọn cô gái đó.

Thật hiếm khi tâm trạng của Kỷ Thanh Minh lại trở nên rất tốt:

- Thật vui vẻ. – Nói xong, anh còn gật đầu phụ họa.

Câu trả lời của anh thật sự nằm ngoài tưởng tượng của con người:

- Vì sao?

Rạp phim nằm đối diện quảng trường, họ đi đến trước quảng trường, ở đây thật náo nhiệt, có rất nhiều xe lưu động bán bóng bay và mũ hoa quả.... Kỷ Thanh Minh đảo mắt nhìn một đám nhóc, dường như anh bị cuốn hút bởi nụ cười của chúng:

- Có rất nhiều người ra đi cùng ta, vậy còn gì chưa đủ nữa chứ?

Ngày tận thế, nếu tất cả mọi người đều rơi vào tận thế thì mình cũng không phải người duy nhất rơi vào hoàn cảnh tồi tệ nhất đó, đồng thời, họ cũng không thể thay đổi bất cứ điều gì, vậy tại sao lại phải tìm hiểu nghiên cứu về chuyện này chứ? Mặc dù điều kiện quan trọng nhất vẫn chỉ là “nếu như”

Bên cạnh cô chợt vang lên một tiếng hét chói tai, cô đi về phía đó nhìn xem, vừa đúng lúc có người lao đến, Kỷ Thanh Minh dang tay ôm lấy lưng cô, kéo cô lại gần anh.

Ngay khi tay anh chạm đến, cô tỏ ra không thoải mái, sắc mặt có vẻ không tốt:

- Xin hãy tự trọng.

Anh rút tay về, cũng không hề giải thích hành động đột ngột của mình:

- Lợi dụng một con người thật hoàn mỹ, rồi sau đó đá thẳng cánh, chuyện này em vận dụng không tồi nhé.

Cô nghi ngờ nhìn anh, bỗng hiểu ra điều anh ám chỉ, cô há miệng, nhưng lại chỉ sởn da gà.

Dù đã hiểu nhưng vẫn không nên nói ra nhỉ.

- Gặp Giang Thừa Dự rồi nhỉ? – Anh đột ngột chuyển chủ đề.

Cô im lặng.

- Chỉ có thể gặp anh ta, em mới có thể trở nên ngơ ngẩn như mất hồn thế này. – Giọng anh hiếm khi lại trở nên bình thản.

Đến đây, cô đã không còn có thể nhẫn nhịn:

- Rốt cuộc tại sao anh lại cứ quan tâm đến đời tư của tôi thế?

- Không phải đến bây giờ em mới phát hiện ra chứ? – Anh vĩnh viễn né tránh trọng tâm lời nói của cô.

Cô thở dài, trao đổi với anh lúc nào cũng gặp chướng ngại, suy nghĩ của cô hẳn không sai.

Cô vừa nghĩ, nếu thật sự có ngày tận thế, liệu có ai sẽ khóc vì cô không? Nhưng cô lại quên rằng nếu người khác ra đi, chúng ta liệu có vì họ mà rơi nước mắt? Ai cũng chỉ bận tâm xem người khác có đối xử tốt với mình không, mà không hề nghĩ đến bản thân đã đối xử tốt với người khác hay chưa, sự trả giá của mình đã có thể khiến họ cảm động hay chưa

59. Chương 59

Ngay khi quay lại Đông Xuyên, Kỷ Niệm Hi lập tức đến tập đoàn quốc tế Long Giang để tìm Giang Thừa Dự. Nhưng khi đứng trước cửa tòa nhà trắng lộng lẫy, cô lại dừng bước, đành rút di động ra làm hình thức để trao đổi với Giang Thừa Dự.

Khi nhìn tòa nhà cao chọc trời này, cô không hề cảm thấy kích động, cô vào luôn chủ đề chính:

- Hẳn anh rất có hứng thú với Liêu Nguyên đúng không?

Vào thẳng chủ đề, không một câu thừa thãi.

- Đúng vậy. – Giọng nói của Giang Thừa Dự vô cùng sạch sẽ, sáng sủa.

- Tốt nhất là đừng đụng đến Liêu Nguyên. – Cô lập tức trả lời.

- Anh đã đổ rất nhiều tiền vào đấy. – Để chiếm trước ưu thế.

Cô mỉm cười, xem ra lần này Kỷ Thành Minh đã làm một trận không tồi nhé.

- Ồ... Vậy anh cứ tiếp tục thôi.

Cô gác máy. Nếu Giang Thừa Dự đã muốn làm vậy, thuận tiện cứ để anh làm cũng tốt thôi, bây giờ cô không nên nói với đối phương rằng anh nhất định sẽ thất bại làm gì.

Hành động của cô nên gọi là gì đây?

Luyến tiếc không quên?

Thật buồn cười, Giang Thừa Dự liên tục gọi lại, nhưng cô từ chối, nhất định không nghe.

Thế nhưng cô lại chẳng được may mắn, vừa quay lại đã gặp ngay vợ của Giang Thừa Dự - Mông Tuyết.

Mông Tuyết chẳng qua ngẫu nhiên gặp cô ở đây, nhưng trực giác giữa phụ nữ luôn rất chuẩn xác, trước những biểu hiện khác lạ của chồng mình, người vợ hiền nhiên sẽ phải tìm hiểu nguyên nhân, vừa hay hôm nay lại gặp được nguyên nhân, một cuộc nói chuyện dĩ nhiên là việc tất yếu.

Kỷ Niệm Hi cũng không nói gì thêm, trực tiếp bước theo Mông Tuyết, bây giờ cô chẳng muốn nghĩ gì hết, cuộc sống của cô hiện rất tĩnh lặng, sẽ không thể bởi vì một người nào đó mà bị xáo trộn.

Mông Tuyết đưa cô đến một phòng bao riêng trong nhà hàng, góc họ ngồi rất yên tĩnh, không khí lại rất thân thiện như ở nhà khiến khách hàng cảm thấy rất ấm cúng.

- Nơi này cũng được đó chứ? – Khuôn mặt xinh đẹp của Mông Tuyết tràn ngập ý cười, cô nhìn chăm chăm vào Kỷ Niệm Hi, với một phong thái đẹp tựa nữ vương.

Kỷ Niệm Hi rất thích thái độ tự tin của đối phương:

- Cũng không tồi.

- Thừa Dữ hay đưa tôi đến đây, xin cô hãy tự nhiên. – Một câu nói rất tùy ý của Mông Tuyết lại thần nhiên đẩy mối quan hệ của cô và Giang Thừa Dữ vào một không khí mờ ám.

Kỷ Niệm Hi cười:

- Nếu có chuyện gì, xin Giang phu nhân cứ thẳng thắn, còn về phần cơm, không cần tốn kém.

Lúc này hơi thở Giang phu nhân kia lập tức trở nên cứng ngắt, cô nhanh chóng thu hồi giọng điệu “cả vú lấp miệng em”:

- Xin hỏi có phải Kỷ tiểu thư vừa từ tập đoàn Long Giang xuống đúng không?

- Phải thì sao? Không phải thì sao? – Kỷ Niệm Hi bình tĩnh quan sát người ngồi đối diện- Mông Tuyết, đáng lẽ cô phải cảm thấy ghen tị với người phụ nữ này, người đã đoạt đi giấc mơ mà cô đã ôm ấp trong mười mấy năm qua.

Chuyện này không hề liên quan đến phóng khoáng hay không thể buông tay, đó chỉ là những tiếc nuối của cô với tuổi thanh xuân của mình, là những hoài niệm của riêng cô, khi cô và Giang Thừa Dữ được ở bên nhau nhau. Có lẽ chính cô cũng không có tư cách để đối mặt chỉ trích Mông Tuyết, nhưng đối phương cũng không thể đặt cô trong lòng, bây giờ hai người họ đã rơi vào tình trạng “cảnh còn người mất”, tuy chẳng ai sai, nhưng những bức bối trong lòng cô lại không sao có thể giải tỏa được.

Nếu chiếm được người ấy, hẳn có chịu một chút thiệt thòi của miệng lưỡi thế gian cũng có sao đâu nhỉ? Người thật sự thất bại là kẻ đã đánh mất người mình yêu.

Thế giới này vốn chẳng hề công bằng, còn cô tại sao phải là người tốt chứ.

Mông Tuyết trả lời Kỷ Niệm Hi bằng một câu trả lời rất thoải mái nhưng cũng vô cùng sắc bén:

- Giang Thừa Dữ là chồng của tôi.

- Không ai phủ nhận điều đó. – Thái độ của cô vẫn thần nhiên như cũ. – Vậy xin hỏi Giang phu nhân mời tôi đến đây làm gì?

- Xin đừng dây dưa với chồng tôi nữa, bất kể trong quá khứ giữa hai người đã từng có một tình yêu sâu sắc cảm động đến mức nào thì giờ tất cả đều đã trôi qua. – Mông Tuyết nhìn chăm chăm vào cô, giống như cô chính là kẻ cơ hội đã phá hoại hạnh phúc gia đình cô ta.

Kỷ Niệm Hi cười. Các nhân vật chính trong tiểu thuyết đều là những cô gái tốt đẹp đến mức không còn gì để nói, rồi họ may mắn gặp được nhân vật nam chính. Nhưng xen giữa tình yêu chân chính của họ là nhân vật nữ phụ. Nữ chính đạt được tình yêu của mình là nhờ vào may mắn, còn nữ phụ lại chỉ có thể dựa vào bản thân mà không bao giờ có được tình yêu kia. Bạn hãy nhìn xem, thế gian này vốn không hề công bằng, rất ít người có thể đạt được may mắn.

Cô im lặng rất lâu, cô cảm thấy đề tài này thật nhàm chán:

- Thừa Giang phu nhân, khi nói những lời này, cô cảm thấy thực sự cần thiết sao? Xin tôi không bám lấy chồng cô. Nếu chồng cô không có tình ý với tôi, hẳn cô cũng chẳng cần thiết phải nói những lời này với tôi đâu nhỉ. Vậy hành động của cô không phải đang chứng minh với tôi rằng vị trí của tôi trong lòng chồng cô có nhỏ bé hay không ư? Hơn thế, nếu tôi đã là loại phụ nữ mặt dày trời đánh không chết đó, cô cảm thấy mấy câu nói của cô có thể tác động đến tôi không?

Sự lý trí của cô khiến Mông Tuyết hoảng hốt.

Kỷ Niệm Hi lại càng không để ý đến chuyện gia tăng sự khó chịu của Mông Tuyết:

- Hẳn tình cảm của cô dành cho Giang Thừa Dữ sâu sắc lắm nhỉ? Nếu không cô sẽ không cưới anh ấy. Một khi đã như vậy, cô khẳng định sẽ hiểu sự cố chấp của một người con gái trong tình yêu. Cô thử nói xem, nếu tôi yêu Giang Thừa Dữ, yêu đến mất hết lí trí, mất hết sĩ diện, yêu đến quên cả bản thân, cô cảm thấy tôi sẽ để ý đến những lời mắng chửi của người khác nữa không, có để tâm đến cái loại đạo đức không thể thay cơm ăn nước uống được đó không? Nếu tôi đã yêu đến như vậy, tôi sẽ để ý đến vị trí của kẻ thứ ba nữa ư?

Sắc mặt Mông Tuyết đã hoàn toàn thay đổi:

- Sao cô có thể nói ra những lời nói không biết xấu hổ như thế chứ.
- Sĩ diện có ích lợi gì? Có mang lại kết quả tốt được không?

Cô không thèm nói tiếp, chỉ nhìn thái độ không thể chấp nhận của Mông Tuyết. Cô chỉ nghĩ, cô ta chỉ phải đau khổ trong chốc lát, còn cô đã phải chịu đựng vất vả dày vò bao lâu nay.

Bàn tay Mông Tuyết đặt bên cốc nước không ngừng giạt giạt, nhưng lại không thể hất cốc nước về phía Kỷ Niệm Hi.

Kỷ Niệm Hi đã nhận ra động tác của cô, Giang Thừa Dữ thật có tài có đức nên mới gặp được một người con gái như vậy, dù đã rơi vào tình trạng này, cô ấy vẫn có thể khống chế được cảm xúc của mình, cô biết nơi đây còn có mặt rất nhiều người trong giới thượng lưu, nếu tin tức về hành động này của Mông Tuyết bị truyền ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Giang gia.

Rốt cuộc cô cũng không thể tiếp tục giả vờ thêm, cô nhìn Mông Tuyết:

- Yên tâm, tôi sẽ không làm gì hết. Nếu tôi thật sự yêu một người đàn ông, tôi sẽ tình nguyện làm tất cả cho anh ấy, kể cả phải trở thành một kẻ thứ ba, thứ tư, tôi đều không để ý. Nhưng tôi sẽ không cam tâm để bản thân phải chịu thiệt thòi. Nếu tôi chân thành yêu một người, thì anh ấy phải xứng đáng để tôi yêu, và anh ấy nhất định sẽ không bao giờ để tôi phải chịu tổn thương. Có thể tôi yêu Giang Thừa Dữ, nhưng tôi vẫn yêu bản thân hơn.

Cô đứng dậy, nhìn lại Mông Tuyết vẫn không thể chấp nhận chuyện này:

- Một giây trước tôi vẫn ghen tị với cô, vì cô đã đạt được giấc mơ thời thanh xuân của tôi. Nhưng bây giờ tôi đã không còn ghen tị nữa, vì tôi đã buông tay.

Cô quay đi, một giọt lệ âm thầm rơi xuống, người thật sự yêu cô, sẽ không để cô phải tổn thương. Còn cô cũng sẽ không vì bất cứ ai để khiến bản thân phải thiệt thòi.

Đã thật lâu, thật lâu tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rơi mãi không thôi trong lòng mình, rồi một ngày kia khi ta ngẩng đầu lên, bầu trời đã trong xanh tự bao giờ. Hóa ra, vì ta đã quên ngẩng đầu lên, không chịu tin rằng cơn mưa kia đã sớm tạnh.

Buông tay, thật ra lại chẳng hề khó, chỉ cần bạn nguyện ý.

Không ai có thể ảnh hưởng được đến bạn, chỉ cần bạn đủ kiên định, chỉ cần bạn đủ can đảm.

Đừng sợ phải khóc, vì đó chính là lựa chọn của bạn. Ngay khi quay lại Đông Xuyên, Kỷ Niệm Hi lập tức đến tập đoàn quốc tế Long Giang để tìm Giang Thừa Dữ. Nhưng khi đứng trước cửa tòa nhà trắng lộng lẫy, cô lại dừng bước, đành rút di động ra làm hình thức để trao đổi với Giang Thừa Dữ. Khi nhìn tòa nhà cao chọc trời này, cô không hề cảm thấy kích động, cô vào luôn chủ đề chính: - Hẳn anh rất có hứng thú với Liêu Nguyên đúng không? Vào thẳng chủ đề, không một câu thừa thãi. - Đúng vậy. - Giọng nói của Giang Thừa Dữ vô cùng sạch sẽ, sáng sủa. - Tốt nhất là đừng đụng đến Liêu Nguyên. - Cô lập tức trả lời. - Anh đã đổ rất nhiều tiền vào đấy. - Để chiếm trước ưu thế. Cô mỉm cười, xem ra lần này Kỷ Thành Minh đã làm một trận không tồi nhé. - Ồ... Vậy anh cứ tiếp tục thôi. Cô gác máy. Nếu Giang Thừa Dữ đã muốn làm vậy, thuận tiện cứ để anh làm cũng tốt thôi, bây giờ cô không nên nói với đối phương rằng anh nhất định sẽ thất bại làm gì. Hành động của cô nên gọi là gì đây? Luyến tiếc không quên? Thật buồn cười, Giang Thừa Dữ liên tục gọi lại, nhưng cô từ chối, nhất định không nghe. Thế nhưng cô lại chẳng được may mắn, vừa quay lại đã gặp ngay vợ của Giang Thừa Dữ - Mông Tuyết. Mông Tuyết chẳng qua ngẫu nhiên gặp

cô ở đây, nhưng trực giác giữa phụ nữ luôn rất chuẩn xác, trước những biểu hiện khác lạ của chồng mình, người vợ hiền nhiên sẽ phải tìm hiểu nguyên nhân, vừa hay hôm nay lại gặp được nguyên nhân, một cuộc nói chuyện dĩ nhiên là việc tất yếu. Kỷ Niệm Hi cũng không nói gì thêm, trực tiếp bước theo Mông Tuyết, bây giờ cô chẳng muốn nghĩ gì hết, cuộc sống của cô hiện rất tĩnh lặng, sẽ không thể bởi vì một người nào đó mà bị xáo trộn. Mông Tuyết đưa cô đến một phòng bao riêng trong nhà hàng, góc họ ngồi rất yên tĩnh, không khí lại rất thân thiện như ở nhà khiến khách hàng cảm thấy rất ấm cúng. - Nơi này cũng được đó chứ? - Khuôn mặt xinh đẹp của Mông Tuyết tràn ngập ý cười, cô nhìn chăm chăm vào Kỷ Niệm Hi, với một phong thái đẹp tựa nữ vương. Kỷ Niệm Hi rất thích thái độ tự tin của đối phương: - Cũng không tồi. - Thừa Dữ hay đưa tôi đến đây, xin cô hãy tự nhiên. - Một câu nói rất tùy ý của Mông Tuyết lại thần nhiên đẩy mối quan hệ của cô và Giang Thừa Dữ vào một không khí mờ ám. Kỷ Niệm Hi cười: - Nếu có chuyện gì, xin Giang phu nhân cứ thẳng thắn, còn về phần cơm, không cần tốn kém. Lúc này hơi thở Giang phu nhân kia lập tức trở nên cứng ngắc, cô nhanh chóng thu hồi giọng điệu “cả vú lấp miệng em”: - Xin hỏi có phải Kỷ tiểu thư vừa từ tập đoàn Long Giang xuống đúng không? - Phải thì sao? Không phải thì sao? - Kỷ Niệm Hi bình tĩnh quan sát người ngồi đối diện- Mông Tuyết, đáng lẽ cô phải cảm thấy ghen tị với người phụ nữ này, người đã đoạt đi giấc mơ mà cô đã ôm ấp trong mười mấy năm qua. Chuyện này không hề liên quan đến phóng khoáng hay không thể buông tay, đó chỉ là những tiếc nuối của cô với tuổi thanh xuân của mình, là những hoài niệm của riêng cô, khi cô và Giang Thừa Dữ được ở bên nhau. Có lẽ chính cô cũng không có tư cách để đối mặt chỉ trích Mông Tuyết, nhưng đối phương cũng không thể đặt cô trong lòng, bây giờ hai người họ đã rơi vào tình trạng “cảnh còn người mất”, tuy chẳng ai sai, nhưng những bức bối trong lòng cô lại không sao có thể giải tỏa được. Nếu chiếm được người ấy, hẳn có chịu một chút thiệt thòi của miệng lưỡi thế gian cũng có sao đâu nhỉ? Người thật sự thất bại là kẻ đã đánh mất người mình yêu. Thế giới này vốn chẳng hề công bằng, còn cô tại sao phải là người tốt chứ. Mông Tuyết trả lời Kỷ Niệm Hi bằng một câu trả lời rất thoải mái nhưng cũng vô cùng sắc bén: - Giang Thừa Dữ là chồng của tôi. - Không ai phủ nhận điều đó. - Thái độ của cô vẫn thần nhiên như cũ. - Vậy xin hỏi Giang phu nhân mời tôi đến đây làm gì? - Xin đừng dây dưa với chồng tôi nữa, bất kể trong quá khứ giữa hai người đã từng có một tình yêu sâu sắc cảm động đến mức nào thì giờ tất cả đều đã trôi qua. - Mông Tuyết nhìn chăm chăm vào cô, giống như cô chính là kẻ cơ hội đã phá hoại hạnh phúc gia đình cô ta. Kỷ Niệm Hi cười. Các nhân vật chính trong tiểu thuyết đều là những cô gái tốt đẹp đến mức không còn gì để nói, rồi họ may mắn gặp được nhân vật nam chính. Nhưng xen giữa tình yêu chân chính của họ là nhân vật nữ phụ. Nữ chính đạt được tình yêu của mình là nhờ vào may mắn, còn nữ phụ lại chỉ có thể dựa vào bản thân mà không bao giờ có được tình yêu kia. Bạn hãy nhìn xem, thế gian này vốn không hề công bằng, rất ít người có thể đạt được may mắn. Cô im lặng rất lâu, cô cảm thấy đề tài này thật nhàm chán: - Thừa Giang phu nhân, khi nói những lời này, cô cảm thấy thực sự cần thiết sao? Xin tôi không bám lấy chồng cô. Nếu chồng cô không có tình ý với tôi, hẳn cô cũng chẳng cần thiết phải nói những lời này với tôi đâu nhỉ. Vậy hành động của cô không phải đang chứng minh với tôi rằng vị trí của tôi trong lòng chồng cô có nhỏ bé hay không ư? Hơn thế, nếu tôi đã là loại phụ nữ mặt dày trời đánh không chết đó, cô cảm thấy mấy câu nói của cô có thể tác động đến tôi không? Sự lý trí của cô khiến Mông Tuyết hoảng hốt. Kỷ Niệm Hi lại càng không để ý đến chuyện gia tăng sự khó chịu của Mông Tuyết: - Hẳn tình cảm của cô dành cho Giang Thừa Dữ sâu sắc lắm nhỉ? Nếu không cô sẽ không cưới anh ấy. Một khi đã như vậy, cô khẳng định sẽ hiểu sự cố chấp của một người con gái trong tình yêu. Cô thử nói xem, nếu tôi yêu Giang Thừa Dữ, yêu đến mất hết lý trí, mất hết sĩ diện, yêu đến quên cả bản thân, cô cảm thấy tôi sẽ để ý đến những lời mắng chửi của người khác nữa không, có để tâm đến cái loại đạo đức không thể thay cơm ăn nước uống được đó không? Nếu tôi đã yêu đến như vậy, tôi sẽ để ý đến vị trí của kẻ thứ ba nữa ư? Sắc mặt Mông Tuyết đã hoàn toàn thay đổi: - Sao cô có thể nói ra những lời nói không biết xấu hổ như thế chứ. - Sĩ diện có ích lợi gì? Có mang lại kết quả tốt được không? Cô không thèm nói tiếp, chỉ nhìn thái độ không thể chấp nhận của Mông Tuyết. Cô chỉ nghĩ, cô ta chỉ phải đau khổ trong chốc lát, còn cô đã phải chịu đựng vất vả bao lâu nay. Bàn tay Mông Tuyết đặt bên cốc nước không ngừng giật giật, nhưng lại không thể hất cốc nước về phía Kỷ Niệm Hi. Kỷ Niệm Hi đã nhận ra động tác của cô, Giang Thừa Dữ thật có tài có đức nên mới gặp được một người con gái như vậy, dù đã rơi vào tình trạng này, cô ấy vẫn có thể không chế được cảm xúc của mình, cô biết nơi đây còn có mặt rất nhiều người trong giới thượng lưu, nếu tin tức về hành động này của Mông Tuyết bị truyền ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Giang gia. Rốt cuộc cô cũng không thể tiếp tục giả vờ thêm, cô nhìn Mông Tuyết: - Yên tâm, tôi sẽ không làm gì hết. Nếu tôi thật sự yêu một người đàn ông, tôi sẽ tình nguyện làm tất cả cho anh ấy, kể cả phải trở thành một kẻ thứ ba, thứ tư, tôi đều không để ý. Nhưng tôi sẽ không cam tâm để bản thân phải chịu thiệt thòi. Nếu tôi chân thành yêu một người, thì anh

ấy phải xứng đáng để tôi yêu, và anh ấy nhất định sẽ không bao giờ để tôi phải chịu tổn thương. Có thể tôi yêu Giang Thừa Dữ, nhưng tôi vẫn yêu bản thân hơn. Cô đứng dậy, nhìn lại Mông Tuyết vẫn không thể chấp nhận chuyện này: - Một giây trước tôi vẫn ghen tị với cô, vì cô đã đạt được giấc mơ thời thanh xuân của tôi. Nhưng bây giờ tôi đã không còn ghen tị nữa, vì tôi đã buông tay. Cô quay đi, một giọt lệ âm thầm rơi xuống, người thật sự yêu cô, sẽ không để cô phải tổn thương. Còn cô cũng sẽ không vì bất cứ ai để khiến bản thân phải thiệt thòi. Đã thật lâu, thật lâu tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rơi mãi không thôi trong lòng mình, rồi một ngày kia khi ta ngẩng đầu lên, bầu trời đã trong xanh tự bao giờ. Hóa ra, vì ta đã quên ngẩng đầu lên, không chịu tin rằng cơn mưa kia đã sớm tạnh. Buông tay, thật ra lại chẳng hề khó, chỉ cần bạn nguyện ý. Không ai có thể ảnh hưởng được đến bạn, chỉ cần bạn đủ kiên định, chỉ cần bạn đủ can đảm. Đừng sợ phải khóc, vì đó chính là lựa chọn của bạn

Xem thêm: [diendan /viewtopic.php?f=142&t=318845](http://diendan/viewtopic.php?f=142&t=318845) Ngay khi quay lại Đông Xuyên, Kỷ Niệm Hi lập tức đến tập đoàn quốc tế Long Giang để tìm Giang Thừa Dữ. Nhưng khi đứng trước cửa tòa nhà tráng lệ đó, cô lại dừng bước, đành rút di động ra làm hình thức để trao đổi với Giang Thừa Dữ. Khi nhìn tòa nhà cao chọc trời này, cô không hề cảm thấy kích động, cô vào luôn chủ đề chính: - Hẳn anh rất có hứng thú với Liêu Nguyên đúng không? Vào thẳng chủ đề, không một câu thừa thãi. - Đúng vậy. - Giọng nói của Giang Thừa Dữ vô cùng sạch sẽ, sáng sủa. - Tốt nhất là đừng đụng đến Liêu Nguyên. - Cô lập tức trả lời. - Anh đã đổ rất nhiều tiền vào đấy. - Để chiếm trước ưu thế. Cô mỉm cười, xem ra lần này Kỷ Thành Minh đã làm một trận không tồi nhé. - Ồ... Vậy anh cứ tiếp tục thôi. Cô gác máy. Nếu Giang Thừa Dữ đã muốn làm vậy, thuận tiện cứ để anh làm cũng tốt thôi, bây giờ cô không nên nói với đối phương rằng anh nhất định sẽ thất bại làm gì. Hành động của cô nên gọi là gì đây? Luyến tiếc không quên? Thật buồn cười, Giang Thừa Dữ liên tục gọi lại, nhưng cô từ chối, nhất định không nghe. Thế nhưng cô lại chẳng được may mắn, vừa quay lại đã gặp ngay vợ của Giang Thừa Dữ - Mông Tuyết. Mông Tuyết chẳng qua ngẫu nhiên gặp cô ở đây, nhưng trực giác giữa phụ nữ luôn rất chuẩn xác, trước những biểu hiện khác lạ của chồng mình, người vợ hiền nhiên sẽ phải tìm hiểu nguyên nhân, vừa hay hôm nay lại gặp được nguyên nhân, một cuộc nói chuyện dĩ nhiên là việc tất yếu. Kỷ Niệm Hi cũng không nói gì thêm, trực tiếp bước theo Mông Tuyết, bây giờ cô chẳng muốn nghĩ gì hết, cuộc sống của cô hiện rất tĩnh lặng, sẽ không thể bởi vì một người nào đó mà bị xáo trộn. Mông Tuyết đưa cô đến một phòng bao riêng trong nhà hàng, góc họ ngồi rất yên tĩnh, không khí lại rất thân thiện như ở nhà khiến khách hàng cảm thấy rất ấm cúng. - Nơi này cũng được đó chứ? - Khuôn mặt xinh đẹp của Mông Tuyết tràn ngập ý cười, cô nhìn chằm chằm vào Kỷ Niệm Hi, với một phong thái đẹp tựa nữ vương. Kỷ Niệm Hi rất thích thái độ tự tin của đối phương: - Cũng không tồi. - Thừa Dữ hay đưa tôi đến đây, xin cô hãy tự nhiên. - Một câu nói rất tùy ý của Mông Tuyết lại thần nhiên đẩy mối quan hệ của cô và Giang Thừa Dữ vào một không khí mờ ám. Kỷ Niệm Hi cười: - Nếu có chuyện gì, xin Giang phu nhân cứ thẳng thắn, còn về phần cơm, không cần tốn kém. Lúc này hơi thở Giang phu nhân kia lập tức trở nên cứng nhắc, cô nhanh chóng thu hồi giọng điệu “cả vú lấp miệng em”: - Xin hỏi có phải Kỷ tiểu thư vừa từ tập đoàn Long Giang xuống đúng không? - Phải thì sao? Không phải thì sao? - Kỷ Niệm Hi bình tĩnh quan sát người ngồi đối diện- Mông Tuyết, đáng lẽ cô phải cảm thấy ghen tị với người phụ nữ này, người đã đoạt đi giấc mơ mà cô đã ôm ấp trong mười mấy năm qua. Chuyện này không hề liên quan đến phóng khoáng hay không thể buông tay, đó chỉ là những tiếc nuối của cô với tuổi thanh xuân của mình, là những hoài niệm của riêng cô, khi cô và Giang Thừa Dữ được ở bên nhau nhau. Có lẽ chính cô cũng không có tư cách để đối mặt chỉ trích Mông Tuyết, nhưng đối phương cũng không thể đặt cô trong lòng, bây giờ hai người họ đã rơi vào tình trạng “cảnh còn người mất”, tuy chẳng ai sai, nhưng những bức bối trong lòng cô lại không sao có thể giải tỏa được. Nếu chiếm được người ấy, hẳn có chịu một chút thiệt thòi của miệng lưỡi thế gian cũng có sao đâu nhỉ? Người thật sự thất bại là kẻ đã đánh mất người mình yêu. Thế giới này vốn chẳng hề công bằng, còn cô tại sao phải là người tốt chứ. Mông Tuyết trả lời Kỷ Niệm Hi bằng một câu trả lời rất thoải mái nhưng cũng vô cùng sắc bén: - Giang Thừa Dữ là chồng của tôi. - Không ai phủ nhận điều đó. - Thái độ của cô vẫn thần nhiên như cũ. - Vậy xin hỏi Giang phu nhân mời tôi đến đây làm gì? - Xin đừng dây dưa với chồng tôi nữa, bất kể trong quá khứ giữa hai người đã từng có một tình yêu sâu sắc cảm động đến mức nào thì giờ tất cả đều đã trôi qua. - Mông Tuyết nhìn chằm chằm vào cô, giống như cô chính là kẻ cơ hội đã phá hoại hạnh phúc gia đình cô ta. Kỷ Niệm Hi cười. Các nhân vật chính trong tiểu thuyết đều là những cô gái tốt đẹp đến mức không còn gì để nói, rồi họ may mắn gặp được nhân vật nam chính. Nhưng xen giữa tình yêu chân chính của họ là nhân vật nữ phụ. Nữ chính đạt được tình yêu của mình là nhờ vào may mắn, còn nữ phụ lại chỉ có thể dựa vào bản thân mà không bao giờ có được tình yêu kia. Bạn hãy nhìn xem, thế gian này vốn không hề công bằng,

rất ít người có thể đạt được may mắn. Cô im lặng rất lâu, cô cảm thấy đề tài này thật nhàm chán: - Thừa Giang phu nhân, khi nói những lời này, cô cảm thấy thực sự cần thiết sao? Xin tôi không bám lấy chồng cô. Nếu chồng cô không có tình ý với tôi, hẳn cô cũng chẳng cần thiết phải nói những lời này với tôi đâu nhỉ. Vậy hành động của cô không phải đang chứng minh với tôi rằng vị trí của tôi trong lòng chồng cô có nhỏ bé hay không ư? Hơn thế, nếu tôi đã là loại phụ nữ mặt dày trời đánh không chết đó, cô cảm thấy mấy câu nói của cô có thể tác động đến tôi không? Sự lý trí của cô khiến Mông Tuyết hoảng hốt. Kỷ Niệm Hi lại càng không để ý đến chuyện gia tăng sự khó chịu của Mông Tuyết: - Hẳn tình cảm của cô dành cho Giang Thừa Dữ sâu sắc lắm nhỉ? Nếu không cô sẽ không cưới anh ấy. Một khi đã như vậy, cô khẳng định sẽ hiểu sự cố chấp của một người con gái trong tình yêu. Cô thử nói xem, nếu tôi yêu Giang Thừa Dữ, yêu đến mất hết lý trí, mất hết sĩ diện, yêu đến quên cả bản thân, cô cảm thấy tôi sẽ để ý đến những lời mắng chửi của người khác nữa không, có để tâm đến cái loại đạo đức không thể thay cơm ăn nước uống được đó không? Nếu tôi đã yêu đến như vậy, tôi sẽ để ý đến vị trí của kẻ thứ ba nữa ư? Sắc mặt Mông Tuyết đã hoàn toàn thay đổi: - Sao cô có thể nói ra những lời nói không biết xấu hổ như thế chứ. - Sĩ diện có ích lợi gì? Có mang lại kết quả tốt được không? Cô không thêm nói tiếp, chỉ nhìn thái độ không thể chấp nhận của Mông Tuyết. Cô chỉ nghĩ, cô ta chỉ phải đau khổ trong chốc lát, còn cô đã phải chịu đựng vất vả và bao lâu nay. Bàn tay Mông Tuyết đặt bên cốc nước không ngừng giật giật, nhưng lại không thể hất cốc nước về phía Kỷ Niệm Hi. Kỷ Niệm Hi đã nhận ra động tác của cô, Giang Thừa Dữ thật có tài có đức nên mới gặp được một người con gái như vậy, dù đã rơi vào tình trạng này, cô ấy vẫn có thể khống chế được cảm xúc của mình, cô biết nơi đây còn có mặt rất nhiều người trong giới thượng lưu, nếu tin tức về hành động này của Mông Tuyết bị truyền ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Giang gia. Rốt cuộc cô cũng không thể tiếp tục giả vờ thêm, cô nhìn Mông Tuyết: - Yên tâm, tôi sẽ không làm gì hết. Nếu tôi thật sự yêu một người đàn ông, tôi sẽ tình nguyện làm tất cả cho anh ấy, kể cả phải trở thành một kẻ thứ ba, thứ tư, tôi đều không để ý. Nhưng tôi sẽ không cam tâm để bản thân phải chịu thiệt thòi. Nếu tôi chân thành yêu một người, thì anh ấy phải xứng đáng để tôi yêu, và anh ấy nhất định sẽ không bao giờ để tôi phải chịu tổn thương. Có thể tôi yêu Giang Thừa Dữ, nhưng tôi vẫn yêu bản thân hơn. Cô đứng dậy, nhìn lại Mông Tuyết vẫn không thể chấp nhận chuyện này: - Một giây trước tôi vẫn ghen tị với cô, vì cô đã đạt được giấc mơ thời thanh xuân của tôi. Nhưng bây giờ tôi đã không còn ghen tị nữa, vì tôi đã buông tay. Cô quay đi, một giọt lệ âm thầm rơi xuống, người thật sự yêu cô, sẽ không để cô phải tổn thương. Còn cô cũng sẽ không vì bất cứ ai để khiến bản thân phải thiệt thòi. Đã thật lâu, thật lâu tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rơi mãi không thôi trong lòng mình, rồi một ngày kia khi ta ngẩng đầu lên, bầu trời đã trong xanh tự bao giờ. Hóa ra, vì ta đã quên ngẩng đầu lên, không chịu tin rằng cơn mưa kia đã sớm tạnh. Buông tay, thật ra lại chẳng hề khó, chỉ cần bạn nguyện ý. Không ai có thể ảnh hưởng được đến bạn, chỉ cần bạn đủ kiên định, chỉ cần bạn đủ can đảm. Đừng sợ phải khóc, vì đó chính là lựa chọn của bạn

60. Chương 60: Bi Kịch Ngược Chiều (13)

Tất cả các nhân viên trong tập đoàn quốc tế Minh Thành đều đang rơi vào trạng thái bận rộn. Những người biết chuyện nói rằng, thời gian gần đây công ty đang cạnh tranh gay gắt cùng tập đoàn quốc tế Long Giang, khiến cho tình hình nhân sự bị biến động mạnh đồng thời xu hướng cạnh tranh vẫn kéo dài liên tiếp. Đáng sau cuộc cạnh tranh đó, ngoại trừ một số nhân viên đã bỏ việc, hầu hết những người ở lại đều khá phấn khích.

Kỷ Niệm Hi vẫn như trước, cô sửa sang lại các tài liệu cần giao cho Kỷ Thành Minh xử lý. Hiện cô đang ôm một tập văn kiện lớn tiến vào văn phòng riêng của Kỷ Thành Minh. Vừa đúng lúc Kỷ Thành Minh đang xem lại dự thảo phương án cạnh tranh với tập đoàn Long Thành. Cô đặt tập văn kiện xuống bàn làm việc, sau đó đứng sang bên cạnh anh:

- Đây là phương án vừa được quyết định à?

Kỷ Thành Minh mỉm cười:

- Đúng vậy. - Sau đó lại liếc nhìn cô. - Em nên ghi nhớ lại, sau đó chia sẻ với người em muốn chia sẻ.

Cô không thêm muốn nghĩ xem anh ta có thật sự tin tưởng mình hay không nữa:

- Hẳn là bản kế hoạch này đã trở thành phế thải rồi nhỉ? – Cô thân nhiên nói.

Trong công việc anh luôn là người cẩn thận tỉ mỉ, tuyệt đối không dễ dàng để cho bản thân cô nhìn thấy những thông tin thuộc dạng tuyệt mật mà mọi người phải đánh đổi bằng rất nhiều đêm vất vả thức khuya dậy sớm mới có được, anh không phải là loại người không biết quý trọng sức lao động của người khác. Ngay khi ý nghĩ này xoẹt qua trong đầu, cô lại cảm thấy mình càng ngày càng vớ vẩn, dựa vào đâu mà cô cho rằng mình hiểu được anh ta.

- Đúng vậy. – Kỷ Thành Minh thừa nhận một cách rõ ràng, thấy cô chuẩn bị quay đi, anh hỏi: - Em cảm thấy phần thắng của anh là bao nhiêu?

- Không phải anh đang đổ toàn bộ tài chính vào dự án Liêu Nguyên với tập đoàn Long Giang à? Trong một khoảng thời gian ngắn, hẳn Long Giang sẽ không có khả năng để chống đỡ lại đâu. – Câu trả lời của cô không hề chứa cảm xúc.

Kỷ Thành Minh tò mò nhìn lại cô vài lần, rồi tiếp tục hỏi:

- Giang Thừa Dư vẫn án binh bất động, nếu đây thật sự là một vụ lớn như vậy, chuyện này chắc chắn không có khả năng, anh ta nhất định có vài chiêu bài giấu phía sau.

- Đó là chuyện của đàn ông các anh. – Chẳng liên quan gì đến vấn đề của phụ nữ, nếu đó là chiến trường của đàn ông, xin mời họ cứ tự do chém giết.

Thái độ tỏ ra không hề hứng thú của cô khiến Kỷ Thành Minh kéo cô ngồi vào lòng anh:

- Thế này đã liên quan đến em chưa?

Cô còn chưa kịp phản ứng, cửa ban công đã bị đẩy ra, một nữ nhân viên văn phòng giật mình khi nhìn thấy cảnh này, cô ta nhìn rất lâu, sau đó mới tỏ ra xấu hổ:

- Thật xin lỗi... thật xin lỗi... - Sau đó chạy biến mất một cách thần kỳ.

Kỷ Niệm Hi nhìn chằm chằm về hướng chạy của cô gái đó, đột nhiên chợt hiểu ra:

- Cũng không tồi. – Cô rời khỏi anh, nếu như vừa rồi là cơ hội lợi dụng giá trị của cô một cách hoàn hảo nhất, ít nhất cô vẫn có thể chấp nhận được.

- Do mẹ anh sắp xếp. – Một câu nói đơn giản, có thể coi là một lời giải thích, anh liếc nhìn cô: - Em vừa rồi hình như cũng không hề giãy dụa.

Cô trừng mắt nhìn anh:

- Nên anh muốn thử ném hậu quả không? – Cô cũng không ngại động võ đâu nhé, nói xong lại tự cười: - Những chuyện ngây thơ như vậy không hề phù hợp với thân phận anh đâu.

- Cũng không phải chưa từng làm gì hết. – Rất nhẹ nhàng băng quơ.

- Điều đó cũng không chứng tỏ rằng chúng ta hợp với nhau. – Cô khẽ nói, sau đó rời khỏi văn phòng.

Kỷ Niệm Hi có cảm giác lần này Kỷ Thành Minh thật sự ra tay, sau khi cô theo anh tham gia vài bữa cơm cô dễ dàng nhận ra điều đó, nhất là khi các nhân vật có mặt trên bàn tiệc đều là những người có máu mặt. Khi nhìn hành động của Kỷ Thành Minh, cô cảm thấy lo lắng cho Giang Thừa Dư.

Bị một người thấu suốt mọi suy nghĩ của mình, dù sao cũng chẳng tốt đẹp gì.

Kỷ Thành Minh vừa lái xe, anh vừa thốt lên những câu nói khá hèn mọn với cô:

- Em thử nói xem, nếu anh giúp em dành lại 20% cổ phần công ty thì sao?

- Cảm ơn ý tốt của anh, thế nhưng tôi không cần đâu. – Cô thấy hơi phiền toái, không biết là phiền vì ai, nhưng vì trong lòng bề bộn nên cô muốn nhân cơ hội này nói hết ra: - Tôi thật sự không muốn bất kỳ thứ gì của Giang gia. Trước đây vì thiếu hiểu biết, tôi chẳng thể hiểu nổi bất cứ chuyện gì, nhưng bây giờ tôi đã nhận ra rất nhiều điều, tôi không muốn liên quan đến Giang gia nữa.

- Kể cả tai nạn của em, em cũng không muốn truy cứu nữa sao? – Kỷ Thành Minh thật bất ngờ trước sự “vĩ đại” của cô.

- Dù sao cũng chẳng thay đổi được gì hết, coi như đó là cách tôi báo đáp công ơn dưỡng dục của Giang gia. Tôi vẫn luôn ghi nhớ lời dạy của cha ông xưa, nhận một giọt ân huệ thì phải báo đáp bằng cả một dòng sông.

Kỷ Thành Minh nở nụ cười đầy khách sáo. Sao cô có thể nói ra được những câu nói đáng ghê tởm thế chứ, đến chính cô còn cảm thấy thật giả dối.

Thật hiếm khi, cô nhắc lại về câu chuyện quá khứ đầy xúc động:

- Thật ra con người tôi cũng chẳng phải là tốt đẹp gì. Thật vậy, ông Giang đối xử rất tốt với tôi như vậy, nhưng tận sâu trong nội tâm, tôi không thể cảm kích, anh có tin được không?

Bà Ngô Tĩnh Văn và ông Giang Huy cùng học đại học, hai người này đều có chung một mối quan hệ đó là ông Hướng Mạc Văn. Thậm chí có thể nói ông Giang Huy là bà mối của bà Ngô Tĩnh Văn. Nếu hồi đại học, ông Giang Huy không tích cực đứng sau thúc đẩy mối tình của Ông Hướng Mạc Văn và bà Ngô Tĩnh Văn, hẳn đã không có sự tồn tại của đôi tình nhân này. Và nếu như bà Ngô Tĩnh Văn không ở bên cạnh ông Hướng Mạc Văn, thì sao có thể có bi kịch của Kỷ Niệm Hi?

Tất cả những việc làm của ông Giang Huy, dù sao cũng chỉ để khiến bản thân bớt cảm thấy áy náy. Vậy sự áy náy của ông Giang Huy xứng đáng để cô nhận ư? Thế giới của đàn ông, cô thực sự không thể hiểu nổi. Ví dụ như việc ông Giang Huy đã biết rõ ông Hướng Mạc Văn đã có hôn ước với bà Nam Lị, vậy sao vẫn muốn gán ghép để ông Hướng Mạc Văn ở bên bà Ngô Tĩnh Văn. Có thể vì họ đặt mình ở vị trí trên cao nên một khi họ thích một cô gái, họ có thể làm bất cứ việc gì mà không cần phải chịu trách nhiệm, cũng không cần phải phân chia rõ ranh giới, thậm chí chỉ để lấp đi khoảng thời gian nhàm chán của họ.

Ý lại quá nhiều vào tuổi trẻ, nên bất chấp mọi hậu quả, vì vậy đã gây ra hàng loạt sự việc phát sinh sau này.

Kỷ Thành Minh khá hiểu, nên cô không cần bất cứ thứ gì ông Giang Huy mang lại cho cô, đơn giản chỉ vì cô không chấp nhận việc làm của ông ta, đây không phải là chuyện tha thứ hay không tha thứ, chỉ là không thể chấp nhận mà thôi.

Không phải mọi sai lầm chỉ cần được đánh đổi bằng một chút trả giá là có thể coi như nó chưa từng xảy ra.

Thậm chí, cô chẳng sợ phải cô độc một mình, nhưng cô không cần sự thương hại của những kẻ khác.

Kỷ Niệm Hi nhìn anh, thật ra cô đã có sự chuẩn bị trước chứ không phải vô duyên vô cớ nhắc lại chuyện này, nên cô hy vọng Kỷ Thành Minh có thể hiểu được:

- Mẹ của tôi, đã phát điên từ rất lâu rồi. Nhưng khi bà tự sát, bà lại rất tỉnh táo, bà đột nhiên tỉnh lại và nhìn thấy thế giới này, vì thế và đã quyết định tự sát, anh có biết vì sao không?

Kỷ Thành Minh tiếp tục lái xe:

- Em cứ tiếp tục đi.

Kỷ Niệm Hi lại cười:

- Bởi vì khi tỉnh lại, bà nhận ra trên thế giới này bà thật sự chẳng còn gì hết, bao gồm cả cô con gái của bà. Tôi vốn không phải là con ruột của bà mà chỉ là một đứa trẻ do bà nhặt được mà thôi.

Khi điên, bà Ngô Tĩnh Văn cho rằng mình còn một người thân thiết quan trọng ở bên cạnh, mà khi tỉnh táo, bà lại nhận ra mình chẳng còn gì trên đời.

Bà Ngô Tĩnh Văn đã tuyệt vọng ôm cô và nói rằng, sao con không phải là con gái mẹ, con không phải...

Trước đó, bà thường hành hạ đánh đập cô, có lẽ sâu trong nội tâm bà vẫn biết điều đó, chẳng qua là do bà không muốn thừa nhận mà thôi.

Kỷ Thành Minh bỗng hiểu ra, ngày ấy anh đi tìm cô vì hi vọng cô sẽ hiến tủy để chữa bệnh cho Hướng Tư Gia. Nhưng cô đã từ chối, thậm chí cô không chịu gặp anh, đơn giản tất cả là vì cô cần bản không phải là

chị em ruột với Hướng Tư Gia. Cô không thể cứu được Hướng Tư Gia, nên cô mới như vậy. Hơn thế cô cũng rất hận Hướng gia.

Kỷ Thành Minh im lặng thật lâu, nhưng không hề mở miệng hỏi cô tại sao hồi ấy cô không nói ra sự thật.

Kỷ Niệm Hi nuốt nước bọt:

- Ngày ấy khi anh đưa tôi từ bệnh viện về nhà, tôi cho rằng anh hẳn sẽ rất hận tôi vì tôi đã không cứu Hướng Tư Gia. Anh hận tôi thì nhất định sẽ muốn làm gì đó với tôi, kể cả là hành hạ, nhưng anh nhất định sẽ không để cho tôi chết. Mà hiện lúc đó, tôi hoàn toàn lạc lõng với hoàn cảnh thay đổi, đồng thời một mình tôi cũng rất nguy hiểm, nên tôi đã không nói gì hết, ở lại bên cạnh anh, ít nhất anh cũng sẽ bảo vệ sự an toàn của tôi.

Cô thật không ngờ, Kỷ Thành Minh chẳng hề hành hạ cô, nhiều lắm chỉ khiến cho cô đau lòng thôi.

Khi nói ra tất cả, cô cảm thấy rất nhẹ nhàng, để sinh tồn, chính cô đã luôn thận trọng tính toán, cô không hề tốt đẹp, thậm chí cô còn lợi dụng một vài thứ xung quanh.

Cô đã sớm không còn trong sáng đơn thuần nữa, cô vẫn hi vọng, mỗi khi cô nhìn lên bầu trời, cô muốn tự hỏi bản thân, liệu cô có còn có thể trở lại thuần khiết như xưa hay không.

Thời gian thật tàn nhẫn, khiến cô đã sớm không thể nhận ra chính con người cô.

Tất cả đều chỉ để sinh tồn, bất cứ ai cũng không ngoại lệ. Nên cô oán trách Giang Thừa Dự, nhưng cô vẫn tôn trọng quyết định của anh, đây đều là những lựa chọn trong cuộc đời, không ai có tư cách để phán xét, chẳng qua là do bản thân cô lựa chọn không thể chấp nhận mà thôi.

- Không trách tôi ư? – Tự nhìn lại, cô cảm thấy bản thân thật ích kỷ.

Kỷ Thành Minh nhắm mắt:

- Anh tin rằng em có nguyên nhân của riêng em, đương nhiên anh không thể đoán ra những điều em vừa kể.

Anh tin tưởng vào đôi mắt của mình hơn tất cả, cô có khả năng sẽ đau lòng vì mất đi gia đình, nhưng cô sẽ không vì thế mà bỏ mặc một người cô có thể cứu sống. Ở bên nhau một thời gian, anh đâu có mù, anh chắc chắn rằng cô có nguyên nhân của cô.

Đây có thể gọi là đó tin tưởng không?

Trong lòng cô chợt cảm thấy cảm động, gặp Kỷ Thành Minh, cô thật không hiểu bản thân may mắn hay bất hạnh nữa.

- Anh không biết là thế sự treu người à? – Cô nhìn xuống, sau khi lần đầu tiên nhìn thấy văn kiện bí mật trong vụ của Giang Thừa Dự, cô liền cảm thấy rất khó chịu.

Phụ nữ luôn có những điều khó xử của phụ nữ, rõ ràng đàn ông là người sai, nhưng phụ nữ lại luôn phải gánh chịu hậu quả. Hơn thế khi vừa nghe thấy nhắc đến kẻ thứ ba, họ không thêm phân biệt tốt xấu, lập tức xông lên đánh chửi. Kể cả kẻ thứ ba đều xứng đáng bị chửi rủa, nhưng vẫn có những người vô tội.

Ví dụ như trường hợp của bà Ngô Tĩnh Văn.

Khi bà yêu ông Hướng Mạc Vân, ông vẫn chưa kết hôn. Nhưng sau đó ông ta quay lưng nhanh chóng cưới một người phụ nữ khác có gia thế là bà Nam Lị, vì thế mà bà Ngô Tĩnh Văn trở thành kẻ thứ ba.

Bà Ngô Tĩnh Văn đã từng chấp nhận sự thật, bà quyết định ra đi, vì người đàn ông đó không thể mang lại tương lai cho bà, dù bà vô cùng yêu người đàn ông bạc tình đó.

Nhưng bà lại mang thai, bà muốn sinh ra đứa trẻ này.

Bà Nam Lị đã thuê một toán côn đồ, chực sẵn trên đường, gào thét chửi bới bà là tiểu tam và đánh bà. Tất cả mọi người trên đường đều là võ tay đồng tình đòi đánh chết kẻ bại hoại xã hội ấy, nhất định phải bắt người phụ nữ vô đạo đức như thế biến mất khỏi thế gian.

Đứa con của bà Ngô Tĩnh Văn đã bị đánh chết tươi.

Người yêu ra đi, bản thân trở thành cái đích cho tất cả mọi người chỉ trích, đứa con duy nhất cũng không còn trên đời, bà Ngô Tĩnh Văn rốt cuộc đã không thể chịu nổi mà phát điên.

Nếu như không phải vì nhặt được đứa trẻ bị bỏ rơi trước cửa bệnh viện là Kỷ Niệm Hi, có lẽ bà Ngô Tĩnh Văn đã ra đi từ lâu.

Cuộc đời người phụ nữ luôn phải đau khổ vì gặp phải một người đàn ông không tốt. Nên khi một người phụ nữ quyết định gửi gắm bản thân cho ai đó, họ nhất định phải hiểu rõ người đàn ông này, xem anh ta có có tình nguyện gánh vác trách nhiệm với cuộc sống của mình hay không.

Sau khi kể lại tất cả mọi chuyện, Kỷ Niệm Hi cảm thấy thật mệt mỏi.

Tình yêu là như vậy đấy, đủ để cho người con gái uống phí dành trọn cả đời, đủ để hủy hoại cả một cuộc đời người con gái, nhưng cô không muốn mình sẽ trở thành một cô gái như thế.

Kỷ Thành Minh dừng xe lại ven đường:

- Rốt cuộc em yêu Giang Thừa Dự nhiều đến mức nào thế?

Lần đầu tiên anh cảm thấy tức giận đến vậy, anh không còn có thể che dấu cảm xúc của mình.

Cô hiếm khi nói nhiều như vậy, nhưng chỉ để khuyên Kỷ Thành Minh làm người không nên xử sự quá tuyệt tình, nên để cho kẻ khác một đường lui.

Nếu trước đây bà Nam Lệ không quá tuyệt tình mà giết chết đứa con vừa chào đời của bà Ngô Tĩnh Văn, sau này lại khiến bà Hướng Tư Gia vì cùng đường mà phát bệnh, thì đã không đến mức không thể tìm thấy tủy thích hợp để ghép cho con gái mình. Đường như tất cả là một vòng tuần hoàn nhân quả.

Cô mất bao thời gian suy nghĩ đến vậy, cũng chỉ để bảo vệ cho người ấy.

Cô khó khăn mở miệng.

- Tôi không hề. – Cô lại cắn môi. – Anh và anh ấy cứ như vậy, cũng sẽ chỉ lưỡng bại câu thương...

- Cho nên em cho rằng có thể khuyên được anh à?

Cô lắc đầu:

- Anh cứ coi như tôi chỉ vừa giải tỏa cảm xúc của mình thôi. Có lẽ tôi cũng sai, không có phụ nữ nào lại chấp nhận đứa con riêng của chồng mình, chỉ là do tôi đã thiên vị.

Có những khi, dù là đường cùng tuyệt lộ, cũng có người sẽ cam tâm nguyện ý mà đi.

Cô thật sự mệt mỏi rồi, không biết là vì bà Ngô Tĩnh Văn hay vì cái tình yêu chết tiệt đó ... Có lẽ cũng chẳng phải, chỉ là vì chính cô.

Kỷ Thành Minh lại nở nụ cười, giống như một tia sáng đang xuyên thấu qua ly rượu, tạo thành một hiện tượng khác thường, tựa như đang chiết xạ ánh sáng mặt trời.

61. Chương 61: Sau Đây

Đã tự:

Ngay sau giờ làm việc, Kỷ Thành Minh lái xe suốt đêm đến Yên Xuyên, nghe nói có một sự cố khẩn cấp cần đích thân anh đến xử lý. Chuyến đi này kéo dài khá nhiều ngày. Kỷ Niệm Hi không cùng theo anh đến Yên Xuyên, sau cuộc nói chuyện lần trước, nói chung cô cảm giác đã có nhiều điều thay đổi. Mỗi khi ngắm nhìn cô, ánh mắt anh luôn ẩn chứa rất nhiều ngụ ý, khiến cô không biết phải làm sao. Nhưng trong công việc, có lẽ anh vẫn muốn đạt được thành quả trước đó, nên vẫn luôn tiến hành từng bước, ít nhất nhìn từ ngoài vẫn chưa có vấn đề xảy ra.

Đến khi Kỷ Thành Minh về nhà là khoảng nửa tháng sau.

Thoạt nhìn, anh trở nên đầy phong trần và mệt mỏi, xem ra sự cố ở Yên Xuyên khá khó giải quyết. Dù đã trở lại, Kỷ Niệm Hi vẫn nghe thấy anh nhỏ nhẹ gọi điện trao đổi công việc, dường như có rất nhiều công việc cần hợp tác. Con người ta luôn có những mối giao tình thủy chung với một thứ gì đó, có lẽ cũng không thể nói rõ được mối duyên của Kỷ Thành Minh với Yên Xuyên. Có thể vì hoàn cảnh sống ở đây không tồi, có thể vì đây là mảnh đất đầy tính nhân văn, tóm lại, sau khi tổng hợp lại những tính toán của mình, Kỷ Thành Minh quyết định hợp tác với nhị thiếu gia nhà họ Lộ, Lộ Thiếu Hành.

Kỷ Thành Minh gác máy, đôi mi cau lại đầy lo âu, sau rất lâu, câu đầu tiên anh nói với Kỷ Niệm Hi là:

- Lộ nhị thiếu gia sẽ đến viếng thăm.

Rất đơn giản mọi chuyện đã sáng tỏ, cô gật đầu:

- Cần chuẩn bị gì không?

Anh ngẫm nghĩ:

- Không cần đâu.

Lộ Thiếu Hành muốn mượn những mối quan hệ với chính quyền của anh, đồng thời anh ta đã đồng ý hợp tác cùng anh khai thông một số đường lối quan trọng, đây hẳn là một cơ hội rất tốt anh cần lợi dụng triệt để.

Thời điểm Lộ Thiếu Hành ghé chơi đã là chạng vạng tối, căn bản không cần Kỷ Niệm Hi phải làm gì, vì hai người đàn ông chỉ ngồi an vị để bàn bạc công việc. Những lúc như thế này, những sự việc mà đàn ông cần bàn bạc phần lớn đều rất nhàm chán, nhưng họ vẫn thảo luận rất lâu, cuối cùng mới thuyết phục được đối phương.

Ngay đêm hôm đó, Lộ Thiếu Hành đã ra về, anh ta đến và đi như một cơn gió.

Sau khi Kỷ Thành Minh tiễn Lộ Thiếu Hành ra về, anh nhìn cô đang ngồi trong phòng khách với gương mặt đầy vẻ buồn phiền.

Anh không biết mình nên nói gì vào lúc này, anh không thể nghĩ ra cần phải nói gì, tình trạng này khiến anh cảm thấy thật vô cùng bất đắc dĩ. Về phương diện quan hệ, họ vốn không thuộc về bất kỳ mối quan hệ rõ ràng nào, nhưng những gì giữa nam nữ có thể phát sinh thì dường như đều đã xảy ra, vậy rốt cuộc giữa hai người còn thiếu điều gì nữa đây? Anh không thể nắm bắt được cô, kể cả khi cô đang nằm trong tay anh, dường như cô luôn mang trên mình một đôi cánh có thể bay đi rời khỏi anh bất cứ lúc nào.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên:

- Ở công ty xuất hiện vấn đề gì sao?

Anh vẫn tưởng cô chưa biết chuyện, có vẻ anh vẫn đánh giá thấp về cô:

- Nếu nhất định phải đào sâu nghiên cứu thì có thể nói là như vậy.

Giang Thừa Dự đúng là không phải chỉ là một cái đèn cạn dầu, anh đào một cái hố lớn, tưởng như chỉ cần chờ Giang Thừa Dự nhảy xuống dưới đó nữa thôi, vậy mà cuối cùng đôi bên vẫn ở thế hòa, quả nhiên Giang Thừa Dự xứng đáng là đối thủ duy nhất của anh ở Đông Xuyên này. Lần này, Minh Thành cạnh tranh với Long Giang, nói thẳng ra là lưỡng bại câu thương. Tuy tổn thất của Giang Thừa Dự vẫn nghiêm trọng hơn nhiều, nhưng dù sao Kỷ Thành Minh vẫn không đành thắng lợi, đối với một người kiêu ngạo như anh, không thắng – nghĩa là thua.

Cũng bởi vì như vậy, anh vội vàng đồng ý cùng Lộ Thiếu Hành hợp tác, tuy đó chỉ là thất sách, nhưng ít nhất có thể phát triển thêm lợi nhuận ở một nơi khác cũng không quá thiệt thòi.

Kỷ Niệm Hi nhìn khuôn mặt âm tình bất định của anh, nói:

- Thật vậy.

Anh đứng yên không hề động đậy, tay rút túi quần, bộ ple đen khiến anh trở nên rất lạnh lùng mạnh mẽ.

- Anh vẫn tưởng rằng em sẽ rất vui vẻ cơ đấy.

Cô cười lạnh, hừ một tiếng, có lẽ vậy, ngay chính cô cũng không biết cảm xúc của mình như thế nào.

- Có lẽ là vậy.

Kỷ Thành Minh nhìn chằm chằm vào mũi giày của mình, thở dài:

- Giang Thừa Dự chắc chắn sẽ hẹn gặp mặt em.

Giọng anh rất bình tĩnh, sau đó anh đi thẳng lên lầu, không quay đầu lại nhìn cô một lần.

Người con gái luôn mang trong lòng hình bóng một người đàn ông khác!

Kỷ Thành Minh không hề sai, sáng hôm sau, Giang Thừa Dự gọi cho Kỷ Niệm Hi, hẹn cô ra ngoài.

Vào bữa sáng hôm đó, Kỷ Thành Minh buông đôi đũa trên tay xuống, nhìn cô đang nhận điện thoại:

- Anh cảm thấy anh vẫn tốt hơn nhiều so với Giang Thừa Dự. – Vừa dứt lời, anh không giấu nổi một nụ cười khinh miệt. – Ít nhất đối với anh, một khi anh nhận định bất kỳ điều gì, là sẽ nhận định suốt cuộc đời.

Cô đặt đũa xuống:

- À.

Cô không nói tiếp, chỉ đứng dậy. Khi chuẩn bị ra ngoài, cô quay lại, liếc nhìn Kỷ Thành Minh. Cô nhận ra cô đã không thể nhớ nổi quãng thời gian họ đã ở bên nhau qua lại, rốt cuộc là cô đã quên hay những điều đó vốn không hề tồn tại.

Cô cũng biết, sớm muộn mình sẽ phải đối mặt nói chuyện thẳng thắn với Giang Thừa Dự, nhưng không ngờ lại lâu như vậy mới diễn ra.

Địa điểm hẹn cô là tại trường trung học. Cô vẫn nhớ rõ trước đây ngôi trường này không quản lý nghiêm như bây giờ, trường hiện được xây thêm một lớp tường bao quanh, xem ra cô đã rời khỏi trường lâu lắm rồi. Cô không đi thẳng vào trường mà đứng trước cổng, nơi đây mang đến cho cô một cảm giác thật quen thuộc. Hình ảnh của Kỷ Thành Minh lại hiện lên trong đầu cô, nhưng khi ấy anh thường đi cùng Hướng Tư Gia. Cô nhớ lại dáng vẻ Kỷ Thành Minh đưa Hướng Tư Gia đến trường bất chấp mưa gió, nhưng dù cố gắng thế nào, cô vẫn không thể nhớ nổi những biểu hiện của Giang Thừa Dự khi anh đưa cô đến trường.

Hóa ra những dấu vết hăm mộ ngày ấy vẫn vẹn nguyên nơi đáy lòng.

Con người thật đáng bị coi thường, họ chẳng bao giờ chú ý lưu giữ những ký ức của chính mình, nhưng đồng thời lại luôn khao khát một ngày hạnh phúc của người khác sẽ thuộc về chính họ.

Sự chung thủy tận tâm ấy, sự chiều chuộng ấy, những đặc quyền ấy.

Cô nhìn thoáng qua, Giang Thừa Dự đỗ xe cách đó không xa, hẳn anh đã vào trong trường.

Bước vào trường, đi chưa xa cô đã nhìn thấy anh. Anh đang ở trong phòng học của cô nằm đối diện một hàng cây xanh mát, anh ngồi như một chàng thiếu niên. Anh không vận ple mà mặc một bộ trang phục thường ngày, tựa như đang chuẩn bị chơi thể thao, khiến anh trở nên trẻ hơn so với tuổi rất nhiều.

Cô chậm rãi ung dung bước đến, nhưng không đành mở miệng, so với ngày đó họ dường như đã thay đổi rất nhiều. Không chỉ mỗi anh thay đổi, chính cô cũng đã thay đổi.

Kể cả anh vẫn ghi nhớ những lời cô từng nói, cô thích nhất cây hoa quế bên cạnh phòng học, hương thơm của hoa khiến lòng cô trở nên sáng khoái. Có phải đến khi mất đi, người ta mới cảm thấy không đành lòng chạm đến những kỷ niệm đẹp đẽ nhất của mình.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh.

Sàn gạch men quanh gốc cây khiến cảnh vật trở nên lạnh lẽo, nhưng họ lại chẳng hề quan tâm.

- Mông Tuyết đã đến tìm em à? – Nụ cười của Giang Thừa Dự vô cùng rực rỡ giống như ánh sáng mặt trời.

Cô cũng cười, nụ cười của anh khiến cô lại lạc vào thời thanh xuân trong hồi ức.

- Ừ.

- Cô ấy có nói điều gì khó chịu với em không? – Anh thử thăm dò.

- Không. Chính em đã khiến cô ấy khó chịu, dù em buồn bực nhưng cũng không nên hành hạ cô ấy như vậy.

Không ai có tư cách nghiêm nhiên được tổn thương người khác, bất kể là trên danh nghĩa gì.

Giang Thừa Dự lại cau mày, dường như khá khó chịu:

- Thật ra anh chưa bao giờ buông tay. – Không cần biết là đang nói cho ai nghe, nhưng anh cảm thấy thật bức bối: - Khi nghe tin em gặp nạn, anh dường như đã phát điên, anh tự đến Đa Luân Đa tìm em nhưng tìm không thấy, anh cũng phái người đến khắp nơi tìm em. Cho đến cuối cùng, anh chỉ có thể tin rằng em vẫn còn sống, chỉ là em đang ở một góc nào đó mà anh không biết.

Cô hấp háy miệng, nếu trước ngày hôn lễ anh có thể nói với cô những lời này, có lẽ cô đã không thể đưa ra quyết định như vậy. Ít nhất cho đến tận ngày hôm đó, trái tim cô vẫn chưa chết lặng. Thật kỳ lạ, giới hạn của cô dành ột người đàn ông là ở hôn lễ của anh ta, bất kể tình cảm giữa họ có sâu nặng đến mức nào. Một khi đối phương đã kết hôn, giữa họ đã không bao giờ có thể tái lập lại mối quan hệ cũ nữa.

Cô đã từng rất cố gắng, nhưng anh đã không chấp nhận cô.

Vào ngày hôn lễ, bất chấp mọi sai lầm, anh vẫn lựa chọn tiếp tục kết hôn.

Cô cũng sẽ không bao giờ hối hận, tất cả những việc cần làm, đối với chính bản thân cô có thể nói rằng đã không còn gì đáng để tiếc nuối.

- Cảm ơn. – Ít nhất vẫn cần cô, vẫn luôn ghi nhớ về cô, cũng chưa hoàn toàn lãng quên cô.

- Có lẽ anh đã thật sự sai lầm. – Giang Thừa Dự nhắm chặt mắt lại: - Anh biết mẹ anh không thích em, nhưng bà lại nắm giữ thực quyền của tập đoàn Long Giang. Anh luôn nghĩ rằng chỉ cần hoàn toàn nắm được Long Giang trong tay, anh sẽ có thể bảo vệ em, anh chưa bao giờ nghĩ rằng chính điều đó sẽ đẩy em rời xa anh. – Ngay khi tiếp xúc với thái độ của cô lần trước, anh đã hiểu rõ mọi chuyện, không cần phải dùng từ ngữ thừa thãi để giải thích thêm.

- Anh không dám chấp nhận em, vì anh sợ các nhân viên trong công ty sẽ bàn tán, vì thế mẹ anh sẽ gây bất lợi cho em đúng không? – Cô chủ động đề cập rõ những sự việc đã phát sinh, là do cô đã quá mạnh mẽ, chỉ biết để tâm đến đau khổ của mình mà không quan tâm đến đại cục.

Giang Thừa Dự gật đầu.

Cô nở nụ cười.

Ít nhất cũng có thể chứng minh cô không nhìn lầm người, cô không đặt tình yêu của mình ột người đàn ông không xứng đáng để yêu, nếu như vậy thật sống không bằng chết. Ít nhất, cô đã không phụ lòng tuổi thanh xuân của mình, kể cả khi điều đó chẳng mang lại cho cô bất cứ cái gì.

Chỉ là anh mãi mãi không thể biết rằng, điều khiến cô khổ sở là chính anh đã đẩy cô rời xa anh.

Không phải cứ tháo gỡ được mọi hiểu lầm thì mọi chuyện đều có thể được tha thứ, sau đó sẽ trở lại tốt đẹp như thuở ban đầu. Không phải cứ có tình yêu là có thể bất chấp mọi mưa gió vụn vặt, và có thể khiến mọi thứ trở lại như lúc đầu.

Thời gian chính là thứ vô tình nhất, thật đáng tiếc là rất ít người có thể hiểu được điều này.

Bỏ lỡ là bỏ lỡ, vì bất cứ điều vụn vặt gì, quan trọng nhất là đã thật sự bỏ lỡ.

Dù trái tim vẫn bồi hồi lên tiếng, lần đầu tiên khi nghe thấy những lời này, vẫn thật vô cùng tàn nhẫn.

Nhưng cô không cảm thấy hận.

- Anh có biết lần đầu nhìn thấy anh, em đã nghĩ gì không? – Giọng cô nhẹ nhàng khe khẽ nhớ lại: - Khi anh cười lộ lên, trông anh thật đơn thuần.

Kể cả lúc ấy cô mới chỉ là một cô bé, nhưng cô chỉ cảm thấy khi anh cười, không ai có thể chối từ.

- Thật vậy ư? – Ngay Giang Thừa Dự cũng không biết mình cười rộ lên trông sẽ như thế nào.

Đối với anh, cô rất đặc biệt. Đầu tiên là ghét, cực kỳ chán ghét, rồi thậm chí là yêu thương, sau đó chẳng hiểu sao giữa họ lại thành ra như bây giờ.

Anh không thể hiểu nổi, từng bước, từng bước, tại sao lại đi đến bước này.

- Vì sao em không thể chờ em? - Anh vẫn không thể cam lòng, anh khẳng định rằng anh chắc chắn không bao giờ có thể cam lòng được, vì sao lại không thể cho anh ít nhất dù chỉ một cơ hội?

- Có lẽ vì không muốn chờ. – Câu trả lời của cô thật ba phải. – Vợ của anh là một cô gái tốt, anh không nên phụ lòng cô ấy.

Tình yêu của bất kỳ người con gái nào cũng xứng đáng được tôn trọng, được ái mộ, bất kỳ ai cũng không có tư cách giẫm đạp.

- Anh biết. – Giang Thừa Dự đứng dậy. – Theo giúp anh thêm chút nữa.

Cô cũng đứng lên, lấy tay phủi phủi quần áo:

- Cũng tốt.

Sân thể thao của trường càng ngày càng rộng, vài cậu thiếu niên đang không ngừng sôi nổi chơi bóng rổ, những giọt mồ hôi không ngừng toát ra. Tuổi trẻ luôn đẹp như vậy đấy, tuổi thanh xuân với một tinh thần phấn chấn đầy nồng nức.

Lúc cô còn ngồi đọc sách trong thư viện, cô từng nghĩ không biết nhiều năm sau, khi được quay trở lại nơi này thì trông cô sẽ như thế nào nhỉ. Nhưng khi ấy cô có lẽ không bao giờ có thể tưởng tượng được đáng về lúc này của mình.

Khi cô và Giang Thừa Dự trở về lại nơi đây, khoảng cách giữa họ đã là thiên sơn vạn thủy.

Tình người ngày ấy, sao lại trở nên như thế này? Hai con người đã từng yêu đương thắm thiết đến vậy, sao lại phải đi đến bước này? Thế nhưng chính cô đã từng bước từng bước tiến lên mà không hề nhận ra bất kỳ sai lầm nào.

Có nhiều thứ chỉ tồn tại trong mắt người khác, nhưng có những thứ lại chỉ sống trong lòng mình.

- Kỷ Thành Minh sẽ không thể là một người chồng tốt. – Giang Thừa Dự kín đáo đề cập: - Thật ra, đến bây giờ anh mới có thể nhận ra, anh có thể buông tha tất cả mọi thứ, kể cả ly hôn, có thể vứt bỏ tất cả mọi thứ ở nơi này.

Với một điều kiện quan trọng là cô sẽ chấp thuận ở lại bên anh.

Kỷ Niệm Hi lắc lắc đầu phe phẩy:

- Không cần phải nói vậy đâu, chúng ta đều biết, nếu có thể xảy ra một lần nữa, chúng ta đều sẽ vẫn lựa chọn như vậy. Tính cách quyết định vận mệnh, dù là thêm một lần nữa, vẫn sẽ giống như vậy thôi. – Chẳng qua vì tất cả đều đã xảy ra, đối với những thứ đã vượt mắt anh vẫn không thể cam lòng mà thôi. Nếu như người mất đi lại là anh, anh vẫn sẽ không cam lòng như thế.

Giang Thừa Dự và Kỷ Thành Minh khá giống nhau, họ đều là những người đàn ông luôn coi trọng sự nghiệp, đó đã là những chấp niệm xâm nhập vào tận xương tủy họ, không ai có thể thay đổi.

Một khi đã như vậy, cần gì phải lừa mình dối người thêm nữa.

Giang Thừa Dự lắc đầu, anh vẫn không thể cam lòng, sao anh có thể lấy lại được cân bằng đây?

Anh đã không còn có thể nhận ra chính bản thân anh đang muốn cái gì nữa. Anh đã tự đặt ra một quỹ đạo nhân sinh ịnh, nhưng dường như mọi thứ đều đã hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo này.

- Anh nhất định không được để em thất vọng đâu nhé. – Cô sẽ dõi theo anh, nhìn anh gánh vác trách nhiệm của mình. Người đàn ông cô từng yêu không thể là người không có khả năng gánh vác trách nhiệm.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, đều như vậy.

Kỷ Niệm Hi từ chối để Giang Thừa Dự chở cô về. Nhưng vừa đi thêm vài bước, cô nhìn thấy xe của Kỷ Thành Minh đỗ cách đó không xa. Cô không rõ anh đã đứng đây đợi cô bao lâu, cô đi đến gõ cửa kính xe anh, sau đó mở cửa ra cho thoáng rồi mới ngồi xuống.

Kỷ Niệm Hi từ chối để Giang Thừa Dự chở cô về. Nhưng vừa đi thêm vài bước, cô nhìn thấy xe của Kỷ Thành Minh đỗ cách đó không xa. Cô không rõ anh đã đứng đây đợi cô bao lâu, cô đi đến gõ cửa kính xe anh, sau đó mở cửa ra cho thoáng rồi mới ngồi xuống.

Kỷ Thành Minh trong lúc vô ý lại nhìn xuống đồng hồ:

- Tán gẫu vui vẻ nhỉ?

Nói chuyện lâu như vậy, hẳn là vui vẻ lắm đây. Trong đầu anh thậm chí còn nảy ra một suy nghĩ xấu xa, liệu có phải cô đang vờ che giấu vui vẻ trong lòng, ngoài mặt thì cố ý tỏ ra phụng phịu.

- Cũng tốt.

Giọng nói của cô không chút cân nhắc, càng khiến anh cảm thấy khó thở hơn:

- Nên em quay lại để chào từ biệt anh đây ư?

Nếu đã nói chuyện thỏa đáng với Giang Thừa Dự, thì hẳn đã đến lúc ra đi rồi.

Cô nhanh chóng quay sang nhìn anh, lại tựa đầu, im lặng không nói.

Nếu phải xem xét một cách nghiêm túc, anh đối xử với cô thật sự không tồi, kể cả khi anh biết cô thấy chết mà không cứu thì cũng chỉ mặt nặng mày nhẹ với cô, anh thậm chí chưa từng mắng cô nếu có thể bỏ qua giọng điệu châm chọc của anh.

Anh là một người đàn ông có tính tình không tồi.

Đáng tiếc...

Cô cắn môi:

- Anh hi vọng tôi sẽ nói gì?

Đúng vậy, anh hi vọng cô có thể nói gì đây? Anh cũng không biết nữa. Nói rằng cô thật sự yêu Giang Thừa Dự, yêu đến mức cam tâm chấp nhận chờ đợi anh ta li hôn, yêu đến mức mặc kệ người đời mắng cô là kẻ thứ ba, yêu đến mức không còn gì cả.

Anh cho rằng bản thân anh cũng không hề thua kém, anh là người kiên định. Nhưng không phải vì những ưu điểm của bạn mà tình yêu sẽ dành cho bạn sự thiên vị, nếu không tại sao trên đời lại có biết bao mối tình dang dở đến thế. Phần lớn tình yêu đều rất kỳ quái, lúc ban đầu nó chỉ là những hạt mầm vùi vào đất, vậy mà đến khi lớn lên lại chẳng thể mang lại bất kỳ điều gì tốt đẹp hơn.

- Anh ta có thể mang lại cho em tất cả những điều em muốn ư? – Kỷ Thành Minh do dự nói, đồng thời khởi động xe lao nhanh như bay. Thật ra, bất kể thứ gì Giang Thừa Dự có thể mang đến cho cô, anh cũng có thể dâng tặng cô.

Cô cắn môi:

- Ừ, anh ấy là toàn bộ thời thanh xuân trong kí ức của tôi.

Đúng vậy, Giang Thừa Dự và anh, nhìn từ góc độ nào đó thì đều cùng một kiểu người mà thôi.

Cô không nên vừa trốn thoát được lại nhanh chóng lao vào.

Cuối cùng, họ chẳng nói gì thêm.

Quay lại biệt thự của Kỷ Thành Minh cô bắt tay vào thu dọn đồ đạc của mình, nhưng khi bắt đầu sắp xếp đồ, cô mới nhận ra rằng tất cả mọi thứ đều là do Kỷ Thành Minh mua cho cô.

Sự thật này khiến cô hơi ảo não, nhưng cô nhanh chóng có thể thích ứng.

Tốt nhất là cô chỉ nên mang đi một vali lớn.

Cô xuống lầu, nhìn anh từ phía sau, cô cố gắng ngắm nhìn thật kỹ hình dáng anh, cô muốn ghi nhớ kỹ hình ảnh của anh, chỉ một mình anh, mà không phải hình ảnh anh bên cạnh một ai đó.

- Cảm ơn anh đã chăm sóc cho tôi trong thời gian qua. – Bất kể đó là vì nguyên nhân gì.

Bước chân ra khỏi cánh cổng lớn, cô bỗng nhiên cảm thấy thật lạnh giá.

Ồ, từ nay về sau, cô thật sự chỉ còn lại mỗi một mình.

Bỗng nhiên cô cảm thấy thật khó chịu.

Cô dừng chân, cô chợt hi vọng anh sẽ lao đến ôm lấy cô, nhưng chỉ sợ đó chỉ là một giấc mơ hão huyền. Cô nhắm chặt mắt, tiếp tục bước về phía trước, cô không được sợ hãi, cô chỉ có thể đối mặt với cuộc đời này.

Kỷ Thành Minh ngồi yên lặng, anh châm một điếu thuốc, anh không quay đầu nhìn, nếu không nhất định anh sẽ nhìn thấy sự do dự của cô, nhưng tiếc là anh không quay lại nhìn cô.

Khi Hưởng Tư Gia ra đi, anh không khóc.

Khi Kỷ Niệm Hi ra đi, anh cũng không khóc.

Vậy nên, cùng lắm thì, anh chẳng còn gì để nói.

Bởi vì cô có thể ra đi mà không hề lưu luyến, nên anh chưa từng nghĩ đến chuyện đuổi theo cô, vì anh cảm thấy không cần phải thế, vì lẽ ấy, anh không dám quay sang nhìn hình ảnh cô ra đi mà không hề quay đầu nhìn lại ấy.

Buổi tối hôm đó, ba người đàn ông cùng ngồi thảo luận về rất nhiều vấn đề. Trong khi đó, sếp tổng của cô lại không hề mở lời cho phép cô ra về nên cô đành phải chôn chặt nỗi nhớ mong vô cùng da diết đối với chiếc giường thân yêu tận dưới mí mắt đang nặng trĩu của mình.

Người ngoài đều cho rằng Kỷ Y Đình có được thành công trên thương trường đều dựa vào may mắn, nhưng họ không hề biết rằng thương hiệu “Thượng Tinh” đã sớm được đăng ký sở hữu bản quyền, kể cả khi ban đầu không ai nghe đến cái tên này. Thành công của anh là nhờ một quá trình phấn đấu lâu dài, nhưng rất ít tin tức về anh được công bố, Kỷ Y Đình không cha không mẹ, tự dốc sức làm việc để có được vị trí hiện tại. Thế nhưng có lẽ trong mắt người ngoài, họ chỉ chăm chăm soi mói vào thành công của người khác bằng những từ ngữ khen ngợi tán dương vô cùng khoa trương.

Ban đầu, Thượng Tinh không hề được xem trọng, thậm chí có đối thủ còn đưa ra một cái giá thu mua một cách cứng nhắc không hề khách sáo và đều bị Kỷ Y Đình nhất quyết cự tuyệt, anh đã đổ không biết bao nhiêu tiền vào Thượng Tinh để không cho bất kỳ đối tác bên ngoài có thể khống chế nơi này. Vào thời điểm khả năng tài chính của Kỷ Thành Minh hạn hẹp nhất, anh vẫn nhất quyết từ chối. Hơn thế, Kỷ Y Đình ban đầu hoàn toàn lập nghiệp dựa vào bán lẻ, lợi nhuận từ bán lẻ chiếm 95% tổng lợi nhuận của Thượng Tinh. Trong tình huống đó, có bao nhiêu người sẽ tình nguyện tiếp tục đổ vốn vào đây? Nhưng Kỷ Thành Minh vẫn đổ toàn bộ vốn, anh bỏ qua thị trường tiêu thụ thực thể mà lựa chọn thị trường thương mại điện tử, hiện tại đã đưa thương hiệu này trở thành đơn vị bán lẻ số một tại Yên Xuyên.

Một người như Kỷ Y Đình, Kỷ Niệm Hi tuyệt đối không thể tin anh ta sẽ chấp nhận hợp tác với Kỷ Thành Minh hoặc Lộ Thiếu Hành. Nếu như họ biết rằng, hằng năm Kỷ Y Đình đều dành một ngày để tham gia chuyến hành trình khám phá xuyên qua sa mạc đầy nguy hiểm, họ sẽ hiểu rằng, anh ta là người không hề e ngại phiêu lưu mạo hiểm.

- Nghe nói anh đang tu tạo lại lĩnh vực hậu cần? – Lộ Thiếu Hành lắc lư ly rượu, không hề nhìn Kỷ Y Đình.

- Tạm thời tôi chưa hề nghĩ đến quyết định này. – Kỷ Y Đình liếc nhìn Lộ Thiếu Hành, tuy anh thích một nhịp độ phát triển nhanh nhưng sẽ khiến tình hình tài chính khá căng thẳng, đó là điều anh không thể phủ nhận.

Danh tiếng của Thượng Tinh đang càng ngày càng phát triển tốt với khẩu hiệu rất thân thiện, khách hàng có thể nhận được hàng ngay trong ngày, đó là một yêu cầu khá cao trong vấn đề hậu cần vận chuyển. Đồng thời vì phải áp dụng hình thức bán hàng trực tiếp như vậy nên cần sự hợp tác của không ít các xí nghiệp vốn đang bắt đầu tẩy chay Thượng Tinh nên họ vẫn cần sự phối hợp về hậu cần từ một đơn vị thứ ba.

Hơn thế sắp tới đây, website sẽ gặp phải một sự công kích tương đối lớn, tình thế này so với các đối tác khác là khá ảm đạm.

Lộ Thiếu Hành lại mỉm cười, nhìn về phía Kỷ Y Đình.

Kỷ Thành Minh ngồi một bên, im lặng không nói, âm thầm cúi đầu suy tư. Sự phát triển nhanh chóng của Thượng Tinh hoàn toàn đối chọi với Tô gia, nên có cảm giác Thượng Tinh đang cố tình áp bách các website khác.

Kỷ Thành Minh liếc nhìn Lộ Thiếu Hành, ngầm tỏ ý rằng họ phán đoán về đối phương không sai, Kỷ Y Đình cho rằng có thể đoạt được cả thiên hạ nơi này, đó chỉ là ý nghĩ kỳ quái mà thôi.

Ba người đàn ông tiếp tục thử thăm dò đối phương, càng khiến Kỷ Niệm Hi buồn ngủ, đôi khi cô không hiểu nổi những người đàn ông này, có gì sánh bằng được nằm trên giường ngủ một giấc ngon lành đầu cơ chứ.

Đợi đến khi họ bàn bạc xong, Kỷ Niệm Hi có cảm giác dường như đã trải qua cả một ngày dài mà có khi họ còn có thể thảo luận tiếp cả một đêm nữa. Họ cùng chào hỏi và cáo lui, Kỷ Niệm Hi vẫn theo sau Kỷ Y Đình. Lái xe đã sớm ra về, thật hiếm khi Kỷ Y Đình lại đưa cô về tận nhà.

Khi xuống khỏi xe Kỷ Y Đình, cô cảm thấy hơi buồn cười.

Cô nhận ra có gì đó khác với thường ngày, có lẽ đó là vì, giây phút đầu tiên được gặp lại Kỷ Thành Minh, trong đầu cô đột nhiên vụt qua rất nhiều ý nghĩa, nhưng chỉ nháy mắt, cô đã có thể lấy lại bình tĩnh. Chỉ cần bạn muốn, có gì không thể đạt được?

Còn anh, anh chắc chắn sẽ không bao giờ đi tìm cô.

Một năm nay, cô thật sự chưa bao giờ từng nghĩ đến Kỷ Thành Minh, cô dựa vào đâu mà yêu cầu anh nhất định phải nhớ đến cô.

Khi trở lại căn phòng nhỏ bé của mình, nhìn thấy chú chó con do cô chăm sóc, cô lập tức ngồi xổm xuống, ôm lấy chú chó nhỏ đáng yêu:

- Có phải em rất đói rồi không? Xấu hổ quá, chị về muộn nên để cái bụng nhỏ này đói meo rồi. – Nói xong cô lại xoa xoa bụng chú cún con. – Tiểu Mĩ Nữ, có phải rất đói rồi không?

Cô tự đặt cho chú chó nhỏ của mình cái tên Tiểu Mĩ Nữ, vậy nên cún con thật xinh đẹp, lại chẳng bao giờ chịu lớn, chứ mãi nhỏ xinh để cô ôm trong ngực thật êm ái. Vì đây là một động vật có sự sống, nên có lẽ bởi vậy nó phần nào giúp cô vui bớt cô đơn.

Cô bắt bản thân phải đi nấu cơm cho Tiểu Mĩ Nữ ăn, vào các buổi tối cô thường bỏ bữa.

Cô vừa nấu cơm vừa ngắm Tiểu Mĩ Nữ, lúc mới được nhận về nuôi, cô chỉ hi vọng để bản thân tự giác một ngày ăn đủ ba bữa cơm, nếu ở một mình cô sẽ dễ dàng xuê xoa bỏ bữa, nhưng với động vật hẳn sẽ không bao giờ chấp nhận lí do này.

Phục vụ xong cơm nước cho Tiểu Mĩ Nữ, cô mới tắm rửa và lên giường đi ngủ.

Cô khởi động máy tính, cô đọc được một tin tức đáng ngạc nhiên. Một người Nhật Bản hiện đang định cư ở Mĩ ngoại trừ tiền thuê nhà, anh ta không tiêu thêm bất kỳ khoản nào khác. Anh ta ăn cơm thừa ở các bữa tiệc trong đại sảnh, sử dụng các vật dụng cá nhân bối được trong các đồng rác, mặc duy nhất một cái quần đùi đã mua cách đây rất nhiều năm, thậm chí chun quần cũng đã đảo ra. Điều khiến Kỷ Niệm Hi kinh ngạc nhất là người đàn ông này thậm chí còn không mua giày, với lí do: cái thứ rồi cuối cùng sẽ phải vứt đi đó thì mua để làm gì?

Trong chớp mắt, Kỷ Niệm Hi không còn gì để nói, vì kết thúc video clip, loại người này vẫn có thể ngồi tán phét dưới cây ATM, không biết anh ta đang tự hào với ai. Rất nhiều người cùng chia sẻ cảm nhận của mình với câu chuyện này ở bên dưới bài viết.

Vẫn sự cô độc, nhất là trong những đêm dài đằng đẵng tĩnh lặng.

Thôi quên đi, đừng nghĩ nữa, đi ngủ thôi.

Kỷ Niệm Hi vô cùng may mắn vì đã tự đặt lại đồng hồ báo thức, nên ngay khi nghe thấy tiếng chuông, cô đã tự giác rời khỏi giường. Cô vẫn có thể ngủ cố thêm một lát nữa, nhưng cảm giác khi nằm trên giường khiến cô cực kỳ không tình nguyện nhớ lại các thói quen của mình trước kia, sao lại có thể dễ dàng nổi giận vì phải thức giấc sớm vậy chứ. Hình như lúc đó cô còn đang học sơ trung, có một giáo viên gạo cội đã về hưu nhiều năm quay lại thăm trường, chủ nhiệm lớp bắt buộc tất cả học sinh phải đến trường sớm để nghe diễn thuyết với mục đích là để họ nâng cao học hỏi. Khi đó, có nam sinh đã cười và nói rằng, lên đại học 8h mới phải vào lớp, 7h15 mới rời khỏi giường. Lúc đó tất cả học sinh đều vừa hâm mộ vừa ghen tị, sao họ phải thức dậy từ 6h chứ. Mà bây giờ Kỷ Niệm Hi lại tự cảm thấy, 7h50 vẫn còn là quá sớm, cô chỉ muốn được ngủ thẳng một giấc đến khi nào muốn dậy thì dậy, tốt nhất là đừng có ai gọi cô dậy hết. Cô không thể nhớ nổi tại sao ngày trước có thể vui vẻ thức giấc vào lúc 6h chứ.

Cô chỉ biết tâm trạng hiện tại của cô rất là... bực bội thôi.

Nhưng dù có buồn hơn thế nữa, cô vẫn phải rời giường, cô lười nhác bước từ trên giường xuống dưới đất, bắt đầu thực hiện mọi động tác cần phải có, mỗi ngày cứ trôi qua bằng cách lặp đi lặp lại như vậy, cô tin vào câu nói này.

Dù vậy công việc của cô vẫn lặp đi lặp lại như mọi ngày, có lẽ hứng thú duy nhất trong ngày của cô và cô nàng Lí Hiểu Hoa là được tận mắt chứng kiến một mỹ nhân bị chặn lại trước cửa phòng thư ký, vậy nên các cô có thể quan sát được tới từng trang phục trên người mỹ nhân này.

Đến lần thứ tư cô gái đó xuất hiện, Lí Hiểu Hoa khá hứng thú lôi kéo đến mức Kỷ Niệm Hi phát hoảng:

- Này người đẹp, biết cô nàng này là ai không?
- Dù sao cũng chẳng phải thân thích nhà tôi. – Kỷ Niệm HI cười thầm.

Lí Hiểu Hoa không thể chấp nhận được thái độ của Kỷ Niệm Hi:

- Là nhị tiểu thư nhà Tô gia.

Nghe thấy cái tên Tô gia, Kỷ Niệm Hi nhanh chóng lấy lại tinh thần. Ở Yên Xuyên, tiếng tăm của Tô gia vẫn rất uy vọng, nhất là với Thiên Ninh Dịch Cầu của Tô gia trước khi có sự xuất hiện của Thượng Tinh, đó đã là công ty thương mại điện tử hàng đầu ở đây. Kể cả trong thời điểm hiện tại, Thiên Ninh Dịch Cầu vẫn không thiếu những khách hàng trung thành với cảm tình của người sử dụng, dù như thế nào vẫn không thay đổi. Trong mắt Kỷ Niệm Hi, vấn đề kinh doanh của Tô gia không quá lớn, chẳng qua họ chỉ quá bảo thủ, không chịu cải tiến. Đây cũng là lí do khi Thượng Tinh xuất hiện, lượng khách hàng của Thiên Ninh Dịch Cầu ngay lập tức giảm mạnh, hơn thế đến tận bây giờ kim ngạch tiêu thụ vẫn chưa thể đột phá lên đến 100 triệu, trong khi đó theo số liệu mới nhất thì doanh thu của Thượng Tinh đã đạt đến 800 triệu.

Kỷ Niệm Hi ngắm người đẹp tóc dài đang đứng đó, thoát nhìn đã dễ dàng có thể đánh giá đây chính là một mỹ nhân đầy khí chất. Cô vẫn nhớ đã từng đọc trên một tạp chí có đánh giá mọi quyền điều hành kinh doanh đều nằm trong tay đại tiểu thư Tô gia Tô Thiên Mặc, còn vị nhị tiểu thư Tô gia Tô Thiên Linh lại vô cùng xuất sắc, tinh thông cầm kỳ thi họa, không biết hôm nay cô ấy đến đây để làm gì.

Lí Hiểu Hoa tỏ ra vô cùng hâm mộ Tô Thiên Linh:

- Cô ấy còn có thể soạn nhạc, sáng tác bài hát rất hay, tôi đã từng nghe trên website, đáng tiếc cô ấy không tham gia vào showbiz, nếu không hiện tại hẳn còn nổi tiếng hơn mấy ca sĩ XXX.. nữa cơ.
- Thế mà cô cũng biết. – Kỷ Niệm Hi vừa dứt lời, Tô Thiên Linh đã được thư kí mời vào văn phòng của Kỷ Y Đình. Kỷ Niệm Hi chớp chớp mi, Kỷ Y Đình tuy lạnh lùng nhưng khi đứng trước mỹ nhân này, tuy rằng đánh giá này không hay lắm, nhưng vẫn nghe nói anh ta vốn có mối quan hệ với phụ nữ, thậm chí từ thời điểm ban đầu mối quan hệ của họ vẫn chưa từng tách rời.

Lí Hiểu Hoa cũng nhìn thấy cảnh này, nhưng Tô Thiên Linh chỉ đi vào rồi sau đó lập tức ra về, khiến Lí Hiểu Hoa lại càng thêm tin tưởng.

- Cô nói xem, lần tiếp theo mỹ nữ nào sẽ tiến vào phòng người đẹp đây? – Lí Hiểu Hoa đưa ra một đánh giá vớ vẩn.

- Thật ra cô cũng có thể bước vào đó mà. – Kỷ Niệm Hi thật sự đã tính toán đến khả năng này. – Miễn phải cả ngày lo lắng anh ta bị người ta cướp mất.

Lí Hiểu Hoa khoát tay cô:

- Cô đừng có nói lung tung.. Ôi... Đẹp trai quá.. – Lí Hiểu Hoa lập tức kéo Kỷ Niệm Hi lại xem. – Đây chính là hot boy hôm trước, ôi đẹp trai, quá đẹp trai luôn, có phải anh ta cực kỳ bảnh đúng không?

Trái ngược với thái độ của Lí Hiểu Hoa, Kỷ Niệm Hi khẽ chớp mắt, anh lại đến đây làm gì thế?

Lần trước?

Anh có nhìn thấy mình không?

Kỷ Thành Minh dừng bước, nhìn thoáng qua phía cô, nhưng anh không dừng lại mà bước thẳng vào phòng Kỷ Y Đình.

Kỷ Niệm Hi cảm thấy khá kỳ lạ, Kỷ Y Đình vốn đã từ chối ý định hợp tác, hơn nữa họ cũng không phải nhất định phải hợp tác, vậy Kỷ Thành Minh nhiều lần đến đây tìm Kỷ Y Đình làm gì?

Cô không tin một người như Kỷ Thành Minh chẳng có việc gì lại tự nhiên chạy đến đây.

Hết giờ làm việc, Kỷ Niệm Hi thu dọn đồ đạc, sau khi chắc chắn Kỷ Y Đình không có yêu cầu thêm đối với cô, cô liền rời khỏi công ty. Cô gọi một cái taxi. Lí Hiểu Hoa thường mắng cô là lãng phí, nhưng bản thân cô lại cảm thấy nên dùng tiền mình kiếm được mà đối xử với bản thân tốt hơn một chút. Cô lấy di động ra làm vài ván game, nhưng sau đó lại mất hứng nhìn lại màn hình, cô lại nhét di động vào túi.

Mắt cô vẫn không ngừng dõi về phía trước, vô tình cô nhìn qua gương chiếu hậu và thấy một chiếc xe. Thương hiệu của chiếc xe này không mang lại cho cô nhiều ấn tượng, chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là hẳn tính năng của nó không tồi. Cô cúi xuống, định nghỉ một lát.

Khi ngẩng đầu lên, cô vẫn nhận ra chiếc xe qua gương chiếu hậu.

Cau mày, với tính năng của chiếc xe này, đáng lẽ nó phải nhanh chóng vượt qua chiếc taxi của cô rồi mới đúng, hơn nữa rõ ràng là có không ít cơ hội.

Tầm mắt cô bị chiếc xe phía sau hấp dẫn, cô phát hiện ra hình như nó đang theo đuôi cô, vì thế cô nhanh chóng thay đổi địa chỉ, mặc dù trong đầu cô cũng không hề lo sợ bất kể chuyện gì có thể xảy ra.

Cô đến một quảng trường đông người vô cùng náo nhiệt, cô không tin ở chỗ đông người như vậy, người ta có thể làm gì cô. Hơn nữa cô vẫn chỉ nghỉ ngơi.

Cô xuống xe, thanh toán tiền, cô thấy hơi hối hận, nếu bây giờ cô mà về đến nhà, cô đã có thể ngủ một giấc ngon lành trên giường thẳng đến sáng luôn, kể cả hiện trời còn chưa tối.

Cô càng ngày càng thêm ngủ, cô bắt đầu dĩ thử dài.

Đi thêm vài bước cô mới nhận ra cô đã quên ngay chuyện chiếc xe khởi đầu, cô đang định quay lại thì va phải một người:

- Xin lỗi. – Cô mở miệng theo bản năng, tay ôm trán.

- A, không sao. – Kỷ Thành Minh cười với cô, hơi cúi xuống.

Thật là... Cô nhìn anh thật lâu:

- Anh.... Sao lại ở đây?

Kỷ Thành Minh cười vô cùng vui vẻ:

- Anh nói rằng anh nhớ em, em có tin không?

Cô hừ nhẹ một tiếng, đẩy anh ra rồi đi về, nếu sớm biết là anh thì cô đã chẳng việc gì phải đến đây, thoát nhìn chiếc xe kia có vẻ đắt tiền, vậy mà những người đi theo cô sao càng ngày càng hiếm hoi thế này, cô không khỏi lắc đầu.

Anh vẫn đi theo cô:

- Nếu đã không tin... Vậy em hỏi làm gì nào?

Đừng khiến cô trở nên vô lí hơn có được không?

Cô quay đi, không thèm nhìn anh:

- Thưa ngài, tôi không quen biết ngài.

Lừa ai thế, vừa nói xong cô đã thăm nghĩ vậy.

62. Chương 62: Sau Đây (2)

Buổi tối hôm đó, ba người đàn ông cùng ngồi thảo luận về rất nhiều vấn đề. Trong khi đó, sếp tổng của cô lại không hề mở lời cho phép cô ra về nên cô đành phải chôn chặt nỗi nhớ mong vô cùng da diết đối với chiếc giường thân yêu tận dưới mí mắt đang nặng trĩu của mình.

Người ngoài đều cho rằng Kỷ Y Đình có được thành công trên thương trường đều dựa vào may mắn, nhưng họ không hề biết rằng thương hiệu “Thượng Tinh” đã sớm được đăng ký sở hữu bản quyền, kể cả khi ban đầu không ai nghe đến cái tên này. Thành công của anh là nhờ một quá trình phấn đấu lâu dài, nhưng rất ít tin tức về anh được công bố, Kỷ Y Đình không cha không mẹ, tự dốc sức làm việc để có được vị trí hiện tại. Thế nhưng có lẽ trong mắt người ngoài, họ chỉ chăm chăm soi mói vào thành công của người khác bằng những từ ngữ khen ngợi tán dương vô cùng khoa trương.

Ban đầu, Thượng Tinh không hề được xem trọng, thậm chí có đối thủ còn đưa ra một cái giá thu mua một cách cứng nhắc không hề khách sáo và đều bị Kỷ Y Đình nhất quyết cự tuyệt, anh đã đổ không biết bao nhiêu tiền vào Thượng Tinh để không cho bất kỳ đối tác bên ngoài có thể khống chế nơi này. Vào thời điểm khả năng tài chính của Kỷ Thành Minh hạn hẹp nhất, anh vẫn nhất quyết từ chối. Hơn thế, Kỷ Y Đình ban đầu hoàn toàn lập nghiệp dựa vào bán lẻ, lợi nhuận từ bán lẻ chiếm 95% tổng lợi nhuận của Thượng Tinh. Trong tình huống đó, có bao nhiêu người sẽ tình nguyện tiếp tục đổ vốn vào đây? Nhưng Kỷ Thành Minh vẫn đổ toàn bộ vốn, anh bỏ qua thị trường tiêu thụ thực thể mà lựa chọn thị trường thương mại điện tử, hiện tại đã đưa thương hiệu này trở thành đơn vị bán lẻ số một tại Yên Xuyên.

Một người như Kỷ Y Đình, Kỷ Niệm Hi tuyệt đối không thể tin anh ta sẽ chấp nhận hợp tác với Kỷ Thành Minh hoặc Lộ Thiếu Hành. Nếu như họ biết rằng, hằng năm Kỷ Y Đình đều dành một ngày để tham gia chuyến hành trình khám phá xuyên qua sa mạc đầy nguy hiểm, họ sẽ hiểu rằng, anh ta là người không hề e ngại phiêu lưu mạo hiểm.

- Nghe nói anh đang tu tạo lại lĩnh vực hậu cần? – Lộ Thiếu Hành lắc lư rượu, không hề nhìn Kỷ Y Đình.

- Tạm thời tôi chưa hề nghĩ đến quyết định này. – Kỷ Y Đình liếc nhìn Lộ Thiếu Hành, tuy anh thích một nhịp độ phát triển nhanh nhưng sẽ khiến tình hình tài chính khá căng thẳng, đó là điều anh không thể phủ nhận.

Danh tiếng của Thượng Tinh đang càng ngày càng phát triển tốt với khẩu hiệu rất thân thiện, khách hàng có thể nhận được hàng ngay trong ngày, đó là một yêu cầu khá cao trong vấn đề hậu cần vận chuyển. Đồng thời vì phải áp dụng hình thức bán hàng trực tiếp như vậy nên cần sự hợp tác của không ít các xí nghiệp vốn đang bắt đầu tẩy chay Thượng Tinh nên họ vẫn cần sự phối hợp về hậu cần từ một đơn vị thứ ba.

Hơn thế sắp tới đây, website sẽ gặp phải một sự công kích tương đối lớn, tình thế này so với các đối tác khác là khá ảm đạm.

Lộ Thiếu Hành lại mỉm cười, nhìn về phía Kỷ Y Đình.

Kỷ Thành Minh ngồi một bên, im lặng không nói, âm thầm cúi đầu suy tư. Sự phát triển nhanh chóng của Thượng Tinh hoàn toàn đối chọi với Tô gia, nên có cảm giác Thượng Tinh đang cố tình áp bách các website khác.

Kỷ Thành Minh liếc nhìn Lộ Thiếu Hành, ngầm tỏ ý rằng họ phán đoán về đối phương không sai, Kỷ Y Đình cho rằng có thể đoạt được cả thiên hạ nơi này, đó chỉ là ý nghĩ kỳ quái mà thôi.

Ba người đàn ông tiếp tục thử thăm dò đối phương, càng khiến Kỷ Niệm Hi buồn ngủ, đôi khi cô không hiểu nổi những người đàn ông này, có gì sánh bằng được nằm trên giường ngủ một giấc ngon lành đầu cơ chứ.

Đợi đến khi họ bàn bạc xong, Kỷ Niệm Hi có cảm giác dường như đã trải qua cả một ngày dài mà có khi họ còn có thể thảo luận tiếp cả một đêm nữa. Họ cùng chào hỏi và cáo lui, Kỷ Niệm Hi vẫn theo sau Kỷ Y Đình. Lái xe đã sớm ra về, thật hiếm khi Kỷ Y Đình lại đưa cô về tận nhà.

Khi xuống khỏi xe Kỷ Y Đình, cô cảm thấy hơi buồn cười.

Cô nhận ra có gì đó khác với thường ngày, có lẽ đó là vì, giây phút đầu tiên được gặp lại Kỷ Thành Minh, trong đầu cô đột nhiên vụt qua rất nhiều ý nghĩa, nhưng chỉ nháy mắt, cô đã có thể lấy lại bình tĩnh. Chỉ cần bạn muốn, có gì không thể đạt được?

Còn anh, anh chắc chắn sẽ không bao giờ đi tìm cô.

Một năm nay, cô thật sự chưa bao giờ từng nghĩ đến Kỷ Thành Minh, cô dựa vào đâu mà yêu cầu anh nhất định phải nhớ đến cô.

Khi trở lại căn phòng nhỏ bé của mình, nhìn thấy chú chó con do cô chăm sóc, cô lập tức ngồi xổm xuống, ôm lấy chú chó nhỏ đáng yêu:

- Có phải em rất đói rồi không? Xấu hổ quá, chị về muộn nên để cái bụng nhỏ này đói meo rồi. – Nói xong cô lại xoa xoa bụng chú cún con. – Tiểu Mĩ Nữ, có phải rất đói rồi không?

Cô tự đặt cho chú chó nhỏ của mình cái tên Tiểu Mĩ Nữ, vậy nên cún con thật xinh đẹp, lại chẳng bao giờ chịu lớn, chứ mãi nhỏ xinh để cô ôm trong ngực thật êm ái. Vì đây là một động vật có sự sống, nên có lẽ bởi vậy nó phần nào giúp cô vui bớt cô đơn.

Cô bắt bản thân phải đi nấu cơm cho Tiểu Mĩ Nữ ăn, vào các buổi tối cô thường bỏ bữa.

Cô vừa nấu cơm vừa ngắm Tiểu Mĩ Nữ, lúc mới được nhận về nuôi, cô chỉ hi vọng để bản thân tự giác một ngày ăn đủ ba bữa cơm, nếu ở một mình cô sẽ dễ dàng xuề xòa bỏ bữa, nhưng với động vật hẳn sẽ không bao giờ chấp nhận lí do này.

Phục vụ xong cơm nước cho Tiểu Mĩ Nữ, cô mới tắm rửa và lên giường đi ngủ.

Cô khởi động máy tính, cô đọc được một tin tức đáng ngạc nhiên. Một người Nhật Bản hiện đang định cư ở Mĩ ngoại trừ tiền thuê nhà, anh ta không tiêu thêm bất kỳ khoản nào khác. Anh ta ăn cơm thừa ở các bữa tiệc trong đại sảnh, sử dụng các vật dụng cá nhân bởi được trong các đồng rác, mặc duy nhất một cái quần đùi đã mua cách đây rất nhiều năm, thậm chí chun quần cũng đã đảo ra. Điều khiến Kỷ Niệm Hi kinh ngạc nhất là người đàn ông này thậm chí còn không mua giày, với lí do: cái thứ rồi cuối cùng sẽ phải vứt đi đó thì mua để làm gì?

Trong chớp mắt, Kỷ Niệm Hi không còn gì để nói, vì kết thúc video clip, loại người này vẫn có thể ngồi tán phét dưới cây ATM, không biết anh ta đang tự hào với ai. Rất nhiều người cùng chia sẻ cảm nhận của mình với câu chuyện này ở bên dưới bài viết.

Vẫn sự cô độc, nhất là trong những đêm dài đằng đẵng tĩnh lặng.

Thôi quên đi, đừng nghĩ nữa, đi ngủ thôi.

Kỷ Niệm Hi vô cùng may mắn vì đã tự đặt lại đồng hồ báo thức, nên ngay khi nghe thấy tiếng chuông, cô đã tự giác rời khỏi giường. Cô vẫn có thể ngủ cố thêm một lát nữa, nhưng cảm giác khi nằm trên giường khiến cô cực kỳ không tình nguyện nhớ lại các thói quen của mình trước kia, sao lại có thể dễ dàng nổi giận vì phải thức giấc sớm vậy chứ. Hình như lúc đó cô còn đang học sơ trung, có một giáo viên gạo cội đã về hưu nhiều năm quay lại thăm trường, chủ nhiệm lớp bắt buộc tất cả học sinh phải đến trường sớm để

nghe diễn thuyết với mục đích là để họ nâng cao học hỏi. Khi đó, có nam sinh đã cười và nói rằng, lên đại học 8h mới phải vào lớp, 7h15 mới rời khỏi giường. Lúc đó tất cả học sinh đều vừa hâm mộ vừa ghen tị, sao họ phải thức dậy từ 6h chứ. Mà bây giờ Kỷ Niệm Hi lại tự cảm thấy, 7h50 vẫn còn là quá sớm, cô chỉ muốn được ngủ thẳng một giấc đến khi nào muốn dậy thì dậy, tốt nhất là đừng có ai gọi cô dậy hết. Cô không thể nhớ nổi tại sao ngày trước có thể vui vẻ thức giấc vào lúc 6h chứ.

Cô chỉ biết tâm trạng hiện tại của cô rất là... bực bội thôi.

Nhưng dù có buồn hơn thế nữa, cô vẫn phải rời giường, cô lười nhác bước từ trên giường xuống dưới đất, bắt đầu thực hiện mọi động tác cần phải có, mỗi ngày cứ trôi qua bằng cách lặp đi lặp lại như vậy, cô tin vào câu nói này.

Dù vậy công việc của cô vẫn lặp đi lặp lại như mọi ngày, có lẽ hứng thú duy nhất trong ngày của cô và cô nàng Lí Hiểu Hoa là được tận mắt chứng kiến một mỹ nhân bị chặn lại trước cửa phòng thư ký, vậy nên các cô có thể quan sát được tới từng trang phục trên người mỹ nhân này.

Đến lần thứ tư cô gái đó xuất hiện, Lí Hiểu Hoa khá hứng thú lôi kéo đến mức Kỷ Niệm Hi phát hoảng:

- Này người đẹp, biết cô nàng này là ai không?
- Dù sao cũng chẳng phải thân thích nhà tôi. – Kỷ Niệm HI cười thầm.

Lí Hiểu Hoa không thể chấp nhận được thái độ của Kỷ Niệm Hi:

- Là nhị tiểu thư nhà Tô gia.

Nghe thấy cái tên Tô gia, Kỷ Niệm Hi nhanh chóng lấy lại tinh thần. Ở Yên Xuyên, tiếng tăm của Tô gia vẫn rất uy vọng, nhất là với Thiên Ninh Dịch Cầu của Tô gia trước khi có sự xuất hiện của Thượng Tinh, đó đã là công ty thương mại điện tử hàng đầu ở đây. Kể cả trong thời điểm hiện tại, Thiên Ninh Dịch Cầu vẫn không thiếu những khách hàng trung thành với cảm tình của người sử dụng, dù như thế nào vẫn không thay đổi. Trong mắt Kỷ Niệm Hi, vấn đề kinh doanh của Tô gia không quá lớn, chẳng qua họ chỉ quá bảo thủ, không chịu cải tiến. Đây cũng là lí do khi Thượng Tinh xuất hiện, lượng khách hàng của Thiên Ninh Dịch Cầu ngay lập tức giảm mạnh, hơn thế đến tận bây giờ kim ngạch tiêu thụ vẫn chưa thể đột phá lên đến 100 triệu, trong khi đó theo số liệu mới nhất thì doanh thu của Thượng Tinh đã đạt đến 800 triệu.

Kỷ Niệm Hi ngắm người đẹp tóc dài đang đứng đó, thoát nhìn đã dễ dàng có thể đánh giá đây chính là một mỹ nhân đầy khí chất. Cô vẫn nhớ đã từng đọc trên một tạp chí có đánh giá mọi quyền điều hành kinh doanh đều nằm trong tay đại tiểu thư Tô gia Tô Thiên Mặc, còn vị nhị tiểu thư Tô gia Tô Thiên Linh lại vô cùng xuất sắc, tinh thông cầm kỳ thi họa, không biết hôm nay cô ấy đến đây để làm gì.

Lí Hiểu Hoa tỏ ra vô cùng hâm mộ Tô Thiên Linh:

- Cô ấy còn có thể soạn nhạc, sáng tác bài hát rất hay, tôi đã từng nghe trên website, đáng tiếc cô ấy không tham gia vào showbiz, nếu không hiện tại hẳn còn nổi tiếng hơn mấy ca sĩ XXX.. nữa cơ.
- Thế mà cô cũng biết. – Kỷ Niệm Hi vừa dứt lời, Tô Thiên Linh đã được thư kí mời vào văn phòng của Kỷ Y Đình. Kỷ Niệm Hi chớp chớp mi, Kỷ Y Đình tuy lạnh lùng nhưng khi đứng trước mỹ nhân này, tuy rằng đánh giá này không hay lắm, nhưng vẫn nghe nói anh ta vốn có mối quan hệ với phụ nữ, thậm chí từ thời điểm ban đầu mối quan hệ của họ vẫn chưa từng tách rời.

Lí Hiểu Hoa cũng nhìn thấy cảnh này, nhưng Tô Thiên Linh chỉ đi vào rồi sau đó lập tức ra về, khiến Lí Hiểu Hoa lại càng thêm tin tưởng.

- Cô nói xem, lần tiếp theo mỹ nữ nào sẽ tiến vào phòng người đẹp đây? – Lí Hiểu Hoa đưa ra một đánh giá vớ vẩn.
- Thật ra cô cũng có thể bước vào đó mà. – Kỷ Niệm Hi thật sự đã tính toán đến khả năng này. – Miễn phải cả ngày lo lắng anh ta bị người ta cướp mất.

Lí Hiểu Hoa khoát tay cô:

- Cô đừng có nói lung tung.. Ôi... Đẹp trai quá.. – Lí Hiểu Hoa lập tức kéo Kỷ Niệm Hi lại xem. – Đây chính là hot boy hôm trước, ôi đẹp trai, quá đẹp trai luôn, có phải anh ta cực kỳ bánh bưng không?

Trái ngược với thái độ của Lí Hiểu Hoa, Kỷ Niệm Hi khẽ chớp mắt, anh lại đến đây làm gì thế?

Lần trước?

Anh có nhìn thấy mình không?

Kỷ Thành Minh dừng bước, nhìn thoáng qua phía cô, nhưng anh không dừng lại mà bước thẳng vào phòng Kỷ Y Đình.

Kỷ Niệm Hi cảm thấy khá kỳ lạ, Kỷ Y Đình vốn đã từ chối ý định hợp tác, hơn nữa họ cũng không phải nhất định phải hợp tác, vậy Kỷ Thành Minh nhiều lần đến đây tìm Kỷ Y Đình làm gì?

Cô không tin một người như Kỷ Thành Minh chẳng có việc gì lại tự nhiên chạy đến đây.

Hết giờ làm việc, Kỷ Niệm Hi thu dọn đồ đạc, sau khi chắc chắn Kỷ Y Đình không có yêu cầu thêm đối với cô, cô liền rời khỏi công ty. Cô gọi một cái taxi. Lí Hiểu Hoa thường mắng cô là lãng phí, nhưng bản thân cô lại cảm thấy nên dùng tiền mình kiếm được mà đối xử với bản thân tốt hơn một chút. Cô lấy di động ra làm vài ván game, nhưng sau đó lại mất hứng nhìn lại màn hình, cô lại nhét di động vào túi.

Mắt cô vẫn không ngừng dõi về phía trước, vô tình cô nhìn qua gương chiếu hậu và thấy một chiếc xe. Thương hiệu của chiếc xe này không mang lại cho cô nhiều ấn tượng, chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là hẳn tính năng của nó không tồi. Cô cúi xuống, định nghỉ một lát.

Khi ngẩng đầu lên, cô vẫn nhận ra chiếc xe qua gương chiếu hậu.

Cau mày, với tính năng của chiếc xe này, đáng lẽ nó phải nhanh chóng vượt qua chiếc taxi của cô rồi mới đúng, hơn nữa rõ ràng là có không ít cơ hội.

Tầm mắt cô bị chiếc xe phía sau hấp dẫn, cô phát hiện ra hình như nó đang theo đuôi cô, vì thế cô nhanh chóng thay đổi địa chỉ, mặc dù trong đầu cô cũng không hề lo sợ bất kể chuyện gì có thể xảy ra.

Cô đến một quảng trường đông người vô cùng náo nhiệt, cô không tin ở chỗ đông người như vậy, người ta có thể làm gì cô. Hơn nữa cô vẫn chỉ nghỉ ngơi.

Cô xuống xe, thanh toán tiền, cô thấy hơi hối hận, nếu bây giờ cô mà về đến nhà, cô đã có thể ngủ một giấc ngon lành trên giường thẳng đến sáng luôn, kể cả hiện trời còn chưa tối.

Cô càng ngày càng thêm ngủ, cô bắt đầu dĩ thử dài.

Đi thêm vài bước cô mới nhận ra cô đã quên ngay chuyện chiếc xe khỏi đầu, cô đang định quay lại thì va phải một người:

- Xin lỗi. – Cô mở miệng theo bản năng, tay ôm trán.

- A, không sao. – Kỷ Thành Minh cười với cô, hơi cúi xuống.

Thật là... Cô nhìn anh thật lâu:

- Anh.... Sao lại ở đây?

Kỷ Thành Minh cười vô cùng vui vẻ:

- Anh nói rằng anh nhớ em, em có tin không?

Cô hừ nhẹ một tiếng, đẩy anh ra rồi đi về, nếu sớm biết là anh thì cô đã chẳng việc gì phải đến đây, thoát nhìn chiếc xe kia có vẻ đắt tiền, vậy mà những người đi theo cô sao càng ngày càng hiếm hoi thế này, cô không khỏi lắc đầu.

Anh vẫn đi theo cô:

- Nếu đã không tin... Vậy em hỏi làm gì nào?

Đừng khiến cô trở nên vô lí hơn có được không?

Cô quay đi, không thèm nhìn anh:

- Thưa ngài, tôi không quen biết ngài.

Lừa ai thế, vừa nói xong cô đã trầm nghĩ vậy.

63. Chương 63: Sau Đây (3)

Kỷ Niệm Hi vẫn đứng lại ở quảng trường chưa bỏ đi, thật ra trong mắt cô, có đứng lại ở quảng trường hay không cũng chẳng khác gì nhau, vẫn tốt hơn nhiều so với phải đối diện với thương nhân sở hữu một thương hiệu lớn vô cùng nổi tiếng, vì trước mặt anh, ngoài một số phán đoán nhỏ nhất, cô cũng không thể làm gì hơn. Đây cũng là nguyên nhân tại sao cô chỉ muốn được làm một nhân viên nho nhỏ trong công ty, chắc chắn suy nghĩ của cô sẽ bị những người thường xuyên du lịch chê cười, bởi vì cô cảm thấy việc đi du lịch cũng chẳng có ý nghĩa gì, nếu tham gia theo tuor cũng không thú vị, mà đi du lịch một mình thì cô không biết đường, vì vậy tốt nhất là nên quên ý tưởng này đi.

Màn đêm dần buông xuống.

Cô thực sự cảm thấy bức bối với người đàn ông đang đứng bên cạnh cô lúc này, thế nhưng cô vẫn luôn giữ yên lặng.

Cô quan sát anh:

- Cảm điếc?

Kỷ Thành Minh đưa mắt dạo một vòng quanh người cô:

- Nhận ra anh à?

Dường như anh giữ im lặng là để dụ dỗ cô mở lời, để sau đó anh sẽ cho ra những lời này. Thú vị nhất là khi ta dần dần đối phương nói ra những điều bản thân mong muốn, cuối cùng là đáp lại bằng một câu trí mạng.

Cô ầm ỨC không thém nhìn anh, hiện tại cô chẳng biết anh ta.

Mỗi ngày, cứ đến giờ này, có rất nhiều cụ già cao tuổi cùng tụ tập tại đây để khiêu vũ với những động tác không quá khó và một tiết tấu thật chậm, thế nhưng lại rất đều nhịp, tạo nên một bức tranh sống động tuyệt đẹp.

Cô lắc đầu, về nhà thôi, thật lãng phí thời gian mà.

Vì thế mà người phía sau vẫn lẻo đẻo theo cô:

- Để anh đưa em đi.

- Cảm ơn. – Cô dừng lại. – Không...

- Không cần khách sáo. – Giọng nói của anh lập tức che lấp biểu cảm từ chối của cô.

- Anh có thể về được rồi. – Một lát sau, khi chiếc xe đã đỗ dưới chung cư của cô, cô lập tức mở lời, không một chút khách khí.

- Đáng nhẽ sau đó em phải tỏ ra cảm ơn chứ?

- Đó là đối với những người cần lịch sự cơ. – Cô xoay người định rời đi.

Anh cũng xuống xe, bước nhanh vài bước xuống bắt lấy tay cô:

- Anh không quen thuộc với nơi này.

Vậy nên... Cô vẫn không mở miệng.

- Đưa anh đến khách sạn gần đây nhất đi nào. – Ít nhất cũng phải là một khách sạn cấp năm sao nào đó.

Cô ngẫm nghĩ, khách sạn gần đây nhất cũng phải cách đây 50 phút lái xe... mà cô thì đâu có nhàn rỗi đến như vậy chứ.

Vì thế kết quả của buổi “đàm phán” sẽ là, cô để Kỷ Thành Minh ở lại nhà, nhưng anh ta phải trả tiền thuê nhà... hơn nữa chỉ được phép ở lại trong một ngày duy nhất.

Thật ra, đêm đó cũng không có chuyện gì xảy ra.

Kỷ Niệm Hi:

- Muốn tìm gì thì tự đi mà tìm, muốn dùng gì thì tự xử lý, người có chỉ số IQ cao như anh hẳn có thể tự thu xếp ổn thỏa nhỉ. – Vậy nên đừng hỏi cô bất cứ điều gì hết.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, hiện tại người ta đã phải nhờ vả dưới hiên nhà cô rồi nhỉ.

- Anh chỉ muốn hỏi... thôi quên đi, để anh tự giải quyết.

Cô nhú mi:

- Hỏi gì đấy? – Thôi bỏ qua vấn đề này coi như nằm ngoài yêu cầu vừa rồi của cô.

- Anh ngủ ở đâu bây giờ?

Lúc Kỷ Niệm Hi tỉnh dậy, Kỷ Thành Minh đã sớm đi mất. Cô đứng trước cửa phòng chăm chú nhìn về phía chiếc sofa trong phòng khách, cô đứng im lặng rất lâu. Thậm chí sau khi đứng lặng im không biết bao lâu, cô đã làm một việc mà chính bản thân cũng không thể ngờ tới, cô tiến lại gần, vuốt ve chiếc sofa, dường như để xác định độ ẩm còn lưu lại trên ghế. Không còn bất kỳ chút hơi ẩm nào còn sót lại nơi đây. Hơn nữa, khi cô đi một vòng quanh căn nhà, rồi tiến vào nhà vệ sinh tựa như cô đang trốn tránh một vật gì đó lạ lẫm còn lưu lại nơi đây. Thế nhưng mọi thứ vẫn y nguyên như dáng vẻ của ngày hôm qua hay ngày hôm kia, không hề thay đổi chút nào. Cô không biết mình đang tìm gì nữa. Nhưng dường như cô vừa nhận ra, cô đang tìm kiếm bóng dáng của Kỷ Thành Minh còn lưu lại nơi đây. Nhưng thật đáng tiếc, cô lại chẳng thể tìm thấy gì hết, kể cả khi cô đã đã xác nhận mình thật sự muốn tìm kiếm điều gì.

Một ngày làm việc mới vẫn y hệt như ngày hôm qua, chỉ một điểm khác biệt duy nhất là cô đã tìm hiểu được nguyên nhân Kỷ Thành Minh đến thành phố Yên Xuyên. Cô nhớ lại lời anh từng nói: “vì nhớ cô” mà dường như lại cảm thấy sồn gai ọc. Kỷ Thành Minh chủ yếu là muốn đàm phán với Kỷ Y Đình, hi vọng anh ta sẽ có thể cùng cô em gái ngoan của mình là Kỷ Trừng Tâm kết duyên.

Kết quả là Kỷ Y Đình đã hoàn toàn từ chối.

Nếu suy ngẫm lại tính tình của Kỷ Thành Minh, trên đời này thật khó có chuyện mà anh ta không thể thực hiện được. Đàn ông đều chỉ chú tâm vào việc của mình, thuận tiện ban phát một chút ưu ái đối với phụ nữ, thế nhưng phụ nữ vẫn cứ ngây thơ tin tưởng vào điều đó, đương nhiên đó chỉ là một vài trường hợp đôi khi xảy ra.

Kỷ Niệm Hi tự cảm thấy bức bối với bản thân.

Hơn thế cô không thể tưởng tượng được rằng tại sao Kỷ Trừng Tâm lại thích một người đàn ông nguy hiểm như Kỷ Y Đình đến dốc hết ruột gan như thế, cô nhớ lại cuộc đối thoại mình đã nghe được cách đây một năm mà không khỏi buồn cười. Xem ra Kỷ Trừng Tâm đã sớm say mê Kỷ Y Đình, thế nhưng Kỷ Thành Minh dựa vào cái gì để đàm phán vụ hôn nhân này với Kỷ Y Đình, cô lại muốn chống mắt chờ xem.

Thế nhưng cô không dám nghĩ đến kết quả có thể mong đợi.

Vào đêm hôm đó, Kỷ Niệm Hi gặp một cơn ác mộng thật đáng sợ, thậm chí cô còn không thể phân biệt được được thật giả. Dường như có ai đó đang thì thầm bên tai cô rằng: “Ta muốn đi qua đây.” Cô nằm bất động trên giường, người đó dường như đang thực sự bước qua người cô, tạo nên những tiếng động rõ ràng trên giường. Thế nhưng cô lại không thể hét lên, cô thấy rõ ràng đó là một người con gái, có mái tóc rất dài, nhưng không giống như ma nữ đáng sợ. Thậm chí cô gái đó cũng không giống với người Trung Quốc. Sau đó cô ấy ngồi xuống sau tấm rèm, bên cạnh cô ấy xuất hiện một tượng phật. Cô vẫn không thể hét lên, cô chỉ có thể nhìn. Sau đó có một người bước ra khỏi màn, theo sau vẫn là cô gái đó. Khung cảnh trong giấc mơ dường như càng trở nên hỗn loạn và phức tạp, cô cảm thấy mình đang dần chìm vào một không gian vô cùng hoang tàn. Có một vài cô gái đang ngồi thấp hương bái phật nơi đây, bên cạnh họ là vài đứa trẻ nhỏ.

Cô từng đến tìm ban quản lý căn nhà nơi cô thuê, họ đã giải thích với cô rằng ở nơi này trước đây đã có rất nhiều người chết. Cô nhìn thấy những đứa trẻ trong cơn ác mộng đó, trong đó có một bé gái thật đáng yêu, cô bế cô bé ấy lên, cô bế một lúc lâu rồi bình tĩnh hỏi cô bé: “Em có phải là ma không?” Cô bé gật đầu, nhưng nàng lại không nỡ đặt cô bé xuống.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy Kỷ Niệm Hi thắc mắc tại sao khi ấy cô lại không hét lên, cô vẫn có thể bình tĩnh nhớ lại cơn ác mộng của mình. Trên giường vẫn còn cảm giác rung rung, khiến cô không thể phân biệt được đâu là thực đâu là mơ vì cô rất ít khi có những giấc mơ như vậy, thậm chí có thể nói rằng cô rất ít khi nằm mơ.

Cô nhìn lại tấm rèm treo trên cửa sổ, dường như nó vẫn không ngừng lay động.

Cô bước xuống giường, tháo tấm rèm xuống, cô thậm chí nghĩ rằng bản thân sẽ chẳng bao giờ dám kéo tấm rèm đó ra. Cũng may hôm nay là cuối tuần nên cô vẫn không cần vội. Ngày hôm đó thật kỳ lạ là cô hoàn toàn tỉnh táo không hề buồn ngủ.

Đến ngày hôm sau, cô rút ra một kinh nghiệm xương máu, cô vốn luôn luôn bình tĩnh trong cuộc sống, không biết tại sao cô tự nhiên lại lo sợ như vậy chứ. Nhất là khi cô xuống lầu lại gặp được Kỷ Thành Minh. Lúc này có lẽ cô đã hiểu tại sao mình lại mơ thấy một giấc mơ quỷ dị đến vậy. Hẳn vì kẻ thù của anh ta quá nhiều nên mới kéo đến nhà cô biết bao ân oán thế này, có khi anh phụ tình cô gái đó, còn cô ta lại tưởng cô là người tình mới nên kéo đến đây hù dọa cô.

Cô cho rằng suy nghĩ của mình cực kỳ có lý, rất rất có lý, lập tức tỏ ra khó chịu với anh:

- Ô , thật khéo.

- Không khéo đâu, anh đến tìm em mà.

Ồ hiếm khi anh lại có dịp nhàn rỗi đến vậy, thật đáng kinh ngạc còn hơn cả sự xuất hiện của Kỷ Y Đình ý chứ.

Cô nghi ngờ nhìn anh, cảm thấy anh thật khác lạ, anh mỉm cười:

- Tìm giúp anh một khách sạn nào đó tốt tốt quanh đây nhé. – Nụ cười đó có nghĩa là, nếu cô không đồng ý, anh sẽ lại đến tìm cô.

Cô ngồi an vị vào xe anh, cô sẽ không mắc mưu của anh đâu.

- Rẽ trái. – Cô chỉ hướng.

- Rẽ phải. – Cô lại nói.

Cô nhận ra lúc này anh thật ngốc nghếch, thật biết nghe lời... cảm giác này khiến người ta cảm thấy rất thích.

Cô định để anh chọn lựa vài khách sạn, nhưng rồi sau đó cô lại cân nhắc liệu mình tối nay có còn mơ thấy giấc mộng đó hay không nhỉ, ôi chỉ cần nghĩ thôi đã muốn nổi cả da gà rồi.

Vì thế cô để cho Kỷ Thành Minh lái xe lượn một vòng lớn.

Đến khi xuống xe, anh nở một nụ cười rất đẹp:

- Đây có phải là em muốn hướng dẫn anh phương pháp để khỏi lạc đường không nhỉ?

- Không, lần trước anh vẫn chưa trả tôi tiền thuê nhà đâu đấy. – Sợ anh chạy mất nha.

Dứt lời cô cũng cười tươi.

Kỷ Thành Minh dạo một vòng quanh phòng cô, lần này anh muốn xem cô có lòng tốt để cho anh ở một phòng thể nào đây, phụ nữ đúng là loại động vật ki bo mà, lần trước cô còn thừa phòng mà lại để anh ngủ trên sofa, ai dám nói phụ nữ không tuyệt tình chứ.

Anh không dám nói thêm một lời.

Cô tiếp tục nói, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, ma nữ đó tốt nhất đêm nay đi mà đến tìm anh ta, để cho cô được mơ một giấc mơ thật đẹp.

64. Chương 64: Sau Đây (4)

Lúc Kỷ Niệm Hi giúp đỡ Kỷ Trường Tâm, cô chỉ nghĩ rằng một cô gái trẻ không nên đến những nơi cá rồng lẫn lộn như ở đây, kể cả là do hiếu kỳ, là con gái phải tự biết bảo vệ chính bản thân mình mới không bị tổn thương. Nếu như ngày hôm nay cô không nhìn thấy Kỷ Trường Tâm, thật không thể tưởng tượng nổi hậu quả ra sao. Có đôi khi chỉ là một thương tổn ngay trước mắt nhưng lại gây ra những vết thương suốt cả cuộc đời.

Cô đỡ cả người Kỷ Trường Tâm dựa vào mình nhưng Kỷ Thành Minh lại chẳng hề có ý định tiến đến hỗ trợ cô. Kỷ Niệm Hi dường như có thể cảm nhận rõ ràng sự tức giận sâu sắc toát ra trên người Kỷ Thành Minh, vừa rồi khi gọi cho anh hẳn cô đã quên mất, vì thế... đành phải phiền anh đại giá vào đây.

Kỷ Trường Tâm che miệng, Kỷ Niệm Hi nhanh chóng đỡ cô đến ven đường quốc lộ. Kỷ Trường Tâm nôn rất nhiều, thấy vậy, Kỷ Niệm Hi lập tức vỗ vỗ lưng cô.

Sắc mặt Kỷ Thành Minh rất khó coi, anh không nói câu nào, chỉ ngồi xuống nhìn hai cô, rất lâu sau, khi Kỷ Trường Tâm đã nôn chán chê, anh mới đưa một chai nước khoáng, nhưng là đưa cho Kỷ Niệm Hi.

Kỷ Niệm Hi lập tức cảm thấy nổi giận, nhất thiết anh phải làm thế à? Cô đành cầm chai nước trong tay, không thêm nói gì thêm, cô định mở chai nước ra nhưng xoay mãi vẫn không sao mở được, vì thế đành chuyển lại cho Kỷ Thành Minh. Bởi vậy, sắc mặt anh còn trở nên khó nhìn hơn cả lúc này, anh liếc mắt nhìn cô như thể cô vừa phạm phải một sai lầm tầm cỡ quốc tế, sau đó xoay chai nước, mở nắp ra một cách rất nhẹ nhàng, rồi nhét chai nước vào tay Kỷ Niệm Hi.

Nước bị trào ra ngoài không ít, khiến tay cô ướt cả nửa ngày trời. Đây chính là cô em gái thân thiết của anh đây có được không, sao bỗng nhiên cô biến thành đối tượng để anh giải tỏa thế. Thế nhưng cô vẫn không nói gì, đưa chai nước cho Kỷ Trường Tâm.

Kỷ Trường Tâm uể oải uống một ngụm nước, súc miệng loại bỏ những thức ăn cặn còn lưu lại trên miệng cô, rồi uống nhanh thêm hai ngụm nước.

Đến giờ Kỷ Niệm Hi mới phát hiện ra đôi mắt Kỷ Trường Tâm rất đỏ.

Cô ấy vẫn ăn mặc bình thường như mọi ngày, thế nhưng lại một mình ngồi uống rượu giải sầu, để cho không ít tên đàn ông nhắm nhe muốn lợi dụng.

Sau khi Kỷ Trường Tâm uống nước xong, cô tĩnh lặng tựa như một hồ nước mùa thu, cô ném chai nước, quay lại ôm lấy Kỷ Niệm Khi và khóc:

- Em thật sự yêu anh ấy mà, em chưa từng yêu ai đến vậy, chưa từng mà..

Kỷ Niệm Hi chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng cô, cô đang nghĩ xem đó là ai.

Lên xe, Kỷ Trường Tâm vẫn không hề an phận, cầm lấy tay Kỷ Niệm Hi:

- Vì sao anh ấy nhất định không chịu gặp em, chị nói cho em biết đi... Em có điểm gì không tốt, chị nói đi, em nhất định sẽ sửa. Nếu vì thành tích học tập của em không tốt em nhất định sẽ sửa, em sẽ trau dồi thêm em có thể đi du học, nhưng vì sao anh ấy nhất định không muốn gặp em?

Tuy Kỷ Niệm Hi cảm thấy việc ngồi giảng giải với kẻ say là một chuyện ngu ngốc nhất trên đời, nhưng là người thân, kể là một việc ngốc nghếch hơn nữa thì cũng phải làm. Nhưng người đàn ông này, ngoài việc lái xe thậm chí đến một ánh mắt anh cũng tiếc phải nhìn, giống hệt với thái độ không chút quan tâm của anh đối xử với cô vào đêm cô say rượu đó.

Vì Kỷ Niệm Hi không nói gì khiến Kỷ Trường Tâm càng buồn bực, không ngừng lắc người Kỷ Niệm Hi:

- Có phải chị cũng cảm thấy em rất nhàm chán không, nên người ta mới không thèm gặp lại em. Có phải chị cũng cảm thấy coi thường em không? - Vừa nói cô vừa lay mạnh hơn.

Cô sợ nhất bị người khác lay người như vậy, khiến cả cơ thể dường như mất trọng tâm:

- Kỉ Thành Minh.

Cô hỗn hển gọi to, chuyện người say làm loạn cô chẳng biết phải làm sao, nhưng anh ta cũng không nên trở mặt đứng nhìn như thế chứ.

- Nói đi, chị nói đi, có phải em chẳng đáng yêu chút nào không, không hề đáng yêu một chút xíu nào í,... - Kỉ Trùng Tâm càng lay mạnh hơn.

Cuối cùng Kỉ Thành Minh cũng quay đầu lại, nhưng Kỉ Trùng Tâm dường như không hề thấy, lại ôm Kỉ Niệm Hi khóc òa lên.

- Em thực sự yêu anh ấy mà, thật lòng mà, em dám thề trên đời này không có ai yêu anh ấy hơn em hết... Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy em đã yêu anh ấy, chỉ một cái nhìn, đã đủ để em yêu anh ấy...

Nước mắt rơi ướt đầm quần áo Kỉ Niệm Hi rất nhanh. Kỉ Niệm Hi thấy Kỉ Trùng Tâm như vậy, lại cảm thấy càng thương tâm hơn, cô nhớ lại chính mình, khi đó cô cũng đứng trước mặt Giang Thừa Dực với bộ dạng như vậy. Cô có phần hối hận, vì thế hít sâu, cố gắng thật sự lắng nghe Kỉ Trùng Tâm kể lể.

Kỉ Trùng Tâm nói rất rất nhiều, về chuyện của Kỉ Y Đình, thậm chí cả những chuyện chưa từng nghe thấy trên các tờ báo là cải, là lần đầu tiên cô nhìn thấy Kỉ Y Đình, khi ấy cô đang cùng mấy nữ sinh khác giả ốm để trốn học, cô đến văn phòng xin phép được nghỉ để đi xem chương trình ca nhạc của một ca sĩ thần tượng rất nổi tiếng. Nhưng khi cô vừa tiến đến trước cửa phòng, đã thấy mấy cô nữ sinh khác túm tụm lại bàn tán với nhau: “Ôi thật đẹp trai quá.”

Con gái đều thích buôn chuyện. Kỉ Trùng Tâm càng không ngoại lệ, cô cũng chạy đến xem, vừa nhìn thấy anh, cô như gặp phải câu chuyện tình “Vừa gặp Dương Quá đã chung thân”.

Kỉ Y Đình đang thuyết phục hiệu trưởng để công ty anh được độc quyền cung cấp máy tính cho trường, khi anh nói chuyện, dáng vẻ vô cùng bình tĩnh nhưng lại vô cùng hấp dẫn, đầy khí phách, sắc sảo. Kỉ Trùng Tâm không thể tưởng tượng nổi cảm giác lúc đó của mình khi được nhìn thấy Kỉ Y Đình, cô chỉ tin chắc rằng, kể cả hiện tại bất kể chuyện anh đang nói đến là gì, hẳn đối phương đều sẽ tin tưởng tuyệt đối rằng anh chắc chắn sẽ thành công, anh luôn là người tiên phong dẫn đầu.

Cứ thế, Kỉ Y Đình dần biến thành toàn bộ thế giới của cô.

Thế nhưng cho đến một ngày cô phát hiện ra anh muốn bay đi mất.

Thậm chí ngay cả khi bên cạnh Kỉ Y Đình có vô số phụ nữ, ai ai cũng vô cùng xinh đẹp khiến người khác đều nhìn anh bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ, cô cảm thấy ghen tị, cô cảm thấy giận dữ, rõ ràng anh chỉ thuộc về riêng cô mà thôi.

- Em rất yêu anh ấy, em thật sự rất yêu anh ấy, nhất định chỉ có em là yêu anh ấy nhất. Chị có tin không, em có thể vì yêu anh ấy mà sẵn sàng chết...

Ngay khi Kỉ Trùng Tâm vừa dứt lời, Kỉ Thành Minh đột nhiên phanh gấp, Kỉ Trùng Tâm không chú ý nên lao về ghế trước. Kỉ Niệm Hi cũng thật sự gần như thế.

Kỉ Thành Minh dừng xe lại, đi ra ngoài, mở cửa xe, kéo thẳng Kỉ Trùng Tâm ra ngoài.

Nhìn ánh mắt Kỉ Thành Minh, Kỉ Niệm Hi dự cảm sắp có chuyện xảy ra, hẳn những lời Kỉ Trùng Tâm nói trong lúc say vừa rồi khiến Kỉ Thành Minh nổi giận rồi.

Nhìn ánh mắt Kỉ Thành Minh, Kỉ Niệm Hi dự cảm sắp có chuyện xảy ra, hẳn những lời Kỉ Trùng Tâm nói trong lúc say vừa rồi khiến Kỉ Thành Minh nổi giận rồi.

Kỉ Thành Minh thật sự nổi giận.

Kỷ Niệm Hi lập tức lao đến, cô nhìn trái ngó phải, thấy có vẻ không xong, quanh đây dường như không có ai. Nếu có ai đó quen biết, may ra anh ta còn có thể nể mặt mũi họ mà dừng lại, hiện tại lại chẳng có ai... chỉ sợ.

Kỷ Thành Minh kéo Kỷ Tâm Trùng đi đến trước một cái cây khá thấp cách đó khá xa, nếu cô đã muốn dọa người, nhưng anh đây lại không thích cái trò đó đâu. Cô em gái này tuy chẳng phải ruột thịt, nhưng cả gia đình đều luôn rất quan tâm yêu thương, vậy mà cô nhóc lại chỉ luôn làm những chuyện khiến người nhà khổ tâm. Kể cả lần này cô về nhà làm loạn nhất định đòi cưới Kỷ Y Đình, anh cũng không nói gì, thậm chí anh tình nguyện đưa ra một món lợi lớn để đàm phán với hẳn. Anh không quan tâm đó có phải là một cuộc hôn nhân thương mại hay không, chỉ cần cô bé được vui vẻ người làm anh như anh sẽ không để ý đến tổn thất này. Trên đời này có gì quan trọng hơn người thân trong gia đình mình đâu chứ, anh luôn tin tưởng vào quan niệm này.

Nhưng trong văn phòng Kỷ Y Đình, anh ta từng nói một câu: “ Kỷ Trùng Tâm? Cô ta là ai?”

Cô bé lúc nào cũng luôn tâm tâm niệm niệm một người, nhưng đối phương thậm chí còn không biết đến cô.

- Anh... - Kỷ Trùng Tâm nhỏ giọng kêu lên, anh đang túm tóc cô.

Anh muốn cho cô một trận để cô tỉnh táo lại, anh thả tay ra, cô té nhào trên mặt đất, nhưng vẫn không ngừng khóc. Kỷ Niệm Hi không biết cô nên chạy đến can ngăn hay đứng yên ở đây, vì đây có thể coi là chuyện riêng của gia đình nhà người ta.

- Em còn nhận ra anh là anh trai em cơ đấy?

Kỷ Thành Minh xắn tay áo lên hai vòng, trông anh trở nên nhanh nhẹn hơn, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Kỷ Trùng Tâm. Anh sớm dặn Kỷ Trùng Tâm nên ngoan ngoãn ở lại Nam Thành, không được đến Yên Xuyên, nếu không anh chắc chắn sẽ có biện pháp để cả đời này cô chỉ có thể ở Nam Thành.

- Anh, em không còn cách nào khác, thật sự không còn cách nào khác. - Người đàn ông đó chắc chắn là kiếp nạn của đời cô, không thể trốn được.

- Không còn cách nào? - Kỷ Thành Minh có vẻ tức giận không nhẹ. - Em có thể nghĩ đến cha mẹ hàng ngày đối xử với em như thế nào, em thích gì được nấy, những thứ em dùng đều là tốt nhất, bất kể là rắc rối cỡ nào cha mẹ vẫn chưa bao giờ từ chối em. Nếu em chỉ nghĩ đến gia đình và người thân của em một chút thôi, em có thể vì một người đàn ông xa lạ mà nói những lời này sao? Trên đời này người nhà có thể vì em mà chịu tổn thương, em không thể sống một cách không xứng đáng như vậy.

Anh thật sự nổi giận rồi.

Kỷ Trùng Tâm càng khóc lóc âm ỉ hơn:

- Anh chỉ biết mắng em thôi, anh coi em như trẻ con. Anh lúc nào cũng tự cho mình là giỏi, thế tại sao khi chị Niệm Hi đi, anh lại cho thay toàn bộ các cây trong vườn lúc chị ấy còn ở nhà, sao anh không thử tự nghĩ xem anh cũng nên tỉnh lại đi?

Nếu anh cũng có lúc điên rồ như thế, tại sao cô lại không được?

Dựa vào đâu mà anh được đòi hỏi người khác, còn không tự đặt yêu cầu đối với bản thân chứ?

Dựa vào đâu?

Cô chỉ yêu một người đàn ông thôi mà.

Khi Kỷ Thành Minh nhìn Kỷ Trùng Tâm, Kỷ Niệm Hi nhanh chân chạy đến giữ chặt anh:

- Cô ấy vẫn còn trẻ con mà. - Anh không thể áp đặt yêu cầu chính anh lên cô bé.

Kỷ Thành Minh liếc nhìn Kỷ Niệm Hi, ánh mắt anh trở nên đen tối mờ mịt.

Nhưng Kỷ Trùng Tâm lại cười, những giọt nước mắt trong veo không ngừng rơi xuống cùng nụ cười của cô:

- Anh à, chúng ta đều chứng kiến tình cảm của cha mẹ. Trước đây chính em cũng không hiểu nổi một người đàn ông xuất sắc như cha, tại sao lại nguyện dành cả cuộc đời để yêu mẹ. Trên đời này biết bao người phụ

nữ dịu dàng xinh đẹp hơn mẹ, nhưng cha luôn chỉ biết mình mẹ mà thôi. Trong lúc tìm hiểu tình cảm của cha, em lại chẳng thể lí giải. Chỉ đến khi gặp Kỷ Y Đình, chỉ cần một cái nhìn đầu tiên, em đã có thể hiểu được em không bao giờ có thể trốn thoát khỏi người đó, em muốn ở bên anh ấy suốt cuộc đời.

Kỷ Thành Minh tiến đến kéo Kỷ Trường Tâm dậy:

- Vậy hân có nguyện sống cả đời bên em không?

- Tại anh đến đây ngăn cản, nếu không có anh nhất định anh ấy đồng ý, nhất định anh ấy sẽ đồng ý mà. – Kỷ Trường Tâm đột nhiên trở nên dữ tợn.

Kỷ Niệm Hi cuối cùng cũng hiểu được tại sao Kỷ Thành Minh nổi giận, vì tình yêu của cô ấy, cô ấy đã trở nên cố chấp chỉ biết tin vào suy nghĩ của chính mình.

- Để em nói chuyện với cô ấy. – Kỷ Niệm Hi giữ chặt tay Kỷ Thành Minh, cô đến trước mặt Kỷ Trường Tâm.
- Ủ, nếu anh ta tình nguyện ở bên em cả đời, nhất định anh ta sẽ chủ động đến tìm em. Em thử nhìn lại bộ dạng của mình bây giờ xem, nếu anh ấy nhìn thấy được sẽ thất vọng đến thế nào.

Kỷ Trường Tâm lập tức xoa xoa khuôn mặt, nhí ngờ nhìn Kỷ Niệm Hi.

- Nên bây giờ em cần về nhà ngủ một giấc thật ngon, để mai còn nghĩ xem mình nên làm gì, dù em có muốn làm gì đi nữa, em cũng phải xuất hiện trước mặt anh ấy với tư thái đẹp đẽ nhất chứ, đúng không? – Kỷ Niệm Hi dụ khị.

Chính Kỷ Niệm Hi kéo tay Kỷ Trường Tâm, nếu Kỷ Trường Tâm mà nghĩ được như vậy, sao chính cô cũng từng mượn rượu giải sầu, vì tình yêu của mình, trong lòng cô có thể biết được mình nên làm gì sao?

Kỷ Thành Minh nhìn theo bóng dáng hai cô gái, có lẽ vừa rồi những lời Kỷ Trường Tâm nói chẳng hề sai dù chỉ một câu.

Anh thật sự cần tỉnh lại.

Lên xe, Kỷ Niệm Hi vẫn kiên nhẫn đỡ Kỷ Trường Tâm.

Con gái rất dễ rơi vào những bi kịch trầm luân đau khổ, đáng tiếc là đàn ông lại chẳng bao giờ hứng thú với những bi kịch kiểu như vậy.

65. Chương 65: Sau Đây (5)

Về đến nhà trọ, Kỷ Trường Tâm vẫn không chịu ngoan ngoãn, tiếp tục ôm lấy Kỷ Niệm Hi không ngừng khóc, miệng lại lải nhải về Kỷ Y Đình. Cũng may vì không quá ồn ào nên Kỷ Niệm Hi coi Kỷ Trường Tâm như một đứa bé bướng bỉnh, tâm lí cô nhanh chóng lấy lại cân bằng. Kỷ Niệm Hi và Kỷ Thành Minh để Kỷ Trường Tâm ngủ trên giường, Kỷ Niệm Hi trước khi đi không quên rửa mặt cho cô, xoa bóp toàn thân một chút, giống như cô đang chăm sóc đỡ dành một đứa trẻ ngủ vậy.

Thật kỳ lạ, rõ ràng cô không đồng tình với hành động hiện tại của Kỷ Trường Tâm, nhưng cô không sao có thể phủ nhận hoặc khuyên nhủ cô ấy giống như một người từng trải. Có lẽ vì người ngoài cuộc mãi mãi không có tư cách để nói câu: “Bạn chẳng hiểu gì cả.”, vì đối với người trong cuộc, lời khuyên của bạn chẳng hề có ý nghĩa. Cách nhận định của người trong cuộc chắc chắn sẽ khiến người ta phải ngạc nhiên.

Đắp chăn tử tế lại cho Kỷ Trường Tâm, cô mới quay sang nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Kỷ Thành Minh, vừa nhìn vừa cảm thấy buồn cười, thật hiếm khi anh biểu lộ tình cảm của mình như hôm nay, không một chút che giấu, ít nhất bây giờ cô mới nhận ra anh là một người có nhân tính và cảm xúc.

Nhìn thấy dáng vẻ của Kỷ Trường Tâm, cô chợt nghĩ, liệu có phải ngày đó anh cũng dùng tâm trạng này để nhìn cô không?

Có lẽ vào ngày cô tìm Giang Thừa Dự ấy, anh có thể nghĩ rằng sao trên đời này lại có người ngu ngốc đến thế, hoặc có thể anh muốn xem thử bộ dạng thất bại và quẫn bách của cô.

Chỉ đến khi nhìn vào một người khác mới có thể biết được chính bản thân mình đã từng hành động ngớ ngẩn đến mức nào.

- Đói không? – Cô thấy Kỷ Thành Minh không nói gì nên chủ động mở miệng trước, cô không biết phải làm sao bây giờ, cô không thể coi anh là người xa lạ, vậy nên đành thuận theo tự nhiên vậy. Giống như đây chỉ là do ý trời, cô không cố nghĩ về anh, không cố tình nhìn thấy anh, không cố tìm gặp anh, nhưng họ vẫn gặp lại nhau theo một cách ngẫu nhiên nhất.

Trong lòng cô luôn cố chấp với một niềm tin rằng, anh cũng giống như cô. Nếu như cô không chủ động xuất hiện trong cuộc sống của anh, anh cũng sẽ không cố gắng tìm cô, cũng sẽ không bao giờ có ý định nhớ đến cô, có khi anh còn cố tìm cách quên cô.

Bởi vì giữa họ, không có lí do, không có tư cách, thậm chí còn không có cả tình yêu.

Vậy nếu cô còn không thể tự thuyết phục bản thân, sao cô có thể bắt một người khác phải làm những việc điên rồ vì cô?

- Ừ.

Kỷ Niệm Hi cảm thấy khá buồn cười, mà cô cũng không hiểu tại sao, nhưng cô vẫn đi nấu cơm, vì đêm đã về khuya nên cô chỉ nấu một vài món đơn giản. Họ cùng ngồi trên bàn ăn, giống như một đôi tình nhân đang cùng nhau ăn cơm.

- Rất tốt. – Thật hiếm khi anh lại có hứng thú nói chuyện phiếm.

- Công việc á? – Cô đang và một miếng cơm, miệng đầy đồ ăn nên vội vàng múc một thìa canh cho vào miệng.

Anh nhìn động tác của cô:

- Không khác là mấy. – Kể cả cuộc sống.

- Rất tốt. – Anh nhắc lại hai từ này nhưng giọng điệu đã hoàn toàn thay đổi.

- Kỷ Y Đình là một người không đơn giản. – Ít nhất là vì anh không thể điều tra được một chút thông tin nào về quá khứ của Kỷ Y Đình, anh ta như một kẻ từ trên trời rơi xuống, không có hề có quá khứ. Một con người như vậy thật quá nguy hiểm, vì bạn sẽ vĩnh viễn không thể biết được hắn là ai.

Kỷ Niệm Hi nể tình nở một nụ cười:

- Vậy anh thì đơn giản à?

Con trai của Kỷ Thiệu Quân và đại minh tinh Mạnh Tư Nghiên, bất kể thân phận anh là gì thì anh chắc chắn không thể là người đơn giản. Thậm chí anh còn phức tạp hơn cả suy nghĩ của mọi người, mà cô và cái người đàn ông phức tạp này lại chẳng hề có quan hệ gì hết.

- Không giống nhau. – Kỷ Thành Minh hơi nhíu mày, sự phức tạp của Kỷ Y Đình sẽ gây ra tai họa cho rất nhiều người, thậm chí khiến rất nhiều người vô tội bị liên lụy.

Cô mỉm cười, không muốn tiếp tục đề tài này. Đương nhiên là các anh không giống nhau, trên thế giới này làm gì có ai giống ai.

Ăn cơm xong, cô lười rửa bát đĩa, nên tự cho phép bản thân được một ngày lười biếng. Còn anh, đừng hi vọng anh rửa bát nhé... Kiểu đàn ông như anh ngoại trừ thất vọng, anh sẽ chẳng thể mang đến cho phụ nữ bất kỳ điều gì đâu.

Cô còn có ý nghĩ xấu xa rằng không biết trên đời liệu có một cô gái nào đối xử với Kỷ Thành Minh giống như Kỷ Trùng Tâm đối với Kỷ Y Đình không nữa. Đến lúc đó không biết anh sẽ xử lý ra sao nhỉ? Anh ta chắc chắn sẽ chẳng cao thượng hơn Kỷ Y Đình đâu, thậm chí có khi còn tàn nhẫn hơn thế. Đây, nhìn xem, người ta chỉ biết khoan nhượng với chính bản thân và luôn hà khắc phán xét người khác, chỉ luôn giải thích cho những điều xảy ra với mình và kết tội cho những hành vi của người khác.

Họ cùng đứng trên lan can nhìn cảnh vật phía xa xa. Không một ánh đèn tỏa ra từ hàng vạn ngôi nhà nên cũng mất đi cảm giác tự hào từ thành phố luôn đứng sừng sững này, một vài ánh đèn le lói hắt ra từ một vài khung cửa sổ chỉ đủ để nhìn thấy những bộ quần áo đang được phơi trên ban công.

Cô mỉm cười, đứng tựa vào lan can, cô không thể hiểu nổi cái cảm giác chân thực lúc này nhưng lại cảm thấy thỏa mãn:

- Anh cũng tốt chứ?

Kỷ Thành Minh cũng đứng dựa vào lan can:

- Cũng vẫn như trước đây thôi. – Không hề có bất kỳ điều gì thay đổi, ít nhất trong lòng anh là như thế.

Họ không nói gì thêm, chỉ đứng im lặng, thậm chí ngáy ngốc ở đây. Những cơn gió đêm lành lạnh thổi qua, có lẽ như nhắc nhở với hai con người có ưu điểm luôn giả vờ ngớ ngẩn này.

Nửa đêm, Kỷ Trường Tâm tỉnh lại, cô nhìn vào bóng đêm u ám tràn ngập căn phòng xa lạ, theo ánh đèn hắt vào cô nhìn ra ngoài, thấy một đôi tình nhân đang đứng ngoài lan can.

Cô cứ yên lặng ngắm nhìn, không hiểu sao lại cảm thấy rất ngưỡng mộ.

Có lẽ hai bóng lưng đó dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến hai từ “hạnh phúc” và “ấm áp”.

Kỷ Niệm Hi không cho rằng Kỷ Trường Tâm là người cố chấp không chịu nghe lời, cô luôn nhớ về Kỷ Tâm Trường với nụ cười trẻ trung rạng rỡ thanh thoát. Liệu có phải tình yêu sẽ khiến cho người con gái dễ tâm đến tuổi tác, vì đã từng trải qua nên nhân sinh quan của họ cũng trở nên tang thương hơn. Cô bỗng nhiên cảm thấy phiền hà. Cô không muốn nghe Kỷ Trường Tâm nhắc lại những câu như “Chị chẳng biết gì hết”, “Chị chưa từng yêu ai đến thế cả”, “Chị không phải là em nên không biết được em yêu anh ấy đến mức nào đâu.”. Kỷ Niệm Hi nghe xong, chỉ còn biết đè nén sự buồn phiền trong lòng, thầm nghĩ, chỉ vì cô ấy luôn cho rằng họ khác nhau, nhưng đối với đàn ông cô ấy chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ, thậm chí là một người phụ nữ mà họ không yêu.

Chỉ có quá trình là không giống nhau, còn kết quả đều như nhau, chỉ đơn giản là yêu hoặc không yêu, liệu có ai không như vậy đâu?

Giống như những giấc mộng khác nhau, nhưng kết quả đơn giản chỉ là tỉnh mộng mà thôi.

Nếu Kỷ Trường Tâm chỉ có như thế này, Kỷ Niệm Hi cũng chẳng biết làm gì khác, đối với một người thất tình hoặc không được đáp lại tình yêu, người ta thường có thói quen thông cảm cho họ, vì mọi hành động sau đó của họ đều có thể lí giải. Chính vì vậy Kỷ Niệm Hi rất cố gắng phối hợp với cô, thế nhưng Kỷ Tâm Trường lại nhiều lần vì thấy Kỷ Niệm Hi làm việc ở Thượng Tinh nên nhất định đòi cô đưa cô ấy đi làm cùng để đến gặp Kỷ Y Đình, khiến Kỷ Niệm Hi không thể chịu nổi.

Trong khi đó, Kỷ Thành Minh không biết chạy đâu mất tăm mất tích.

Kỷ Niệm Hi cố nói để thoát được khỏi Kỷ Tâm Trường, tuy nhiên giọng điệu vẫn rất hòa hoãn:

- Em không thể cứ thế mà đến gặp sếp của chị được, anh ta không tiếp khách đâu, em có đi cũng không được gặp đâu. Hơn nữa công việc của anh ta rất bận rộn, luôn không có mặt tại công ty, em đi cũng chẳng để làm gì.

- Vậy chị cứ thử dẫn em đến đấy xem có gặp được anh ấy không, anh ấy nhất định sẽ chịu gặp em mà.

Kỷ Niệm Hi chỉ còn biết quay đi, không muốn tiếp tục nhìn thấy ánh mắt đầy mong đợi của Kỷ Tâm Trường. Bảo sao người ta luôn nói rất khó để từ chối người khác hay nói ra những lời tàn nhẫn, đúng là một thử nghiệm tâm lí mà.

- Em không phải nhân viên trong công ty chị, em không vào được cửa đâu. – Đây là sự thật nhé.

- Chị có thể dẫn em vào, vậy là em có thể vào...

- Bảo vệ thấy người lạ mặt nhất định không cho vào.

Kỷ Trường Tâm vẫn chưa bỏ ý định.

Kỷ Niệm Hi cảm thấy rất bức mình, nắm bả vai Kỷ Tâm Trùng:

- Em có quyền thích anh ấy, nhưng anh ấy có quyền không thích em. – Cô chợt cảm thấy bản thân thật vô tình. – Cuối tuần này Kỷ Y Đình sẽ kết hôn, phải nhớ rằng người anh ta muốn cưới không phải là em.

Kỷ Tâm Trùng đành yên lặng, nước mắt rơi xuống như mưa.

Kỷ Niệm Hi còn nhớ, hồi cô còn học trung học, bàn trước có một đôi nam nữ luôn cáu giận, cô nữ sinh đó định cho cậu nam sinh một trận, còn cậu ta may kịp lấy ghế chặn lại, không cần thận đập cả cái ghế vào bàn Kỷ Niệm Hi.

Một cơn đau đến chết lặng cả người ập đến, nước mắt cô cũng rơi như mưa thế này, thậm chí cô còn không nhận ra mình đang khóc.

Kỷ Niệm Hi ôm Kỷ Trùng Tâm vào lòng, bỗng nhiên cô cảm thấy áy náy vì đã ghét bỏ và cảm thấy phiền phức với cô gái này. Một người con gái muốn được yêu thương thì đâu có gì là sai trái.

Chẳng qua chỉ là mong muốn được yêu thương mà thôi.

Kỷ Thành Minh vẫn ở lại thành phố Yên Xuyên, và vẫn vì em gái mà tìm đến nên hiển nhiên Kỷ Y Đình hiểu rõ dụng ý của anh. Thế nhưng Kỷ Y Đình vẫn dám cưới một người con gái khác, thậm chí ngay trước mặt anh em nhà Kỷ Thành Minh anh ta vẫn dám cưới một người khác. Hôn lễ đó Kỷ Y Đình đã phô trương toàn bộ tài lực của mình, thông tin về hôn lễ được lan truyền nhanh chóng bởi giới truyền thông, toàn bộ các tòa báo lớn trong thành phố đều đưa tin chi tiết về hôn lễ của anh ta. Đăng tải và dùng báo chí để tuyên truyền như vậy dễ dàng cho thấy sự xa hoa của lễ cưới này. Đừng nên cho rằng vì vội vã mà lễ cưới được tổ chức với quy mô nhỏ hơn, cách tiêu tiền của Kỷ Y Đình khiến người ta phải há mồm kinh ngạc, mọi thứ được sử dụng đều là loại tốt nhất, số tiền tiêu phí cho hôn lễ này xứng đáng được lưu vào sử sách.

Trong khi Kỷ Thành Minh và Lộ Thiếu Hành còn đang lên kế hoạch chống lại Kỷ Y Đình, Kỷ Y Đình đã tung một chiêu làm người ta trở tay không kịp và cũng không sao có thể chuẩn bị.

Khi Lộ Thiếu Hành gọi Kỷ Thành Minh đến, sắc mặt anh ta đã thâm trầm, Lộ Thiếu Hành chỉ đành thở dài, xem ra mối quan hệ giữa hai người này sẽ mãi chỉ có thể là kẻ thù mà thôi.

Trong thành phố này, chỉ duy nhất Tô gia là kinh doanh trên lĩnh vực điện tử thương mại, họ vốn định dùng Tô gia để đấu với Kỷ Y Đình, thật bất ngờ là Kỷ Y Đình lại ra tay trước.

Lộ Thiếu Hành cầm ly trà trên tay, mạo hiểm dò hỏi:

- Anh cảm thấy sao?

- Tôi đang nghĩ liệu có phải đã tự quá đề cao bản thân không? – Tuy Kỷ Thành Minh vẫn không thể lí giải được vì sao Kỷ Y Đình lại tuyên bố hôn lễ vào thời điểm này, tuy rằng hành động của anh ta thường không theo lí lẽ thông thường nhưng tại thời điểm quan trọng này anh ta lại tuyên bố hôn lễ như vậy không phải là cách làm việc của một thương nhân thành công trên thương trường. – Có lẽ chỉ vì anh ta đang muốn ổn định lại Tô gia.

Kỷ Y Đình đã chi một khoản tiền lớn, không ai biết thực lực tài chính trong tay anh ta hiện là như thế nào, nhưng muốn xây dựng được một hệ thống lâu dài và vững chắc cần tiêu tốn một khoản kinh phí khổng lồ. Nếu trong thời điểm quan trọng này anh ta tung tiền bừa bãi cho Tô gia dù nắm nhiều khả năng thắng nhưng sẽ hao tổn không ít tiền của và nguồn lực của bản thân. Hơn thế không ai dám cam đoan rằng khi hai hổ đánh nhau không có ngư ông đắc lợi.

Kỷ Y Đình nhiều lần sang Mĩ hẳn là vì điều này.

Lộ Thiếu Hành nhíu mày, trong mắt anh ta, Kỷ Y Đình không phải là kiểu người đặt lợi nhuận của bản thân vào một người nào đó, nên chắc chắn anh ta sẽ không để bản thân bị tổn thất như vậy. Nhưng anh vẫn không thể đoán ra tại sao Kỷ Y Đình lại làm vậy.

- Anh có ý tưởng nào không? – Lộ Thiếu Hành quan sát thái độ của Kỷ Thành Minh, anh cho rằng mình đã đoán đúng.

- Kế hoạch không thay đổi.

- Cái gì?

- Anh không cảm thấy mới cô vợ mới cưới của Kỷ Y Đình hợp tác với chúng ta rất thú vị à? – Kỷ Thành Minh đã nắm một số tư liệu về Tô gia. Vài năm gần đây, Tô gia hoàn toàn dựa vào con gái trưởng là Tô Thiên Mặc chống đỡ. Dựa vào những quyết sách của Tô Thiên Mặc dễ dàng thấy được điều người phụ nữ này luôn coi trọng nhất chính là lợi ích của Tô gia, tất nhiên cô ta sẽ phải lo lắng cho sự tồn vong của Tô gia.

Lộ Thiều Hành định nói gì đó, nhưng lại im lặng.

Kỷ Tâm Trừng không nói một lời, cô giống như một đứa bé sơ sinh không hề biết nổi giận. Kỉ Niệm Hi nắm lấy bàn tay cô, bàn tay lạnh tựa như băng.

Kỷ Thành Minh đứng cách hai cô gái tầm một mét.

- Đi thôi nào, đến xem ý trung nhân của em sẽ cưới một người phụ nữ như thế nào chứ.

Kỷ Trừng Tâm ngẩng đầu lên.

Kỷ Niệm Hi cũng ngẩng đầu lên. Cô cảm thấy anh vẫn dùng cách làm ấy, để các cô phải tận mắt chứng kiến sự thật, liệu có phải là quá tàn nhẫn hay không? Kể cả khi tất cả những điều đó đều là sự thật, nhưng khi tấm màn mở ra, vở diễn này vẫn sẽ khiến người ta phải đau đớn. Nhưng cô lại không thể phán xét hành động của Kỷ Thành Minh là đúng hay sai.

Kỉ Niệm Hi nắm chặt tay Kỉ Tâm Trừng.

- Hay em cứ ở trong này đi.

- Không, em sẽ đi. – Kỷ Tâm Trừng rút mạnh tay cô ra khỏi bàn tay của Kỷ Niệm Hi, thế nhưng cô vẫn nở nụ cười, có vẻ tinh thần đã khá hơn.

Kỷ Thành Minh bước ra khỏi phòng, Kỷ Niệm Hi vẫn đánh giá thái độ của Kỷ Tâm Trừng.

- Em không sao đâu. – Kỷ Tâm Trừng bỗng thay đổi tựa như trở thành một người khác.

Kỷ Niệm Hi thầm nhủ mày, ngắm nhìn cặp anh em này, thoát nhìn họ có nhiều điểm giống nhau, ví dụ như nội tâm luôn tỏ ra mạnh mẽ hơn so với suy nghĩ mọi người, chỉ có thể thể hiện sự đau lòng trước mặt người thân thiết nhất.

Kỷ Thành Minh đích thân lái xe đưa hai cô gái đi trang điểm và chuẩn bị lễ phục. Kỉ Niệm Hi cũng giúp Kỉ Tâm Trừng chọn lựa, cô có thể lí giải được tâm trạng của Kỉ Tâm Trừng vào thời điểm này, hẳn cô ấy muốn thể hiện phong thái xinh đẹp nhất trong hôn lễ này. Kể cả khi người đàn ông đó không bao giờ thêm để ý đến cô, nhưng cô vẫn muốn được như vậy, không vì một ai khác, mà là vì chính bản thân mình.

Kỉ Niệm Hi thật bất ngờ trước sự kiên nhẫn của Kỉ Thành Minh, anh ngồi đợi các cô chọn quần áo, làm tóc, trang điểm.

Sau khi sửa soạn chu đáo, tâm trạng cô cũng không còn quá xấu:

- Anh hôm nay cứ như đã biến thành một người khác vậy.

- Em cứ nói rằng tâm trạng em đã tốt hơn rất nhiều cũng được mà.

Nên khiến anh cũng cảm thấy vui vẻ hơn.

Họ đều nở nụ cười.

Khi đến hội trường, họ dường như choáng ngợp trong cảm giác xa xỉ đến tột cùng. Từ cửa khách sạn đi vào đều được rải những cánh hoa hồng, vì cô dâu không thích sự phô trương của hoa hồng nhưng nền màu hồng phấn nhuộm hồng bầu không khí. Phục vụ vận lễ phục chín chu đứng ngay ngắn thành hàng dài tựa như đang tham gia một nghi lễ quan trọng.

Một phút sau, Kỉ Niệm Hi mới nhận ra sự đối lập của Kỉ Thành Minh.

Có lẽ cô vẫn còn nhớ được cảm giác của mình trong một lễ cưới như thế này.

Dù tình yêu có sâu đậm đến đâu, nhưng khi tận mắt chứng kiến người đàn ông dắt tay một người phụ nữ khác, dường như toàn bộ tình cảm đều bị xóa nhòa, sự biến hóa trong nội tâm đó rất khó để có thể miêu tả bằng ngôn từ cụ thể, nhưng có thể hiểu rằng đó chính là sự tuyệt vọng.

Hơn nữa, không sao có thể phục hồi lại được.

Khắp nơi đây đều là những người đàn ông ăn vận chỉnh chu sánh vai bên những người đẹp sang trọng tao nhã, họ cùng đến đây tham dự hôn lễ long trọng này để chúc phúc cho đôi uyên ương mới.

Kỉ Niệm Hi không dám rời nửa bước khỏi Kỷ Tâm Trùng, cô theo sát luôn sẵn sàng ứng phó cùng Kỉ Thành Minh.

Nhưng Kỉ Tâm Trùng lại chỉ yên lặng chờ đợi, khuôn mặt được trang điểm kĩ lưỡng không thể hiện bất kì một thái độ nào, nhưng bàn tay cô ấy nắm chặt lại khiến cô cảm thấy hốt hoảng. Cô thật sự lo sợ, nhất là khi ở nơi đây còn có biết bao nhiêu người. Có người tiến đến đón tiếp Kỉ Thành Minh, đồng thời anh giới thiệu em gái mình. Trong khi đó, Kỉ Tâm Trùng không thể không mỉm cười đáp lễ.

Trong một hôn lễ không thể xa hoa hơn, cô dâu chú rể sánh bước bên nhau, là một đôi trai tài gái sắc xứng lứa vừa đôi không ai có thể hoài nghi.

Nhưng khi chủ trì gọi tên cô dâu, Kỉ Niệm Hi vô cùng kinh ngạc, cô luôn cho rằng Kỷ Y Đình sẽ cưới nhị tiểu thư của Tô gia Tô Thiên Linh, thật bất ngờ khi người anh ta cưới lại là Tô Thiên Mặc. Vì khoảng cách khá xa nên cô không thể thấy rõ được biểu cảm của tân nương đằng sau khuôn mặt được trang điểm quá mức tinh xảo kia.

Nhưng trên khuôn mặt của cô dâu chú rể đều không hề có nụ cười.

Kỉ Tâm Trùng run lên, Kỉ Niệm Hi nắm chặt bàn tay của Kỉ Tâm Trùng.

- Chị thấy anh ấy yêu cô ta sao? – Kỉ Tâm Trùng bỗng mở miệng.

Dù có hay không thì vẫn sẽ phải thành thật đối mặt với bản thân, rằng anh ta không hề yêu mình.

Có như vậy mới có thể hoàn toàn tỉnh mộng, có khả năng tự nói với bản thân, tất cả những việc mình đã làm đều là vô nghĩa, ngoại trừ đôi khi nhớ lại những hành động ngốc nghếch non trẻ của bản thân, mình chẳng còn lại điều gì khác.

Kỉ Y Đình có yêu Tô Thiên Mặc không? Kỉ Niệm Hi khẽ cười, ai mà biết được.

Nhưng ngay sau hôn lễ, có một chút sự cố, khi cô dâu theo sau chú rể, đột nhiên cô dâu bị vấp, nhưng ngay khi chưa kịp ngã ngửa ra phía sau, chú rể đã nhanh nhẹn tiến đến đỡ cô dâu trong vòng tay.

Cảnh tượng này diễn ra trong mắt người xem vô cùng tự nhiên thân thiết.

Yêu hay không? Ít nhất trong con mắt đánh giá của người ngoài đó là như vậy.

66. Chương 66: Sau Đây (6)

Từ lúc nhìn thấy sự xuất hiện của Kỷ Niệm Hi tại hội trường, trợ lý riêng của Kỷ Y Đình – Hàn Mạn chỉ hận không thể bắt Kỷ Niệm Hi làm trâu làm ngựa để sai khiến hết việc nọ đến việc kia. Cô nàng hoàn toàn quên mất hiện đang ngoài giờ làm việc, cô không có quyền yêu cầu Kỷ Niệm Hi làm bất cứ việc gì ở đây. Tuy Kỉ Niệm Hi không muốn phối hợp nhất là khi cảm xúc của Kỷ Trùng Tâm vẫn chưa ổn định nhưng Hàn Mạn hoàn toàn bỏ qua suy nghĩ của Kỷ Niệm Hi, lập tức kéo cô sang một bên:

- Cô nghĩ thân phận của mình là gì đây? – Hàn Mạn nghiêm mặt nhìn thẳng vào mắt Kỷ Niệm Hi.

Kỉ Niệm Hi trầm thờ dài trong lòng, cô có thể hiểu rõ ý của Hàn Mạn, các cô là nhân viên trong công ty cô chỉ có thể đến hỗ trợ, hoàn toàn không có tư cách tham dự. Nếu Kỷ Y Đình nhìn thấy Kỷ Niệm Hi đến đây cùng Kỷ Thành Minh, anh ta rất có khả năng bắt cô từ chức ngay ngày mai mà không cần lí do.

Huống chi mối quan hệ của Kỷ Thành Minh và Kỷ Y Đình trong thời điểm này cũng thật là vi diệu làm sao.

Ngoài ra có lẽ tình trạng của Kỷ Y Đình hôm nay khá xấu, trước mặt đông đảo khách mời, anh ta khó có thể toàn mạng trở về, mà đầu sỏ lại chính là Kỷ Thành Minh.

Kỉ Niệm Hi không nói gì thêm, yên lặng đứng sang một bên, cô cảm thấy con người này thật phức tạp.

Thế nhưng suy nghĩ của đàn ông lại chẳng bao giờ giống như phụ nữ. Phụ nữ khi bị cướp mất người yêu, ngay lập tức họ sẽ đổ mọi tội lỗi và oán giận lên đầu người phụ nữ kia. Trong khi đó Kỷ Thành Minh lại không hề đặt sự tức giận và bất mãn lên cô dâu mới của ngày hôm nay Tô Thiên Mặc, mà trực tiếp lấy chú rể Kỷ Y Đình làm mục tiêu.

Từ góc độ của một người qua đường như Kỉ Niệm Hi, hành động đứng yên không hề nhúc nhích của Tô Thiên Mặc giống như người chồng đang bị chuốc rượu bên cạnh không hề có bất kì mối quan hệ nào với cô ta. Kỉ Niệm Hi mới nhận ra từ lúc bắt đầu buổi lễ đến giờ Tô Thiên Mặc và Kỷ Y Đình không hề nói với nhau một câu.

Giờ phút này, bầu không khí trở nên kì quái, và tiêu điểm của mọi sự quan tâm đều dồn về phía hai vị Kỉ công tử.

Những người căm ghét Kỷ Y Đình dường như không chỉ có Kỷ Thành Minh. Là một người thành công, tất nhiên sẽ có những kẻ ghen ghét ngầm ngấm, sẽ có những kẻ nghĩ rằng “Ai cho phép mày thành công, ai ày được thế.”, “Ghét nhất cái bộ dạng tinh tướng của mày.”, “Nếu tao mà đứng ở địa vị đấy, tao sẽ còn thành công hơn cả Kỷ Y Đình mày.”, dù không còn gì để nói nhưng những ý nghĩ đó hoàn toàn có.

Kỉ Thành Minh tất nhiên không cần phải đích thân ra trận, anh ta chỉ cần mở lời vài câu, lập tức có rất nhiều người háo hức nhảy vào cuộc. Chỉ trong dịp lễ kết hôn của Kỷ Y Đình mới có cơ hội để cho anh ta một bài học, một cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua. Hơn nữa cách chinh đối phương như vậy, không ai dám chê trách nửa câu.

Những ngụ ý ám chỉ của Kỉ Thành Minh, không ai là không hiểu, trong lòng đàn ông cũng có những tính toán nhỏ nhen.

Kỉ Tâm Trừng đứng sau lưng Kỉ Thành Minh, cô nhìn Kỷ Y Đình đang uống rượu với đôi mắt tràn ngập sự lo lắng. Trong khi đó Tô Thiên Mặc đứng bên cạnh Kỷ Y Đình với tư cách cô dâu mới cưới lại không hề có ý định ngăn cản chồng ngừng uống. Rượu, chắc chắn là không có vấn đề, Kỉ Thành Minh tất nhiên đã chú tâm kiểm tra kĩ, sao anh có thể để cho Kỷ Y Đình trốn thoát.

Trước cảnh tượng này, Tô Thiên Mặc chỉ mỉm cười, cô giống như một người ngoài cuộc, nếu phải so sánh, có lẽ cảm giác của Kỉ Tâm Trừng lại là bình thường.

Đến khi Kỉ Tâm Trừng uống đến li rượu thứ ba mươi, Kỉ Tâm Trừng cuối cùng không thể nhịn được, kéo áo Kỉ Thành Minh, ý muốn anh dừng lại.

Kỉ Thành Minh lại hoàn toàn thờ ơ trước động tác của Kỉ Tâm Trừng.

Kỉ Niệm Hi chỉ biết nhìn lên trần nhà, hai người này có khi ba trăm năm trước cũng là người nhà đấy, sao cứ phải coi nhau như kẻ thù một mắt một còn thế.

Nếu như không có sự xuất hiện của Lộ Thiếu Hành, Kỷ Y Đình hẳn không thể thoát được. Lộ Thiếu Hành chắc chắn sẽ không đến tham dự một mình, anh mang cả nhà đến nếu như đứa trẻ trong bụng Lê Họa cũng được tính là một thành viên. Anh nở nụ cười thờ ơ, nhìn Kỉ Thành Minh với ánh mắt đầy ẩn ý.

Kỉ Y Đình lại nhìn về phía Lê Họa, vẫn với ánh mắt đầy khinh thường. Lộ Thiếu Hành lại chẳng hề e ngại, vẫn đặt tay trên lưng vợ mình, rồi đưa mắt đánh giá người phụ nữ xinh đẹp hơn người, nhân vật chính của ngày hôm nay Tô Thiên Mặc:

- Y Đình, anh thật may mắn, cưới được một cô vợ xinh đẹp thế này.

Tô Thiên Mặc rất ít khi xuất hiện trước mặt công chúng, ngược lại cô em gái thường hay xuất hiện, hơn nữa cũng nhận được sự khen ngợi không ngớt từ phía truyền thông. Trong khi Tô Thiên Linh thường xuất

hiện, Tô Thiên Mặc lại che dấu nhiều năm, vì thế giới truyền thông thường tiên đoán rằng có lẽ lí do để vị đại tiểu thư này trốn tránh như vậy phần lớn là vì ngoại hình của cô ta, vì thông thường người đẹp thường thích xuất hiện để khoe phong thái rạng rỡ xinh đẹp của mình, đó là suy nghĩ thông thường.

Kết quả là, diện mạo của Tô Thiên Mặc có thể khẳng định chắc chắn là một mỹ nữ.

Một câu nói của Lộ Thiếu Hành không thể không khiến anh mắt của quan khách chuyển về phía Tô Thiên Mặc, dù sao đây cũng là một nhân vật nổi tiếng trong thành phố.

Kỉ Thành Minh mặc kệ Kỉ Y Đình cùng Lộ Thiếu Hành nói chuyện, anh chỉ quan tâm dường như Lộ Thiếu Hành cố tình đến đây để thêm mắm thêm muối nên lại càng nóng mặt.

Vì bên bàn rất náo nhiệt nên Kỉ Niệm Hi cho rằng có lẽ mình đến đó xem một chút cũng không sao, vì dù sao Hàn Mạn cũng đã đi chỗ khác.

Tất cả mọi người đều dừng lại, có thể thấy rõ hành động này hoàn toàn không được thoải mái. Ý kiến mới được đưa ra khiến người ta quên mất lời mời rượu của Kỉ Thành Minh, đồng thời cũng muốn xem Kỉ Y Đình có thật sự là ngăn chén không say như lời đồn.

Đàn ông cũng rất hay gây thù chuốc oán.

Kỉ Niệm Hi không để ý mà mở miệng:

- Hai vị tổng giám đốc Kỉ biết đâu ba trăm năm trước là người một nhà, sao phải trong nhà đấu đá lẫn nhau.

Nhưng Kỉ Y Đình lại chẳng hề cảm kích:

- Thành Minh đây hẳn xuất thân từ kẻ sĩ, tôi đây chỉ là thảo dân gặp chút may mắn được ngồi chung bàn, sao dám xưng là người nhà.

Nói xong không thêm nề tình mà bỏ đi, để cho những người ở lại tròn mắt ngơ ngác.

Kỉ Thành Minh kín đáo liếc nhìn Kỉ Niệm Hi:

- Ai nói với em người mang họ Kỉ thì nhất định là người của Kỉ gia nào?

Ồi cô đúng là đặc tội với không ít người rồi.

Kỉ Tâm Trùng vẫn nhìn theo bóng dáng không ngừng di chuyển của Kỉ Y Đình, vừa rồi Kỉ Y Đình không hề liếc mắt nhìn cô dù chỉ một lần, không phải điều đó đã chứng minh tất cả rồi sao?

Kỉ Thành Minh thoáng nhìn về phía em gái:

- Về rồi chứ?

Kỉ Tâm Trùng xoa nhẹ môi, trông cô vẫn rất xinh đẹp, nhưng nếu người ta không thêm để ý thì có đẹp hay không cũng có gì là khác nhau?

- Em vào nhà vệ sinh một chút. – Cô tự lấy cớ, kể cả giữ lại cũng chẳng còn gì tốt đẹp.

Đón nhận ánh mắt sắc bén của Kỉ Thành Minh, Kỉ Niệm Hi chủ động đảm nhận trọng trách này:

- Để em đưa cô ấy đi.

Kỉ Niệm Hi thật lòng rất sợ cô ấy sẽ làm những việc ngốc nghếch, kể cả chính bản thân Kỉ Niệm Hi cũng biết rõ, sự xuất hiện của Kỉ Tâm Trùng ngày hôm nay căn bản là không hề quan trọng và chẳng thể ảnh hưởng đến hôn lễ. Nhưng rất khó để Kỉ Tâm Trùng cảm thấy không đau khổ, nhất là khi tất cả mọi người hầu như đều không thể lí giải được suy nghĩ của cô ấy.

Thật may là biểu hiện của Kỉ Tâm Trùng có vẻ bình thường, điều này khiến Kỉ Niệm Hi thở phào nhẹ nhõm. Cô chỉ sợ bỗng nhiên Kỉ Tâm Trùng không thể khống chế được, điều đó sẽ ảnh hưởng không tốt đến tương lai của cô.

Những suy nghĩ này của mình khiến Kỉ Niệm Hi không khỏi nhúu mày, hóa ra trong mắt cô, thể diện cũng thật quan trọng.

- Em không sao đâu. – Bước ra khỏi WC, Kỉ Tâm Trùng chủ động nói, cô nhận ra sự quan tâm của đối phương đối với mình.

Kỉ Niệm Hi xoa đầu Kỉ Tâm Trùng:

- Không sao là tốt rồi.

Cô không thể an ủi cô ấy, còn biết nói gì đây? Anh ta không để mắt tới em là vì anh ta không tình mắt? Những lời nói dối này chỉ có thể dùng để tự lừa gạt bản thân mà thôi, hơn thế nói ra, có khi đến chính cô cũng phải chết lặng.

Rõ ràng cô chẳng hề nói gì hết.

Nhưng đôi mắt của Kỉ Tâm Trùng vẫn sưng đỏ, không giấu được ai.

Bước chân của Kỉ Tâm Trùng cũng nặng một chậm hơn.

Cô ấy vẫn không muốn đi về, dù biết rằng bản thân sẽ chỉ có thể nhận được một kết quả đau lòng.

Kỉ Niệm Hi cảm thấy hơi đau đầu.

Kỉ Thành Minh nhìn thấy hai cô đi tới, nhẹ nhàng nói:

- Đám người kia chẳng ai ra hồn.

Những người đó gặp vài câu nói của Kỉ Y Đình đã vội bãi binh, đúng là chẳng ra sao, nếu Kỉ Thành Minh đích thân ra tay chắc chắn sẽ khiến Kỉ Y Đình chết rất khó coi.

- Anh à, chúng ta về nhà thôi. – Khi nói những lời này, khóe miệng Kỉ Tâm Trùng run run.

Nhưng cũng không có gì đáng sợ nên Kỉ Niệm Hi vẫn im lặng.

Nhưng để đạt được mục đích thì muốn nói sao chẳng được?

67. Chương 67: Sau Đây (7)

Trong vài năm gần đây, thương nhân không ngừng vắt óc bày trăm phương nghìn kế để chiếm lĩnh thị trường thành phố Yên Xuyên. Đó là một trận chiến không ngừng đổ máu, không ít các cửa hiệu lâu đời phải đóng cửa khiến người xem không khỏi thở dài. Thế giới này vốn là như thế, cá lớn nuốt cá bé, kẻ thắng làm vua, cho dù quá khứ của anh có huy hoàng đến đâu, người ta vẫn phải nhìn về tương lai phía trước. Trên mỗi lĩnh vực ở thành phố Yên Xuyên đều có luôn có những nhân vật chiếm lĩnh vị trí tiên phong nhưng tất nhiên cũng không thiếu những kẻ tham vọng chiếm lĩnh chỗ đứng đó. Hiện nay, nhà họ Lộ như mặt trời giữa trưa nắng, tuy nhiên họ không bao giờ huênh hoang khoe mẽ. Thành công của nhà họ Lộ không hề thiếu bất cứ một yếu tố nào bao gồm cả hành trình phát triển về vang cũng như may mắn.

Nếu nói một cách nghiêm khắc, Lộ Thiếu Hành thừa kế gia sản từ bên nhà ngoại nên không hề dính dáng đến tài sản của nhà họ Lộ, nhưng vì anh ta mang họ Lộ nên đây là điều đơn giản không thể tránh khỏi.

Đây là lần đầu tiên Lộ Thiếu Hành tiếp xúc với Tô Thiên Mặc, cô rất khác với sự kiêu diễm bởi được trang điểm kĩ lưỡng trong ngày hôn lễ. Người phụ nữ đang ngồi trước mặt anh, Tô Thiên Mặc này đầy vẻ dịu dàng và chân thật, vô cùng sinh động và cuốn hút. Vừa thoát nhìn cô, anh chợt liên tưởng đến một bộ tiểu thuyết mà gần đây Lê Họa yêu thích nhất và thường bắt anh đọc, dạo này Lê Họa rất say mê tác phẩm của tác giả Diêm Linh, suốt ngày lúc nào cũng nhắc đến tác giả này. Tiểu thuyết này viết về một vị thiếu gia bệnh tật ốm yếu, nhưng anh ta đầy mưu trí và khiến nam nhân vật chính trong truyện phải bảo vệ cho cả gia đình mình.

Tô Thiên Mặc gợi Lộ Thiếu Hành nhớ đến chàng thanh niên ốm yếu đó, cảm giác đầu tiên từ họ đều là sự vô hại, nhưng bên trong... hẳn chẳng ai đoán được, có thể nói là tâm địa đen tối.

Trong vài năm gần đây, Tô gia phát triển từng bước ổn định khiến mọi người đều kinh ngạc. Các nhà máy của Tô gia đều không hề đặc biệt, nhưng khi họ kinh doanh thành một chuỗi siêu thị Thiên Ninh Hưởng Cầu đồng thời cả công ty thương mại điện tử Thiên Ninh Dịch Cầu, khiến hai phương diện này đều phát triển rất tốt. Tuy nhiên họ cũng gặp phải những khó khăn rất lớn trong vấn đề hậu cần cũng như việc xoay vòng vốn khiến tài chính luôn căng thẳng, đặc biệt là trong thời điểm cạnh tranh gay gắt như hiện nay. Nhưng một người phụ nữ có khả năng điều phối cả hai mảng kinh doanh đó, và hỗ trợ lẫn nhau và phát triển như hiện nay, và đặc biệt theo đánh giá khách quan gần như không hề vấp phải các vấn đề lớn.

Hắn đây phải là một người phụ nữ nguy hiểm.

Lộ Thiếu Hành hí mắt, có lẽ Kỉ Thành Minh cũng có đánh giá giống anh, khi cả hai đều có chung một nhận thức này, anh chợt cảm thấy rất hào hứng.

- Tô tiểu thư, hẳn cô có thể đoán được mục đích của chúng tôi. – Kỉ Thành Minh không hề dài dòng, hơn thế anh đã nắm trong tay một số thông tin về Tô Thiên Mặc hoặc ít nhất anh cũng có thể bày tỏ sự ngưỡng mộ với tài năng kinh doanh đối với Tô gia.

Tô Thiên Mặc miết nhẹ ngón tay lên chiếc li cà phê:

- Tôi có thể đoán được một vài phần mục đích đó, nhưng tôi vẫn muốn nghe ý kiến của hai vị. – Khẽ nhếch miệng cười, quả là một tuyệt sắc giai nhân.

- Tô tiểu thư vừa kết hôn xong đã lập tức bắt tay vào làm việc, thật là phi thường. – Lộ Thiếu Hành không giống với Kỉ Thành Minh, anh ta luôn muốn đối phương phải suy ngẫm kỹ lưỡng hàm ý ẩn trong lời nói của mình chứ không bao giờ bàn luận trực tiếp vấn đề.

Tô Thiên Mặc mỉm cười. Lộ Thiếu Hành ngầm ám chỉ mối quan hệ giữa cô và Kỷ Y Đình không tốt, vì sau hôn lễ đại đa số các cặp vợ chồng son đều luôn dành thời gian đi hưởng tuần trăng mật.

Chỉ một câu nói đơn giản khiến Tô Thiên Mặc không thể giả vờ rằng cô và Kỉ Y Đình đang vô cùng thân thiết.

- Cảm ơn lời khen của nhị thiếu gia, vào ngày hôn lễ không thể đón tiếp chu đáo, xin thông cảm. – Cô dừng lại, không định tiếp tục nói.

Nếu thật sự có ý định phát triển lại cơ nghiệp, hẳn Tô Thiên Mặc nên trở thành vị hôn thê của Lộ Thiếu Hành, ít nhất cuộc hôn nhân của hai đại gia tộc này cũng môn đăng hộ đối và đều đã bàn đến chuyện hôn sự, nhưng lí do để cuối cùng bị hủy bỏ lại không được công bố rõ.

Kỉ Thành Minh lắng tai nghe cuộc đối thoại giữa hai người một cách đầy thích thú.

- Nếu Gia Thịnh gặp nguy cơ hẳn Tô gia cũng không thể thoát đầu. – Lộ Thiếu Hành nghe thấy tiếng cười khê của Lộ Thành Minh, anh cũng nhận ra bản thân đang lãng phí thời gian, có lẽ anh đã thật sự giống như lời cậu em thứ ba nhận xét, càng ngày càng cổ hủ dè dặt.

Tô Thiên Mặc cũng nhìn họ:

- Ý nhị thiếu gia là nếu Gia Thịnh gặp nguy cơ, kể tiếp Tô gia cũng không thể trốn khỏi kiếp nạn này phải không?

Trên thương trường luôn có sự cạnh tranh, thế nên không thể tồn tại sự độc quyền, phải luôn giữ ở thế cân bằng mới có thể khống chế được cục diện. Nếu không, sự can thiệp quá sâu vào thị trường này sẽ dẫn đến những hậu quả nghiêm trọng.

- Đạo lý này, hẳn Tô tiểu thư hiểu hơn mọi người. – Mắt Lộ Thiếu Hành hí lại.

- Các vị chắc chắn rằng tôi sẽ quyết định hợp tác với các vị thay vì chồng mình ư? – Đôi mắt của Tô Thiên Mặc ngưng đọng, cả người cô toát ra khí thế vừa lạnh lẽo vừa thâm lương.

Tô Thiên Mặc khá ngạo nghễ nhìn lại hai người đàn ông đang ngồi ngời ngời khí thế này. Hiện cô mới là người nắm quyền chủ động, ít nhất là nhìn từ bên ngoài. Chỉ là cô nên lựa chọn đối tượng nào để cùng hợp tác, Kỷ Y Đình hay hai người đàn ông trước mặt.

Điều kiện quan trọng là đối phương phải nói được ra đáp án cô mong muốn.

Kỉ Thành Minh vốn vẫn cầm di động trên tay, anh nhìn Tô Thiên Mặc chăm chú.

- Bởi vì, cô, là người họ Tô.

Đôi mắt Tô Thiên Mặc ngưng đọng, đúng vậy, vì cô họ Tô, nên cô phải sống vì dòng họ này. Phương thức tồn tại của Kỷ Y Đình không chấp nhận được tồn tại của Tô gia, chắc chắn có một ngày nào đó có cơ hội hắn sẽ thôn tóm Tô gia.

- Được thôi. – Cô nhìn chăm chăm vào Kỷ Thành Minh. – Nhưng Kỷ thiếu dự định đầu tư bao nhiêu đây?

- Tiền không phải là vấn đề.

- Anh định thôn tóm cổ phần ư? – Tô Thiên Mặc cười cười: - Nhiều nhất vẫn không thể hơn số cổ phần của Tô gia, hơn thế, vẫn chỉ có thể do Tô gia nắm quyền điều hành.

- Được.

Một khi đã đến Yên Xuyên, Kỷ Thành Minh đương nhiên không thể đưa ra những đòn phản công vô ích. Quay lại căn phòng trọ của Kỷ Niệm Hi, anh nhìn Kỷ Trường Tâm đang nằm ngủ trên ghế, những lo âu trong lòng mới dần buông xuống.

Anh ngồi trong phòng, nhìn Kỷ Niệm Hi, khiến cô cảm thấy kì lạ:

- Sao lại nhìn tôi thế?

- Em đã làm việc ở Thượng Tinh khá lâu, hẳn nắm rất rõ đúng không?

Đấy, nhìn xem, trăm vạn ngàn lần đừng bao giờ mong đợi gì vào người đàn ông này.

- Những hiểu biết của tôi chỉ giới hạn ở một viên chức bình thường mà thôi, thế giới này không cần gián điệp đâu. – Cô lạnh giọng mời anh chuyển hướng.

- Chỉ cần tìm hiểu một chút thông tin... - Anh dừng lại. – Kể lại một vài điểm.

Không thèm hỏi xem cô có tình nguyện không, con người này thật là...

Cô trợn mắt, không thèm nói gì.

- Nếu không em kể lại một vài chuyện cũ đi nào? – Sao hôm nay anh ta nhàn rồi thế không biết.

Thực ra, chiều hôm đó Lộ Thiếu Hành đã kể cho Kỷ Thành Minh nghe một câu chuyện, anh ta không quên cảnh cáo Kỷ Thành Minh không nên nóng vội và còn thách thức Kỷ Thành Minh nếu không tin có thể thử đối đầu với nhân vật nguy hiểm này xem có thú vị hay không?

Mối tình đầu của Kỷ Y Đình vốn là hoa khôi của giảng đường, khiến vô số nam sinh si mê, khí chất của cô nàng khiến người ta chỉ dám chiêm ngưỡng từ xa. Nếu bắt đàn ông không được ngắm gái đẹp cũng giống như bắt phụ nữ không được ngắm các soái ca, là một chuyện vô vọng, đó là lí giải tại sao đàn ông luôn yêu thích các mỹ nữ, nhất là những người đẹp lại có cả tâm hồn, khiến đàn ông phải “nhất kiến chung tình”. Kỉ Y Đình cũng vậy, anh ta và cô nàng hoa khôi Hậu Gia này ở bên nhau, mọi việc cần làm giữa một đôi tình nhân đang ân ái mặn nồng họ đều đã từng trải qua. Nếu nói rằng Kỷ Y Đình rất yêu Hậu Gia, không ai có thể phủ nhận. Và nói Hậu Gia cũng yêu Kỷ Y Đình, cũng không ai có thể phủ nhận. Sau đó thì sao? Ai cũng muốn biết kết quả của đôi uyên ương trai tài gái sắc này.

Kỷ Y Đình đang định thu dọn hành lý và bỏ trốn cùng Hậu Gia, còn lí do vì sao, không ai có thể biết được. Nhưng đến ga, Hậu Gia bị bắn chết ngay tại chỗ. Kỷ Y Đình lúc đó hiện là bạn trai của Hậu Gia. Anh ta đứng cách thi thể của Hậu Gia mười mét, im lặng trong chốc lát, rồi quay lưng bỏ đi. Không hề chạy đến gào thét, thậm chí còn không hề kêu lên để truy bắt hung thủ.

- Sau đó thì sao? – Kỷ Niệm Hi hỏi, trên thế giới này tại sao lại có một người đàn ông như vậy chứ.

- Kỷ Y Đình mất tích. – Kỷ Thành Minh nhìn cô. – Mất tích bảy năm, anh ta vừa xuất hiện trở lại, em có cảm thấy kỳ lạ không?

Tuy Kỉ Niệm Hi hiểu rõ anh đang dẫn dắt câu chuyện để thăm dò về Kỷ Y Đình, nhưng cô vẫn không thể nén được tò mò:

- Chẳng lẽ cảnh sát không hề hoài nghi cái chết của Hậu Gia có liên quan đến Kỷ Y Đình ư?

Nhất là khi anh ta mất tích ngay sau đó.

- Luật pháp trong nước căn bản không thể quy kết rõ ràng, sau khi quay về anh ta đã cải trang và thay đổi hoàn toàn lai lịch... trở thành một Kỷ Y Đình hoàn toàn trong sạch... - Cho nên đa số mọi người đều nghi ngờ Kỷ Y Đình đã bị đả kích nghiêm trọng. Nếu không với một người bình thường, trước cái chết của bạn gái mình, anh ta phải rất đau lòng.

Kỉ Niệm Hi vẫn đi làm, cô cố tình nán lại công ty để bàn tán chuyện cùng với các nhân viên lâu năm khác, thỉnh thoảng lại nhắc đến một số chuyện liên quan đến vấn đề phát triển của công ty để quan sát sự nhìn nhận của đối phương. Tuy họ đều rất tán thưởng năng lực làm việc của Kỷ Y Đình, xác nhận về sự may mắn của anh ta, sự thành công của anh ta thì không cần phải nhắc đến nữa. Quả thật anh ta đã từng liên quan dính líu đến không ít phụ nữ. Nghe nói trước đây anh đã từng có một quá khứ rất khó khăn, thậm chí còn phải sống nhờ vào tiền phụ nữ.

Ngoài những tin vĩa hè thì không còn gì nhiều.

Những tin tức này chẳng giúp gì cho cô, và đều không phải là những thông tin Kỷ Thành Minh mong muốn. Chỉ là cô cảm thấy rất hiếu kỳ về con người Kỷ Y Đình. Liệu đó có thật sự là một kẻ máu lạnh... Cô rất muốn được nhìn thấy dáng vẻ tuyệt vọng và đau khổ của anh ta. Ôi đầu óc cô ngày một dờ dẩn mà.

Tốt nhất là nên dành thời gian đó mà nguyên rửa Kỷ Thành Minh.

Đáng tiếc là Kỷ Y Đình vẫn chưa hề đến làm việc. Không phải ngày nào anh ta cũng đến công ty, rất hiếm khi được thấy mặt anh ta, nhất là sau khi họ ký được hiệp nghị với Tô gia bằng hôn lễ vừa qua hẳn đã mang đến những lợi ích không tồi, nếu không hẳn Kỷ Y Đình có điên mới làm ra một hôn lễ xa hoa đến thế.

Một người như vậy, khiến cho người ta cảm hận nhất vì điều gì đây?

Vì anh ta không có điểm yếu, nên khiến người ta càng cảm hận.

Sau vài ngày liên tiếp Kỷ Y Đình không đến công ty, Hàn Mạn cũng không thể chống đỡ thêm, cũng may, đến sáng hôm đó Kỷ Y Đình quay lại và tổ chức một cuộc họp vô cùng quan trọng.

Kỷ Y Đình cực kỳ hiếm khi họp hành, vậy nên một cuộc họp kéo dài 5 phút của anh ta có thể nổi tiếng cả nước cũng nên. Chưa đến 10 giờ, trong phòng họp đã chật kín người, dễ dàng nhận thấy cuộc họp này quan trọng đến mức nào. Người ngồi ở vị trí chủ trì là Hàn Mạn đã sớm không giữ được bình tĩnh, bởi vì Kỷ Y Đình vẫn chưa đến. Anh ta là người một khi đã nói 10 giờ có mặt thì chắc chắn sẽ không thể thiếu vào lúc 10 giờ 1 giây. Có lẽ sự giúp đỡ lần trước của Kỷ Niệm Hi đã lấy được thiện cảm của cô ta, nên người đầu tiên được nghĩ đến là Kỉ Niệm Hi.

Kỉ Niệm Hi nhận được tin nhắn riêng của Hàn Mạn, cô rất kinh ngạc, nói thật, cô vốn chỉ biết tin là Kỉ Y Đình sẽ đến hôm nay, đáng nhẽ lúc này Kỷ Y Đình phải sớm có mặt tại văn phòng mới đúng. Cô suy nghĩ trong vài giây, Hàn Mạn đến gặp cô và thông báo không thể liên lạc được với số điện thoại riêng của Kỷ Y Đình.

Cô ta đến phòng thư ký kéo Kỷ Niệm Hi đến văn phòng riêng của Kỷ Y Đình, đây là một căn phòng khá độc lập, tao nhã và được trang trí rất đơn giản, khá giống với con người anh ta. Nhưng hiện tại, cô không còn tâm trạng để thưởng thức phong cảnh này, nhất là khi Kỷ Y Đình không hề có mặt tại đây. Thật kỳ lạ, rõ ràng không một ai thấy anh ta rời đi, không biết anh đã dùng biện pháp gì để ra ngoài? Chẳng lẽ có chuyện gì khẩn cấp đến thế?

Ngay khi chuẩn bị ra ngoài, cô lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động đang để trên bàn.

Di động không ngừng kêu, như một đám ong mật đang ào về tổ.

Cô do dự, rồi tiến lại, nhắc máy. Vừa ấn phím nghe, giọng đối phương đã truyền đến:

- Nhớ cho kỹ, nếu không thì đến nhặt xác con gái mày.

Cô không kịp phản ứng, đối phương đã dập máy.

Con gái? Cô lấy lại phản ứng, đối phương đang nói với Kỷ Y Đình.

Cô vội mặt không đổi sắc, bước ra ngoài, thông báo cho Hàn Mạn tin tức này. Kỷ Y Đình đã ra ngoài vì gặp một chuyện quan trọng, mọi việc kế tiếp sẽ do Hàn Mạn tự sắp xếp.

Cô về bàn làm việc của mình, nói bằng giọng bình tĩnh nhất:

- Con gái Kỷ Y Đình bị bắt cóc.

Ở đầu dây bên kia, Kỷ Thành Minh cũng vô cùng kinh ngạc, lập tức nhắc nhở cô.

Cô không biết Kỷ Thành Minh định làm gì, liệu anh ta có định ở thời điểm này mà bỏ đá xuống giếng hay không? Nhìn xem, cô lúc nào cũng luôn nghĩ về anh ta như vậy.

Kỷ Niệm Hi không hề biết rằng, ngay trong lúc đó, Kỷ Thành Minh và Lộ Thiếu Hành đã tìm được bí mật để Kỷ Y Đình thành công. Hiện anh ta đang bí mật nắm trong tay không ít xí nghiệp hoặc tập đoàn lớn, thậm chí có sự góp mặt của một vài quan chức chính phủ trong đó. Hay nói cách khác, thông tin này có thể làm nên thành công của Kỷ Y Đình nhưng cũng có thể hủy diệt toàn bộ sự nghiệp của anh ta.

Một khi đã nắm được nhược điểm của một người, vậy tiếp theo nên đối phó với người đó như thế nào đây.

Dùng nhược điểm này để trừ bỏ anh ta, liệu có phải là cách tốt nhất không?

Nhất là khi Lộ Thiếu Hành nắm được danh sách các nhân vật quyền cao chức trọng đứng sau Kỷ Y Đình, anh cho rằng con đường quan lộ rất ngắn ngủi, chỉ sợ những kẻ này có thể vì sinh tồn mà giãy dụa, khiến cá chết lưới rách.

Khi Kỷ Thành Minh tiêu hóa hết thông tin do Kỷ Niệm Hi cung cấp, anh nhìn Lộ Thiếu Hành, họ đều nhận ra ngọn lửa đang âm ỉ cháy trong mắt đối phương. Không thể không tham gia một tay vào vụ việc này, khiến Kỷ Y Đình phải thiếu họ một món nợ ân tình, đó là cách tốt nhất, một khi nắm được tử huyệt của đối phương, mới thật sáng khoái biết bao.

Lộ Ngang Thịnh cũng không ngồi yên, nhanh chóng thông báo cho họ một tin tức cần thiết. Kỷ Thành Minh và Lộ Thiếu Hành nhìn nhau, lập tức chuẩn bị đứng dậy. Sau khi ra đến ngoài, Lộ Thiếu Hành không quên miễn cưỡng cười trừ:

- Cái chốn nhỏ hẹp này, vậy mà cũng quan trọng nỗi anh cơ đấy.

Đó là chỗ ở của Kỷ Niệm Hi, nên Kỷ Thành Minh không muốn nói gì, anh nghĩ có nói thêm cũng mất hết ý nghĩa.

Tin tức nói rõ, kẻ xấu đã mang con tin đến bến tàu. Có lời đồn rằng, một tháng nữa bến tàu này sẽ bị tiêu hủy, vì thành phố cần tạo nên một diện mạo mới, thông báo này của giới truyền thông có thể dọa chết một số nhà đầu tư lớn.

Cả bến tàu chìm trong một không khí u ám, bất kể ngày đêm.

Nơi đây vốn rất loạn nên có rất ít người lui tới, thế nên kẻ gian không thể không lợi dụng một nơi hỗn loạn như vậy để ẩn nấp.

- Khi nào cảnh sát sẽ đến? – Kỷ Thành Minh đang xác nhận.

Lộ Thiếu Hành thông báo cho anh một con số, trong lòng Kỷ Thành Minh đang âm thầm tính toán một kế hoạch, anh gật đầu. Hai người đồng thời dán mắt về hướng con tàu suy nhất đang lênh đênh trên biển, đó là một con tàu rất lớn và đương nhiên cũng rất mờ ám.

Dường như cả thế gian bỗng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh thành thị của nhịp đập trái tim.

Hai người họ liếc nhìn nhau, rồi cùng tách ra để hành động.

Kỷ Thành Minh nghiêng người sang hướng bên kia, chợt nghe thấy giọng Kỷ Y Đình truyền đến. Đó là một cuộc đàm phán, một cuộc đàm phán rất đơn giản, dùng tài liệu trong tay Kỷ Y Đình để đổi lấy con gái duy nhất của anh ta.

Kỷ Thành Minh nhanh chóng nhìn kẻ đó, những kẻ đủ tiền để làm một việc như thế này, ở Yên Xuyên vốn chỉ có vài người, nhưng thoát nhìn thật rất khó để nhận ra. Cánh tay Kỷ Thành Minh toát mồ hôi lạnh, không biết một lát nữa phải làm thế nào để khiến con gái anh ta trốn thoát được đây?

Vĩnh viễn đừng bao giờ trông đợi vào lòng tốt của người khác, bạn sẽ sớm thất vọng mà thôi. Ngay trong nháy mắt khi kẻ đó giao vật kia ra, một biến cố bất ngờ xảy ra trong tích tắc. Chắc hẳn Kỷ Y Đình đã đoán trước được đối phương sẽ giở trò, nên ngay thời điểm cô gái đó nhận văn kiện, anh ta lập tức lao về phía bên kia. Nhưng tiếng súng của đối phương đã vang lên.

Là hai phát súng.

Phát thứ nhất không phải nhằm trúng ngực Kỷ Y Đình.

Dường như Kỷ Thành Minh không thể tin nổi vào mắt mình, Kỷ Trường Tâm có thể làm thế nào mà trốn được đến đây, cô đã lao ra bảo vệ trước người của Kỷ Y Đình. Phát súng thứ hai trúng Kỷ Y Đình khiến anh ta bị thương, không biết có trúng chỗ hiểm hay không.

Cảnh sát nhanh chóng ập đến, dọn dẹp tàn cuộc như mọi khi.

Kỷ Thành Minh lao đến ôm lấy em gái mình, cả ngực cô đầy máu tươi, anh khiếp đảm không thể tưởng tượng được người con gái đang nằm trong lòng mình là cô em gái bé bỏng của anh.

- Anh ... Em.... Không hối hận.

Vì người cô yêu, cô sẽ không bao giờ hối hận.

Nhưng người đàn ông cô đặt trọn tình yêu đó chưa từng quay đầu lại, trong mắt anh ta giờ chỉ có cô con gái trong lòng, cô bé vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Có xứng đáng không? Có lẽ chỉ cần mình cô cảm thấy xứng đáng, thái độ của những kẻ ngoài cuộc thường rất khác nhau, cô thà chết một cách xứng đáng, còn hơn sống chẳng đáng sống như một đũa ngọc tồn tại trên thế giới này.

Cô chính là một người như vậy đấy.

Kỷ Thành Minh ngồi lặng lẽ trước cửa phòng cấp cứu. Khi Kỷ Niệm Hi chạy đến, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh như vậy, nhưng cô không sao có thể cười nổi. Cô đi đến, đứng trước mặt anh, ngồi xuống.

Cô không nói lời nào, chỉ vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Một phút sau, Kỷ Y Đình cả người đầy máu ôm lấy cô con gái trong lòng anh, anh lớn giọng quát gọi bác sĩ đến, có lẽ cô bé này không chỉ đơn giản là bị hôn mê. Toàn bộ quần áo của Kỷ Y Đình nhuộm máu tươi, thậm chí bởi vậy mà quần áo cô bé cũng dính đầy máu, trông thật khiếp đảm.

Sắc mặt Kỷ Y Đình trắng bệch, bác sĩ lập tức chạy đến để chăm sóc vết thương cho anh, nhưng anh ta chỉ luôn miệng nói phải cứu con gái anh. Đó có lẽ là một người đàn ông có thể vì con gái mà bất chấp mạng sống của mình.

Cô bé được đưa đến một phòng cấp cứu khác, nhưng Kỷ Y Đình vẫn không ngừng chảy máu, các bác sĩ không thể nhìn nổi nữa, đẩy Kỷ Y Đình vào phòng giải phẫu để truyền máu cho anh ta.

Lộ Thiểu Hành nhanh chóng chạy đến nói:

- Lấy máu của tôi.

- Để xét nghiệm trước đã.

Lộ Thiểu Hành lắc đầu:

- Tiếp máu đi, nếu có chuyện gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm. – Không cần kiểm tra.

Kỷ Thành Minh nhìn chằm chằm thẳng vào Lộ Thiểu Hành, vừa rồi anh ta gần như không thể nhìn được mà lao đến cho Kỷ Y Đình vài đấm, nhưng anh đã cố gắng hết sức để kiềm chế.

Sau khi Lộ Thiểu Hành truyền máu, anh ngồi đối diện Kỷ Thành Minh:

- Hỏi gì thì hỏi đi.
- Anh có quan hệ thế nào với Kỷ Y Đình?
- Không phải anh đã biết rồi sao? – Còn hỏi lại làm gì.

Kỷ Y Đình được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, việc đầu tiên là anh ta hỏi về tình trạng con gái mình.

Sau đó anh nhìn về phía Lộ Thiếu Hành:

- Tôi chưa bao giờ có ý định đối phó với nhà họ Lộ.

Anh ta không coi nhà họ Lộ là người thân, mãi mãi sẽ không, nhưng cũng không phải là kẻ thù, anh không thêm lãng phí tâm huyết mà đối phó với họ, giữa bọn họ chẳng hề tồn tại một xu quan hệ.

Còn về phía Kỷ Thành Minh, anh ta chỉ thoáng liếc nhìn.

Đối với một người đàn ông như thế, anh ta chưa từng yêu cầu người khác phải làm gì ỉn, nên dù người đó có làm gì cũng chẳng thể lưu lại của anh một chút tình cảm, nhất là đối với phụ nữ.

Yêu phải một người đàn ông như thế, thật đáng thương biết bao?

Nếu như nói Kỷ Trường Tâm thật ngốc nghếch buồn cười làm sao, thì Kỷ Y Đình có phải là một tai họa không?

Lộ Thiếu Hành vẫn ngồi nhìn Kỷ Thành Minh đang ngồi bất động cùng Kỷ Niệm Hi, anh tự đứng dậy.

Vừa xuống dưới lầu, anh nhìn thấy Lê Họa chạy đến, không khỏi lạnh mặt:

- Sao em lại đến đây?
- Em gọi điện cho anh không phải anh nói anh đang ở bệnh viện à? – Cô khá lo lắng.

Anh đang định nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy nét mặt cô, thôi quên đi, anh nắm lấy bàn tay lạnh giá của cô:

- Sau này đừng tùy tiện ra ngoài nữa nhé.
- Nhưng bố mẹ cũng không ở nhà.
- Thế hả? – Ngược lại anh cảm thấy ngạc nhiên, rồi lại nhìn chăm chăm vào bụng cô, nói một câu không rõ cảm xúc:
- Về nhà thôi em.

68. Chương 68: Sau Đây (8)

Kỷ Trường Tâm vẫn chưa tỉnh lại. Trước khi đưa vào phòng cấp cứu, bác sĩ đã yêu cầu Kỷ Thành Minh kí tên vào giấy chứng nhận thân nhân đối với bệnh nhân nguy kịch, mãi đến khi các y tá đẩy Kỷ Trường Tâm ra khỏi phòng mổ, tình hình vẫn không hề khả quan hơn, sau một thời gian điều trị trong phòng hồi sức, bệnh nhân vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Kỷ Niệm Hi nhìn Kỷ Thành Minh đang trao đổi cùng với bác sĩ, người bác sĩ điều trị vẫn không ngừng lắc đầu.

Kỷ Niệm Hi đứng trước cửa phòng bệnh, nhìn qua cánh cửa thủy tinh vào trong thấy một khuôn mặt trẻ trung. Cô rất muốn nói rằng chính cô cảm thấy rất hâm mộ. Dám vì một người đàn ông mà hi sinh cả mạng sống, bất chấp sự phê phán của mọi người, thậm chí ngay cả người đàn ông đó cũng phủ nhận cô ấy. Hành động của Kỷ Trường Tâm không phải vì bất cứ ai khác mà là vì chính bản thân cô ấy. Sẵn sàng trả giá hết thảy vì một người đàn ông, cho dù bị đánh giá là một hành vi ngu ngốc, nhưng nếu áp dụng đánh giá này là sống cho chính bản thân mình cô cũng muốn được sống như vậy, đơn giản chỉ là cô cam tâm tình nguyện nên không cần phải bàn luận gì thêm.

Cô thường nghĩ, nếu như chính cô có thể liều lĩnh như Kỷ Trùng Tâm, liệu kết quả sẽ có gì thay đổi hay không, vậy cô có còn là cô của hiện tại hay không?

Kỷ Thành Minh đi tới, đứng trước mặt cô.

Đứng lặng yên bất động.

Kỷ Thành Minh không hề nói với cô rằng anh đã từng đến tìm Kỷ Y Đình, anh ta đã xuất viện từ lâu, anh ta thờ ơ yêu cầu anh đừng lãng phí thời gian của anh ta với một kẻ xa lạ. Có lẽ đây đúng là một trò cười, có một người con gái đang sắp chết vì anh ta lại được anh ta gọi bằng một kẻ xa lạ.

Chuyện tình cảm là như thế đấy, nếu không có tình yêu, sẽ chỉ là những con người xa lạ.

- Đã thông báo cho hai bác chưa? – Kỷ Niệm Hi khó khăn nhắc đến vấn đề này, cô biết rõ tình trạng của Kỷ Trùng Tâm mấy ngày nay qua lời bác sĩ điều trị.

- Tối nay họ sẽ đến đây. – Giọng của Kỷ Thành Minh vẫn không hề thay đổi.

Cô ngại ngùng nhìn anh, cô nhận ra anh không giống với thường ngày, có lẽ con người ai cũng vậy, dù sao cũng không thể là tường đồng vách sắt, không thể trở thành động vật máu lạnh được.

Cô không khỏi thở dài.

Đến tối hôm đó, bà Mạnh Tư Nghiên và ông Kỷ Thiệu Quân đã đến nơi, họ cũng không hề gào khóc như trong tưởng tượng của Kỷ Niệm Hi, thậm chí cũng không hề tỏ ra quá thê lương khi một người đầu bạc đưa tiền kẻ đầu xanh. Có lẽ chỉ vài ngày sau đó, Kỷ Trùng Tâm sẽ được chuyển sang phòng bệnh thường, và người nhà và anh vẫn sẽ luôn túc trực bên cạnh. Kỷ Thành Minh chỉ tường thuật lại mọi chuyện một cách vô cùng đơn giản, nhưng rất thành thật.

Nhưng đôi vợ chồng già này lại không hề quan tâm đến Kỷ Y Đình.

- Con gái ngốc nghếch của mẹ. – Bà Mạnh Tư Nghiên nhẹ nhàng buông một câu.

Tuy chưa phải là sinh ly bệnh tử, nhưng trong đôi mắt già nua của họ đã có thể nhìn rõ sự bi thương vô cùng. Họ đâu phải là những kẻ máu lạnh, thậm chí họ luôn thầm tự trách bản thân đã không dạy dỗ Kỷ Tâm Trùng tốt hơn, nên mới để cô đi đến bước đường này. Giọng bà Mạnh Tư Nghiên vang lên thật thảm thiết, nhưng lại tựa như chỉ đang nhàn nhã kể lại câu chuyện gia đình mình trong đó có Kỷ Trùng Tâm, bà kể lại một vài câu chuyện về Kỷ Trùng Tâm, một vài kỷ niệm lí thú, sau đó nhìn về phía chồng bà Kỷ Thiệu Quân.

Kể cả khi Kỷ Trùng Tâm chẳng thể nghe thấy được lời bà.

Những giọt nước mắt của tình thân tưởng như vô dụng này khiến Kỷ Niệm Hi cảm thấy hơi hâm mộ, nhưng dù rơi bao nhiêu lệ liệu có thể làm được gì đây.

Kỷ Trùng Tâm vẫn cứ hôn mê bất tỉnh, và họ thì vẫn túc trực ở đây.

Kỷ Niệm Hi chợt không thể hiểu nổi tại sao cô lại đứng đây, cô vốn chẳng có thân phận gì... Nghĩ lại, cô không thể ngăn bản thân cười thầm, nhưng có lẽ vẫn tốt, họ không hề tìm đến Kỷ Y Đình và trách móc anh ta là kẻ đầu sỏ gây nên tai nạn đau buồn này đâu nhỉ? Có lẽ họ sẽ chỉ thầm oán hận, nhưng chung quy đây vẫn là con đường do con gái họ tự lựa chọn, họ chẳng thể lập tức phủ định cho dù tận đáy lòng họ chẳng thể đồng tình với cô.

Một gia đình như vậy thật khiến người ta hâm mộ.

Kỷ Niệm Hi ngồi lặng im ở ghế chờ bên ngoài, trên khuôn mặt cô chợt hiện lên một tia thê lương.

Không biết bà Mạnh Tư Nghiên đã ra khỏi phòng từ bao giờ, ngồi xuống trên ghế chờ sát cạnh cô:

- Ta đã mất một đứa con gái, ta sẽ không hi vọng ngay đứa con trai cũng không còn. – Giọng nói của Mạnh Tư Nghiên vang lên có phần khổ sở.

Có lẽ bà đã chấp nhận chuyện này, bà hiểu rõ con người Kỷ Tâm Trùng sẽ không thể kìm lòng được, con người ta là như thế đó. Một khi đã chấp nhận một chuyện thì tất cả đều sẽ chỉ là vụn vặt.

Cô chăm chú nhìn bà Mạnh Tư Nghiên, cô không hiểu rõ dụng ý trong lời bà.

Thật may, bà Mạnh Tư Nghiên không phải là một người thích chơi trò bí hiểm:

- Chuyện con ta ở lại Yên Xuyên mãi không chịu đi, hẳn có công lao của cháu nhĩ.

- Vậy thì sao?

Bà Mạnh Tư Nghiên lại nở nụ cười đầy bí hiểm:

- Cháu hoặc là trở thành người của con ta, hoặc là nên lập tức biến mất.

Nếu như để Kỷ Niệm Hi cưới một người đàn ông khác, có lẽ con trai bà sẽ luôn cảm thấy đau lòng, vậy cứ thà để cô hoàn toàn biến mất còn hơn. Dường như đây là một lời uy hiếp đáng sợ, nhưng dáng vẻ của bà Mạnh Tư Nghiên lại rất thật tình.

- Nếu như tôi vẫn cứ không muốn chuyển đi? – Kỷ Niệm Hi giương cằm.

- Sẽ có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

- Giống như với Kỷ Tâm Trùng vậy ư?

Bà Mạnh Tư Nghiên lại không thể cười nổi nữa:

- Ta đã từng này tuổi rồi, tiểu bối như cháu không thể cứ nói chuyện khơi khơi với ta như thế được đâu?

- Được rồi, tôi sẽ suy nghĩ thêm.

Kỷ Niệm Hi quay trở lại Thượng Tinh, cô đang định từ chức, lúc đó cô ngồi trước bàn làm việc của mình, không ngừng gõ bàn phím. Đạo này có lẽ Kỷ Y Đình liên tục bận rộn, anh cứ ra ra vào vào văn phòng riêng của mình.

Nhìn từ góc độ của Kỷ Tâm Trùng, Kỷ Niệm Hi cảm thấy Kỷ Y Đình chính là một kẻ hỗn đản. Nhưng nhìn từ góc độ của một người xa lạ, ngoài sự vô tình đó, Kỷ Y Đình đều rất hoàn hảo, ngoài một giấc mộng đẹp, anh ta chưa hề mang đến cho đối phương bất cứ điều gì. Còn qua lời nói của những người hâm mộ yêu thích Kỷ Y Đình, anh ta hoàn toàn tốt đẹp, bất kể những phụ nữ dây dưa với anh có mâu thuẫn gì cũng vẫn chung tình với anh, vậy có gì cần bất mãn với anh ta đây?

Đàn ông chỉ cần hơi phong độ một chút sẽ khiến phụ nữ mất cảm giác an toàn, vậy nên nếu anh ta vẫn cứ vô tình với người phụ nữ khác lại càng tốt chứ sao.

Nhìn xem, nếu đánh giá một người qua nhiều góc độ khác nhau, mọi thứ đều thay đổi.

Việc làm ăn của Kỷ Y Đình vẫn không tốt lắm, nhưng biểu hiện của anh ta cũng khá tốt, anh vẫn không quên lớp nguy trang là một người đàn ông mạnh mẽ.

- Đến XX. – Giọng Kỷ Y Đình vang lên.

Kỷ Niệm Hi quay đầu nhìn lại, hẳn Kỷ Y Đình đã nhìn thấy nội dung văn bản cô đang đánh, cô quay sang và nhận ra Hàn Mạn không hề suy chuyển. Cô đành tạm gác lại công việc của mình, gật đầu đứng dậy.

Trước khi từ chức, có lẽ đây chính là công việc cuối cùng của cô, hi vọng ví thể mà nhận được thêm một ít tiền lương. Ngay khi suy nghĩ này xoẹt qua đầu, cô nhận ra mình thật tầm thường.

Cô cùng Kỷ Y Đình đứng trước cửa thang máy, theo bản năng cô hơi lùi lại giữ một khoảng cách khá xa anh ta.

- Sợ tôi à? – Kỷ Y Đình đánh giá ánh mắt của Kỷ Niệm Hi, anh không khỏi nhớ đến một người khác, lúc đó có lẽ cô ấy cũng cảm thấy sợ anh.

- Anh là một người đáng sợ.

Kỷ Y Đình mỉm cười, một nụ cười hiếm hoi.

Bước ra khỏi thang máy, Kỷ Niệm Hi thăm đoán mục đích chuyến đi này của Kỷ Y Đình, anh ta đến sản nghiệp Tô gia làm gì, thị sát ư? Liệu có phải vì chính anh ta không? Người đàn ông này ngoài cảm giác khó có thể thấu hiểu được chính là sự nguy hiểm.

Cứ nên tránh xa anh ta ra thì tốt hơn.

Họ đến trung tâm thương mại lớn nhất của Tô gia, Kỷ Y Đình lăm nhăm vài câu và mỗi lời vàng hiếm hoi đó đều được Kỷ Niệm Hi ghi chép lại vào báo cáo đầy đủ, thậm chí còn không quên chú thích một loạt các yêu cầu này nọ. Cuối cùng cô đã có thể cảm nhận được cảm thụ của Hàn Mạn, có thể ghi chép đến rút gân, hơn nữa là từ một người không bao giờ để ý đến cảm nhận của người khác.

Họ qua các khu vực bán vật dụng gia đình, khu vực bán trang phục, sau đó đi thang máy lên khu vực bán thực phẩm.

Kỷ Y Đình lướt qua, hẳn anh ta đã cảm thấy vừa lòng nên không thèm mở miệng nói gì thêm.

Không hiểu sao, mắt trái của Kỷ Niệm Hi bỗng dưng.

Di động bỗng vang lên:

- Em đang ở đâu? – Giọng của Kỷ Thành Minh.

Sau khi nói với anh địa điểm cụ thể, cô lập tức gác máy, vì Kỷ Y Đình đang nhìn cô chăm chú.

Không thể không nói rằng, dịch vụ ở đây khiến người ta phải ghen hòng trần trời, nếu là một khách hàng, cô cũng sẽ tình nguyện đến đây mua sắm, bất kể là từ nhân viên phục vụ cho đến quang cảnh, bày trí đều khiến cho khách hàng thỏa mãn. Bình thường tại đa số các siêu thị thường gặp, vào thời điểm đông khách, siêu thị thường xuất hiện mùi lạ, khiến khách không thoải mái và giảm nhiệt tình mua sắm. Nhưng nơi đây hoàn toàn không có.

Kỷ Y Đình vẫn di chuyển vòng vo như cũ.

Chính lúc ấy, chỉ trong giây lát, một bảo mẫu bế một cô bé lại:

- Thiếu gia, tiểu thư đòi đến gặp ngài...

Đôi mắt Kỷ Y Đình thể hiện rõ sự tức giận, thế nhưng anh ta vẫn đỡ lấy đứa bé.

Đứa bé rất xinh đẹp, hẳn cha mẹ con bé phải là một đôi trai tài gái sắc.

Kỷ Niệm Hi không khỏi thở dài, ở bệnh viện, Kỷ Tâm Trừng bảo sao có thể yêu người đàn ông này đến thế, sự dịu dàng của anh ta có lẽ chỉ dành cho đứa bé này.

Kỷ Y Đình cẩn thận đỡ dành con gái yêu của mình, Kỷ Niệm Hi cũng tùy tiện đi dạo một vòng.

Mọi chuyện bắt đầu như thế nào, Kỷ Niệm Hi không thể nhớ nổi. Đột nhiên trong lúc đó, một tiếng nổ lớn vang lên. Tất cả dường như chỉ trong chớp mắt, mọi người đều hò hét âm ỉ, sau đó chạy về phía thang máy. Kỷ Niệm Hi cũng rất sợ hãi, cô đang định bỏ chạy, đó là phản ứng bản năng của con người.

Rồi bỗng nhiên cô ngã xuống, nhiều người chạy dẫm đạp lên người cô, cả cơ thể cô trở nên vô lực, cô không thể đứng dậy được nữa.

Tất cả mọi người xung quanh cô đều lao về phía thang máy, thậm chí cả khách hàng và nhân viên, nếu thang máy xảy ra sự cố hẳn sẽ có rất nhiều người thiệt mạng.

Cô không còn chút sức lực để gượng dậy, cô dường như có cảm giác cái chết đang đến rất gần. Trong lòng cô bỗng nổi lên một niềm xúc động ghen ngào, cô không hề cảm thấy nuối tiếc, cô lại cảm thấy vui, cô nhìn sang những bóng hình xung quang đang vội vã chạy trốn, dường như nhờ thế cô cảm thấy bớt đau đớn trong lòng.

Thật ra cô cũng nhìn thấy Kỷ Y Đình. Thật kì lạ, cô không hề có suy nghĩ xa xôi là sẽ cầu cứu anh ta, con người ta đều ích kỷ, khi rơi vào tình huống như vậy, họ sẽ cứu người thân của mình trước tiên. Cô nhìn thấy Kỷ Y Đình ôm đứa bé trong lòng, liều mạng xông ra ngoài.

Cô nở một nụ cười méo mó, vào thời điểm này, cô đang thử nghĩ xem bản thân còn gì để tiếc nuối.

Khóí mịt mù, cô không ngừng ho khan.

Được sống thật là tốt biết bao, chỉ vào những giây phút sinh tử con người ta mới nhận ra điều này. Cô chẳng thể nghĩ đến bất cứ điều bất hạnh nào khác, chẳng cần tình yêu, chẳng cần hòa bình, chẳng cần công việc,, được sống đã là tốt lắm rồi.

Có lẽ đó chính là điều khiến cô tiếc nuối.

Cô nhắc di động lên, cô muốn gửi một tin nhắn cho cuộc đối thoại cuối cùng. Nhưng cô biết nói gì đây?

Nếu hôm nay cô thật sự phải chết, cô sẽ mong muốn những người còn sống làm gì cho cô?

Cô cất di động đi, nếu như phải chết, điều duy nhất cô hi vọng là những người còn sống đừng nhớ đến cô, đừng tỏ ra thương xót hay đau lòng vì cô, hãy cứ coi như cô chưa từng tồn tại trên thế giới này.

Khi những suy nghĩ này hiện ra, những giọt nước mắt bỗng lăn dài trên gương mặt cô, cô không còn nhìn rõ cảnh vật xung quanh, cô cảm thấy rất khó thở.

Tiếng chuông di động chợt vang lên, chuông cứ vang mãi, vang mãi, cô không còn đủ sức lực để nhìn rõ đó là ai.

Cô chỉ cảm thấy tiếng chuông hôm nay thật dễ nghe.

Có ai đó đang lo lắng hô tên cô, tiếng gọi đó mỗi lúc một gần hơn, kể cả tiếng chuông điện thoại đang vang lên nữa.

Khi tỉnh lại, Kỷ Niệm Hi đã ở bệnh viện.

Cô nhìn Kỷ Thành Minh đang nhìn cô chăm chú.

- Tôi vẫn còn sống. – Không biết đang nói cho ai nghe.

- Chúng ta đều còn sống. – Kỷ Thành Minh nắm tay cô, nhẹ nhàng dùng móng tay gãi gãi vào lòng bàn tay cô, đau quá, đây đúng là cảm giác khi còn sống.

Cô mỉm cười:

- Tôi biết mà.

Cô vẫn có thể nhớ rõ, anh ôm chặt lấy cô. Hóa ra vẫn có người đến cứu cô, đó không phải là chàng hoàng tử mang lại đau khổ và tổn thương, mà anh đã mang đến cho cô niềm hi vọng.

Kỷ Thành Minh chỉ nhìn cô, anh không hề giải thích rằng tất cả mọi chuyện đơn giản đều là do kẻ thù của Kỷ Y Đình muốn dùng tàn lực cuối cùng để trả thù anh ta, muốn nhân cơ hội này để ép Kỷ Y Đình vào khuôn phép, đương nhiên là vì rất nhiều mục đích khác nhau. Hiện nay, cảnh sát đang điều tra vụ việc, kẻ chủ mưu cũng đã bị bắt, đó là một quan chức lớn nghe danh đã khiếp vía.

Vì thế giới truyền thông không dám đưa tin tức về vụ việc này, nếu tìm hiểu kỹ, có lẽ lần này Tô gia đã phải gánh những tổn thất nghiêm trọng nhất.

- Vì sao lại cứu tôi? – Cô quan sát gương mặt anh.

Cô vẫn có thể trở mắt nhìn người khác chạy qua, thậm chí còn dẫm đạp lên người cô, con người ta cũng không thể yêu cầu người khác phải vĩ đại, nên cũng không dám có những kì vọng xa xôi.

- Chỉ đi ngang qua. – Giọng anh vẫn trước sau như một. – Thuận tiện thì cứu vậy thôi.

Cô mỉm cười, số cô thật tốt, đánh mãi không chết.

- Tâm Trừng vẫn tốt chứ?

Kỷ Thành Minh dừng lại:

- Không thể sống qua ngày mai. – Nói xong, anh nhanh chóng nắm chặt lấy tay cô.

Anh đâu phải là người không cần bất kỳ ai, đối với những người anh quan tâm, anh cũng sẽ đau lòng, anh cũng biết buồn thương.

- Hãy mời Kỷ Y Đình đến thăm cô ấy. – Kỷ Niệm Hi nghĩ về những người cô muốn gặp trước khi nhắm mắt... Hẳn Kỷ Trường Tâm cũng muốn được gặp mặt người đàn ông cô dành trọn yêu thương một lần cuối, bất kể người đó đã từng đối xử với cô ra sao.

Kỷ Thành Minh cười khổ.

Loại người như Kỷ Y Đình, làm sao có thể yêu cầu hẳn làm gì.

- Tô gia. – Kỷ Niệm Hi chỉ nói hai chữ, rồi mỉm cười. – Tô gia chắc chắn cũng không hề trong sạch, hãy dùng Tô gia để uy hiếp Kỷ Y Đình.

- Cái gì? – Kỷ Thành Minh không thể hiểu được.

- Kỷ Y Đình chắc chắn sẽ không để cho Tô gia sụp đổ. – Cô không muốn nhiều lời, nhất là khi đó là bí mật của người khác.

Trong siêu thị hôm đó, Kỷ Niệm Hi đã nhìn thấy một cảnh tượng khó quên, lúc đó con gái Kỷ Y Đình đang chơi đùa ở cách đó không xa, ngay khi tiếng nổ vang lên, người đầu tiên anh ta nghĩ đến không phải là cô con gái yêu, anh ta lao vào phòng kéo một phụ nữ ra. Mọi người trong phòng siêu thị quá chật chội khiến người phụ nữ đó càng trở nên mảnh mai yếu ớt.

- Mang tiểu tiểu đi, mau lên. – Người phụ nữ đó yêu cầu Kỷ Y Đình.

Kỷ Y Đình vẫn nắm chặt tay cô ấy, nhất định không buông, mỗi một lần anh chỉ có thể mang đi một người, nhưng anh sẽ nhất quyết không buông tay với người con gái này.

- Nếu mất con, chúng ta sẽ sinh một đứa khác, nhưng nếu mất em.... Thì chẳng ai cứu được. - Nói xong, Kỷ Y Đình nắm tay cô gái, lao ra ngoài. Sau đó anh ta mới quay lại cứu con gái mình.

Kỷ Y Đình rất yêu thương con gái mình, thế nhưng đối với anh, người phụ nữ đó lại vô cùng quan trọng.

Ai cũng có một khắc tinh. Thế nhưng họ đều luôn hi vọng sẽ không gặp phải kẻ đó.

Nếu như Kỷ Tâm Trường nhìn thấy hình ảnh đó, cô sẽ cảm thấy như thế nào? Cô có đau lòng không?

Kỷ Niệm Hi khóc, vì cảm động, nếu một người đàn ông chỉ thể hiện tình yêu của mình qua lời nói, cô cũng sẽ cảm động, nhưng sẽ đơn thuần là vì tình yêu đó.

Thế nhưng cô không muốn nói ra.

Kỷ Thành Minh nhìn cô chăm chú rất lâu, sau đó mới hiểu ẩn ý trong lời cô.

- Tôi không sao đâu, anh cứ đi đi. – Cô cười với anh, bây giờ cô đang rất buồn ngủ, cô có thể yên tâm mà không phải lo sợ rằng một khi nhắm mắt lại sẽ không bao giờ mở ra được nữa.

Kỷ Thành Minh không chắc chắn lắm rằng làm vậy có được hay không.... Nếu bây giờ anh ngừng rót khoản đầu tư của mình vào đó, hẳn Tô gia sẽ gặp khó khăn. Vậy nên anh đã đưa ra hai sự chuẩn bị, lúc Kỷ Y Đình xảy ra chuyện, mọi tài liệu trong nhà anh ta đều bị lục lọi, nhưng Lộ Thiếu Hành đã ra tay chặn đứng kịp thời, mà một phần trong đó là về Tô gia.

Lúc Kỷ Thành Minh đến nhà anh ta, anh không nói gì thêm mà chỉ đặt hai tập tài liệu trước mặt Kỷ Y Đình.

Nếu chỉ một phần bị tiết lộ, Tô gia sẽ gặp rắc rối lớn.

Kỷ Y Đình nhìn anh:

- Anh muốn tôi làm gì?

Thật dễ dàng, Kỷ Thành Minh khẽ cười:

- Đến gặp cô ấy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Kỷ Tâm Trường đã qua đời, lần cuối cùng cô tỉnh lại cũng là lúc Kỷ Y Đình đến. Giữa con người dường như luôn tồn tại những thần giao cách cảm. Không biết họ đã nói gì với nhau, không một ai biết, cũng không một ai hiểu được.

Không biết rằng sau này Kỷ Y Đình có thể nhớ đến cái tên Kỷ Tâm Trùng, một người con gái đã vì anh mà chết hay không, không một ai có thể biết được điều đó.

Sau đó Kỷ Thành Minh nhanh chóng chuyển Kỷ Tâm Trùng về Nam Thành, đó mới là ngôi nhà của họ, cũng là nơi Kỷ Tâm Trùng lớn lên. Ngày Kỷ Tâm Trùng ra đi, tất cả mọi người đều khóc.

Kỷ Thành Minh nắm chặt tay Kỷ Niệm Hi:

- Còn sợ nữa không? – Anh ám chỉ chuyện xảy ra ở siêu thị lần đó.

- Ừ.

- Vậy đi cùng anh. – Cứ như vậy, cô theo anh về Nam Thành.

Lễ tang được tổ chức rất đơn giản, ngoài những người thân trong gia đình còn có sự góp mặt của một vài nhân vật khiến xảy ra một loạt tình huống phức tạp.

Thế nhưng, Kỷ Y Đình cũng đến, anh ta tự mình đến, đứng trước linh đường long trọng bái kiến Kỷ Tâm Trùng.

Kỷ Niệm Hi nhìn thấy, trên xe Kỷ Y Đình còn có một người phụ nữ, vẫn là người phụ nữ đó, còn đứa trẻ đang được bế trong lòng cô.

Vứt bỏ tất cả mọi thứ, thì điều duy nhất còn lại chỉ là một gia đình hạnh phúc, không phải ư?

Hãy nhìn xem, bất kể đã làm gì thì họ đều chỉ là người ngoài cuộc.

Kỷ Niệm Hi hơi đau lòng, cô mơ ước được một lần đóng vai người trong cuộc.

Vô tình nhìn theo mãi cho đến khi chiếc xe đã rời xa, cô vẫn cứ đi về phía đó.

Phía sau bỗng vang lên tiếng bước chân:

- Em muốn đi đâu vậy?

- Hả? – Cô ngạc nhiên nhìn Kỷ Thành Minh đuổi kịp cô.

- Em muốn đến nơi nào?

- Không biết nữa. – Cô thật sự không biết, nhưng khi nhìn thấy thái độ của anh, cứ như cô sẽ không bao giờ quay lại. – Nếu em vẫn muốn đi, anh có đuổi theo em không?

Lần trước anh đã không.

Lần này thì sao?

- Có anh sẽ đuổi theo. – Anh nói. – Để hỏi em vì sao lại ra đi.

Và đó chính là điều cô mong muốn.

- Để xem anh có từng định đuổi theo em không.

- Anh đã nói là có mà.

- Không giống nhau, anh nhất định là có mục đích. – Không phải vì cô mà tìm đến.

- Đây. – Hình như là. – Có phải em lại định đi xa nữa hay không?

- Hả?

- Đến lúc trở về rồi.

- Ừ, thế cũng được.

Ánh hoàng hôn buông xuống trên đôi vai hai người đang đi rất gần rất gần nhau.

Tay trong tay.

Không hề có ý định ra đi nữa, bỗng nhiên một lúc nào đó, cô có một ước mơ thầm kín là được trở thành nhân vật trung tâm trong thế giới của chính mình.

69. Chương 69: Ngoại Truyện 1 : Bí Mật Vĩnh Viễn Sánh Cùng Thiên Địa

Năm nay con lên mười hai tuổi, là con gái duy nhất của Kỷ gia, con rất may mắn được sinh trong gia đình mình và trở thành công chúa đáng yêu được cả nhà nâng niu, chiều chuộng. Đương nhiên, cũng có lúc con làm sai một vài chuyện gì đó, mọi người trong nhà cũng sẽ dạy dỗ con. Tính tình của cha và mẹ con cũng rất tốt, rất hiền hòa nhé, chính vì tính tình cha con tốt như vậy, nên con luôn thắc mắc không hiểu cha con bị biến dị gen đến mức nào, bởi vì tính tình cậu bà nội con chẳng vui chút nào.

Con cũng từng hỏi cha con rằng cha có phải là con ruột hay là con riêng của ông nội bên ngoài vậy, sao cha chẳng giống tính bà nội chút nào. Cha con cốc một cái rỗ đầu vào đầu con, rồi cau có trả lời: “Làm gì có khả năng đó chứ? Nếu thật như vậy thì bà nội sẽ thẳng tay tiêu diệt ông nội con ngay lập tức.”

Đấy, nhìn xem, rõ ràng tính tình bà nội con chẳng tốt chút nào.

Thật ra ông nội rất thương con, ông luôn ôm con vào lòng, rồi ông ngược nhìn bầu trời đầy sao. Con chẳng biết ở trên đó có gì đẹp, nhưng ông nội ôm con và đứng lặng yên, ông nói: “Con hãy ngắm những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, chúng thật đẹp biết bao.”

Con ghét một vài thứ, trong đó có tên của con, nghe thật là tầm thường, thật may là ông nội đã từng nói đến khi nào lớn con có thể đến cục dân chính để đổi tên sau.

Ông bà nội cứ suốt ngày cãi nhau thôi, hai ông bà chẳng bao giờ hòa thuận, nhưng chỉ om sòm một lát rồi trở lại vui vẻ bình thường. Bà nội rất là ích kỷ, từ hồi con sinh ra, ít nhất không chỉ một lần bà nhắc đến tên một người phụ nữ khác, nhắc đi nhắc lại rằng bà ấy đã từng thân thiết với ông nội đến mức nào.

Con từng hỏi cha con rằng có phải hồi trẻ ông nội cực kỳ phong độ hay không, nên đến già rồi mà vẫn hấp dẫn phụ nữ đến vậy?

Cha con lại cốc con một cái, cha con hỏi con rằng có phải dạo này trẻ con đều không biết chuyên tâm như vậy không?

Chuyên tâm vào việc gì thì cha con lai chẳng thèm nói, nên con rầu rĩ không vui cả một ngày, các bạn cùng lớp thường bàn tán rằng con trai lúc nhỏ mà đẹp trai, đến khi lớn lên đều xấu xí hết, hẳn ông nội hồi trẻ cũng xấu xấu thôi nhỉ.

Ông nội sống trong một biệt thự nhỏ khác, ông nội rất ít khi đưa mọi người vào đấy, duy nhất có một lần nghe nói vì trong nhà tổ chức một bữa tiệc lớn, nên ông nội mới ọi người vào. Con lén vào xem, thì ra đó chỉ là một biệt thự cổ cũ xì, nhưng thoát nhìn cũng khá thoải mái. Bà nội thì rất ghét chỗ đó, theo như con suy đoán, hẳn là vì nơi này trước đây ông nội dành để “kim ốc tàng kiều”. Cho nên khi con đột ngột trái phép vào trong, bên trong không hề giống trong tưởng tượng của con chút nào, hoàn toàn giống như là các biệt thự khác, và ông nội cũng không hề đề phòng hay khóa cửa.

Nhưng con đã phát hiện trong phòng có cất giữ một bức ảnh của một cô gái vô cùng dễ thương, đến mãi sau này con mới biết rằng cô gái đó phải gọi là đây khí chất. Đương nhiên, con khẳng định là bà bà nội con vẫn xinh đẹp hơn nhiều, con đã từng lén xem ảnh bà nội hồi trẻ, nhưng chỉ có một vài cái, mà cái ảnh nào cũng chỉ chụp mỗi mình bà nội. Vì ông nội rất ghét chụp ảnh, mà tính ông lại hay phá thối, có lần con chụp ảnh ông, ông còn xóa ảnh trong máy con đi, đúng là đồ xấu tính.

Cha và mẹ lúc nào cũng nói ông nội nuông chiều con, nhưng con vẫn thấy rất nể sợ ông, bởi vì mỗi lần ông dạy dỗ cha con, cha con chỉ dám đứng gật đầu như học sinh tiểu học. Con không dám khoe ảnh con chụp cha con lúc ấy cho cha xem, con chỉ dám vụng trộm xem và dấu đi thôi.

Cha sẽ đánh cho con một trận mất, nên mỗi lần mắc lỗi con sẽ cực kỳ sợ cha, con sợ cha phạt lắm lắm. Thế nhưng sau này con đã tìm ra quy luật, con làm gì cũng không sợ hết nữa. Lần trước vì con ham chơi, nên làm rơi cái bình hoa từ thời nhà Thanh của ông nội xuống đất, lúc đấy con sợ đến run người, nhưng ngay lập tức trong đầu vội tìm lí do, tuy con không cố ý, con thật sự không cố ý, nhưng chắc ông nội không tin đâu.

Cho nên lúc ông nội trầm mặt nhìn con, con mới to gan nói: “Là do bà nội làm rơi đấy chứ.”

Ông nội cau mày rất lâu, ông vẫn chỉ con. Biểu hiện của con thật vô tội.

Cuối cùng ông nội không thêm nói gì, hiên ngang bỏ đi, cha con xoa đầu con, cười và nói: “Con nhóc này càng ngày càng thông minh.”

Mãi sau này con mới biết, không phải vì ông nội không đoán ra chính con làm vỡ bình hoa của ông, mà vì ông không dám đến tìm chứng cứ của bà nội. Vì chắc chắn đến lúc đó bà nội sẽ nói với ông rằng: “Cái bình của ông giá trị thế cơ à, còn quý giá hơn cả tôi cơ đấy?”

Bà nội còn lười thừa nhận và phủ nhận nữa cơ.

Cha nói rằng cái bình hoa đó trị giá có thể nuôi con cơm no áo ấm cả một đời, nhưng qua lời bà nội thì nó chỉ thành một cái bình vỡ, mà quan trọng nhất là ông nội chẳng bao giờ dám phản đối. Sau đó ông nội thường ôm mấy cái bình hoa bảo bối cất lên lầu, nghiêm cấm con được lên đó, nhưng ông vẫn không dám cấm bà nội, nên ông nói dối bà rằng trên lầu rất nhiều chuột, vì bà nội sợ loại động vật này nhất.

Mỗi ngày ông bà nội phải cãi nhau ít nhất một trận, nguyên nhân vì có lúc bà nội chê quần áo ông mặc thật xấu, có khi vì ông ngủ hư quấy rầy bà, hoặc có chuyện hay ho mà ông không chịu gọi bà tham gia. Dù sao mỗi lần ông bà cãi nhau, con sẽ đứng bên cạnh xem thật vui vẻ.

Bà nội nói: “Xương sống và thất lưng tôi đều bị ông làm hỏng.”

Ông nội nói: “Chuyện đó liên quan gì đến tôi.”

Bà nội nói: “Vì ông ngủ chiếm chỗ chình ỳnh, nên tôi mới bị rơi xuống góc giường, nên chẳng bao giờ được ngủ ngon.”

Ông nội nói: “Này bà đừng có vu oan giá họa cho tôi nhé, chính bà nửa đêm đạp chân, tôi còn tốt bụng đắp lại cho bà đấy.”

Bà nội nói: “Ai chẳng biết đêm nào ông cũng ngủ say như lợn chết, lại còn đạp chân, ông nằm mơ đạp chân cho ai thế?”

Ông nội nói: “Mấy trăm năm nay tôi đều không nằm mơ, bà đừng vu khống nhé.”

Bà nội nói: “A, lộ rồi nhé, ông sống được mấy trăm năm rồi? Ban ngày ban mặt mà giấu đầu lòi đuôi, ông đúng là đồ có vấn đề về nhân phẩm.”

Ông nội nói: “Bà lại gán tội cho người khác.”

Bà nội nói: “Ông đến chết cũng không chịu hối cải.”

Ông nội nói: “Tôi hoàn toàn trong sạch.”

Bà nội nói: “Nếu thế thì trên đời này còn gì đen tối nữa.”

Ông nội nói: “Vậy thì đầu óc bà cũng đen tối nốt.”

Bà nội nói: “Kể cả thế thì vẫn trong sáng hơn ông nhiều.”

...

Sau mỗi trận tranh cãi như vậy, cũng chẳng phân biệt được ai thắng ai thua, cũng chẳng ai có thể hiểu nổi trọng tâm là gì. Con lại càng ngạc nhiên, sao ông bà lúc nào cũng cãi vã như vậy lại có thể luôn ở bên cạnh nhau chứ, không biết có phải ngày xưa hai ông bà cưới nhau vì xem mắt hoặc là một cuộc hôn nhân giao dịch hay không nữa, nhưng cha con đã nói cho con biết rằng hồi xưa mọi người trong nhà rất hắt hủi ông

nội con. Con thấy vậy thì đúng rồi, chắc chắn bà nội có nhiều tiền hơn ông nội đúng không. Cha con lại kể rằng ông nội cực kỳ giàu có. Con thấy cực kỳ kỳ cục.

Sau đó ông nội từng lên kể với con, rất lên lút, là ông bà nội cùng nhau bỏ trốn đây.

Sự thật này làm con mất bình tĩnh rất lâu, trời ạ, nếu vậy đánh chết con cũng không thèm bỏ trốn đâu.

Bởi vì con thích cuộc sống giống như cha mẹ con hơn nhiều, họ chẳng bao giờ to tiếng, hơn nữa còn rất thoải mái. Chỉ cần cha con đưa mắt, mẹ con đã hiểu cha muốn gì, cha mẹ con cực kỳ ăn ý. Mẹ con luôn thích cười, mẹ vừa hiền dịu vừa xinh đẹp, còn cha con cũng rất đẹp trai phong độ nhé.

Nếu quan sát kỹ, cha con khá giống ông nội, với điều kiện là phải bỏ hết những nếp nhăn trên mặt ông đi nhé.

Thực tế chứng minh, một người đàn ông dù có kiệt suất đến đâu cũng sẽ không thể tránh khỏi những lúc bối rối. Ông nội con hồi còn trẻ cũng rất phong độ nhé, con được cha con cho xem một cái ảnh của ông do cha lén cất giấu, lúc đó con còn không kìm nén nổi mà lấy tay chọc chọc vài cái, ôi khuôn mặt này không biết đã hấp dẫn biết bao nhiêu người đẹp đây, trách sao bà nội lại chẳng có cảm giác an toàn.

Bà nội con rất thích đi du lịch, nên cả nhà thường cùng đi với bà vì sức khỏe bà không còn tốt nữa. Cả nhà con phải đi rất chậm, rất rất chậm để chờ hai ông bà. Thật ra, chỉ có mỗi bà nội là chậm chạp thôi, nhưng ông nội đều đi hai bước lại đứng lại chờ một bước, cực kỳ kiên nhẫn. Đương nhiên là bà nội đi sau lưng ông nhưng vẫn mắng ông nội đi nhanh để bỏ rơi bà ở lại. Ông nội sẽ cười ngượng ngượng, sau đó giang tay cản thận đỡ bà.

Cha con nhìn hai ông bà vài lần rồi cười và nói, không cần chờ ông bà nữa.

Vậy là con cứ chậm chậm chạy vài bước rồi quay lại nhìn ông bà nội. Bà nội có vẻ rất mệt, bà ngồi xuống một tảng đá ven đường, trong khi đó ông nội đang đứng bên cạnh không ngừng lấy tay quạt cho bà một cách vội vã.

Bà nội vẫn cứ mệt mãi, ông nội không muốn để con động vào bà, ông lúc nào cũng chê con nghịch ngợm nên làm phiền bà nội nghỉ ngơi. Bà nghỉ mãi mới đỡ, ông nắm lấy tay bà, bước từng bước thật chậm. Ông bà cứ bước chậm thật chậm như vậy, ông luôn cẩn thận đỡ bà khỏi ngã. Đến sườn núi, ông tìm thấy một cành cây mảnh, ông chống một cành, bà chống một cành, họ cứ thông thả dạo bước trên sườn núi.

Ông cứ bước được ba bước lại xoay sang nhìn bà, ông cứ luôn liên tục như vậy, mặc dù ông vốn là người không kiên nhẫn nhưng suốt dọc con đường núi ông vẫn luôn duy trì động tác này.

Cuối cùng, con đuổi theo cha con, con hỏi cha vì sao ông nội chẳng bao giờ chịu trách mắng bà nội, sao ngày nào ông cũng để bà bắt nạt ông.

Cha mẹ con đều nở nụ cười.

Mẹ ôm con vào lòng và nói: “Con bé gốc gác này, ông nội con sao có thể bỏ lại bà được chứ?”

Thế nhưng, sau chuyến leo núi đó, ông bà nội chẳng bao giờ cãi nhau nữa, dù bà nội nói gì, ông cũng chỉ trả lời bà “Bà nói hoàn toàn đúng.”, “Lời của bà là tuyệt đối.”, “Ừ, đúng vậy.” ngoài ra không còn câu nào khác. Biểu hiện của ông chẳng hề có chút phong độ đàn ông nào hết, hình tượng ông nội cao vời vợi đã bị đập đến tận phương trời xa lắc nào rồi.

Dạo này sức khỏe của bà không được tốt lắm, ngày nào bác sĩ riêng cũng phải đến nhà khám bệnh cho bà, nhưng mấy ngày nay bác sĩ thường xuyên túc trực tại phòng bà, thậm chí còn có rất nhiều bác sĩ khác ở lại.

Sắc mặt của bà càng ngày càng kém, khi con vào thăm bà, bà cười và nói với con: “ Sau này không được làm ông nội nổi giận nữa đâu nhé, bởi vì bà bà nội không giúp được con nữa đâu, biết không?”

Con gật đầu “Bà nội là tốt nhất, ông nội chẳng tốt chút nào.”

Bà nội cười, bà đưa bà tay gầy gò chỉ còn lại lớp xương và da nhăn nhúm vuốt ve khuôn mặt con “Sao lại dám gạt bà, lần trước con còn ngồi ngoan ngoãn để ông đưa con đi ăn mà.”

Con bĩu môi: “ Nhưng ông cũng lén đưa bà đi ăn đấy thôi, ông cứ tưởng con không biết, thật ra con đều biết hết nhé.”

Bà nội cười “Cháu yêu của bà giỏi lắm, chuyện trong nhà chẳng có gì là cháu không biết hết.”

Sau khi sức khỏe của bà yếu dần, ông nội dường như chẳng còn hứng thú với bất kỳ điều gì, ngay cả mấy cái bình hoa bảo bối ông cũng chẳng thèm nhìn tới. Cả ngày ông đều chỉ ngồi bên cạnh và nắm chặt lấy bàn tay bà, cứ thủ thủ kể lại những mẩu chuyện cũ suốt cả ngày đêm. Ông càng ngày càng gầy hơn, sắc mặt cũng càng kém dần.

Cha và mẹ con đều an ủi ông nhưng ông nhất định không chịu rời đi, ông vẫn luôn nắm tay bà như thể nếu ông buông ra sẽ không bao giờ nắm được nữa.

Cuối cùng đến một đêm nào đó, bác sĩ gọi cả nhà đến nhìn mặt bà nội lần cuối. Cha và mẹ vừa nghe vậy thì khóc suốt, con cũng rất đau lòng, nhưng con không hề khóc, trong lòng con cũng buồn bực nhưng con cũng không biết cảm giác của mình là như thế nào.

Đến tận lúc bà nhắm mắt xuôi tay, ông nội vẫn nắm chặt bàn tay bà.

Khuôn mặt bà nội trở nên tím tái hơn so với mọi ngày, bà nhìn ông: “Nếu tôi không thể tỉnh dậy được nữa, vậy ông hãy đến bên bà ấy.”

Khuôn mặt ông nội ngậy đại nhìn bà: “Bà mà chấp nhận thua à? Bà luôn nói rằng bà sẽ không bao giờ thua mà.”

Bà nội cười, bà nhớ lại những chuyện đã xảy ra từ rất lâu rất lâu về trước, ông đã từng ngồi trước mặt bà và đánh giá về một phụ nữ khác rằng “ Tôi thật lòng yêu thương cô ấy.”, lúc đó bà cảm thấy trong lòng thật chua xót. Những giọt nước mắt lăn nhẹ trên khóe mi bà, bà định rút tay ra khỏi tay ông, nhưng ông đã rất nhanh tay nắm lại, bà không làm gì khác được, đành thôi giã dũa: “Tôi chỉ cảm thấy rất mệt, tôi muốn nhắm mắt lại.”

Ông nội lắc đầu: “ Đừng, bà sẽ không mệt nữa đâu, bà rất mạnh mẽ, một khi chưa nghe thấy đáp án của tôi bà nhất định chưa thể nhắm mắt, tôi biết, tôi rất hiểu bà.”

Bà dí tay lên mặt ông: “Nói với tôi, tôi có phải là người ông yêu nhất không?”

Ông vội vàng mím môi, bà chậm chậm nở nụ cười: “ Tôi hiểu được mà.”

Con không thể lí giải được nụ cười đó của bà, nhưng con chỉ cảm thấy bà rất am tường và thoải mái.

Ông nội vẫn nhìn bà, cho đến khi bàn tay bà buông thong, lúc ấy con mới nghe thấy ông nói “Tôi sẽ không bao giờ nói cho bà biết.”

Cha và mẹ con đều khóc, nhưng ông nội lại không khóc, cũng không để bất kì ai lại gần bà.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên con biết được rằng, khi một người chết, hơi thở của họ sẽ trở nên yên lặng không ai thấy được. Ông nội vẫn không khóc, cha và mẹ lo lắng đứng đợi ngoài cửa, nhưng ông vẫn chỉ nắm chặt lấy tay bà.

Ông nội không hề rời khỏi vị trí nửa bước, không biết ông đang nghĩ gì.

Con đến bên ông, ông vẫy tay và cười với con: “Nếu như một ngày nào đó ông nội có bề gì, dù không hợp táng cùng bà, nhưng nhất định phải chôn ông cạnh bên bà, để ông và bà lại được ở bên nhau.”

Con nhìn ông: “ Ông đừng làm con sợ.”

Ông nội dường như không nghe thấy được lời con nói, ông lẩm nhẩm với một nơi xa xôi nào đó: “Bà ấy là người rất đa nghi, bà ấy nói rằng nếu hợp táng với ta, bà ấy sẽ phải chịu thiệt thòi, ta chẳng thể bù đắp cho bà ấy, cả cuộc đời này ta có lỗi với bà ấy.”

Ông trông giữ bên cạnh bà suốt một ngày một đêm, đêm ngày hôm sau ông mới cho phép cha con tiến hành lo thu xếp hậu sự cho bà.

Cha và mẹ con đều rất lo lắng cho sức khỏe của ông, sợ ông cứ mãi buồn bực trong lòng. Nhưng ông vẫn ăn ngon ngủ tốt, nghỉ ngơi đầy đủ, sắc mặt ông cũng đã tốt hơn rất nhiều. Thấy ông nội như vậy, cha con dần dần cũng yên tâm hơn.

Ngày tang lễ của bà nội, cha và mẹ con đều khóc rất thảm thiết, nhưng ông nội vẫn không hề khóc. Hơn thế, thoát nhìn ông tỏ ra không hề đau buồn, không hề khổ sở. Cuộc sống cứ như vậy trôi qua, ông nội vẫn cư xử rất bình thường.

Vào ngày rằm hôm đó, khi ánh trăng sáng vàng vạc tỏa khắp vườn, ông nội ôm con thật chặt, khiến con hơi đau. “Con nhìn xem, bầu trời sao thật đẹp.”

Con nhìn ông “Bầu trời vẫn vậy mà, ngày nào chẳng như nhau.”

Ông nội cười: “Không giống nhau, ngày nào bầu trời cũng đều thay đổi, con không hiểu được đâu.”

Con đúng là không hiểu, nên con chẳng nói gì hết.

Ngày hôm đó trời trở lạnh, con nằm trong lòng ông nội, nghe ông kể chuyện xưa.

Con mơ mơ màng màng nghe thấy lời ông thầm thì bên tai: “ Những ngôi sao nhỏ...”

Con cười ngốc nghếch, sao lại gọi tên con như vậy, thật đáng ghét.

Mãi cho đến khi bàn tay ông buông xuống trên khuôn mặt con.

“Ông nội, ông nội ơi...”

Ông nội cứ như vậy chìm vào giấc ngủ thiên thu, không bao giờ tỉnh lại, ông sẽ không bao giờ cười với con, ông cũng không kể chuyện cho con nghe nữa.

Con khóc âm ỉ, con không tin ông nội chẳng nói lời nào với con đã ra đi như vậy, ông còn chưa chào từ biệt con mà.

Bác sĩ chỉ còn nói với cha mẹ con “Xin chia buồn cùng gia đình.”

Con không hiểu, con không thể hiểu nổi.

Đôi mắt cha con đỏ, cha nói : “Hôm nay là sinh nhật của bà nội con.”

Ông nội đã nhận lời với bà nội con, năm nay ông nhất định sẽ chúc mừng sinh nhật bà, và ông đã thực hiện đúng lời hứa của mình.

Cha nhanh chóng lo liệu hậu sự cho ông nội, ông được chôn cất ngay trước phần mộ của bà. Cha con nói rằng chính ông đã chọn lựa vị trí đó, gió sẽ thổi đến phần mộ của ông trước, mưa cũng chảy xuống phần mộ của ông trước rồi mới đến chỗ bà.

Con đứng trước phần mộ của ông bà nội, con nhìn hai người, giống như ngày ấy khi hai bà vẫn dạo bộ bên sườn núi, ông nhặt một cành cây để đỡ cho bà, ông cứ đi hai bước lại quay đầu nhìn bà, ông chưa từng quên, cũng chưa bao giờ oán trách, ông chỉ bước từng bước, đi đến vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

Con quay lại và nhìn thấy một bà lão rất lạ, bà không ngừng khóc, nhưng không thành tiếng, nước mắt dàn dụa trên khuôn mặt bà.

“Bà ơi, bà sao vậy?” Con tiến lại đưa bà một chiếc khăn tay.

Bà từ trên cao nhìn xuống đánh giá con: “ Cháu là..”

“ Cháu là cháu gái rượu của hai ông bà.” Con chỉ vào hai phần mộ.

Bà nhìn con: “ Cháu tên gì?”

Cha con từng dặn dò con không được nói tên mình với người lạ: “Nhũ danh của cháu là Sao ạ.”

Bà sững sốt, lập tức nhắm chặt mắt., đến khi mở ra, trong đôi mắt ngập nước lại đầy ý cười. “Hắn ông nội con thực sự rất yêu thương con.”

Bà quay người định đi, con nhìn theo bóng dáng bà, con vội đuổi theo, hươu hươu tấm ảnh : “Đây có phải là bà không ạ?”

Bà ngạc nhiên nhìn tấm ảnh: “Sao con lại có bức ảnh này?”

“Con cảm thấy đó là bà.”

Bà vuốt ve tấm ảnh, lật sang mặt sau. Trên đó có viết: Nếu không mất đi sẽ mãi mãi không học được bài học của sự quý trọng. Xin cảm ơn.

Đó là bút tích của ông nội.

Bà nhìn con: “Cháu đúng là một đứa trẻ thông minh, rất giống bà nội cháu đấy.”

Con chỉ im lặng nhìn bà.

Bà gạt đi những giọt lệ trên mặt: “Hóa ra không phải ai cũng lẽ luôn đứng yên tại chỗ để chờ đợi, mọi thứ đều cần có thiên thời địa lợi nhân hòa, cần có duyên phận, cần vận may, còn bà lại chẳng có được cái phúc đó.”

“Bà ơi, bà đừng khóc.”

“Bà không khóc, bà chỉ nghĩ đến người con do bà sinh ra thôi.”

“Nhưng hẳn là rất khổ sở.”

“Đúng vậy, rất khó chịu.”

....

Rất nhiều năm sau, khi tôi đã tốt nghiệp đại học và dẫn bạn trai về nhà. Tôi kể lại cho bạn trai tôi nghe câu chuyện của ông bà nội, anh ấy cảm thấy rất hiếu kỳ, nhất định đòi lên lầu xem những món đồ ông nội đã cất giữ.

Thật ra cả nhà tôi rất ít khi lên lầu của ông nội, vì trên đó đặt mã khóa.

Khi bạn trai tôi mở cửa ra, tôi rất tò mò : “Sao anh lại mở ra được?”

“Em đúng là đồ ngốc. Chắc chắn ông nội em sẽ không đặt những mật khẩu quá phức tạp, nên chắc chắn sẽ khôn phải là những kiểu như 520 hay 1314..., nếu không phải là như vậy, nhất định sẽ là ngày sinh nhật của bà nội em.”

Tôi bừng tỉnh.

Ở đây thật sự cất giữ rất nhiều đồ của ông nội. Bạn trai tôi nhìn ngó, sau đó ngồi lên chiếc ghế duy nhất trong phòng, anh ấy mở ngăn kéo tủ.

Trong ngăn kéo có đặt một cuốn sách rất dày. Anh ấy lấy ra xem. Đó là một cuốn album dày.

“Ồ, đây là bà nội em à? Bà thật đẹp.”

“Đúng vậy, ai cũng nói trông em rất giống bà nội.”

“Vậy nên ông nội em mới yêu thương em như vậy.”

Câu nói vô tâm của anh ấy khiến tôi sửng sốt, sau đó tôi nở nụ cười rạng rỡ.

Bà nội đúng là vô cùng xinh đẹp.

Bạn trai tôi bỗng cười vang: “Ông nội em đúng là mắc bệnh cuồng nhìn trộm, ở đây có biết bao nhiêu là ảnh này.”

Tôi cũng ngó nhìn xem, toàn bộ cuốn album đều là ảnh của bà nội, từ ngày còn trẻ đến khi về già, dường như nó đã lưu lại toàn bộ hình ảnh của cuộc đời bà. Tôi còn vô tình phát hiện ra ở trang cuối cùng có một bức ảnh từ thời bà nội còn nhỏ, tôi còn cảm thấy rất hiếu kỳ, vì hồi ấy ông nội chưa biết bà nội. Bạn trai tôi cười, anh ấy nói, có lẽ đó chính là duyên phận.

Trang đầu của quyển album có bút tích của ông: Đây là bí mật sánh cùng thiên địa.

Trên thế giới này, trong cuộc đời của mỗi con người, có những người sẽ đi cùng bạn đến cuối con đường, dù bạn có yêu cô ấy hay không, nhưng một khi cô ấy đã xuất hiện, cô ấy sẽ dạy cho bạn biết thế nào là quý trọng, sau đó sẽ chiếm giữ toàn bộ tâm hồn bạn.

Bạn trai tôi nhìn tôi: “Anh không cần biết cô ấy có phải là em hay không, anh chỉ biết rằng em là người bạn đồng điệu của linh hồn anh.”

Tôi cười: “Đây là vì anh không vĩ đại được như ông nội em.”

Bạn trai tôi không đồng ý: “ Cuộc đời mỗi con người đều khác nhau, đâu ai có thể so sánh được. Có người cần phải đi qua rất nhiều người mới có thể nhận ra mình thật sự cần ai, nhưng cũng có những người may mắn chỉ cần gặp một người duy nhất đó, anh chính là người may mắn ấy.”

Tôi không nói một lời, anh ấy giữ chặt tay tôi.

Tôi nhìn lại quyển sách, ông bà nội thấy sao, con cũng sẽ rất hạnh phúc nhé.

Con cũng giống như ông bà, con đã tìm được bí mật vĩnh viễn sánh cùng trời đất ấy rồi, nhưng con vẫn may mắn hơn, vì con đã tìm thấy người sẽ nắm tay con đi đến cuối cuộc đời, và đó không ai khác chính là anh ấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-se-theo-em-den-cuoi-cuoc-doi>